РЕЙНБОУ РОУЪЛ

ФЕНКА

Превод от английски: Ирена Алексиева, 2015

chitanka.info

ЕСЕНЕН СЕМЕСТЪР 2011

САЙМЪН СНОУ (ПОРЕДИЦА)

ОТ УИКИПЕДИЯ, СВОБОДНАТА ЕНЦИКЛОПЕДИЯ

ТАЗИ СТАТИЯ Е ЗА ПОРЕДИЦАТА ДЕТСКИ КНИГИ.

ЗА ДРУГИ ЗНАЧЕНИЯ, ВИЖТЕ САЙМЪН СНОУ (ПОЯСНЕНИЕ).

Саймън Сноу е поредица от седем фентъзи книги с автор английската филоложка Джема Т. Лесли. Романите проследяват историята на Саймън Сноу, единайсетгодишен сирак от Ланкашър, избран да учи за магьосник в Училището за магии „Уотфърд“. Когато пораства, Саймън се присъединява към група магьосници, известни като Маговете, които се борят срещу злодея Досад Подмолни, решен да изкорени магиите в света.

От излизането на първия роман, *Саймън Сноу и наследникът на Мага*, през 2001 година книгите от поредицата са преведени на 53 езика, а общият им тираж до август 2011 година надхвърля 380 милиона броя.

Според някои критици в романите на Лесли има твърде много насилие, а главният герой често пъти проявява егоизъм и своенравие. През 2009 година един епизод, свързан с екзорсизъм, от четвъртата книга в поредицата — *Саймън Сноу и четирите селки*, предизвиква протест сред християнски организации в Съединените щати. Въпреки това романите са широко признати за част от съвременната класика, а през 2010 година списание *Тайм* определя Саймън като „най-великия детски литературен герой от Хъкълбери Фин насам“.

Осмият, последен роман от поредицата, предстои да излезе на 1 май 2012 година.

Книги от поредицата:

Саймън Сноу и наследникът на Мага, 2001

Саймън Сноу и вторият змей, 2003

Саймън Сноу и третата порта, 2004

Саймън Сноу и четирите селки, 2007

Саймън Сноу и петте остриета, 2008

Саймън Сноу и шестте бели заека, 2009

Саймън Сноу и седмият дъб, 2010

Саймън Сноу и осмият танц, очаквана дата на издаване:

1 май 2012

ГЛАВА 1

В стаята й имаше момче.

Кат погледна номера на вратата, после настанителния лист в ръката си.

Паунд Хол, 913.

Стаята определено беше номер 913, може би пък сградата не беше Паунд Хол — всички общежития изглеждаха толкова еднакви, като общински жилища за стари хора. Май беше по-добре да изтича да пресрещне баща си, преди да е домъкнал останалите кашони?

— Ти сигурно си Катрин — каза момчето с усмивка и й подаде ръка.

— Кат — отвърна тя, усещайки пристъп на паника под лъжичката.

Не пое ръката му. (Държеше кашон все пак, какво се очакваше да направи?)

Не, беше станала някаква грешка. Нямаше начин да не е грешка. Знаеше, че общежитието е смесено, но… нима и стаите бяха смесени?

Момчето пое кашона от ръцете й и го сложи на празното легло. Другото вече беше затрупано с дрехи и кутии.

— Имаш ли да качваш още багаж? — попита той. — Ние тъкмо приключихме. Май ще ходим да ядем бургери. Яде ли ти се бургер? Била ли си в „Пиърс“? Бургерите им са колкото юмрука ти. — Той вдигна ръката й. Тя преглътна. — Я свий юмрук.

Кат сви пръсти.

— По-големи са — каза момчето, пусна ръката й и грабна раницата, която тя бе оставила пред вратата. — Имаш ли още багаж? Не може само това да са нещата ти. Гладна ли си?

Беше висок и слаб, и загорял. Изглеждаше така, сякаш току-що е свалил скиорска шапка от главата си. Тъмнорусата му коса хвърчеше

на всички страни. Кат пак погледна настанителния лист. Това ли беше Рийгън?

— Рийгън! — възкликна младежът. — Виж, съквартирантката ти дойде.

Едно момиче мина покрай Кат, влезе в стаята и погледна небрежно през рамо. Гладката й кестенява коса блестеше. На устните й висеше цигара. Момчето я дръпна и я захапа.

— Катрин, Рийгън. Рийгън, Катрин — запозна ги той.

— Кат — поправи го Кат.

Рийгън кимна и взе да рови в чантата си за друга цигара.

— Настаних се на това легло — каза и посочи купчината от дясната страна на стаята. — Но нямам претенции. Ако имаш проблеми с фън шуи, можеш спокойно да преместиш нещата ми. Тръгваме ли? — обърна се тя към момчето.

— Ти идваш ли? — попита той Кат.

Тя поклати глава.

Когато вратата се затвори зад гърба им, Кат седна на голия матрак, който явно щеше да бъде неин — фън шуи беше последният й проблем в момента — и облегна глава на циментовата стена.

Имаше нужда да се успокои.

Да укроти напрежението, което бодеше в очите й, да разкара второто сърце, което туптеше в гърлото й, и да набута всичко обратно в стомаха си, където му беше мястото — където поне можеше да го събере на топка и да го държи под контрол.

Баща й и Рен щяха да се качат всеки момент и Кат не искаше да я видят така. Ако се размекнеше, баща й щеше да се разчувства, а Рен щеше да реши, че и двамата го правят нарочно, за да опропастят идеалния й първи ден в колежа. Прекрасното й ново приключение.

Ще си ми благодарна за това, повтаряше Рен още от юни.

Кат вече бе подала документи за общежитие и естествено, беше вписала Рен за съквартирантка. Дори през ум не й мина да не го направи. Двете бяха делили една стая в продължение на осемнайсет години. Защо да живеят отделно?

— Цял живот сме спали в една стая — възропта Рен и седна в края на леглото й с онова вбесяващо изражение на по-зряла и по-умна.

— И сме си били супер — опита се да я убеди Кат, махайки с ръка из общата им стая — към купчините книги и плакатите на

Саймън Сноу, към дрешника, в който се опитваха да набутат дрехите си, често пъти, без дори да ги е грижа кое на кого е.

Кат седеше на другия край на леглото си и правеше всичко възможно да не изглежда като Жалката-дето-винаги-циври.

— Отиваме в колеж — настоя Рен. — Целият смисъл на ходенето в колеж е да се запознае човек с нови хора.

— Целият смисъл на това да има човек близначка е, че не му се налага да понася такива работи — възрази Кат. — Откачени непознати, които ти крадат тампоните, миришат на салатен дресинг и те снимат с телефона, докато спиш.

— Какви ги говориш? — изсумтя с досада Рен. — Кой изобщо мирише на салатен дресинг?

— Добре де, на оцет — отвърна Кат. — Помниш ли като ходихме на оная екскурзия в началото на гимназията? Имаше едно момиче… цялата й стая вонеше на италиански дресинг.

— Нищо такова не помня.

— Е, беше отвратително.

— Това е колеж, Кат — въздъхна отчаяно Рен и зарови лице в дланите си. — Приеми го като приключение.

— То вече е приключение, при това не от най-приятните — отвърна Кат, допълзя до сестра си и махна ръцете от лицето й. — Ужасявам се само като си помисля какво ни чака.

— Идеята е да се запознаем с нови хора — повтори Рен.

— Не ми трябват никакви нови хора.

— Това само доказва колко всъщност ти трябват… — каза Рен и я хвана за ръцете. — Кат, помисли малко. Ако непрекъснато сме заедно, хората ще се държат с нас като с един и същи човек. Ще минат четири години и още няма да ни различават.

— То пък не е чак толкова сложно — отвърна Кат и прекара пръст по белега на брадичката на сестра си. (Падане с шейна. Бяха на девет. Рен се возеше отпред, когато шейната се заби в дървото. Кат изхвърча назад в снега.)

— Прекрасно знаеш, че съм права — каза Рен.

Кат поклати глава.

— Не, не си.

— Стига де…

— Моля те, не ме оставяй сама.

— Ти никога не си сама — въздъхна Рен. — Нали затова имаш близначка.

* * *

— Виж колко е хубаво — каза баща им, оглеждайки се наоколо, и остави един кош за пране, пълен с обувки и книги, на леглото на Кат.

— Какво му е хубавото, тате? — отвърна Кат, застанала като закована до вратата. — Прилича на болнична стая, само че по-малка и без телевизор.

— Имаш чудесен изглед — отбеляза баща й.

Рен отиде да погледне през прозореца.

— Моята стая гледа към паркинг.

— Откъде знаеш? — попита Кат.

— От Google Earth.

Рен нямаше търпение да започне колежанският й живот. Със съквартирантката й — Кортни — общуваха от седмици. Кортни също беше от Омаха. Двете вече се бяха срещали и дори бяха ходили да купуват заедно разни неща за студентската си стая. Кат цял ден се влачи с тях, стараейки се да не изглежда нацупена, докато ги гледаше как избират плакати и настолни лампи в еднакъв стил.

Баща й се отдръпна от прозореца и я прегърна през рамо.

— Всичко ще бъде наред — каза той.

— Знам — кимна тя.

— Момичета — плесна с ръце той. — Следваща спирка: Шрам Хол. Междинна спирка: пица. Последна спирка: тъжното ми и празно гнездо.

— Без пица — възрази Рен. — Извинявай, тате, но с Кортни ще ходим на купона на първокурсниците довечера. — Тя стрелна поглед към сестра си и добави: — И Кат трябва да дойде.

— *С* пица — отсече Кат.

Баща им се усмихна.

— Сестра ти е права, Кат. Трябва да отидеш. Да се запознаеш с нови хора.

— Ще се запознавам с нови хора през следващите девет месеца. Тази вечер предпочитам да отида на пица.

Рен я изгледа изпод око.

— Добре, добре — отвърна баща й и я потупа по рамото. — А сега към Шрам Хол. Дами… — Той отвори вратата.

Кат не помръдна.

— Ела да ме вземеш, като я оставиш — каза тя, кимвайки към сестра си. — Искам да си разопаковам нещата.

Рен не възрази. Просто излезе в коридора.

— Ще се видим утре — каза тя, без дори да погледне Кат.

— Да — отвърна Кат.

* * *

Разопаковането беше приятно. Застла леглото си, подреди новите си, безобразно скъпи учебници на рафтовете над новото си бюро.

Когато баща й дойде да я вземе, отидоха пеша до „Валентино“. Всички хора, които срещнаха по пътя, бяха на възрастта на Кат. Беше направо нереално.

— Защо всички са руси? — попита Кат. — И защо са все бели?

Баща й се разсмя.

— Просто си свикнала да живееш в квартала с най-малко бели в цяла Небраска.

Домът им в южната част на Омаха се намираше в район, населен предимно с мексиканци. Бяха единственото бяло семейство на улицата.

— Сега остава да няма и тако в тоя град — каза тя.

— Мисля, че ми се мерна количка на „Чипотле“.

Кат се намръщи.

— Стига де — смъмри я нежно баща й. — Ти обичаш „Чипотле“.

— Не е там работата.

Пицарията беше пълна със студенти. Неколцина бяха дошли с родителите си като Кат, но повечето бяха в младежка компания.

— Като в научнофантастичен филм е — каза тя. — Никакви деца… Никакви хора над трийсет… Къде са всички възрастни?

— Направо *Зеленият сойлент*[1] — отвърна баща й и й подаде парче пица.

Кат се разсмя.

— Във всеки случай аз не мога да мина за възрастен — каза той, почуквайки по масата с два пръста. — На четирийсет и една съм. Колегите ми на тая възраст тепърва мислят за деца.

— Ти си си по-добре — отвърна Кат. — Махаме ти се от главата, докато си още млад, и вече можеш да си водиш мацки вкъщи. Теренът е чист.

— Единствените мацки, които ме интересуват, сте вие двете със сестра ти — каза той, гледайки в чинията си.

— Нали си даваш сметка как прозвуча това?

— Знаеш какво имам предвид. Какво ви става? Никога не сте се карали така преди…

— И сега не се караме — каза Кат, лапайки парче от пицата.

— Отстрани не изглежда така — възрази баща й.

Тя поклати глава. Двете с Рен почти не си говореха напоследък. Как точно да се скарат?

— Рен просто иска да бъде по-… независима.

— Може би има право — отвърна баща й.

Естествено, че има право, кога не е имала, помисли си Кат, но реши да не задълбава. Не искаше да го притеснява допълнително точно сега. Личеше, че е достатъчно изнервен. Не спираше да барабани с пръсти по масата. Явно всичко това му идваше в повече.

— Умори ли се? — попита тя.

Той й хвърли извинителна усмивка и сложи ръка в скута си.

— Беше дълъг ден. Дълъг и труден. Не че не съм го очаквал, но… — Той повдигна веждите си. — И двете, в един и същи ден. *Фиууу*. Още не мога да повярвам, че няма да се приберем вкъщи заедно…

— Не бързай да се въодушевяваш. Не съм сигурна, че ще изкарам цял семестър тук — каза Кат.

И двамата знаеха, че това не е просто шега.

— Всичко ще бъде наред, миличка — успокои я той и сложи длан върху ръката й. — Ще се справиш. И аз ще се справя. Нали?

Кат не се сдържа да го погледне в очите макар и за миг. Изглеждаше уморен и напрегнат, но се държеше.

— Още мисля, че трябва да си вземеш куче — каза тя.

— Няма да се сещам да го храня.

— Не може ли да го дресираме то да те храни?

* * *

Когато Кат се прибра в стаята, съквартирантката й Рийгън още не се беше върнала. Или пък отново бе излязла. Така или иначе, багажът й изглеждаше недокоснат. Кат подреди и останалите си дрехи в дрешника и отвори кутията с лични неща, които носеше от къщи.

Извади една снимка, на която бяха двете с Рен, и я заболе на корковото табло пред бюрото си. Беше от церемонията за завършването. Бяха облечени с червени тоги и се усмихваха до уши. Рен още не се бе подстригала…

Дори не й беше казала, че има намерение да променя прическата си. Един ден в края на лятото просто се прибра от работа, подстригана като момче. Стоеше й страхотно — което вероятно означаваше, че ще стои страхотно и на Кат. Само дето тя никога нямаше да го разбере. Не можеше да си направи същата прическа, дори да събереше кураж да отреже половин метър коса. Не можеше да копира собствената си близначка.

После Кат извади снимка на баща им в рамка — онази, която открай време стоеше на тоалетката в стаята им. Беше страхотна снимка, от деня на сватбата му. Той беше млад, сияеше от щастие и носеше миниатюрен слънчоглед на ревера. Кат сложи рамката на рафта над бюрото.

Последната снимка бе от абитуриентския им бал. Тя и Ейбъл. Тя беше облечена със сатенена зелена рокля, а той носеше пояс в същия цвят. Кат беше излязла добре на тази снимка, въпреки че лицето й изглеждаше голо и плоско без очилата. Ейбъл също беше излязъл добре, макар и някак отегчен. Той винаги изглеждаше отегчен.

Може би трябваше да му прати есемес, поне да му каже, че е пристигнала, но искаше да изчака да се почувства по-спокойна и по-уверена. Не можеш да поправиш есемес. Ако си мрачна и унила, докато го пишеш, той си остава в телефона ти да ти напомня колко си зле.

На дъното на кутията бяха плакатите й на Саймън и Баз. Разгъна ги внимателно върху леглото. Някои бяха оригинали, рисувани или оцветени специално за нея. Трябваше да избере кои да закачи.

Всичките нямаше да се съберат на таблото, а тя вече беше решила да не ги слага по стените — бог знае кой можеше да ги види.

Избра три…

Саймън, вдигнал Меча на Маговете. Баз, седнал на величествен черен трон. Двамата заедно сред вихър от златни листа, с развети от вятъра шалове.

В кутията бяха останали още няколко неща — едно изсъхнало букетче за ръка, наградна лента с надпис *Клуб „Чиста чиния“*, която Рен й бе подарила, и колекционерски бюстове на Саймън и Баз, които си беше поръчала от Аристократичната колекция.

Кат намери място за всичко, а после седна на очукания дървен стол пред бюрото. Ако стоеше така, с гръб към голите стени и натрупания багажа Рийгън, се чувстваше почти като у дома си.

---

[1] Научнофантастичен филм от 1973 г. на режисьора Ричард Флайшър. — Бел.пр. ↑

ДЖЕМА Т. ЛЕСЛИ

САЙМЪН СНОУ И НАСЛЕДНИКЪТ НА МАГА

ГЛАВА 5

В стаята на Саймън имаше момче.

Момче с лъскава, черна коса и студени, сиви очи. Въртеше се в кръг, държейки една котка високо във въздуха, а едно момиче подскачаше около него и се опитваше да я хване.

— Пусни я — проплака момичето. — Ще й направиш нещо.

Момчето се разсмя и вдигна котката още по-високо. После забеляза Саймън на вратата, спря да се върти и чертите на лицето му се изостриха.

— Здрасти — каза чернокосото момче и пусна котката на пода. Тя се приземи на четири крака и изхвърча от стаята. Момичето хукна след нея.

Момчето дори не трепна, приглади ученическото си сако и се усмихна с единия край на устните си.

— Познавам те. Ти си Саймън Сноу… наследникът на Мага — каза той и наперено подаде ръка на Саймън. — Аз съм Тиранус Базилтън Пич. Но можеш да ми викаш Баз. Ще бъдем съквартиранти.

Саймън го изгледа изпод вежди и не пое ръката му.

— Какво се опитваше да направиш с котката й?

2001

ГЛАВА 2

В книгите, когато човек се буди на непознато място, винаги е объркан за миг, докато не осъзнае къде се намира.

Това никога не се бе случвало на Кат. Безпогрешно си спомняше къде е заспала.

И все пак се почувства странно, когато чу познатата аларма за събуждане да звъни в това съвсем ново за нея място. Светлината в стаята беше особена, прекалено жълта за ранния сутрешен час, а и въздухът имаше някаква непривична миризма на почистващи препарати, с която едва ли щеше да свикне. Кат взе телефона да изключи алармата и си даде сметка, че още не е писала на Ейбъл. Дори не си беше проверила пощата и акаунта във ФенФикс, преди да си легне.

Ден първи, написа тя на Ейбъл. *Повече после. х, о и т.н.*

Леглото в другия край на стаята беше празно.

Виж с това определено можеше да свикне. Може би пък Рийгън щеше да прекарва нощите в стаята на гаджето си. Или в квартирата му. Той изглеждаше по-голям и сигурно живееше извън студентското градче с още двайсет момчета в някоя порутена къща с продънен диван на двора.

Дори и сама Кат се притесняваше да се преоблече в стаята. Рийгън можеше да влезе всеки момент, гаджето й — също… А и единият, и другият можеше да си пада по снимането на непознати с мобилен телефон.

Затова взе дрехите си и отиде да се преоблече в една от кабинките в банята. При умивалниците имаше едно момиче, което отчаяно се опитваше да засече погледа й, но тя се направи, че не я забелязва.

Оправи се бързо и имаше достатъчно време да отиде да закуси, но не се чувстваше готова да се яви в столовата сама. Не знаеше нито къде се намира, нито какъв е редът…

На ново място най-възловите правила обикновено са онези, които никой не си прави труда да ти обясни (а и не можеш да ги

намериш в интернет). Като например къде трябва да се наредиш на опашка? Каква храна можеш да вземеш? Къде трябва да застанеш, после къде трябва да седнеш? Какво правиш, след като свършиш? Защо всички те оглеждат… Въобще сложна работа.

Кат отвори кутия с вафли. Под леглото имаше складирани още четири такива кутии и три огромни буркана с фъстъчено масло. Ако ги консумираше с мярка, можеше да не й се наложи да ходи в столовата чак до октомври.

Отвори лаптопа си, докато ядеше вафлата, и влезе в акаунта си във ФенФикс. На страницата й имаше няколко нови коментара, все от хора, които чакаха продължението на историята й и се жалваха, че не е писала нищо предния ден.

Здравейте, хора, натрака набързо тя. *Извинявайте за вчера. Първи ден в колежа, семейни ангажименти и прочее. Днес май също няма да успея, но ви обещавам да ви се реванширам във вторник. Готвя ви нещо суперинтересно. Доскоро. Маджикат*.

* * *

Докато вървеше към аудиториите, Кат не можеше да се освободи от чувството, че играе колежанка в тийнейджърски филм. Декорът беше идеален — тучни зелени площи, тухлени сгради, студенти с раници навсякъде. Тя намести притеснено чантата на гърба си. *Боже, сигурно изглеждам като излязла от рекламна брошура на колеж*.

Стигна до стаята, в която щеше да има „Американска история“, десет минути по-рано, но пак не достатъчно навреме, че да намери свободно място в дъното. Всички наоколо бяха като стреснати и изглеждаха неестествено, сякаш твърде дълго бяха умували какво да облекат.

(*Облечи се както смяташ да ходиш занапред*, си бе казала тя, когато си приготви дрехите предишната вечер. Джинси. Тениска със Саймън. Зелена жилетка.)

Момчето на съседния чин имаше слушалки в ушите и клатеше някак театрално глава. Момичето от другата страна непрекъснато премяташе косата си от едното рамо на другото.

Кат затвори очи. Чуваше скърцането на чиновете им. Усещаше миризмата на дезодорантите им. Самата мисъл, че са там, я караше да се чувства притисната в ъгъла.

Ако не беше чак толкова горда, можеше да запише този предмет със сестра си — и на двете им трябваха кредити по история. Може би беше добре да учи заедно с Рен, докато още можеше. Интересите им бяха съвсем различни. Сестра й искаше да учи маркетинг и евентуално да се занимава с реклама като баща им.

Кат не можеше да си представи, че ще работи едно и също всеки ден, че ще прави кариера. Беше избрала да учи английски с надеждата, че ще прекара следващите четири години в четене и писане. А може би и още четири след това.

Вече беше прегледала обстойно конспекта по творческо писане за първокурсници и още през пролетта бе успяла да убеди академичния си наставник, че ще се справи с курса „Увод в писането на художествена проза“, който по принцип беше за второкурсници. Това бе единственият предмет — всъщност може би единственото нещо в колежа, — което очакваше с нетърпение. Преподавателката, която го водеше, беше истинска писателка с три издадени романа (все за упадъка и разрухата в провинциална Америка). Кат ги беше прочела и трите през лятото.

— Защо четеш това? — попита Рен, като я видя.

— Кое?

— Нещо без дракони или елфи на корицата.

— Експериментирам.

— Шшт! — каза сестра й и закри ушите на филмовия герой върху плаката над леглото й. — Баз ще те чуе.

— Баз не се съмнява във връзката ни — отвърна Кат и не можа да сдържи усмивката си.

Сега, като се сети за Рен, й се прииска да й се обади.

Сигурно беше дивяла до зори. Всички в студентското градче май бяха купонясвали цяла нощ, ако се съди по шумотевицата. Кат се чувстваше като под обсада сама в празната си стая. Отвсякъде се чуваха викове, смях, музика. Рен не би била в състояние да устои на такова изкушение.

Кат изрови телефона си от раницата.

Будна?

Няколко секунди по-късно телефонът изпиука.

Това не е ли моя реплика?

Бях мн. уморена да пиша снощи, отговори Кат_. Легнах в 10._
Тин-дин. *Зарязваш феновете? Толкова скоро?*
Кат се усмихна.

Ще ти се…

Приятен ден.

И на теб.

В този момент в залата влезе мъж на средна възраст с карирано сако и обнадеждаващ вид. Кат изключи телефона и го пусна в раницата.

* * *

Когато се върна в общежитието, умираше от глад. С това темпо запасите й от вафли нямаше да й стигнат дори за седмица…

На пода, пред вратата на стаята й, седеше едно момче. Същото от предишния ден. Гаджето на Рийгън. Или може би партньорът й за пушене.

— Катрин! — възкликна той с усмивка и понечи да се изправи, което изглеждаше доста по-сложна процедура от обичайното. Краката и ръцете му бяха прекалено дълги за тялото му.

— Казвам се Кат — натърти тя.

— Сигурна ли си? — отвърна той и прекара пръсти през косата си, сякаш за да подчертае, че е все така рошава.

— Напълно — отсече тя. — Имала съм достатъчно време да се уверя.

Той стоеше пред вратата и я чакаше да отвори.

— Рийгън тук ли е? — попита Кат.

— Ако беше тук, нямаше да вися в коридора — ухили се той.

Тя пъхна ключа в ключалката, но не отвори вратата. Нямаше намерение да го пусне вътре. Вече беше надвишила дневния си лимит за нови и странни преживявания. Единственото, което искаше в момента, бе да се свие в новото си скърцащо легло и да излапа три вафли една след друга.

— Кога ще дойде? — попита тя и хвърли поглед надолу по коридора.

Той сви рамене.

На Кат й приличаше.

— Ами не мога просто да те пусна да влезеш — изтърси тя.

— Защо?

— Та аз не те познавам.

— Ти добре ли си? — разсмя се той. — Нали се запознахме вчера. Вътре, в същата тая стая.

— Да, но това не значи, че знам що за човек си. Дори Рийгън не познавам.

— И нея ли ще оставиш да виси отвън?

— Виж… — подхвана стеснително Кат. — Не мога да те пусна просто ей така в стаята си. Дори не знам името ти. Просто положението бие твърде много на… изнасилване.

— На изнасилване ли?

— Разбираш какво имам предвид — каза тя.

Той я изгледа изпод око и поклати глава, без да спира да се усмихва.

— Не съвсем, но вече не искам да вляза в стаята. Това с изнасилването хич не ми харесва.

— И на мен — отвърна тя с облекчение.

Той се облегна на стената и се спусна отново на пода, гледайки я от долу нагоре.

— Казвам се Ливай впрочем — подхвърли и й подаде ръка.

Кат свъси вежди и с неохота пое дланта му.

— Хубаво — отвърна тя, а после отвори вратата и светкавично я затвори след себе си.

Щом влезе вътре, грабна лаптопа си и вафлите и изпълзя в единия край на леглото.

* * *

Опита се да се поразтъпче из стаята, но мястото не беше достатъчно. Вече определено се чувстваше като в затвор тук, особено пък сега, когато гаджето на Рийгън — Ливай, както стана ясно — стоеше на пост пред вратата. Или по-скоро седеше на пост. Щеше да й стане по-леко, ако просто поговореше с някого, но й се струваше прекалено рано да се обади на Рен. Затова звънна на баща си. Не го намери. Остави съобщение на телефонния секретар.

После написа есемес на Ейбъл:

Ехо, ден първи мина. Ти?

Не получи отговор.

След това взе да разлиства учебника по социология, но бързо го заряза и пусна лаптопа. Накрая стана да отвори прозореца. Навън беше топло. Някакви момчета се пръскаха с водни пистолети пред отсрещния студентски клуб. Пи-Капа-Разкривен Омикрон.

Кат грабна телефона и набра сестра си.

— Девойко… — чу се гласът на Рен отсреща, — как мина първият ти учебен ден?

— Добре. А твоят?

— Нормално — отвърна Рен. Винаги успяваше да звучи ведро и безгрижно. — Малко изнервящо, но все пак… Не можах да намеря аудиторията за часа по статистика. Бях обърkала сградата.

— Ужас.

Вратата се отвори и в стаята влязоха Рийгън и Ливай. Рийгън я изгледа странно, Ливай беше все така усмихнат.

— Да, кофти беше — каза Рен. — Закъснях само няколко минути, но пак се почувствах като пълен идиот… Виж, двете с Кортни тъкмо излизахме за вечеря. Може ли да ти се обадя по-късно? Или дай направо да се видим утре на обяд. Решихме да обядваме в Селек Хол. Знаеш ли къде е?

— Ще го намеря — отвърна Кат.

— Супер. До утре тогава.

— До утре — каза Кат, затвори телефона и го прибра в джоба си.

Ливай вече се бе проснал напряко на леглото на Рийгън.

— Вземи да помогнеш нещо — смъмри го тя и метна смачкан на топка чаршаф в лицето му. После се обърна към Кат и смотолеви едно „здрасти“, колкото да не е без хич.

— Здрасти — отвърна Кат и постоя известно време в очакване да тръгне някакъв разговор, но Рийгън не даваше вид да й се говори. Ровеше из кашоните, сякаш търсеше нещо конкретно.

— Как беше първият ти ден в колежа? — попита Ливай.

Кат отначало не разбра, че говори на нея.

— Добре — отвърна.

— Първи курс си, нали? — продължи той.

Застилаше леглото на Рийгън и на Кат й мина мисълта, че може би възнамерява да прекара нощта тук, което просто нямаше да стане. В никакъв случай.

Той продължаваше да я гледа въпросително и да й се усмихва насреща, така че нищо друго не й оставаше, освен да кимне.

— Лесно ли се ориентира из колежа?

— Да…

— Запозна ли се с някого?

Да, помисли си тя. *С вас двамата*.

— Не по собствено желание — каза.

Рийгън изсумтя от дрешника.

— Къде са калъфките ти за възглавници? — попита Ливай към дрешника.

— В някой кашон — отвърна Рийгън.

Той започна да вади неща от най-близкия кашон и да ги реди на бюрото на Рийгън, като че ли знаеше къде им е мястото. Главата му

висеше напред, сякаш едва се крепеше на врата му. Приличаше на една от онези кукли на екшън герои, чиито чаркове са хванати отвътре с ластици. Само че при него ластиците се бяха разтеглили. Въобще изглеждаше малко смахнат. Рийгън също. *Лика-прилика са си*, помисли си Кат.

— Какво учиш? — попита той.

— Английски — отвърна тя и след доста голяма пауза каза: — А ти?

Той видимо се въодушеви, че го пита нещо.

— Управление на природните ресурси.

Кат нямаше представа какво е това, но не искаше да пита.

— Моля те да не почваш да обясняваш следването си сега — възропта Рийгън. — Дай да въведем едно правило до края на годината. Никакви разговори на тема управление на природните ресурси в стаята ми.

— Тази стая е и на Катрин — възрази Ливай.

— Кат — поправи го Рийгън.

— Ами ако не си тук? — попита той. — Можем ли да говорим за това в твое отсъствие?

— В мое отсъствие мисля, че ще висиш в коридора — отвърна тя.

Кат се усмихна зад гърба на Рийгън, но видя, че Ливай я гледа, и отново си придаде сериозен вид.

* * *

Всички в залата изглеждаха така, сякаш цяла седмица бяха живели само за това. Все едно бяха на някакъв много як концерт или пък на премиера на дълго чакан филм.

Когато професор Пайпър влезе няколко минути по-късно, първото, което мина през ум на Кат, бе, че в действителност е по-дребничка, отколкото изглеждаше на снимките върху кориците на книгите й.

Може би просто така й се струваше. Все пак снимките бяха портретни. Но пък професор Пайпър наистина ги изпълваше с

високите си скули, големите си светлосини очи и невероятно гъстата си дълга, кестенява коса.

На живо косата й беше все така впечатляваща, но с повече сиви кичури и малко по-непокорна, отколкото на снимките. Иначе беше толкова нисичка, че й се наложи леко да подскочи, за да седне върху катедрата.

— Е… — каза тя вместо поздрав, — добре дошли в часа по художествена проза. Виждам познати лица… — добави и се усмихна на няколко души в залата.

По всичко личеше, че Кат е единствената първокурсничка. Вече беше започнала да разпознава отличителните белези. Видимо нова раница. Грим при момичетата. Тениски с вървежни надписи при момчетата.

Всичко по Кат — от новите й червени кецове до очилата с тъмнолилави рамки — беше купено от „Таргет“[1]. Студентите от по-горните класове до един носеха „Рей-Бан“. Преподавателите също. Ако Кат можеше да се сдобие с чифт черни рамки „Рей-Бан“, сигурно щеше спокойно да си поръча джин с тоник в някой от местните барове, без да й поискат лична карта.

— Добре — каза професор Пайпър. — Радвам се, че сте тук.

Гласът й беше топъл и леко дрезгав — човек би казал, че мърка, без това да е дразнещо. Говореше точно толкова тихо, колкото да я чуват всички, но само ако наистина пазят тишина.

— Имаме много работа този семестър — продължи тя, — така че нека не губим нито минута повече. Да се гмурнем веднага. — Тя се наведе напред, увисвайки на самия край на катедрата. — Готови ли сте да се гмурнете с мен?

Повечето студенти кимнаха. Кат впери поглед в тетрадката си.

— Добре. Да започнем с един въпрос, на който няма правилен и грешен отговор… Защо пишем романи?

Един от по-големите студенти реши да се прежали.

— За да изразим мислите си.

— Определено — каза професор Пайпър. — Ти затова ли пишеш?

Младежът кимна.

— Добре… Друго?

— Защото ни харесва да чуваме собствения си глас — каза едно момиче с прическа като на Рен, може би дори още по-яка. Приличаше на Миа Фароу в *Бебето на Розмари* (само че с чифт „Рей-Бан“).

— Да — засмя се професор Пайпър. Смехът й беше по детски звънлив. — Аз точно затова пиша. Затова и преподавам. — Всички се разсмяха заедно с нея. — Друго?

Защо пиша?, запита се Кат, опитвайки се стигне до някакъв дълбокомислен отговор с ясното съзнание, че дори и да успее, никога няма да го каже.

— За да открием нови светове — подхвърли някой.

— Или пък стари светове — обади се друг.

Професор Пайпър кимаше.

За да се преселим другаде, помисли си Кат.

— А може би за да открием себе си? — добави преподавателката.

— За да се освободим — изчурулика едно момиче.

За да се освободим от себе си.

— Да покажем на околните какво става в главата ни — каза едно момче с тесни червени джинси.

— В случай че искат да знаят — допълни професор Пайпър.

Всички се разсмяха.

— За да караме хората да се смеят.

— За да привлечем внимание.

— Защото само това умеем да правим.

— Говори за себе си — каза преподавателката. — Аз умея да свиря и на пиано. Но продължавайте. Всичко това страшно ми харесва.

— За да заглушим гласовете в главата си — подхвърли момчето, което седеше пред Кат. Имаше черна, късо подстригана коса, която се събираше в мъхеста плетеница на врата му.

За да престанем да бъдем каквито и да било, където и да е, помисли си Кат.

— За да оставим следа — обади се пак Миа Фароу. — Да създадем нещо, което ще ни надживее.

— Безполово възпроизводство — каза момчето отпред.

Кат се опита да си се представи пред лаптопа и да опише с думи как се чувства. Какво ставаше, когато имаше вдъхновение, когато писането й вървеше, когато думите се лееха от главата й, без дори да се замисли, когато бликаха от нея като в игра на рими, като при рапиране,

като при скачане на въже, помисли си тя, скачаш, миг преди въжето да те удари по глезените.

— За да споделим нещо истинско — каза поредното момиче, поредният чифт „Рей-Бан“.

Кат поклати глава.

— И така, защо пишем романи? — попита отново професор Пайпър.

Кат заби поглед в тетрадката си.

За да изчезнем.

---

[1] Американска верига универсални магазини, известни с ниските си цени. — Бел.пр. ↑

ДЖЕМА Т. ЛЕСЛИ

САЙМЪН СНОУ И НАСЛЕДНИКЪТ НА МАГА

ГЛАВА 8

Беше толкова съсредоточен и изнервен, че дори не забеляза червенокосото момиче, което седна на неговата маса. Носеше плитки и старомодни очила с издължени рамки, каквито човек би сложил, ако отива на маскен бал, облечен като вещица.

— Ще прегориш — каза момичето.

— Просто се опитвам да го направя като хората — процеди през зъби Саймън и отново чукна монетата от два пенса с магическата си пръчица, свъсвайки вглъбено вежди.

Нищо не последва.

— Ето така — каза момичето и небрежно махна с ръка над монетата.

Нямаше магическа пръчица, но носеше голям пръстен с червен камък, който беше увит с конец около пръста й, за да не падне. *Лети, лети, у дома върви*.

Монетата затрептя, превърна се в калинка и запълзя по масата. Момичето нежно я побутна с длан до ръба и я прибра в един буркан.

— Как го направи? — попита Саймън.

И тя беше първокурсничка като него. Личеше по зелената емблема върху пуловера й.

— Магиите не се правят — каза тя, опитвайки се да се усмихне скромно. Доста добре й се удаваше. — Магиите идват отвътре, от теб самия.

Саймън гледаше втренчено двупенсовата калинка.

— Аз съм Пинелъпи Бънс — каза момичето и му подаде ръка.

— Саймън Сноу — отвърна той и пое дланта й.

— Знам — каза тя с усмивка.

2001

ГЛАВА 3

Беше невъзможно да се пише в такава обстановка.

Първо, стаята в общежитието бе прекалено тясна. Малък правоъгълник, широк, колкото да се сместят две легла от двете страни на вратата, която, като се отвореше, опираше в матрака на Кат, и дълъг, колкото да се набутат две бюра между леглата и прозореца. Ако някоя от двете донесеше диван, той щеше да заеме цялото свободно пространство в средата на стаята.

Не бяха донесли диван. Нито телевизор. Нито симпатични настолни лампи от „Таргет“.

Рийгън всъщност не си беше взела никакви лични вещи, освен дрехите и един напълно забранен тостер — и освен Ливай, разбира се, който лежеше на леглото й и слушаше музика със затворени очи, докато тя блъскаше на компютъра си (евтино PC, каквото бяха дали и на Кат).

Кат беше свикнала да дели стая с друг човек. Винаги бяха живели заедно с Рен. Но стаята им у дома беше почти три пъти по-голяма от тази. Пък и Рен изобщо не заемаше толкова място, колкото Рийгън. Не буквално, а в главата й. Присъствието на сестра й почти не се усещаше.

Кат все още не можеше да разбере що за човек е Рийгън…

От една страна, съквартирантката й не напираше да си сплитат косите по цели нощи и да стават първи приятелки, което беше голямо облекчение.

От друга страна, Рийгън не проявяваше абсолютно никакъв интерес към нея, което донякъде също беше облекчение, защото това момиче я плашеше.

Правеше всичко толкова рязко. Отваряше вратата със замах, затваряше я с трясък. Беше по-едра от Кат, малко по-висока и доста по-надарена (сериозно надарена). И изобщо изглеждаше по-голяма. Не само външно.

Когато Рийгън беше в стаята, Кат се опитваше да не й се пречка в краката, стараеше се погледите им да не се засичат. Рийгън се правеше,

че не я забелязва, и тя й отвръщаше със същото. Обикновено това вършеше работа.

В момента обаче усилието да се абстрахира й идваше в повече и й пречеше да се съсредоточи върху писането.

А сцената, над която работеше, беше тегава — Саймън и Баз спореха дали може да има добри вампири и дали да отидат заедно на абитуриентския бал. Всичко трябваше да бъде суперзабавно и находчиво, с което по принцип лесно се справяше. (Коварните номера също много й се удаваха, както и сцените с говорещи дракони.)

Сега обаче беше зациклила на *Саймън отметна медено кестенявата си коса от очите и въздъхна* и не беше в състояние да продължи по-нататък. Не й идваше наум какво точно трябва да направи Баз. Не можеше да спре да мисли за Рийгън и Ливай зад гърба й. В мозъка й сякаш гърмеше аларма *НАРУШИТЕЛ! НАРУШИТЕЛ!*

Освен това умираше от глад. Само чакаше тия двамата да се изнесат за вечеря и щеше да изяде цял буркан фъстъчено масло. Ако изобщо излязат… Рийгън продължаваше да блъска по клавиатурата, сякаш искаше да я забие в бюрото, а Ливай все така не възнамеряваше да си върви. Междувременно стомахът на Кат вече стържеше.

Тя грабна една вафла и излезе от стаята с намерението просто да се разтъпче в коридора, колкото да си прочисти главата.

В коридора обаче гъмжеше от народ. Всички врати, с изключение на тяхната, бяха отворени. Навсякъде се мотаеха момичета, приказваха, кискаха се. Целият етаж миришеше на прегорени пуканки. Кат се шмугна в тоалетната и се затвори в една от кабинките. Седна на тоалетната чиния, отвори вафлата и по страните й започнаха да се стичат сълзи.

Господи, помисли си тя. *Добре, успокой се. Не е чак толкова страшно. Нищо не се е случило. Станало ли е нещо, Кат? Не.*

Не можеше да си поеме въздух. Имаше чувството, че ще припадне. Стомахът й направо гореше.

Тя извади телефона от джоба си и се замисли какво ли прави Рен. Сигурно разучаваше танцови стъпки под звуците на Лейди Гага. Или пък пробваше дрехите на съквартирантката си. Във всеки случай едва ли ядеше вафла с бадеми, седнала на тоалетна чиния.

Кат можеше да се обади на Ейбъл, но той заминаваше за Техническия университет на Мисури на сутринта и тази вечер

семейството му беше организирало празненство в негова чест — с домашно приготвени бурито и божествените кокосови курабийки на баба му, които бяха толкова специални, че дори не се продаваха в семейната им пекарна. Ейбъл работеше в пекарната, а семейството живееше над нея. Косата му винаги миришеше на канела и на мая… Господи, Кат наистина беше гладна.

Тя изхвърли опаковката от вафлата в кошчето и наплиска лицето си, преди да се върне в стаята.

Рийгън и Ливай тъкмо излизаха. Слава богу! Крайно време беше.

— Чао — каза Рийгън.

— Горе главата — усмихна се Ливай.

Когато вратата се затвори след тях, Кат едва не се срина на пода от облекчение.

Грабна още една вафла, стовари се върху стария дървен писалищен стол — който впрочем бе почнал доста да й харесва — и отвори едно от чекмеджетата, за да си подпре крака на него.

Саймън отметна медено кестенявата си коса от очите и въздъхна.

— Понеже в момента не се сещам за добри вампири, това не означава, че няма — каза той.

Баз преустанови опитите си да премести един сандък с поглед и се ухили с пълен набор зъби.

— Добрите носят бяло — отвърна. — Пробвал ли си да изпереш петно от кръв от бяла мантия?

* * *

Селек Хол беше общежитие в самия център на студентското градче. Човек можеше да се храни там, дори ако живееше другаде. Кат обикновено изчакваше Рен и Кортни във фоайето, за да не й се налага да влиза в столовата сама.

— Е, що за птица е съквартирантката ти? — попита Кортни, докато се редяха на опашка пред витрините със салата. Питаше, като

че ли бяха първи приятелки. Все едно Кат можеше да каже тя що за птица е, освен че й харесваше да яде извара с праскови.

Салатите в Селек Хол бяха супероткачени. Извара с праскови, круши от компот със сирене чедар.

— Това пък какво е? — почуди се Кат, загребвайки от някаква студена гарнитура със зелен и зрял фасул.

— Може би е поредният специалитет на Западна Небраска — отвърна Рен. — В нашето общежитие има момчета, които непрекъснато ходят с каубойски шапки. Ама непрекъснато, дори когато отиват до тоалетната.

— Отивам да взема маса — каза Кортни.

— Абе помниш ли да сме писали сцена, в която Саймън и Баз танцуват? — попита Кат, докато Рен трупаше зеленчуци в чинията си.

— Нямам спомен — отвърна Рен. — Защо? Да не би да си решила да им организираш бал?

— С валсове. Горе на крепостната стена.

— Много романтично — подкачи я Рен и се огледа из столовата за Кортни.

— Притеснявам се да не направя Саймън прекалено мекушав.

— Ами той си е мекушав.

— Нямаше да е зле да четеш това, което пиша — каза Кат и я последва към масата.

— Не ти ли е достатъчно, че всички деветокласници в Северна Америка го четат? — отвърна Рен, настанявайки се до Кортни.

— И в Япония — добави Кат и също седна. — Колкото и да е странно, имам голям успех в Япония.

Кортни се наведе съзаклятнически към Кат, сякаш се канеше да й сподели някаква велика тайна, и прошепна:

— Рен ми каза, че пишеш истории със Саймън Сноу. Това е суперяко. Аз съм му голям фен. Чела съм всичките книги за него като малка.

Кат я погледна изпод око и разопакова сандвича си.

— Те не са свършили — каза.

Кортни не разбра забележката.

— Имам предвид книгите — уточни Кат. — Осмата ще излезе догодина…

— Разкажи ни за съквартирантката си — намеси се Рен, хвърляйки многозначителна усмивка на сестра си.

— Няма нищо за разказване.

— Тогава си измисли нещо.

Рен започваше да се изнервя. Кат се подразни, но после си даде сметка колко е приятно да яде храна, за която са нужни прибори, и да разговаря с някого, който не й е напълно непознат, та реши да направи усилие заради чисто новата приятелка на сестра си.

— Казва се Рийгън. Има червеникавокестенява коса… И пуши.

Кортни сбърчи нос.

— В стаята ли?

— Ами тя много-много не стои в стаята.

Рен я погледна подозрително.

— Не сте ли разговаряли?

— Казвали сме си „здрасти“ — отвърна Кат. — Приказвала съм и с гаджето й веднъж — два пъти.

— И как е той? — попита Рен.

— Не знам. Висок?

— Е, минали са само няколко дни. Ще се опознаете.

После Рен смени темата и започна да разправя за някакво парти, на което бяха ходили с Кортни. Двете живееха заедно едва от две седмици, а вече имаха техни си шеги, които оставяха Кат напълно безразлична.

Тя изяде сандвича си с пуешко и две порции пържени картофи и издебна Рен, за да пъхне в сака си още един сандвич за после.

* * *

Рийгън за първи път прекара нощта в общата им стая (слава богу, без Ливай). Когато тръгна да си ляга, Кат все още пишеше на компютъра.

— Светлината пречи ли ти? — попита тя, кимайки към лампата над бюрото си. — Мога да я загася.

— Няма проблем — отвърна Рийгън.

Кат си сложи тапи за уши, за да не чува характерните шумове, които идват заедно със съня — дишането, шумоленето на чаршафите,

скърцането на леглото.

Как може да заспи просто ей така с чужд човек в стаята?, помисли си тя. Когато най-после отиде да си легне, не махна тапите за уши, мушна се в леглото и се зави презглава.

* * *

— Още не си говорила с нея, нали? — попита Рен една седмица по-късно, докато обядваха.

— Не бе, говорим — отвърна Кат. — Тя пита дали имам нещо против да затвори прозореца, аз отговарям, че нямам. Казваме си и „здрасти“. Разменяме поздрави всеки ден. Понякога дори по два пъти на ден.

— Откачена работа — отбеляза Рен.

Кат гребна от картофеното пюре.

— Свиква се.

— Което не го прави по-малко откачено.

— Ти сериозно ли? — изгледа я Кат. — За това ли ще говорим сега? Как съм се натресла на откачена съквартирантка?

Рен въздъхна.

— А с гаджето й какво става?

— Не съм го виждала от няколко дни.

— Какво ще правиш този уикенд?

— Ще уча, предполагам. И ще пиша за Саймън.

— С Кортни ще ходим на парти тая вечер.

— Къде?

— В Триъгълника! — възкликна Кортни, сякаш ставаше дума за имението на „Плейбой“.

— Какво е Триъгълника? — попита Кат.

— Клуб на инженерния факултет — отвърна Рен.

— И какво? Натрясквat се и строят мостове?

— Не. Натрясквat се и проектират мостове. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Тц! — Кат лапна парче печено телешко, традиционното меню за събота вечер в Селек Хол. — Не си падам по пияни зубъри.

— Та ти харесваш зубърите.

— Не и онези, които членуват в студентски клубове — възрази Кат. — Към тях не проявявам интерес.

— Да не би да си накарала Ейбъл да подпише декларация, че няма да пие, преди да замине за Мисури?

— Ейбъл гаджето ти ли е? — оживи се Кортни. — Готин ли е?

Кат се направи, че не я чува.

— Ейбъл няма опасност да се пропие. Той дори кофеин не може да понася.

— Едното няма нищо общо с другото.

— Нали знаеш, че не си падам по партита, Рен?

— А ти нали знаеш какво казва татко? Трябва да опиташ, преди да твърдиш дали нещо ти харесва, или не.

— Не мога да повярвам, че се позоваваш на татко, за да ме закараш на студентски купон! Де да не съм ходила на партита. Например онова у Джеси, с текилата…

— Която ти дори не вкуси.

— За сметка на това ти я вкуси, а после ти бърсах повръщаното…

Рен се подсмихна и приглади дългия си бретон.

— Пиенето на текила е преживяване. По-важно е самото пътуване, а не крайният резултат…

— Ще ми звъннеш, нали? — каза Кат.

— Ако повърна ли?

— Ако имаш нужда от помощ.

— Няма да имам нужда от помощ.

— Но все пак ще ми се обадиш.

— Господи, Кат. Да, ще ти се обадя. Успокой се най-после.

ГЛАВА 3

— Но, сър — продължи да възразява Саймън, — трябва ли да деля стая с него *всяка* година, всяка божа година, докато завършим Уотфърд?

Мага се ухили самодоволно и разроши карамелено кестенявата му коса.

— Изборът на съквартирант е свещена традиция в Уотфърд — каза той. Тонът му беше любезен, но непоколебим. — Съдника е предопределил да сте заедно. Трябва да бдите един за друг, да се сближите като братя.

— Да, но сър… — Саймън притеснено се намести на стола. — Съдника вероятно е сгрешил. Съквартирантът ми е страшен досадник. Дори си мисля, че го прави с умисъл. Миналата седмица някой накара лаптопът ми да се затвори. Сигурен съм, че е бил той. Едва се сдържаше да не се разхили.

Мага дълбокомислено погали брадата си. Беше къса и подострена, едва покриваше лицето му.

— Съдника е предопределил да сте заедно, Саймън. Трябва да бдиш над него.

2003

ГЛАВА 4

Катериците на територията на университета се държаха не просто като домашни животни. Тяхното си беше направо домашно насилие. Щом надушеха храна, без значение каква, моментално се събираха като мухи на мед.

— Уф, хайде, яж! — изсумтя Кат и метна парче ягодова вафла на угоената катерица, която всеки момент щеше да се покатери по краката й.

Снима я с телефона и прати снимката на Ейбъл. *Местната напаст*, написа.

Ейбъл също й беше пращал снимки — на стаята му в общежитието, цял апартамент, и на него самия, изтипосан с петимата си съквартиранти, които изглеждаха като излезли от епизод на *Теория за Големия взрив*. Кат си представи как кара Рийгън да позира за снимка и се разсмя с глас. Катерицата се сепна, но не избяга.

В сряда и в петък Кат имаше свободен час между лекцията по биология и семинара по творческо писане, който напоследък прекарваше на двора, на едно сенчесто и уединено място зад сградата на факултета по англицистика, на което никой не я безпокоеше. Никой, освен катериците.

Телефонът й не беше издал нито звук, но тя все пак погледна дали не е получила съобщение.

Не бяха говорили с Ейбъл, откакто замина за университета преди три седмици, но си разменяха съобщения. Беше получила и няколко мейла от него. Пишеше, че е добре и че конкуренцията в Мисури вече е жестока. *Всички тук са били отличници на випуска*. Кат едва се сдържа да му отговори: *С изключение на теб*.

Ейбъл беше изкарал максималния брой точки на кандидатстудентския изпит по математика, но не беше пълен отличник. Беше гола вода по американска история и едва избута испанския, което си беше „постижение“.

Вече беше казал на Кат, че няма да се прибира в Омаха до Деня на благодарността, и тя не се беше опитала да го убеди да си дойде по-

рано. Истината бе, че засега не й липсваше. Рен би казала, че не й липсва, защото всъщност не й е гадже в истинския смисъл на думата. Това бе редовен лайтмотив в разговорите им.

— Имаме съвсем нормална връзка — настояваше Кат.

— Глупости! Той е като помощна масичка — възразяваше Рен.

— Винаги е до мен.

— Да, за да си оставяш списанията…

— Да не би да предпочиташ да ходя с някого като Джеси? Че да ревем и двете по цели нощи всеки уикенд.

— Предпочитам да ходиш с някого, с когото ти е приятно да се целуваш.

— Целувала съм се с Ейбъл.

— Кат, стига, моля ти се. Повдига ми се дори само като си го помисля.

— Та ние сме заедно от три години! Естествено, че ми е гадже.

— Изпитваш по-силни чувства към Баз и Саймън.

— Та това са Баз и Саймън! Не може и да става сравнение. Харесвам Ейбъл. Той е стабилен.

— Продължаваш да описваш помощна масичка.

Рен бе започнала да излиза с момчета в осми клас (две години, преди на Кат дори да й хрумне подобно нещо). И докато не се появи Джеси Сандоз, не се беше задържала с никого повече от няколко месеца. Връзката й с Джеси продължи толкова дълго само защото Рен така и не можа да разбере дали той наистина си пада по нея — или поне това бе теорията на Кат.

Рен обикновено губеше интерес към някое момче, щом усетеше, че го е спечелила. Харесваше й да ги омайва. „Знаеш ли кой е любимият ми момент? бе казала веднъж на Кат. — Мигът, в който осъзнаваш, че той вече те гледа по друг начин, че заемаш повече пространство в зрителното му поле. Мигът, в който разбираш, че вече не вижда нищо друго, освен теб.“

Последното изречение толкова се понрави на Кат, че няколко седмици по-късно го включи в реплика на Баз. Рен се подразни, като го прочете.

С Джеси обаче нещата стояха по иначе. Той така и не се поддаде. Не престана да се заглежда и по други дори след като двамата с Рен правиха секс миналата есен. Това направо побъркваше Рен.

Кат изпита истинско облекчение, когато той получи стипендия заради спортните си заложби и замина да учи в Щатския университет на Айова. Джеси не беше в състояние да поддържа връзка от разстояния, а в Университета на Небраска имаше поне десет хиляди други пичове, които Рен можеше да омайва.

Кат метна още едно парче вафла на катерицата, но чифт крака, обути в сини колежански обувки, пристъпиха по тревата и животното се уплаши. Колежанските обувки направиха още крачка напред и спряха. Кат вдигна глава. Пред нея стоеше висок младеж. Гледан отдолу, на фона на слънцето, което го осветяваше в гръб, изглеждаше направо двуметров. Кат присви очи, за да го види по-добре, но не го разпозна.

— Ти беше Кат, нали? — каза той.

Гласът му й се стори познат. Беше Ник — тъмнокосото момче, което седеше пред нея в часа по творческо писане.

— Да — отвърна тя.

— Справи ли се със заданието на Пайпър?

Професор Пайпър им бе казала да напишат сто думи от гледната точка на неодушевен предмет. Кат кимна, продължавайки да мижи срещу слънцето.

— О, извинявай — каза Ник и седна на сянка до нея, мятайки сака между краката си. — И като какво писа?

— Като ключалка. А ти?

— Като химикалка — отвърна той, видимо недоволен. — Както и половината курс най-вероятно.

— Едва ли — каза тя. — Идеята ти е ужасна.

Ник се разсмя и Кат впери поглед в тревата.

— Дали ще ни накара да ги четем пред всички? — попита той.

Тя се сепна като ужилена.

— Естествено, че не. От къде на къде?!

— Обикновено го прави — каза той, сякаш ставаше дума за нещо, което Кат би следвало да знае.

Не беше свикнала да го гледа анфас. Имаше момчешко изражение, сини очи и плътни, черни вежди, които почти се сключваха в средата. Приличаше на пътник в трета класа на „Титаник“. На човек от опашката с имигранти на Елис Айлънд. Автентичен, неподправен. И доста сладък.

— Но няма да стигне времето за всички — каза тя почти с надежда.

— Ще ни раздели на групи — отвърна той пак, като че ли това беше най-очевидното нещо на света.

— Аха… Не съм много наясно с тия работи.

— Първи курс ли си?

Тя кимна с въздишка.

— Как успя да се класираш за семинара на професор Пайпър?! Той е за супернапреднали.

— Кандидатствах.

Ник вирна гъстите си вежди, видимо впечатлен.

— Наистина ли мислиш, че химикалката е ужасна идея?

— Какво точно да ти отговоря сега? — отвърна Кат.

* * *

— Да не би да страдаш от някакво хранително разстройство? — попита Рийгън.

Кат седеше на леглото си и учеше, а съквартирантката й се държеше за вратата на дрешника си и подскачаше на един крак, опитвайки се да обуе чифт черни ботуши с висок ток. Сигурно отиваше на работа. Рийгън винаги отиваше някъде. За нея стаята беше като междинна станция, място, на което спираше за малко между лекциите и библиотеката, между дневната си работа в Студентския съюз и нощната си работа в „Олив Гардън“. Място, където да се преоблича, да си оставя учебниците и да взима Ливай. Понякога и други момчета. Само през последния месец бяха минали един Нейтън и един Кайл. Но никой от тях не присъстваше така трайно в обкръжението на Рийгън, както Ливай — а оттам и в обкръжението на Кат.

Беше я срещнал на двора днес и вървя с нея чак до Олдфадър Хол, като през цялото време й разказваше за някакви ръкавици, които си бе купил пред Студентския съюз. „Ръчно плетени. От Еквадор. Виждала ли си алпака, Катрин? Това са най-сладките лами на света. Ама наистина най-сладките. А вълната им… то не е точно вълна, ами влакно, при това хипоалергенно…“

Рийгън я гледаше изпод вежди. Беше облечена с тесни черни джинси и черен топ. Може би отиваше на купон, а не на работа.

— Кошчето ти е пълно с опаковки от вафли — каза тя.

— Преглеждала си ми боклука? — изненада се Кат, раздразнена.

— Ливай търсеше къде да изплюе дъвката си… Е? Страдаш ли от хранително разстройство?

— Не — отвърна Кат, макар да си даваше ясна сметка, че би отговорила по същия начин дори и да страдаше.

— Тогава защо не ядеш нормална храна?

— Ям — отсече Кат и стисна юмруци. Вече наистина почваше да се дразни. — Просто не тук.

— Да не би да си от ония откачалки, дето са пристрастени към определени храни?

— Не. Просто… — Кат вдигна поглед към тавана и реши, че това е един от случаите, в които е по-добре да кажеш истината, отколкото да излъжеш. — Не знам къде е столовата.

— Живееш повече от месец тук!

— Знам.

— И не си открила столовата?!

— Всъщност не съм я търсила.

— Защо не попита някого? Можеше да питаш мен.

Кат изгледа Рийгън изпод око.

— Наистина ли искаш да ти задавам глупави въпроси?

— Ако са свързани с храна, вода, въздух или подслон — да! За бога, Кат, аз съм ти съквартирантка.

— Добре — отвърна Кат и впери поглед в учебника си. — Ще го имам предвид.

— Искаш ли да ти покажа къде е столовата?

— Не, няма проблем.

— Не можеш да я караш на вафли. Запасите ти се изчерпват.

— Имам достатъчно…

— Ливай май изяде една-две — въздъхна Рийгън.

— Позволяваш на гаджето си да яде храната ми?

Кат се протегна през леглото да провери запасите си. Всичките кутии бяха отворени.

— Каза, че ти прави услуга — отвърна Рийгън. — Помага ти да осъзнаеш, че имаш проблем. Освен това не ми е гадже. Не съвсем.

— Това е безобразие! — възкликна гневно Кат, забравяйки за миг, че говори на най-непредвидимия човек, когото бе срещала.

— Обуй се — нареди Рийгън. — Ще ти покажа къде е столовата.

— Не — отсече Кат. Вече усещаше как стомахът й се свива от притеснение. — Не е само това… Не обичам новите места, новите ситуации. Ще има сума ти непознати хора, няма да знам къде да седна. Не искам да ходя.

Рийгън седна в края на леглото си и скръсти ръце.

— А на лекции ходиш ли?

— Естествено.

— Как?

— Там е различно — отвърна Кат. — Има върху какво да се съсредоточа. Пак е гадно, но се търпи.

— Пиеш ли лекарства?

— Не, разбира се.

— Може би трябва…

Кат заби юмруци в леглото.

— Това въобще не ти влиза в работата! Та ти дори не ме познаваш!

— Ето затова не исках да деля стая с първокурсничка — каза Рийгън.

— Какво ти пука изобщо? Дразня ли те?

— Отиваме на вечеря. Сега.

— Никъде няма да ходя.

— Вземи си студентската карта.

— Няма да ходя на вечеря с теб. Та ти дори не ме харесваш.

— Що бе? Харесвам те — отвърна Рийгън.

— Това е пълен абсурд.

— Уф! Не си ли гладна, за бога?!

Кат така силно стискаше юмруци, че кокалчетата й бяха побелели.

Представи си пържено пиле. И малки задушени картофчета. И ягодов пай. Дали в столовата на Паунд Хол имаше машина за сладолед както в Селек?

Не й се искаше пак да се предаде пред това — каквото и да беше то. Пред тази лудост в нея, която вече я водеше с нула на един милион.

Сви се на кълбо, опитвайки се да притисне топката в стомаха си.

После се изправи с колкото достойнство успя да събере и обу гуменките си.

— Не е да не съм яла истинска храна… — измънка тя. — Обядвам в Селек със сестра си.

Рийгън отвори вратата.

— Тогава защо не ядеш тук?

— Защото отлагах прекалено дълго. Превърнах го в планина. Трудно е да се обясни…

— Сериозно, защо не пиеш лекарства?

Кат мина покрай нея да излезе от стаята.

— Ти да не би да си психиатър? Или водиш медицинско предаване по телевизията?

— Не, на хапчета съм — отвърна Рийгън. — Супер е.

* * *

В столовата не се случи нищо страшно. Нямаше неловко стоене на входа с табла в ръка в търсене на най-безопасното място за сядане. Рийгън седна на първата горе-долу свободна маса, която видя. Дори не кимна на хората, които вече седяха на нея.

— Няма ли да закъснееш за работа? — попита Кат.

— Не съм на работа. Отивам на купон. Но, така или иначе, щях да вечерям тук, преди да отида. Плащаме за цялата тая храна. Поне да я ядем.

Пред Кат имаше чиния с лазаня и две купички брюкселско зеле. Беше направо освирепяла от глад.

Рийгън се наведе да гребне от салатата си и дългата й коса се плъзна върху раменете й. Беше в двайсет нюанса на златисто и червено, нито един от които не изглеждаше естествено.

— Наистина ли мислиш, че не те харесвам? — попита тя с пълна уста.

Кат преглътна. С Рийгън никога не бяха разговаряли преди, камо ли на сериозни теми.

— Ами… имам чувството, че не искаш да имаш съквартирантка.

— Не искам — свъси вежди Рийгън. Колкото Ливай се усмихваше, толкова тя се мръщеше. — Но това няма нищо общо с теб.

— Защо живееш в общежитие тогава? Не си в първи курс. Мислех, че студентите от по-горните курсове живеят на квартира.

— Нямам друг избор — отвърна Рийгън. — Такива са условията на стипендията ми. Трябваше да бъда в самостоятелна стая тази година — бях в списъка, — но всички общежития са препълнени.

— Съжалявам — каза Кат.

— Вината не е твоя.

— И аз не исках съквартирантка. Мислех, че ще живея със сестра си.

— Имаш сестра, която учи тук?

— Да, близначка.

— Ужас.

— Защо пък ужас? — засегна се Кат.

— Ами шантаво е. Все едно да имаш двойник. Еднакви ли сте?

— Почти.

— Ужас! — възкликна отново Рийгън с пресилено отвращение.

— Въобще не е ужасно — каза Кат. — Какво ти става?

Рийгън театрално си плю в пазвата и смени темата.

— Та защо не живееш със сестра си?

— Искаше да се запознае с нови хора — отвърна Кат.

— Казваш го така, сякаш е скъсала с теб.

Кат сви рамене и бодна едно брюкселско зелце.

— Живее в Шрам Хол — уточни тя, вперила поглед в чинията си.

Когато вдигна глава, Рийгън я гледаше с нещо средно между недоумение и съжаление.

— Като те слушам, ми става мъчно за теб.

— Не си прави труда — отсече Кат, размахвайки вилицата. — Не искам да ме съжаляваш.

— Искаш или не, това е положението — отвърна Рийгън. — Просто си жалка.

— Не съм.

— Си. Нямаш приятели, сестра ти те е зарязала, тъпчеш се с вафли… А, и си вманиачена по Саймън Сноу.

— Говориш пълни глупости.

Рийгън я погледна изпод вежди и продължи да дъвче.

— Имам много приятели — опита да се измъкне Кат.

— Никога не съм ги виждала.

— Тук съм само от няколко седмици. Повечето от приятелите ми заминаха да учат в други университети. Или поддържаме връзка онлайн.

— Приятелите в интернет не се броят.

— Защо пък не?

Рийгън пренебрежително махна с ръка.

— И не съм вманиачена по Саймън Сноу — продължи да се оправдава Кат. — Просто участвам активно във фен пространството.

— Какво, по дяволите, е това?

— Няма значение. И без това няма да разбереш — въздъхна Кат, ядосана на себе си, че е употребила тази дума.

Знаеше, че ако тръгне да се обяснява, ще стане още по-тъпо. Рийгън нямаше да й повярва, че не е просто фен на Саймън, а една от най-изявените му последователки. Че я познават по име и има свои фенове. Ако й кажеше, че историите за Саймън, които постваше, редовно се четяха от петнайсет хиляди души… тя просто щеше да се изсмее.

Освен това самата Кат щеше да се почувства неловко, за да изрече всичко това.

— На бюрото ти има глави на Саймън Сноу — отбеляза Рийгън.

— Това са колекционерски бюстове.

— Жал ми е за теб и ще ти бъда приятелка.

— Не искам да ми бъдеш приятелка — отсече Кат с цялата твърдост, на която бе способна. — Доволна съм, че не сме близки.

— И аз бях доволна, преди да ми дожалее за теб — отвърна Рийгън.

СЪОБЩЕНИЕ НА НАЧАЛНАТА СТРАНИЦА НА FANFIXX.NET, ПОСЕТЕНА НА 1 ЮЛИ 2011

Добре дошли на страницата на FanFixx.net — където историите никога не свършват.

Ние сме поддържан от доброволци архив и форум, който приема и разпространява качествени текстове от всички фен пространства. За да станете доброволец или да направите дарение, кликнете тук. За да си направите авторски профил във FanFixx.net, кликнете тук. Трябва да сте навършили тринайсет години, за да поствате текстове или коментари на FanFixx.net.

ГЛАВА 5

— Моля те, не ме оставяй в коридора — примоли се Ливай.

Кат прескочи краката му, за да се добере до вратата на стаята.

— Имам да уча.

— Рийгън закъснява. Вече половин час вися тук — каза той и сниши глас. — Съседката ви с розовите ботуши непрекъснато си търси повод да излезе, за да ме заговори. Имай милост.

Кат го погледна изпод вежди.

— Няма да те притеснявам — настоя той. — Просто ще си седя кротко и ще чакам Рийгън.

Тя въздъхна и влезе в стаята, оставяйки вратата отворена. Той стана да я последва.

— Сега разбирам защо сте се сдушили с Рийгън. И двете сте нетърпими понякога.

— Не сме се сдушили.

— Аз друго разбрах… Абе, след като вече ядеш в столовата, може ли да се черпя от вафлите ти?

— Ти и без това се черпиш — отвърна троснато Кат, седна на бюрото си и отвори лаптопа.

— Чувствах се кофти, че го правя зад гърба ти.

— Радвам се.

— Обаче кажи честно, не се ли чувстваш по-добре сега? — Той седна на края на леглото й и се облегна на стената, скръствайки дългите си крака в глезените. — Няма и седмица, откакто ядеш като хората, а вече не изглеждаш недохранена.

— Да ти благодаря за комплимента ли?

— Е?

— Какво „е“?

— Мога ли да си взема една вафла? — ухили се той.

— Нямаш равен просто!

Ливай се наведе и бръкна под леглото.

— Тия с горските плодове са ми любими…

Кат наистина се чувстваше по-добре. (Не че щеше да си го признае пред Ливай.) В момента приятелството, което Рийгън по милост й бе натрапила, не изискваше кой знае какви усилия — просто да се храни с нея в столовата и да участва в подигравателните коментари, които тя правеше за всеки, имал неблагоразумието да мине покрай тях.

Рийгън обичаше да сяда близо до вратата на кухнята — там, където опашката пред бюфета се изнизваше към масите. Всички минаваха пред тях като на парад и никой не беше пощаден.

— Виж — каза тя предишната вечер, — това е Гимпи. Как мислиш, че си е счупил крака?

Кат хвърли поглед към въпросния студент — доста неприятен хипар с проскубана коса и огромни очила.

— Сигурно се е спънал в брадата си.

— Ха! — възкликна Рийгън. — Тая, дето му носи таблата, му е гадже. Погледни я, моля ти се. Страшна гугутка! Ще рече човек, че са се запознали в реклама на „Американ Апарел“.

— Ако питаш мен, запознали са се в Ню Йорк, но са им трябвали пет години, за да стигнат дотук.

— Виж я пък тая лисичка! — възкликна Рийгън.

— С изкуствена опашка ли е? От ония, дето се хващат с щипка?

— Не знам. Чакай да видим… Да, по дяволите!

— Е, какво? Не й е толкова лоша опашката — отбеляза Кат и се усмихна любезно на пълничкото момиче с боядисана в гарвановочерно коса.

— Ако съдбата е предопределила да се появя в живота ти, за да те предпазя от носенето на изкуствена опашка, с радост приемам мисията — каза Рийгън.

Според нея Кат и без това беше пълна откачалка.

— Не стига че имаш ръчно правени плакати на Саймън Сноу, ами и са гейски на всичкото отгоре — отбеляза една вечер, докато се събличаше да си легне.

Кат погледна към рисунката с хванатите за ръка Саймън и Баз над бюрото си.

— Остави ги на мира. Те се обичат.

— Не си спомням подобно нещо от книгите, които съм чела.

— Когато ги пиша аз, има.

— Как така, когато ги пишеш ти? — озадачи се Рийгън, нахлузвайки тениската през главата си. — Всъщност недей, не ми казвай. Не искам да знам. И без това ми е достатъчно трудно да те гледам в очите.

Ливай май беше прав. Явно се бяха сближили, след като на Кат й ставаше смешно, когато Рийгън говореше така. Ако съквартирантката й не дойдеше за вечеря, тя слизаше в столовата сама и сядаше на тяхната маса, а когато Рийгън се прибираше по-късно вечерта — ако се прибереше, Кат й разказваше всичко, което беше изпуснала.

— Онзи с джапанките най-после заговори венецуелската Линдзи Лоуън — обявяваше Кат.

— Слава богу! — отвръщаше Рийгън, просвайки се с престорено облекчение на леглото. — Сексуалното напрежение помежду им направо ме съсипваше.

Кат не знаеше къде ходи Рийгън, когато не прекарваше нощта в общежитието. Сигурно преспиваше при Ливай.

Кат го погледна… Все още седеше на леглото й и ядеше втората вафла с горски плодове. Носеше черни джинси и черна тениска. Вероятно и той работеше в „Олив Гардън“.

— Като сервитьор ли бачкаш? — попита тя.

— В момента ли? Не.

— Да не би да си консултант на щанда на „Ланком“?

— Какво?! — разсмя се той.

— Опитвам се да разбера защо понякога се обличаш целия в черно.

— Може да съм депресар, ама само от време на време.

Кат не можеше да си го представи нито мрачен, нито депресиран. Той беше най-усмихнатият човек, когото бе срещала. Смееше се с цялото си лице. Челото му се набръчкваше, очите му грейваха, дори ушите му се наостряха като на куче.

— Или пък просто работя в „Старбъкс“ — каза той.

— Сериозно? — изсумтя тя.

— Съвсем сериозно — отвърна той, все така усмихнат. — Един ден ще ти се наложи да имаш здравна осигуровка и няма да ти се вижда толкова невероятно, че някой може да работи в „Старбъкс“.

Двамата с Рийгън непрекъснато намираха повод да й напомнят колко е млада и наивна. А Рийгън беше едва две години по-голяма от

нея. Нямаше право дори да пие още. Поне по закон. (Не че това имаше някакво значение в студентския град, където се пиеше повсеместно. Рен вече имаше фалшива лична карта. „Можеш да я ползваш, ако искаш, беше предложила веднъж на Кат. — Ще кажеш, че си си сложила екстеншъни.“)

Кат се запита на колко години е Ливай. Определено изглеждаше пълнолетен, но може би беше заради косата… Не че беше плешив. Дори не и оплешивяващ. (Поне засега.) Просто косата му се отдръпваше рязко назад над слепоочията. И вместо да я пусне надолу или напред, за да го прикрие, или пък да се подстриже късо, както биха направили повечето мъже, той я носеше дълга и я решеше назад. Освен това непрекъснато я рошеше и оправяше, с което още повече привличаше внимание върху голямото си чело. Дори и сега го правеше.

— В какво си се вглъбила толкова? — попита той и прекара пръсти през косата си, за да я отметне назад.

— Опитвам се да уча на спокойствие — отвърна тя.

* * *

Кат беше постнала само една глава от *Само напред, Саймън* тази седмица, при това наполовина по-кратка от обичайното. Обикновено поставаше по нещо на страницата си във ФенФикс всяка вечер — ако не цяла глава от историята, то поне нещо в блога.

Коментарите на феновете й бяха съвсем приятелски — *Как си?, Просто влязох да видя има ли нещо ново, Нямам търпение да прочета продължението, Искам си ежедневната доза Баз*. Но Кат ги възприемаше като критика.

Преди четеше и отговаряше на всеки коментар — за нея те бяха като червени точки, като златни звездички, като букет цветя. Но откакто *Само напред, Саймън* започна да добива популярност миналата година, вече не смогваше. Редовните й читатели изведнъж се увеличиха от петдесет на хиляди.

После един от авторитетите на най-големия сайт за фенска литература определи историята й като „най-добрия завършек на

поредицата“ и страницата на Кат във ФенФикс бе посетена от трийсет и пет хиляди души за един ден.

Тя се опитваше да отговаря на коментарите и въпросите, доколкото можеше, но нищо не беше както преди.

Вече не пишеше само за Рен и за приятелите им от стария форум. Не ставаше дума просто за група момичета, които си разменят историйки за рождените дни, или пишат, за да се забавляват и да се шегуват една с друга.

Кат вече имаше публика, последователи. Сума ти хора, които не познаваше лично, но които имаха очаквания към нея и поставяха под въпрос всяко нейно решение. Понякога дори се обръщаха срещу нея. Критикуваха я на други фенски сайтове, пишеха, че е била много добра преди, но историите й вече не са толкова вълнуващи, че нейният Баз е твърде праволинеен или пък недостатъчно праволинеен, че представя Саймън като прекалено стеснителен, дори божа кравичка, че се е престарала с образа на Пинелъпи…

— Не им дължиш нищо — каза й веднъж Рен, протягайки се през леглото й, за да дръпне лаптопа от ръцете й. — Заспивай вече.

— Ей сега. Просто… искам да довърша сцената. Мисля, че Баз най-после ще каже на Саймън, че го обича.

— Ще го обича и утре.

— Сцената е важна.

— Винаги е важна.

— Този път е различно. — Кат твърдеше, че е различно от една година насам. — Това е финалът.

Рен беше права. Можеше да го довърши на сутринта. Освен това десетки пъти беше описвала тази сцена, беше я разказала по петдесет различни начина. Дори репликата *Сноу… Саймън, обичам те* беше писана вече.

Но със *Само напред* наистина беше различно.

Това бе най-мащабната история, която бе писала. Беше по-дълга от романите на Джема Т. Лесли, а дори не беше довършена още.

Само напред бе написана сякаш бе осмата, последна книга от поредицата за Саймън Сноу, сякаш върху Кат падаше отговорността да доведе всички сюжетни линии до край, да се погрижи Саймън да бъде повишен до Маг, да реабилитира Баз (нещо, което Джема Лесли никога не би направила), да направи така, че и двамата да забравят Агата… Да

опише всички сцени на раздяла, всички моменти около завършването, всички неочаквани обрати… И да режисира финалната битка между Саймън и Досад Подмолни.

Всички във фен пространството пишеха в момента финала на поредицата. Всички искаха да предвидят великата развръзка преди излизането на последния роман за Саймън Сноу през май.

За хиляди читатели обаче той вече беше излязъл и се казваше *Само напред, Саймън*.

Хората казваха на Кат, че гледат по друг начин на оригиналните романи, след като са прочели нейните истории. (*Защо Джема мрази Баз?*)

Някой даже беше почнал да продава онлайн тениски с надпис *Спокойно и само напред* и със снимка на Баз и Саймън. Рен й бе подарила една за осемнайсетия им рожден ден.

Кат се опитваше да не отдава прекалено значение на всичко това. *Героите в тази история са създадени от Джема Т. Лесли*, пишеше тя в началото на всяка нова глава.

— Ти си на Джема — казваше на плаката на Баз над леглото в стаята, която делеше със сестра си. — Аз само те взимам назаем.

— Въобще не си го взела назаем — подкачаше я Рен. — Ти направо го отвлече и си го отгледа като свой.

Ако Кат стоеше до среднощ твърде много вечери наред, ако се тревожеше прекалено за коментарите или критиките, които получаваше, Рен идваше до леглото й и взимаше лаптопа, а после спеше с него, сякаш е плюшено мече.

В такива случаи Кат винаги можеше да слезе на долния етаж и да продължи да пише на компютъра на баща им, ако толкова искаше, но никога не го правеше. Не обичаше да се противопоставя на Рен. Двете винаги се слушаха дори когато не слушаха никого другиго.

Здравейте, хора, почна да пише Кат в дневника си на страницата на ФенФикс. Искаше й се Рен да беше тук, за да го прочете, преди да го постне. *Май е време да призная, че студентството не е лесна работа* — Трудна е, разбира се! Или поне времеемка! — *и вероятно няма да мога да публикувам нови глави на „Само напред“ толкова често, колкото преди и колкото ми се иска… Но не ви изоставям, кълна се. И не се предавам. Вече знам как свършва всичко това и няма да спра, докато не стигна до финала.*

* * *

Ник се обърна назад, веднага щом свърши часът на професор Пайпър.

— Искаш ли да работим заедно?

— Разбира се — отвърна Кат.

Едно момиче от по-долния ред ги погледна разочаровано. Може би тя искаше да работи с Ник.

Трябваше да си изберат партньор, с когото да напишат история извън клас, като всеки пише по един параграф. Целта на упражнението според професор Пайпър бе да се научат да работят с различни сюжети и различни гледни точки и да отведат въображението си в посока, в която сами не биха тръгнали.

Ник й предложи да се срещнат в библиотека „Лав“[1]. (Наистина се казваше така. Построена с дарение на бившия кмет Дон Латръп Лав.) Ник работеше там няколко вечери на седмица — подреждаше книги по рафтовете.

Рийгън се изненада, когато видя Кат да прибира лаптопа си в чантата след вечеря.

— Излизаш от общежитието по тъмно? Да не би да имаш среща с мъж? — каза тя, сякаш самата идея беше пълен абсурд.

— Ще уча с един състудент. Разпределиха ни по двойки.

— Не се прибирай сама, ако е късно — обади се Ливай.

Двамата с Рийгън бяха пръснали записки из половината стая.

— Та аз винаги се прибирам сама — сопна се Рийгън.

— Това е друго — усмихна й се нежно Ливай. — Ти нямаш вид на Червената шапчица. По-скоро би уплашила някого.

Рийгън му се озъби като Големия лош вълк.

— Мисля, че изнасилвачите не се интересуват особено дали жертвата им излъчва увереност, или не — каза Кат.

— Така ли? — Ливай я погледна съвсем сериозно. — Аз пък мисля, че просто търсят лесна плячка. Нещо младо и глупаво като теб.

Рийгън изсумтя. Кат сложи шала си и смотолеви:

— Аз не съм глупава…

Ливай се надигна от леглото на Рийгън и облече якето си.

— Хайде — каза.

— Къде?

— Ще те придружа до библиотеката.

— Няма нужда — възрази Кат.

— Просто върви, Кат — намеси се Рийгън. — Ще отнеме по-малко от пет минути, а ако те изнасилят, вината ще е наша. Нямам време за такива неприятни емоции.

— Ти идваш ли? — попита я Ливай.

— Как ли пък не! На тоя студ!

Наистина беше студено. Кат почти подтичваше, а Ливай с дългите си крака вървеше като на разходка и се опитваше да води разговор на тема биволи. По всичко личеше, че университетът им предлага отделен курс по развъждането на биволи. Ливай говореше така, сякаш би специализирал в тая област, ако имаше такава възможност. Може би пък имаше…

Откакто бе станала студентка, Кат постоянно имаше поводи да се убеждава колко аграрен е щатът Небраска — нещо, за което не се бе замисляла, докато живееше в Омаха, единствения голям град в щата. Беше прекосявала няколко пъти Небраска на път за Колорадо, беше виждала полетата и царевичните ниви, но не й бе минавало през ум кой ги обработва. За нея това бе просто гледка.

Ливай и Рийгън бяха от някакво градче на име Арнолд, което според Рийгън на вид и на мирис било като тор. Ливай го нарече „Божия земя“. „На всички богове, уточни той. — Брахма и Один биха се чувствали прекрасно там.“

Вече бяха стигнали пред библиотеката, а Ливай продължаваше да говори за биволи. Кат прекрачи първото стъпало и взе да подскача нагоре-надолу, за да се стопли. Понеже бе стъпила по-високо, беше почти равна с него на ръст.

— Разбираш ли какво имам предвид? — попита той.

— Да — кимна тя. — Биволите са добри. Кравите не толкова.

— Кравите са добри. Бизоните са още по-добри — поправи я той със закачлива усмивка. — Това са важни неща. Затова ти ги казвам.

— Жизненоважни — каза тя. — Екосистеми. Водоносни слоеве. Земеровки, застрашени от изчезване.

— Обади ми се, като свършиш, Червена шапчице.

Да бе, помисли си Кат, *дори нямам номера ти*.

Ливай се обърна и тръгна.

— Ще бъда в стаята ти — подвикна той през рамо. — Звънни ми там.

* * *

Библиотеката имаше три надземни и два подземни етажа.

Подземните етажи, в които се намираше хранилището, бяха със странно разпределение и до тях се стигаше по определени стълбища. Човек имаше чувството, че хранилището се простира и под други сгради наоколо.

Ник работеше в северното хранилище, в една дълга бяла зала, която приличаше на ракетен силоз с рафтове за книги. Непрекъснато се чуваше някакво бучене, където и да застанеше човек, а на места се усещаше някакво странно течение, въпреки че никъде не се виждаха въздуховоди. На масата, на която седяха, толкова духаше, че Ник бе сложил химикалка върху отворената си тетрадка, за да не се обръщат страниците.

Ник предпочиташе да пише на ръка. Кат се опита да го убеди да се сменят и да пишат на лаптопа й.

— Няма да е същото — възрази той.

— Не мога да мисля на хартия — настоя тя.

— Още по-хубаво — отвърна Ник. — Идеята на цялото упражнение е да излезем от обичайния си начин на писане.

— Уф, добре — въздъхна Кат.

Нямаше смисъл да спори повече. Той вече беше избутал лаптопа й настрана.

— Ами да почваме тогава. — Ник взе химикалката и махна капачката със зъби. — Ще започна аз.

— Чакай малко — спря го Кат. — Дай да се разберем първо за какво ще пишем.

— Ще видиш.

— Не е честно така — възрази тя, надничайки в празния лист. — Не искам да пиша за мъртви тела, нито пък за… голи тела.

— Значи никакви тела.

Ник имаше разкривен, наклонен почерк. Беше левичар и размазваше синьо мастило по листа, докато пишеше. *Вземи си*

тънкописец, бе човек, помисли си Кат, докато се опитваше да разчете почерка му наобратно от другата страна на масата. Когато той й подаде тетрадката, се оказа, че драсканиците му не се четат дори и гледани не наобратно.

— Коя е тази дума? — попита тя, сочейки в листа.

— Ретините.

Тя стои на паркинга. Стои под уличната лампа. Косата й е толкова руса, че блести на светлината като злато. Прогаря ти ретината слой по слой. Тя се протяга и те сграбчва за тениската. Надига се на пръсти. Вече е почти пред лицето ти. Ухае на черен чай и ароматен тютюн. А когато устните й се докосват до ухото ти, изведнъж се питаш дали помни кой си.

— Значи ще пишем в сегашно време? — каза Кат.

— Във второ лице — допълни Ник.

Тя го погледна, озадачена.

— Какво? Не ти ли харесват любовните истории?

Кат усети, че се изчервява, и се опита да се овладее. *Спокойно, Червена шапчице*. Тя се надвеси над раницата си, за да търси химикалка.

Беше й трудно да пише на ръка и още по-трудно под погледа на Ник, който я гледаше така, сякаш току-що й бе подал горещ картоф.

— Моля те, не казвай на мама — прошепва тя.

— Кое от всичко да й спестя? — питаш я. — Изрусената коса или тъпите цигари?

Тя злобно те дърпа за тениската и ти я блъскаш назад, сякаш е на дванайсет години. Всъщност не е кой знае колко по-голяма — още е дете. А ти си толкова уморен. Но какво ще си помисли Дейв, ако се ометеш от първата ви среща, за да се погрижиш за тъпата си, идиотски изрусена по-малка сестра.

— Голям гадняр си, Ник — казва тя, залитайки.

Главата й отново попада под уличната лампа.

Кат обърна тетрадката и я бутна към Ник.

Той прехапа устни и се усмихна.

— Значи главният ни герой е гей… — заключи той. — И носи моето име…

— Обожавам любовни истории — каза Кат.

Ник кимна няколко пъти и двамата се разсмяха.

* * *

Беше почти като да пише с Рен — както едно време, когато двете седяха пред компютъра и дърпаха клавиатурата насам-натам, четейки написаното на глас.

Кат обикновено пишеше диалозите. Рен беше по-добра в сюжетните линии и в описанията. Понякога Кат измисляше всички реплики, а Рен след това решаваше къде се намират Баз и Саймън, какво правят и къде отиват. Веднъж Кат беше написала диалог, който си представяше в любовна сцена, а сестра й го превърна в бой със саби.

Дори и когато престанаха да пишат заедно, Кат продължаваше да върви след Рен из къщата, молейки я за помощ, когато не беше в състояние да направи нищо със Саймън и Баз, освен да сложи някакви думи в устата им.

Ник не беше Рен.

Обичаше да си налага мнението и да се изтъква. И беше момче — очевидно. Отблизо очите му изглеждаха още по-сини, а веждите му — още по-гъсти. Той хапеше устни, докато пишеше, и почукваше с език по предните си зъби.

Трябва да му се отчете, че прие гей закачката почти веднага. Не се възпротиви дори когато Кат дари литературния Ник с плътни черни вежди и сини колежански обувки.

Нелитературният Ник не изчакваше реда си. Дърпаше тетрадката от ръцете й, преди да е свършила да пише, и зелената й химикалка

драскаше черти по листа.

— Чакай де! — противеше се Кат.

— Не, имам идея и си на път да я опропастиш.

Тя се стараеше параграфите й да звучат като неговите, но собственият й стил непрекъснато се прокрадваше в текста. Стана й приятно, като осъзна, че и той се опитва да я имитира.

След няколко часа Кат вече се прозяваше, а разказът им бе два пъти по-дълъг от необходимото.

— Ще ми отнеме сума ти време да го препиша на компютъра — каза тя.

— Ами не го преписвай тогава. Ще го предадем така.

Кат погледна към надрасканите със синьо и зелено мастило страници.

— Нямаме друг екземпляр.

— Значи ще гледаш да не го изяде кучето ти. — Той закопча сивия си суитчър и посегна към джинсовото си яке. — Полунощ е. Трябва да си чукна картата.

Количката до масата им все още беше пълна с книги.

— Ами тези? — попита Кат.

— Момичето от сутрешната смяна ще ги подреди. Тъкмо ще има повод да се увери, че е жива.

Кат внимателно откъсна страниците с разказа от тетрадката на Ник и ги прибра в раницата си, след което го последва по витата стълба. Не срещнаха никого по пътя.

Чувстваше се различно с него сега. По-различно дори отколкото преди няколко часа. Беше й забавно. Нямаше усещането, че истинското й Аз е скрито някъде дълбоко под осем пласта страх и патологично притеснение. Ник вървеше плътно до нея по стълбите и двамата разговаряха, сякаш все още си подаваха тетрадката напред-назад.

Когато излязоха навън, спряха да се сбогуват на тротоара.

Кат усети, че я обзема отново обичайната нервност. Пристъпваше от крак на крак, чоплеше копчетата на палтото си.

— Е — каза Ник, мятайки раницата си през рамо, — ще се видим в клас.

— Да — отвърна Кат. — Ще внимавам да не загубя общата ни творба.

— Първата ни обща творба — каза той и пое по пътеката, която водеше извън студентския град. — Лека нощ.

— Лека нощ.

Тя проследи с поглед чернокосата му глава, която проблясваше на лунната светлина, и остана сама на двора. Сама сред стотици дървета, които не беше забелязвала през деня. Осветлението на библиотеката угасна зад нея и сянката й изчезна.

Кат въздъхна и извади телефона от раницата си. Имаше две съобщения от Ейбъл, които дори не погледна. Набра номера в стаята си и зачака с надеждата съквартирантката й да не е заспала.

— Ало? — отговори Рийгън на третото позвъняване. В слушалката се чуваше музика.

— Кат се обажда.

— О, здрасти, Кат. Как мина срещата ти?

— Не бях… Виж, прибирам се. Ще вървя бързо. Вече тръгнах.

— Ливай изхвърча, щом звънна телефонът. По-добре го изчакай.

— Не е нужно да идва…

— Ще е по-сложно, ако не може да те намери.

— Добре, ще го изчакам — отвърна Кат. — Ами… благодаря.

Рийгън затвори телефона.

Кат застана под една улична лампа, за да може Ливай да я види, и се опита да изглежда като ловеца, а не като момиченцето с кошницата. Ливай се появи много по-бързо, отколкото очакваше. Тичаше по пътеката. Дори тичането му излъчваше спокойствие.

Тя тръгна към него, за да му спести поне няколко крачки.

— Катрин! — възкликна той, когато се срещнаха, и се обърна кръгом, за да продължат да вървят заедно. — При това цяла и невредима.

— Няма ли да научиш името ми най-после? — каза тя.

— Кати ли беше?

— Просто Кат.

— Успя ли да се загубиш в библиотеката?

— Не, разбира се.

— Откъде се разбира? — отвърна той. — Аз винаги се губя в библиотеката. Всеки път. Дори си мисля, че колкото по-често ходя там, толкова повече се губя. Сякаш ме опознава и почва да ми прави номера.

— Е, колко пък често ходиш в тая библиотека?
— Всъщност доста често.
— И кога по-точно, след като непрекъснато висиш в стаята ми?
— Къде мислиш, че спя? — попита той.
Тя вдигна глава да го погледне. Беше ухилен до уши.

---

[1] Любов (от англ.) — Бел.пр. ↑

Саймън се сви в леглото като ранен еднорог и зарови обляното си в сълзи лице във възглавницата.

— Добре ли си? — попита Базилтън.

Беше очевидно, че му е неприятно да задава такъв въпрос. Личеше си, че намира за проява на лош вкус да говори със заклетия си враг.

— Остави ме на мира — отвърна през сълзи Саймън. В този момент мразеше съквартиранта си повече от обикновено. — Тя ми беше майка.

Базилтън свъси вежди, присви тъмносивите си очи и скръсти ръце пред гърдите си, сякаш насила продължаваше да стои там. Сякаш единственото, което желаеше, бе да хвърли още една мълния връз Саймън.

— Знам как се чувстваш — каза той почти троснато. — И аз съм изгубил майка си.

Саймън избърса носа си с ръкава на якето и бавно се изправи. Очите му бяха дълбоки и сини като Осмото море. *Лъжеше ли Базилтън? Това би било толкова в негов стил.*

Маджикат и Ренегат
Из „Приятели до живот — и след това“
FanFixx.net

август 2006

ГЛАВА 6

— Татко? Обади ми се.

…

— Кат се обажда. Пак. Звънни ми.

…

— Татко, не прослушваш ли съобщенията си? Да не би да не знаеш как? Дори да не знаеш, сто на сто виждаш номера ми в пропуснатите повиквания. Обади ми се, моля те!

…

— Татко, звънни ми. Или звънни на Рен. Не, на мен се обади. Притеснявам се. Не обичам да се притеснявам за теб.

…

— Не ме карай да звъня на съседите. Ще дойдат да проверят дали си добре, а не говориш испански и ще бъде неловко.

…

— Татко?

— Здрасти, Кат.

— Татко! Защо не се обаждаш? Остави ми сто съобщения.

— Направо си прекалила със съобщенията. За какво ми звъниш? Та ти дори не трябва да мислиш за мен. Ти си в колеж. Наслаждавай се на студентските си години. Живей си живота.

— Заминала съм да уча, тате. Не сме се разделили поради непреодолими различия.

— Миличка, гледал съм почти всички епизоди на *90210*. Родителите въобще не се появяваха в сериала, след като Брандън и Бренда постъпиха в колеж. Забавлявай се, сега си млада. Ходи по купони, срещай се с момчета.

— Защо всички ме карат да ходя по купони?

— Кой те кара да ходиш по купони? Шегувам се. И внимавай с момчетата, Кат. Сегашните младежи са ужасни. Само се наливат и гледат *90210*.

— Как си, татко?

— Добре съм, миличка.

— Самотно ли ти е?

— Да.

— Храниш ли се?

— Да.

— Какво ядеш?

— Питателна храна.

— Какво яде днес? Без да лъжеш.

— Нещо гениално, което открих в местната закусвалня. Кренвирш, увит в палачинка и изпечен до съвършенство на скара за хотдог.

— Татко!

— Стига де, Кат. Нали ми каза да не лъжа.

— Можеше да отидеш до супера…

— Нали знаеш, че мразя да пазарувам в супера?

— В закусвалнята продават и плодове.

— Наистина ли?

— Да. Питай, когото искаш.

— Нали знаеш, че не обичам да питам хората?

— Караш ме да се тревожа за теб.

— Не се тревожи, Кат. Ще се огледам за плодовете.

— Голямо усилие ще направиш!

— Добре де, ще отида до супера.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Обичам те.

— И аз те обичам, миличка. Кажи на сестра си, че и нея обичам.

…

— Кат, татко е. Знам, че е късно и сигурно си заспала. Надявам се, че си заспала! Обаче ми хрумна идея. Страхотна е. Обади ми се.

…

— Кат? Пак е татко. Все така късно е, но нямам търпение да ти кажа какво съм измислил. Нали искате да имате баня на горния етаж? Оказа се, че стаята ви е точно над банята. Можем да сложим капандура на пода и стълба и да ви направим тайна врата за по-бързо. Не е ли страхотна идеята? Обади ми се.

…

— Кат! Не стълба. Ще сложим пожарникарски пилон! Ще се наложи да ползвате стълбите на връщане, но представи си да се спускате по пожарникарски пилон. Мисля, че с това бих могъл да се справя и сам. Само ще трябва да намеря пилон отнякъде…

…

— Татко? Звънни ми.

…

— Обади ми се.

…

— Татко, Кат се обажда. Звънни ми.

* * *

Беше петък вечер и Кат най-после можеше да остане сама в стаята.

Опитваше се да работи по *Само напред, Саймън*, но мислите й постоянно се отклоняваха в друга посока… Днес в часа по творческо писане професор Пайпър им върна писмената работа, която бяха сътворили заедно с Ник. Всички бели полета на листа бяха плътно изписани с *А*, а в единия ъгъл преподавателката беше нарисувала малка карикатура на себе си, която викаше: *АААААА!*.

Най-добре представилите се двойки бяха поканени да прочетат работите си пред класа. Кат и Ник четоха накрая, редувайки се, така че всеки четеше онова, което другият е написал. Състудентите им много се смяха. Може би защото Ник театралничеше, сякаш играеше Шекспир в парка. Докато свършат, лицето и шията на Кат направо горяха.

След часа Ник дойде при нея и размаха малкия си пръст. Тя не разбра жеста.

— Е, хубава работа — каза той. — Предлагам ти сделка.

Тя закачи малкия си пръст за неговия и той го стисна, за да скрепи уговорката.

— Партньори. Автоматично. Всеки път, когато работим по двойки. Съгласна?

Очите му бяха толкова дълбоки, че всичко, което казваше, придобиваше още по-голяма тежест.

— Съгласна — отвърна Кат и притеснено извърна поглед от лицето му.

— Ебаси колко сме добри! — възкликна той, отдръпвайки ръката си.

— Мисля, че не са й останали *A*-та след нашата работа — каза Кат и го последва към изхода. — Хората ще получават само *B*+ десет години напред заради нас.

На вратата той рязко спря и се извърна през рамо.

— Трябва да го направим пак.

Кат се усети, че му оглежда задника.

— Нали си дадохме дума — отвърна тя, отстъпвайки назад.

— Нямам предвид по задължение. Трябва да го направим просто ей така, за удоволствие. Беше суперяко.

Наистина беше приятно. Кат не се беше забавлявала така от… откакто бе дошла тук със сигурност.

— Да — отвърна тя. — Нека го направим.

— Работя вторник и четвъртък вечер — каза Ник. — Искаш ли да се видим във вторник? По същото време?

— Става — кимна Кат.

Оттогава непрекъснато мислеше за предстоящата им среща. Какво щяха да пишат? Искаше й се да поговори с Рен. Беше я търсила по-рано, но тя не се обади. Вече наближаваше единайсет…

Кат взе телефона и отново набра номера на Рен.

— Ало, сестрата — дочу се гласът на Рен отсреща.

— Здрасти! Можеш ли да говориш?

— Абсолютно! — отвърна Рен и се разкиска.

— Навън ли си?

— На десетия етаж на Шрам Хол. Там, където идват всиички туристи, които посещават университета. На панорамния етаж. *Вижте света от стаята на Тайлър*… така пише на пощенските картички.

Гласът на Рен бе топъл и звънлив. Баща им винаги казваше, че гласовете им са еднакви, само че Рен говори на 33 оборота в минута, а Кат на 45… Сега сестра й звучеше различно.

— Пияна ли си?

— Бях пияна — отвърна Рен. — Мисля, че вече съм на друго ниво.

— Сама ли си? Къде е Кортни?

— Тук някъде. Май седя на крака й.

— Рен, добре ли си?

— Да бе, сестрата. Затова вдигнах телефона. Да ти кажа, че съм добре и да ме оставиш на мира.

Кат усети, че стомахът й се свива. Вече по-скоро от обида, отколкото от притеснение.

— Просто исках да си поговорим за татко — каза тя. Искаше й се да не използва толкова често думата „просто“. Издаваше раздразнението й, както езикът на тялото издава човек, който лъже. — И за друго. Свързано с… момче.

Рен се разсмя.

— С момче ли? Да не би Саймън пак да е решил да се разкрие пред Агата? Или Баз го е превърнал във вампир? За пореден път. Или пък пръстите им са се оплели в косите им и няма измъкване? Да не би да си стигнала до момента, в който Баз за първи път ще се обърне към Саймън на малко име? Щото тоя момент винаги е мнооого деликатен.

Кат дръпна телефона от ухото си, за да не се докосва до него.

— Майната ти — прошепна тя. — Просто исках да се уверя, че си добре.

— Е, добре съм — отсече Рен и затвори, без да каже нито дума повече.

Кат метна телефона на бюрото, сякаш можеше да я ухапе.

Рен сигурно е пияна. Или надрусана.

Иначе никога не би…

Никога не я бъзикаше за Саймън и Баз. Те бяха…

Кат стана да угаси лампата. Пръстите й бяха ледени. Събу джинсите си и се сви в леглото.

После пак стана да провери дали е заключила вратата и инстинктивно погледна през шпионката към празния коридор.

Седна на леглото. След това стана, отвори лаптопа, изключи го и пак го затвори.

Рен сигурно е друсана. Иначе никога не би…

Тя знаеше какво означават Саймън и Баз за нея. Те бяха…

Кат отново легна в леглото, извади ръце над завивката и ги зарови в косата си, докато не усети болка в слепоочията.

Саймън и Баз бяха неприкосновени.

* * *

— То пък голяма суша днес — изсумтя Рийгън, оглеждайки мрачно полупразната столова. Винаги беше кисела в събота и в неделя сутрин (когато въобще се прибираше в общежитието). Пиеше много, спеше малко и резултатът бе налице. Тази сутрин още не беше изтрила грима си от предишната вечер и миришеше на пот и цигарен дим.

Явно е сноща, помисли си Кат. Но не се притесняваше за нея. Не и както се притесняваше за сестра си. Рийгън наистина беше като Големия лош вълк, а Рен беше досущ като Кат, само че с малко по-модерна прическа.

В столовата влезе момиче с тесни джинси и червен суитчър на футболния отбор „Хъскър“. Рийгън въздъхна.

— Какво? — попита Кат.

— Като извадени на ксерокс са, когато има футболен мач — отвърна тя. — Ти какво ще правиш днес?

— Ще си стоя в стаята.

— Като те гледам, май имаш нужда от глътка свеж въздух.

— Аз ли? — Кат едва не се задави със сандвича си. — Ти пък изглеждаш така, сякаш имаш нужда от чисто ново ДНК.

— Защото съм жива — каза Рийгън. — Имала съм бурна нощ, преживявания. Какво въобще ти обяснявам?!

Кат я погледна и не можа да сдържи усмивката си.

Рийгън си правеше тежък грим, с плътна очна линия отгоре и отдолу на очите и приличаше на метъл версия на Кейт Мидълтън. Беше по-едра от повечето момичета — закръглен ханш, голям бюст, широки рамене, — но се държеше и се движеше така, сякаш имаше фигура, за която всяка жена мечтае. И всички й се връзваха — включително Ливай и останалите пичове, които висяха в стаята им да я чакат да се приготви за излизане.

— Няма как да изглеждаш така — каза Рийгън, сочейки подпухналото си от махмурлук лице, — ако се свираш в стаята през целия уикенд.

— Ще го имам предвид — отвърна Кат.

— Дай да излезем някъде днес.

— В деня на мача? Единственото разумно нещо, което можем да направим, е да си останем в стаята и да барикадираме вратата.

— Имаш ли някакви червени дрехи? — попита Рийгън. — Ако се облечем в червено, можем просто да се разходим из студентския град. Сто на сто ще ни почерпят някъде с пиене.

Телефонът на Кат иззвъня. Тя го погледна. Беше Рен. Натисна копчето и отхвърли обаждането.

— Трябва да пиша — каза.

* * *

Когато се върнаха в стаята, Рийгън си взе душ и седна на бюрото с огледало в ръка, за да се гримира отново.

После излезе, а след няколко часа се върна с торби от „Таргет“ и някакъв пич на име Ерик. След това пак излезе и се прибра едва привечер. Този път сама.

Кат все така седеше на бюрото си.

— Стига вече! — почти й се развика Рийгън.

— Изкара ми акъла бе! — възкликна Кат, обръщайки се да я погледне. Отне й няколко секунди да фокусира погледа си върху нещо различно от компютърен екран.

— Обличай се! — нареди Рийгън. — И недей да ми противоречиш. Тия номера не ми минават.

— Какви номера?

— Побърква ме това твое отшелничество. Обличай се! Отиваме на боулинг.

— На боулинг ли? — разсмя се Кат.

— Защо? Да не би да ти се вижда тъпо? — сопна се Рийгън. — Нещата, с които се занимаваш постоянно, по-забавни ли са?

Кат се оттласна от бюрото и понечи да стане. Единият й крак беше изтръпнал. Тя го размърда да възстанови кръвообращението.

— Никога не съм ходила на боулинг. Нямам представа какво да облека.

— Не си ходила на боулинг? — не можа да повярва Рийгън. — Хората в Омаха не играят ли боулинг?

— Не знам — сви рамене Кат. — Сигурно пенсионерите.

— Облечи каквото и да е. Само да не е нещо със Саймън Сноу отпред, та хората да си помислят, че интелектуалното ти развитие е спряло на седемгодишна възраст.

Кат облече червената си тениска с надпис „Само напред“, обу чифт джинси и върза отново косата си на опашка.

Рийгън я погледна изпод вежди.

— Нужно ли е все така да си носиш косата? Да не би да е нещо като мормонски обет?

— Не съм мормонка.

— Казах „нещо като“.

На вратата се почука и Рийгън отиде да отвори.

Беше Ливай — ухилен, както обикновено. Носеше бяла тениска със собственоръчно нарисувана якичка, копчета по средата и джобче на гърдите, на което с калиграфски почерк пишеше *Кралят на страйка*.

— Тръгваме ли? — попита той.

* * *

Рийгън и Ливай играеха страхотно. Имало боулинг в Арнолд. Не толкова хубав като този, но все пак.

Те двамата и Кат бяха единствените играчи под четирийсетгодишна възраст, което не попречи на Ливай да завърже разговор с всеки човек в залата — с мъжа, който даваше обувките, с двойката пенсионери на съседната пътека, с цяла група майки от някакъв аматьорски отбор, които го изпратиха с радостни възгласи и кана с бира…

Рийгън не даваше вид да й пука.

— Май пропусна да целунеш едно бебе в ъгъла — каза Кат.

— Къде има бебе? — огледа се той, готов да тръгне натам.

— Не бе, няма — засмя се тя. — Просто…

Пак това „просто“.

Ливай остави каната. В другата си ръка носеше три чаши, които буквално пусна на масата, но те изненадващо застанаха на дъната си, без да паднат.

— Защо го правиш? — попита Кат.

— Кое?

Той сипа бира в една от чашите и й я подаде. Тя я пое, без да се замисли, а после я остави почти с отвращение.

— Защо си толкова мил с хората?

Той се усмихна — всъщност от самото начало си беше усмихнат, просто усмивката му стана по-широка.

— Смяташ, че трябва да бъда по-скоро като теб ли? — попита той, а после погледна Рийгън, която се мръщеше (някак театрално) над машината за въртене на топките. — Или може би като нея?

— Трябва да има някаква златна среда.

— На мен ми е добре — отвърна той. — Така че, явно това е златната среда.

Кат си купи черешова кола от бара и дори не погледна бирата. Рийгън взе две порции начос със сос от сирена, а Ливай — три огромни мариновани краставици, които бяха толкова кисели, че и на тримата им се насълзиха очите.

Рийгън спечели първата игра, Ливай — втората, а на третата той помоли момчето на контролния пулт да вдигне преградите за деца, за да може на Кат да й е по-лесно. Въпреки това тя не успя да направи нито един страйк и Ливай отново излезе победител.

Кат имаше пари, колкото да купи на всички по един сладолед от автомата в ъгъла.

— Ама аз наистина съм кралят на страйка — перчеше се Ливай. — Всичко, което напиша на тениската си, се сбъдва.

— Да видим как ще ти се сбъдне довечера в „Мъгси“ — подкачи го Рийгън.

Ливай се разсмя и я замери с опаковката на сладоледа. Начинът, по който се смееха и общуваха помежду си, караше Кат да се чувства излишна. Бяха толкова непринудени заедно. Сякаш се познаваха отвън, отвътре и отвсякъде. Рийгън беше по-мила — и по-язвителна — с Ливай откогато и да било с Кат.

— Ти идваш с нас, нали? — попита Ливай и я дръпна за опашката.

— Къде?

— На купон. В „Мъгси“. Нощта е още млада.

— Аз също — отвърна Кат. — Няма да ме пуснат в бар.

— Ще бъдеш с нас — каза той. — Никой няма да те спре.

— Прав е — обади се Рийгън. — В „Мъгси“ се събират прекъснали студенти и безнадеждни алкохолици. Никой няма да предположи, че си първокурсничка.

Рийгън лапна цигара, без да я пали. Ливай я дръпна и я сложи в устата си.

Кат почти каза „да“.

Но накрая поклати глава.

* * *

Когато се прибра в стаята си, на Кат й мина през ум да се обади на Рен.

Вместо това звънна на баща си. Той явно беше уморен, но не възнамеряваше да смени стълбата с пързалка, така че всичко беше наред. Освен това беше ял нормална храна за вечеря.

— Гордея се с теб — похвали го Кат, опитвайки се да звучи ведро.

Когато свърши разговора, почете малко за училище, а после отвори лаптопа и писа върху *Само напред*, докато очите й взеха да парят. Легна си едва когато беше сигурна, че ще заспи моментално.

ГЛАВА 3

— Думите имат огромна сила — каза мис Посибелф, крачейки с леки стъпки между чиновете. — И колкото повече биват изричани, толкова по-голяма мощ придобиват… *Изричани, четени* и *писани* в конкретни, устойчиви словосъчетания.

Тя спря пред чина на Саймън и чукна по него с малък жезъл, обсипан със скъпоценни камъни.

— *Лети, лети, нагоре се носи* — каза ясно тя.

Саймън с изумление видя как подът се отдалечава от краката му. Хвана се за ръба на чина, но събори купчина учебници и листове хартия. Базилтън се разсмя от другия край на стаята.

Мис Посибелф докосна обувката на Саймън с жезъла си и каза:

— *Спри там, където си*.

Чинът му спря да се движи, но остана да виси на метър над пода.

— Най-важното, когато правите магия — каза тя, — е да се научите да владеете тази мощ. Не само да изричате думите, но да вниквате в тяхното значение и да използвате силата им… А сега отворете учебника „Магии и заклинания“ на четвърта страница. А, щях да забравя — Саймън, *на пода се спусни*. Благодаря ти.

2001

ГЛАВА 7

Като видя името на Ейбъл на екрана на телефона си, Кат отначало си помисли, че е получила съобщение, макар да беше очевидно, че телефонът звъни.

Ейбъл никога не й се обаждаше.

Пишеха си имейли, разменяха си съобщения — дори предишната вечер си писаха есемеси. Но никога не говореха — освен очи в очи.

— Ало? — обади се тя.

Стоеше на любимото си място зад Андрюс Хол, сградата на факултета по англицистика. Вече беше твърде студено, за да се стои навън, но Ник понякога минаваше оттук преди часа и преглеждаха писмените си работи или пък обсъждаха новата история, която пишеха заедно. (Май пак щеше да се окаже любовна. Ник я водеше в тази посока.)

— Кат? — Гласът на Ейбъл беше сериозен, но приятно познат.

— Здрасти — отвърна тя и изведнъж й стана по-топло. Изненада се. Може би той все пак й липсваше. Или пък просто й беше мъчно за къщи. Още не бе простила на Рен. Откакто я засегна в пияно състояние, Кат не беше обядвала с нея в Селек и определено я отбягваше. — Какво става? Добре ли си?

— Добре съм — отвърна той. — Нали си писахме снощи.

— Да, знам. Но по телефона е по-различно.

— Точно това каза и Кейти — каза той, изненадан.

— Коя е Кейти?

— Кейти е поводът да ти се обадя. Тя всъщност е основната причина да ти се обадя.

Кат застина.

— Какво?

— Кат, срещнах едно момиче — каза той. Просто ей така. Сякаш беше герой в някакъв сапунен сериал.

— Кейти ли?

— Да. И… как да ти кажа… покрай нея разбрах, че… това между нас не е истинско.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид връзката ни, Кат. Не е истинска.

Защо повтаряше името й така?

— Как така не е истинска, Ейбъл?! Заедно сме от три години.

— Да, но… не съвсем.

— Съвсем — отвърна Кат.

— Както и да е — каза той. Гласът му звучеше непоколебимо. — Срещнах друга.

Кат се обърна с лице към сградата и опря чело в тухлите.

— Кейти.

— И е по-истинско — продължи той. — Просто… пасваме си. Как да ти обясня? Говорим си за всичко. И тя пише кодове като мен. И е приета в колеж с трийсет и четири точки на теста.

Кат беше изкарала трийсет и две.

— Късаш с мен, понеже не съм достатъчно умна?

— Знаеш, че не става дума за това. Просто нямаме истинска връзка.

— Това ли каза на Кейти?

— Казах й, че сме се отчуждили.

— Ами отчуждили сме се — сопна се Кат. — Защото ми се обаждаш само за да скъсаш с мен.

Тя изрита тухлената стена и веднага съжали.

— Понеже ти ми звъниш всеки ден.

— Щях да ти звъня, ако имаше желание да говориш с мен — каза тя.

— Дали?

Кат отново изрита стената.

— Съмняваш ли се?

Ейбъл въздъхна. Беше отегчен повече от каквото и да било друго. Не му беше тъжно, не даваше вид, че съжалява. Просто искаше разговорът да приключи.

— Не сме били заедно в истинския смисъл на думата от единайсети клас.

Кат искаше да възрази, но не й хрумваше нищо убедително.

Но ти ми беше кавалер на бала, помисли си тя. *Научи ме да карам кола*.

— Баба ти ми прави сметанова торта за всеки рожден ден, за бога!

— И без това я прави за пекарната.

— Добре — отсече Кат и се обърна, за да се облегне на стената. Искаше й се да се разреве само за да го накара да се почувства неудобно. — Всичко е ясно. Не късаме. Просто всичко между нас е свършено.

— Не е свършено — отвърна Ейбъл. — Можем да останем приятели. Да чета нещата, които пишеш. Кейти също ги чете. Още отпреди да се запознаем. Представяш ли си?

Кат поклати глава, неспособна да каже каквото и да било.

В този момент Ник се появи иззад ъгъла и я поздрави по обичайния си начин — погледна я в очите и кимна. Тя също му кимна.

— Да — каза тя в телефона. — Представям си.

Ник подпря раницата си върху една каменна саксия и започна да рови из учебниците си. Якето му беше разкопчано и както се беше навел, Кат виждаше пазвата му. Не беше кой знае какво. Няколко пръста бледа кожа, покрита с рехави черни косми.

— Трябва да тръгвам — каза тя.

— Ами… добре тогава — отвърна Ейбъл. — Ще се видим ли на Деня на благодарността?

— Трябва да тръгвам — повтори тя и прекъсна разговора.

После пое дълбоко въздух. Чувстваше се смазана и изтощена, сякаш върху гърдите й се бе стоварил огромен товар. Опря се отново на стената, за да се съвземе, и погледна Ник.

Той вдигна глава и й се усмихна съучастнически. После се приближи към нея и й подаде няколко листа.

— Ще го прочетеш ли? Не знам дали става. Може пък да съм написал нещо велико. Най-вероятно така ще се окаже. Кажи ми, че е велико. Освен ако е съвсем за изхвърляне.

* * *

Малко преди да започне семинарът по творческо писане, Кат се скри зад широкия гръб на Ник и извади телефона, за да изпрати съобщение на Рен.

Ейбъл скъса с мен.

О, боже. Съжалявам. Искаш ли да дойда?

Да. В 5?

Става. Добре ли си?

Мисля, че да. Помощната масичка се счупи.

* * *

— Рева ли?

Седяха на леглото на Кат и нагъваха последните вафли.

— Не — отвърна Кат. — Мисля, че няма да рева.

Рен стисна зъби. Буквално.

— Кажи го — подкани я Кат.

— Смятам, че не е нужно. Никога не съм предполагала, че ще изпитам такова удовлетворение от *неказването* на нещо.

— Кажи го де.

— Той не ти беше истинско гадже! Никога не си го харесвала по този начин! — изстреля Рен и я бутна толкова силно, че я събори назад.

Кат се надигна през смях и сви колене пред гърдите си.

— Наистина си мислех, че го харесвам.

— Как си могла да си мислиш подобно нещо? — разсмя се на свой ред Рен.

Кат сви рамене.

Беше четвъртък вечер и Рен вече се бе нагласила за излизане. Беше си сложила бледозелени сенки, от които очите й изглеждаха по-

скоро зелени, отколкото сини, и лъскаво червено червило на устните. Късата й коса беше разделена на път встрани и преметната в ефектна лимба над челото й.

— Сериозно, защо си се заблуждавала? — попита Рен. — Де да не знаеш какво е любов. Чела съм как я описваш по хиляда различни начина.

Кат махна с ръка.

— Това е друго. Това са фантазии. Неща от типа на: *Саймън прошепна името на Баз и се почувства така, сякаш изричаше заклинание.*

— Не са само фантазии… — каза Рен.

Кат си спомни какво излъчваха очите на Ливай, когато Рийгън го закачаше. Спомни си колко сладък беше Ник, когато почукваше с език белите си, равни зъби.

— Не мога да повярвам, че Ейбъл ми каза колко е изкарала девойката на приемния изпит за колежа — каза тя. — Как точно се очаква да реагирам? Да й предложа стипендия?

— Съжаляваш ли за него? — попита Рен и се пресегна под леглото да вземе поредната вафла, но извади само празна кутия.

— Не точно за него… Тъпо ми е, че поддържах тази илюзия толкова дълго. Че се заблуждавах, че можем да продължим постарому. И ми е тъжно, защото с това ученическите ми години наистина приключват. Просто Ейбъл беше част от един много щастлив период от живота ми, който се надявах, че мога да задържа по-дълго.

— А помниш ли, че веднъж ти подари кабел за лаптопа за рождения ти ден?

— Добре се беше сетил човекът — каза Кат.

Рен я тупна по рамото.

— Стига, моля ти се. И какво? Мислеше ли си за него всеки път, когато си пускаше лаптопа?

— Имах нужда от нов кабел. — Кат се облегна на стената и погледна сестра си. — Тогава той ме целуна за първи път. Беше на седемнайсетия ми рожден ден. Или може би аз го целунах.

— Страстна ли беше целувката?

Кат се разсмя.

— Не. Но си спомням, че си помислих… че ме кара да се чувствам спокойна и сигурна. — Тя вдигна глава към тавана. — Мина

ми през ум, че с Ейбъл никога няма да ми се случи това, което стана с татко и мама. Че ако един ден му омръзна, ще го преживея.

Рен се протегна и я хвана за ръката. После се облегна до нея на стената. Кат вече плачеше.

— И ето че го преживя — каза Рен.

Кат се разсмя и пъхна пръсти под очилата си, за да изтрие сълзите. Рен хвана и другата й ръка.

— Нали знаеш какво казвам в такива случаи? — попита тя.

— Огън и вода — прошепна Кат.

Рен стисна китките й.

— Нищо не може да ни победи.

Кат погледна лъскавата й кестенява коса и стоманените отблясъци в синьо-зелените й очи и си помисли: *Теб не може да те победи*.

— Това означава ли, че няма да ядем вече сметанова торта на рождения ни ден? — попита Рен.

— Има и нещо друго, което искам да ти кажа — изпусна се Кат, преди успее да го обмисли. — Появи се… едно момче. Поне така си мисля.

Рен вдигна вежди от изненада.

В този момент се чуха гласове и щракане на ключ във вратата. Рен пусна ръцете на Кат и се поизправи. Миг по-късно в стаята нахлу Рийгън, метна сака си на пода и изхвърча навън, преди Ливай да успее да влезе.

— Здрасти, Кат — каза той, както винаги ухилен. — Пак ли…

Той погледна към леглото и млъкна.

— Ливай, това е сестра ми Рен.

Рен му подаде ръка.

Ливай се опули, както никога досега, а после се усмихна на Рен и се здрависа с нея.

— Рен — каза той. — Какви интересни имена имате във вашето семейство…

— Майка ни не е очаквала да роди близнаци — обясни Рен. — Не й е било до това да мисли за второ име.

— Кат, Рен… От Катрин! — възкликна Ливай, сякаш току-що беше открил топлата вода.

Кат го изгледа изпод око. Рен просто се усмихна.

— Хитро, нали?

Ливай се опита да седне до Рен на леглото, въпреки че очевидно нямаше достатъчно място. Тя се разсмя и се премести по-близо до сестра си. Кат също се дръпна по-встрани. Неохотно. Ливай само това чакаше — да му направят малко място.

— Кат — каза той, — не знаех, че имаш майка. Нито пък сестра. Какво друго криеш?

— Петима братовчеди и цяла популация злощастни хамстери, всички на име Саймън — побърза да отговори Рен.

Ливай вече се разля в усмивка.

— О, недей, моля ти се — каза Кат с престорено отвращение. — Стига си заливал сестра ми с очарование. Току-виж се оказало, че не се пере.

Рийгън отново влезе в стаята и погледна към половината на Кат. Забеляза Рен и свъси вежди.

— Това ли е близначката ти?

— Ти си знаела, че има близначка? — изненада се Ливай.

— Рен, това е Рийгън — представи я Кат.

— Здрасти — каза Рийгън, все така намръщена.

— Не го приемай лично — обърна се Кат към сестра си. — Те се държат така с всички.

— И без това трябва да тръгвам вече — отвърна Рен и изящно стана от леглото.

Беше облечена с розова рокля, кафяви чорапи и кафяви боти на висок ток с малки зелени копченца отстрани. Ботите бяха на Кат, но тя така и не прояви смелост да ги обуе.

— Радвам се, че се запознах и с двамата — усмихна се Рен на Рийгън и на Ливай, а на сестра си каза: — Ще се видим утре на обяд.

Рийгън не й обърна никакво внимание, Ливай помаха, а Кат я изпрати до вратата.

— Благодаря ти — каза тя на прага.

Щом вратата се затвори, Ливай отново опули сините си очи.

— Това ли е сестра ти?

— Близначка — каза Рийгън така, все едно устата й беше пълна с косми.

Кат кимна и седна на бюрото си.

— Леле!

Ливай се дотътри по леглото, за да дойде по-близо до нея.

— Не знам какво намекваш, но подозирам, че е нещо обидно — изгледа го Кат.

— Как може фактът, че сестра ти е суперяка, да е обиден, при положение че сте близначки?

— Може — отвърна Кат, все още достатъчно заредена с кураж след разговора си с Рен и случката с Ейбъл (колкото и да е странно), а може би и заради онова, което се случваше с Ник, че да премълчи точно сега. — Кара ме да се чувствам като грозното патенце.

— Не си грозното патенце — ухили й се Ливай. — Ти си просто Кларк Кент.

Кат почна да проверява имейла си.

— Имам една молба — каза Ливай, подритвайки стола й. По гласа му се усещаше, че я подкача. — Да ме предупредиш, като решиш да си свалиш очилата.

ДЖЕМА Т. ЛЕСЛИ

САЙМЪН СНОУ И ЧЕТИРИТЕ СЕЛКИ

ГЛАВА 15

Агата Уелбилав беше най-красивата магьосница в Уотфърд. Всички бяха наясно с този факт — всяко момче, всяко момиче, всички учители… Знаеха го дори прилепите в камбанарията и змиите в подземията…

Самата тя също го знаеше. Човек би предположил, че това ще я направи по-малко очарователна и красива, но Агата, на своите четиринайсет години, никога не бе използвала този факт, за да уязви някого или да се облагодетелства.

Знаеше, че е красива, и споделяше красотата си като дар божи. Всяка нейна усмивка беше като съвършено лятно утро. Агата беше наясно с това и се усмихваше на всеки, когото срещнеше по пътя си, сякаш това бе най-щедрият жест, на който бе способна.

2007

ГЛАВА 8

— Почна ли да пишеш твоята сцена?

Бяха на най-долния подземен етаж на библиотеката, три нива под земята, и беше дори по-студено от обикновено. От вятъра бретонът на Ник потрепваше на челото му. *Момчетата бретон ли го наричат?*, запита се Кат.

— Защо духа толкова тук? — попита тя.

— Защо духа въобще? — отвърна Ник.

— Не знам — засмя се тя. — Може би въздушни течения?

— Или пък пещерите дишат?

— Не — каза Кат. — Това всъщност изобщо не е вятър, а онова, което чувстваме, когато времето изведнъж се стрелва напред.

Ник й се усмихна. Устните му бяха тънки, но почти толкова наситени на цвят, колкото и вътрешността на устата му.

— Е — подръчна я той с лакът, — почна ли да пишеш сцената? Може би дори вече си я завършила. Адски си бърза, мамка му.

— Въпрос на тренинг — каза тя.

— Трениращ писане?

— Да — отвърна тя и за миг й се прииска да му каже истината. За Саймън и Баз. За това, че месеци наред е писала по една глава на ден. За трийсет и петте хиляди посетители… — Пиша по няколко дължини всяка сутрин, за да се поддържам във форма. А ти почна ли да пишеш твоята сцена?

— Да — каза Ник, рисувайки завъртулки в полето на тетрадката си. — Три пъти… Нещо не ми върви тая работа.

Професор Пайпър им бе възложила да напишат сцена с ненадежден разказвач. Кат беше написала нейната от гледна точка на Баз. Идеята й беше хрумнала отдавна и смяташе да я развие в по-дълга история един ден, когато приключеше със *Само напред*.

— Това не би следвало да е проблем за теб — каза тя и на свой ред го ръчна с лакът. — Твоите разказвачи винаги са ненадеждни.

Ник й беше дал да прочете някои негови разкази и първите няколко глави от роман, който бе започнал да пише в първи курс.

Всичките му неща бяха мрачни — по-цинични, отколкото тя би могла някога да напише, — но много забавни. И някак освобождаващи. Определено беше добър.

Харесваше й да седи до него и да гледа как думите се нижат под пръстите му. Как шегите се раждат в реално време и всичко си намира мястото.

— Там е работата — каза той, облизвайки горната си устна. Всъщност почти нямаше горна устна, просто малко по-тъмна червена черта. — Все си мисля, че този път трябва да направя нещо различно.

— Хайде — каза Кат и дръпна тетрадката. — Мой ред е.

Винаги беше трудно да накара Ник да се раздели с тетрадката си. Първата вечер, когато се събраха да пишат за собствено удоволствие, той се появи с три готови страници.

— Не е честно — възмути се Кат.

— Това е просто начален тласък, за да ни тръгне по-лесно — оправда се той.

Тя грабна тетрадката и започна да пише върху неговия текст, между редовете и по полетата. Вмъкна нови реплики, съкрати някои изречения, които бяха прекалено дълги (Ник понякога се увличаше), и добави няколко свои параграфа.

Беше свикнала да пише на хартия, но компютърът още й липсваше.

— Искам да мога да режа и да местя текст — каза тя веднъж на Ник.

— Следващия път си донеси ножици — контрира я той.

Вече седяха един до друг, докато работеха. Така им беше по-лесно да четат какво пише другият, докато чакат реда си. Кат седеше от дясната му страна, за да не се бутат, когато пишат. Това й създаваше усещането, че е част от някаква двуглава пишеща ламя. Караше я да се чувства като у дома си.

Как се чувстваше той, нямаше никаква представа…

Говореха много — в междучасието, по време на час. Ник се извръщаше почти изцяло на стола си. Понякога след края на часа Кат се правеше, че има работа отвъд Беси Хол, където беше следващата лекция на Ник, въпреки че там нямаше нищо, освен футболния стадион. За щастие, той нито веднъж не я попита къде точно отива.

Не я питаше къде отива и вечер, когато си тръгваха от библиотеката. Винаги спираха на стълбите, колкото да метне раницата на гърба си и да увие синия индийски шал около врата си, а после той казваше: „Ще се видим в клас“ и си тръгваше.

Ако Ливай беше в стаята й, тя му звънеше и чакаше да дойде да я прибере, но през повечето време набираше 911 на телефона си и тичаше към общежитието с пръст върху зеления бутон.

* * *

Рен спазваше някаква шантава диета.

— Казва се *Кльощава кучка* — каза Кортни.

— Вегетарианска е — уточни Рен.

Основното ястие в менюто на Селек тази вечер беше фахита, а на таблата на Рен имаше чиния със зелени чушки и лучени кръгчета на скара и два портокала. От няколко седмици ядеше така.

Кат съвсем преднамерено взе да я оглежда. Носеше дрехи, които и тя самата беше носила, и добре знаеше как й стоят. Блузата бе все така опъната на гърдите й, джинсите едва побираха задника й — както обикновено. И двете бяха позакръглени от кръста надолу — Кат предпочиташе да носи по-дълги пуловери и ризи, които да покриват ханша й, а Рен обличаше дрехи, които подчертаваха талията й.

— Не виждам някаква промяна — каза Кат. — Изглеждаш точно като мен, а виж аз какво ям.

Чинията й беше отрупана с телешка фахита със заквасена сметана и три вида сирена.

— Да, но ти не пиеш.

— Това част от диетата ли е?

— Ние сме кльощави кучки през седмицата и пияни кучки през уикенда — каза Кортни.

— Мисля, че нямам желание да съм каквато и да било кучка — отвърна Кат, опитвайки се да хване погледа на сестра си.

— Късно е — подкачи я Рен и смени темата. — Видя ли се с Ник снощи?

— Аха — каза небрежно Кат и понечи да пусне лукава усмивка, но излезе по-скоро гримаса.

— О, Кат! — въодушеви се Кортни. — Не може ли най-случайно да минем покрай библиотеката някоя вечер, за да го видим. Вторник и четвъртък ли беше?

— Да не сте посмели! В никакъв случай! — отсече Кат и погледна сестра си. — Няма да го направите, нали? Обещай ми. Обещай!

— Уф, добре де — отвърна Рен и наниза няколко лучени кръгчета на вилицата си. — Чудо голямо!

— Не е чудо голямо — каза Кат, — но ако се изтърсите, ще излезе, че е, и ще развалите стратегията ми да се правя на небрежна.

— Ти имаш стратегия?! — изненада се Рен. — Тя включва ли да почнете да се целувате в някакъв момент?

Напоследък намеците с целуването й бяха станали като мантра. Откакто Ейбъл заряза Кат, само й натякваше да се отдаде на страстта си и да освободи звяра в себе си.

— А този? — питаше я ни в клин, ни в ръкав, сочейки към някой готин пич на опашката за храна. — Би ли го целунала?

— Защо ме караш да се целувам с непознати? — недоумяваше Кат. — Не се заглеждам по устни ей така, по принцип, без особен смисъл.

Това не беше съвсем вярно.

Откакто Ейбъл я заряза… откакто Ник започна да седи до нея… Кат все по-често забелязваше индивидите от мъжки пол около себе си.

Виждаше ги навсякъде.

Ама наистина навсякъде. В аудиториите. В Студентския съюз. В общежитието — на етажите под и над техния. Правеше й впечатление, че изобщо не изглеждат като момчетата в гимназията, и се питаше как е възможно една година да има такова значение. Улавяше се, че се заглежда във вратовете и в ръцете им. Правеше й впечатление колко изразени са чертите на лицата им, как гърдите им изпъват тениските. Забелязваше окосмяването им…

Веждите на Ник стигаха почти до слепоочията му, а бакенбардите преливаха върху страните му. Когато седеше зад него в час, виждаше как мускулите на лявото му рамо играят под ризата, докато пише.

Дори Ливай привличаше погледа й. А беше пред очите й почти постоянно. С дългата си, загоряла шия. С изпъкналата си адамова

ябълка, която подскачаше нагоре-надолу, когато се смееше.

Кат се чувстваше различно. Като настроена на момчешка вълна — въпреки че състудентите й далеч не бяха момчета. И за първи път в живота си нямаше никакво желание да говори за това с Рен. С никого нямаше желание да обсъжда тази тема.

— Стратегията ми — каза тя — е той да не се запознава с по-хубавата ми и по-кльощава сестра.

— Мисля, че не би имало значение — отвърна Рен. На Кат й направи впечатление, че не възразява да бъде определена като по-красива и по-слаба. — По всичко личи, че той си пада по теб заради ума ти, а аз не мога да се похваля с такива способности.

Това беше самата истина. И Кат изобщо не го разбираше. Имаха едни и същи гени, една и съща физика. Бяха възпитани по един и същи начин. А бяха толкова различни.

— Нека се приберем заедно у дома този уикенд — каза изведнъж Кат.

Беше намерила транспорт до Омаха и щеше да отиде да види баща си. Рен вече беше заявила, че не й се ходи.

— Хайде де — настоя Кат. — Знаеш ли колко ще се зарадва татко?

Рен поклати глава и заби поглед в таблата си.

— Казах ти, че имам да уча.

— Има футболен мач този уикенд — обади се Кортни. — Можем да не изтрезнеем чак до понеделник на обяд.

— Обаждаш ли се изобщо на татко? — попита Кат.

— Пишем си имейли — отвърна Рен. — По всичко изглежда, че е добре.

— Липсваме му.

— Естествено, че му липсваме. Нали ни е баща.

— Променен е напоследък — каза тихо Кат.

Рен вдигна глава да я погледне и едва забележимо поклати глава.

Кат отмести поглед.

— Ще тръгвам. Трябва да мина през стаята преди часа.

* * *

Когато по-късно същия ден професор Пайпър поиска писмените им работи с ненадеждния разказвач, Ник грабна листовете на Кат от ръцете й и понечи да ги скрие. Тя си ги взе обратно. Той закачливо вдигна вежда. Кат поклати глава и му се усмихна. Едва по-късно осъзна, че му е пуснала една от дяволитите усмивки на Рен.

Ник прехапа устна и задържа погледа си върху нея, преди да се обърне напред.

Професор Пайпър мина да събере писмените работи.

— Благодаря ти, Кат — каза тя с усмивка и стисна рамото й. — Нямам търпение да го прочета.

Ник рязко извърна глава и я изгледа с пресилено изумление. На Кат й идеше да се пресегне и да го плесне по врата.

Бяха минали два часа, откакто мостът на крепостта се вдигна пред ужасените им погледи. Два часа, в които не бяха спрели да се препират чия е вината.

Баз се цупеше и повтаряше:

— Нямаше да изпусна вечерния час, ако не ми се беше изпречил на пътя.

Саймън се въсеше и мърмореше:

— Нямаше да ти се изпреча на пътя, ако не се мотаеше като муха без глава.

Но истината беше, че се бяха увлекли в спорове и съвсем бяха изгубили представа за времето. И сега щеше да им се наложи да прекарат нощта навън. Нямаше начин да влязат в крепостта след вечерния час — колкото и пъти Баз да удряше пети и да казваше магическите думи. *Който и да си, у дома ме пренеси*. (Заклинанието беше за толкова напреднали, че просто нямаше как да стане.)

Саймън въздъхна и се строполи на тревата. Баз продължаваше да мрънка и да се взира в крепостта, сякаш това щеше да му помогне да влезе.

— Ей! — възкликна Саймън и го цапна по коляното.

— Уф, какво пък сега?

— Сетих се, че имам аерошоколад. Искаш ли да си го разделим?

Баз го погледна отвисоко. Продълговатото му лице изглеждаше сребристо като очите му на лунната светлина. Той отметна назад черната си коса, свъси вежди и седна до Саймън на поляната.

— Какъв точно?

— С мента — отвърна Саймън и извади шоколада от джоба на мантията си.

— Той е любимият ми — призна Баз, все така сърдит.

— И на мен — ухили му се Саймън с пълен набор бели зъби.

Маджикат и Ренегат
Из „Тайни, звезди и аерошоколад“

януари 2009

ГЛАВА 9

Кат имаше около час, преди да тръгне за Омаха, и не искаше да го прекара в стаята. Времето навън беше чудесно за ноември. Студено и ясно, но без вятър, сняг или лед. Беше точно толкова мразовито, колкото да може съвсем оправдано да облече любимите си дрехи — вълнени жилетки, клинове и калци.

Помисли си да отиде до Студентския съюз и да почете там, но после реши да се разходи из центъра на Линкълн. Почти никога не излизаше извън студентския град. Имаше чувството, че минава държавна граница. Какво щеше да прави, ако й откраднеха портфейла или се изгубеше? Щеше да й се наложи да потърси помощ от посолството…

Линкълн беше малко градче в сравнение с Омаха, но все пак в центъра имаше кина и малки магазинчета. Кат дори видя тайландски ресторант и количка на „Чипотле“. Влезе в един магазин за козметика и уби малко време, разглеждайки парфюмите и етеричните масла. От другата страна на улицата имаше „Старбъкс“. Тя се запита дали е този, в който работи Ливай, и миг по-късно вече пресичаше отсреща.

Отвътре заведението изглеждаше като всички „Старбъкс“, които беше виждала. С тази разлика, че сред посетителите имаше повече хора с костюми, а зад машината за еспресо сновеше Ливай, който се смееше на нещо, което някой му говореше в слушалките.

Беше облечен с бяла тениска и черен пуловер и май се бе подстригал, защото косата му изглеждаше по-къса отзад, макар все така да се спускаше над челото му. Той повика някого по име и подаде чаша кафе на един мъж, който приличаше на пенсиониран учител по цигулка, като, естествено, го заговори, защото беше Ливай и това за него бе биологична необходимост.

— На опашката ли сте? — обърна се една жена към Кат.

— Не, заповядайте — каза тя, но после реши, че може би е добре да се нареди. Все пак не беше дошла, за да наблюдава Ливай в действие. Всъщност не беше съвсем сигурна какво прави тук.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита младежът зад щанда.

— С нищо — каза Ливай и го побутна към следващия клиент. — Аз ще я обслужа. Катрин! — ухили й се той.

— Здрасти — отвърна тя, изненадана, че я е видял.

— Я каква си опакована. Какво са това? Пуловерчета за краката?

— Казват се калци.

— По теб има поне четири вида пуловери.

— Това е шал.

— Изглеждаш опуловерена отвсякъде.

— Разбрах ти намека.

— Дошла си да ме видиш ли?

— Не — отвърна тя и го изгледа ококорено. — Дойдох за кафе.

— Какво по-точно?

— Просто кафе. Гранде.

— Студено е. Нека ти направя нещо по-добро.

Кат сви рамене. Ливай взе една чаша и започна да сипва някакъв сироп в нея. Тя стоеше и чакаше от другата страна на кафемашината.

— Какво ще правиш тази вечер? — попита той. — Трябва да дойдеш с нас. Мисля, че ще си напалим огън.

— Ще се прибера вкъщи — каза Кат. — В Омаха.

— Сериозно ли говориш? — усмихна й се Ливай. Машината изсъска. — Родителите ти сигурно много се радват, че ще те видят.

Кат отново сви рамене. Ливай сложи бита сметана в чашата й. Пръстите му бяха дълги и някак по-едри от останалите части на тялото му, малко възлести, с къси, квадратни нокти.

— Да ти е сладко — каза той и й подаде напитката.

— Не съм платила.

— Моля ти се — вдигна ръка той. — Не ме обиждай.

— Какво е това? — попита тя и надникна в чашата.

— Мое творение — късо с тиквен сироп и мока. Не си го поръчвай при друг. Няма да е същото.

— Благодаря — каза Кат.

Той отново й се усмихна. Тя отстъпи крачка назад и едва не се блъсна в един шкаф, пълен с чаши.

— Чао — каза.

Ливай вече обслужваше следващия клиент, както винаги, усмихнат.

* * *

Кат пътува до Омаха с едно момиче на име Ерин, което беше сложило съобщение на таблото пред банята на техния етаж, че търси човек, с когото да подели разходите за бензин. През целия път Ерин говори само за гаджето си, който все още живееше в Омаха и вероятно й изневеряваше. Кат нямаше търпение да стигнат.

Когато слезе пред къщата им, я обзе оптимизъм. Някой беше обрал с гребло листата по двора. Хора, които стояха будни по цяла нощ, за да правят планини от картофено пюре, рядко имаха достатъчно разсъдък, та да се погрижат за градината.

Не че баща й би сторил подобно нещо — да прави картофено пюре. Не му беше в природата. Виж, да сложи пожарникарски пилон към таванския етаж, да тръгне да обикаля безцелно околността с колата или да будува три денонощия, понеже е открил, че дават *Бойна звезда „Галактика“* по „Нетфликс“… бе напълно в негов стил.

— Татко?

В къщата беше тъмно. Трябваше да се е прибрал досега. Каза, че ще си дойде по-рано.

— Кат!

Оказа се в кухнята. Тя се спусна да го прегърне. Той я притисна в обятията си, сякаш години го е чакал. После й се усмихна — радост за очите и прочее.

— Много е тъмно тук — каза тя.

Баща й се огледа, като че ли сега влизаше в стаята.

— Имаш право — отвърна и започна да пали лампите на етажа. Кат вървеше след него и ги гасеше.

— Работех върху нещо и не съм обърнал внимание…

— Служебно ли?

— Да — отвърна разсеяно той и светна една лампа, която тя току-що бе угасила. — Какво ще кажеш за „Гравиоли“?

— Харесват ми. Това ли ще вечеряме?

— Не, те са клиентът, за когото работя.

— Работите с „Гравиоли“?

— Още не. Опитваме се да ги спечелим. Какво мислиш?

— За гравиолите ли?

— Да…

— Обичам и сос грейви, и равиоли.

— Друго?

— Засищат…

— Кат, моля ти се. Това е ужасно.

— Ами… карат ме да се чувствам добре? Като при баба? Уютно? Двойно по-уютно, защото ям две неща, които свързвам с детството си?

— Топло… — каза той.

— Замислям се какво друго би могло да се съчетае със сос грейви.

— А! Още по-топло — възкликна той и тръгна към кухнята.

Кат знаеше, че бърза да си вземе бележника.

— Какво ще вечеряме все пак? — попита тя.

— Каквото искаш — отвърна той, а после спря и се обърна, сякаш изведнъж се беше сетил за нещо. — Не. Тако или бурито. Какво ще кажеш?

— Супер. Аз ще карам. Не съм карала от месеци. Къде предлагаш да отидем? Дай да ги обиколим всичките.

— Има поне седем закусвални за мексиканска храна в радиус от три километра.

— Още по-добре — каза Кат. — Искам да ям бурито чак до неделя сутрин.

Ядоха бурито пред телевизора. Баща й нахвърляше идеи в бележника си, тя отвори лаптопа си. Ако Рен беше тук, щеше също да извади лаптопа си и да й праща съобщения в чата.

Кат реши да й напише мейл.

Жалко, че не дойде. Липсваш ни. Татко изглежда добре. Май не е мил чинии, откакто заминахме. Всъщност изобщо не е ползвал съдове, като се изключат чашите. Но работи по нов проект за агенцията. И нищо не е счупено. Не си е извадил око, въобще разбираш какво имам предвид. Това е. Ще се видим в понеделник. Пази се и гледай някой

да не ти сложи нещо в чашата и да се събудиш в чуждо легло.

Кат си легна в един. В три слезе отново долу, за да провери дали е заключена входната врата. Правеше понякога такива работи, когато не можеше да спи заради усещането, че нещо не е наред.

Баща й беше покрил дневната със скици и изрезки от вестникарски заглавия. Обикаляше около тях, сякаш търсеше нещо.

— Няма ли да си лягаш? — попита тя.

Отне му няколко секунди да се съсредоточи върху нея.

— Ще — отвърна и се усмихна.

В пет сутринта Кат пак слезе да го нагледа. Вече беше в стаята си и похъркваше.

* * *

Когато стана по-късно сутринта, баща й беше излязъл.

Кат реши да огледа щетите в дневната. Изрезките и бележките бяха сортирани по раздели — „множества“, както ги наричаше той. Бяха залепени с тиксо по стените и прозорците, а към някои от тях бяха прикрепени в кръг други записки, сякаш идеята бе експлодирала. Кат започна да чете и да отбелязва със зелена химикалка хрумванията, който най-много й допадаха. (Тя пишеше със зелено, Рен — с червено.)

Целият този организиран хаос я караше да се чувства по-добре.

Толкова маниакалност бе в реда на нещата. Караше го да става сутрин, помагаше му да си плаща сметките, носеше му вдъхновение, когато най-много имаше нужда от него. „Направо ги разбих днес, момичета“, казваше след важна презентация и двете с Рен знаеха, че следва вечеря в изискан ресторант с лобстери и индивидуални купички с разтопено масло, подгрявани със свещ.

Умерената му маниакалност беше онова, на което се крепеше домът им. Добрият дух, който предеше злато от слама в мазето.[1]

Кат прегледа кухнята. Хладилникът беше празен. Фризерът — натъпкан със замразени готови ястия и пайове с месо. Тя зареди миялната с мръсни чаши и лъжици и отиде да огледа банята. Там

всичко беше наред. После надникна в спалнята му и събра още чаши. Цялата стая бе пълна с разхвърляни книжа и записки и купища неотворена поща. Кат се запита дали просто беше набутал всичко вътре преди идването й, но не пипна нищо, освен чашите.

После претопли едно от замразените ястия в микровълновата, изяде го права на кухненския плот и реши да се върне в леглото.

Едва сега оценяваше колко мек и удобен е матракът й у дома. И колко хубаво ухаеха възглавниците. Едва сега си даваше сметка колко й липсват постерите на Саймън и Баз и картонената фигура на Баз в цял ръст, която висеше над леглото й. Как ли щеше да реагира Рийгън, ако я вземе в общежитието? Може пък да си я държи в дрешника, но дали ще се събере?

* * *

Двамата с баща й ядоха мексиканска храна през целия уикенд — по два пъти на ден, все от различна закусвалня. Кат опита всички възможни ястия със сос от зелени домати в менюто.

Баща й през повечето време работеше и на нея не й оставаше друго, освен и тя да се отдаде на писане. Не беше отмятала толкова работа по *Само напред, Саймън* от седмици. В събота вечер, около един след полунощ, все още беше съвсем бодра, но специално се яви по пижама да каже на баща си „лека нощ“, за да го убеди да си легне, а после писа още два часа.

Беше й хубаво, че може да пише в собствената си стая, в собственото си легло. Да потъне в света на маговете и да остане в него. Да не чува ничии други гласове в главата си, освен гласовете на Саймън и на Баз. Дори не своя. Затова пишеше. За тези прекрасни часове, в които техният свят изместваше действителността. За моментите, в които можеше просто да се остави чувствата им един към друг да я пометат като вълна, като нещо, което пада по надолнище.

В неделя вечер цялата къща беше пълна с кутии от храна за вкъщи и хартии от бурито. Кат зареди още една миялна с чаши и събра ухаещия на вкусно боклук.

Имаше среща с момичето, с което пътува, в западната част на Омаха. Баща й вече чакаше пред вратата, за да я закара, и подрънкваше

с ключовете по бедрото си.

Кат го погледна и се опита да запечата образа му в съзнанието си, за да се връща към него, когато се почувства несигурна. Имаше светлокестенява коса, също като Кат и Рен. Плътна и права като техните. И носът му беше същият, само че малко по-широк и по-дълъг. И очите им бяха еднакви — толкова пъстри, че човек не можеше да определи цвета им — ту сини, ту зелени, ту сиви, ту кафеникави. Тримата така си приличаха, сякаш баща им ги бе създал сам, без участието на друг. Сякаш си бяха разделили едно и също ДНК на три.

Образът му щеше да й вдъхва много повече сигурност, ако не изглеждаше толкова тъжен. Но ключовете се удряха твърде нервно в бедрото му.

— Готова съм — каза тя.

— Кат… — погледна я той и сърцето й се сви от лошо предчувствие. — Седни за малко. Искам да ти кажа нещо.

— Защо да сядам? Не искам да сядам.

— Моля те — отвърна той и махна към масата в дневната.

Кат седна, стараейки се да не размести книжата му.

— Смятах да не оставям това за последния момент… — подхвана той.

— Говори направо — каза тя. — Притесняваш ме още повече.

Не беше просто притеснена. Стомахът й така се бе свил, че едва дишаше.

— Чувам се с майка ви — изплю камъчето той.

— Какво?! — подскочи Кат. Сигурно ако й беше казал, че разговаря с духове, щеше да се изненада по-малко. — Как така? Защо?

— Не заради мен — каза бързо той, сякаш знаеше, че дори мисълта да се съберат би я ужасила. — Заради вас.

— Престани да се чуваш с нея — отсече тя. — Няма какво да си говорите за нас.

— Кат… тя ви е майка.

— С нищо не го е доказала.

— Просто ме изслушай, Кат. Дори не знаеш какво искам да ти кажа.

Кат беше на ръба да се разплаче.

— Каквото и да е, не ме интересува.

Баща й реши да продължи да говори.

— Тя иска да ви види. Да ви опознае.

— Изключено!

— Миличка, много й мина през главата.

— Напротив, нищо не й е минало през главата и това е проблемът — отвърна Кат и това беше самата истина. Каквото и да преживяваха, хубаво или лошо, майка им никога не беше до тях. — Защо изобщо говорим за нея?

Кат отново чу дрънкането на ключовете върху крака на баща й. Дори почукваха от долната страна на масата. Рен трябваше да е тук. Имаха огромна нужда от нея в този момент. Тя не се стряскаше от такива работи. Не я избиваше на рев. Рен нямаше да допусне баща им да продължи да говори по този въпрос.

— Тя ви е майка — каза той. — И мисля, че трябва да й дадете шанс.

— Дали сме й. С раждането си. Дай да не го обсъждаме повече — отвърна Кат и така рязко стана, че по масата се разлетяха листове.

— Да поговорим пак, като си дойдете за Деня на благодарността?

— А може ли изобщо да не говорим за това? Особено пък на празника… Ще кажеш ли на Рен?

— Вече й казах. Пратих й мейл.

— И как реагира?

— Каза, че ще си помисли.

— Е, аз няма да си помисля — каза Кат. — Не мога дори да мисля за това.

Тя стана от масата и започна да събира багажа си. Имаше нужда да прави нещо, за да се успокои. Не беше прав да говори с тях поотделно за това. Изобщо не трябваше да отваря дума по този въпрос.

* * *

Пътуването до западната част на града с баща й беше ужасно. Пътуването до Линкълн без него — още по-отвратително.

---

[1] Препратка към известния герой от фолклора на много народи, пресъздаден в приказката на Братя Грим „Румпелщилцхен“. — Бел.пр. ↑

Нищо не беше наред.

Бяха нападнати от *отровни кръстоносни дървеници*.

А после се бяха скрили в онази пещера с *паяците* и каквото-и-да-беше-онова-нещо, което ухапа Саймън през обувката, *най-вероятно плъх*.

И там Баз беше хванал ръката на Саймън. Или може би Саймън бе хванал неговата… Както и да е, жестът беше напълно оправдан поради *дървеници*, *паяци* и *плъхове*.

Освен това човек понякога хваща някого за ръката само за да се увери, че още е жив и че има друго човешко същество, което може да го потвърди.

Извървяха пътя до крепостта, хванати за ръка. И в това нямаше да има нищо странно — *щеше да бъде почти обяснимо*, ако единият от двамата се бе пуснал в някакъв момент.

Ако не бяха стояли на ръба на Голямата морава, стискайки тази малка частица от другия, далеч след като опасността бе преминала.

Маджикат
Из „Погрешна представа“
FanFixx.net

януари 2010

ГЛАВА 10

Професор Пайпър още не им беше върнала текстовете с ненадеждния разказвач (което докарваше Ник до параноя), но вече настояваше да започнат да пишат курсовите си работи — разказ от десет хиляди думи. „Не отлагайте до последния момент, каза им тя, седейки на катедрата и клатейки крака. Разказите ви ще звучат така, сякаш сте ги писали предишната нощ, а аз не искам поток на съзнанието.“

Кат нямаше представа как ще се справи с всичко. Курсовата работа, седмичните задачи, цялото останало четене и писане по всички други предмети. Есетата, казусите, докладите. Плюс писането с Ник във вторник, а често и в четвъртък. Плюс имейлите, записките и отговарянето на коментари…

Имаше чувството, че плува в думи. Че понякога се дави в тях.

— Случвало ли ти се е да ти се струва, че си в черна дупка — попита тя Ник във вторник вечер. — Обърната черна дупка…

— Тоест, нещо, което експлодира навън, вместо да поглъща?

— Не, нещо, което поглъща, но навън — опита се да обясни тя, отпускайки глава върху раницата си. Усещаше течението върху врата си. — Обърната черна дупка от думи.

— Искаш да кажеш, че светът наоколо те изцежда… откъм думи? — попита той.

— Не съвсем. Поне не засега. Но думите се сипят от мен с такава скорост, че не знам откъде се взимат.

— И се притесняваш, че запасите ти са се изчерпали и думите вече смучат кръв и плът? — каза сериозно той.

— И въздух от дробовете ми — допълни тя.

Ник я погледна, свъсил плътните си вежди. Очите му бяха мастиленосини, с един особен цвят, който не съществуваше в светлинния спектър.

— Не — отвърна той. — Никога не съм се чувствал така.

Тя се разсмя и поклати глава.

— От мен думите излизат като паяжината от ръцете на Спайдърмен — каза Ник, свивайки двата си средни пръста към дланта. — Фшшш!

Кат се опита да се усмихне, но я изби на прозявка.

— Хайде — подкани я той. — Полунощ е. Да тръгваме.

Тя събра книгите си. Тетрадката винаги оставаше у него — все пак беше негова — и той работеше по историята между срещите им в библиотеката (или каквото беше това).

Навън бе по-студено, отколкото Кат очакваше.

— До утре — махна й Ник. — Да видим дали Пайпър ще ни върне най-после работите.

Кат кимна, но той вече се отдалечаваше. Тя извади телефона да се обади в стаята си.

— Ей! — каза тихо някой.

Кат подскочи и рязко се обърна. Беше Ливай. Стоеше под лампата като в етюд, озаглавен „Мъж, облегнат на уличен стълб“.

— Винаги свършваш в дванайсет — усмихна се той. — Реших да те предваря. Много е студено, за да чакаш навън.

— Благодаря — отвърна тя и двамата тръгнаха към общежитието.

Ливай беше необичайно мълчалив.

— Това ли беше момчето, с което учите? — попита той едва когато бяха преполовили пътя.

— Да — отвърна Кат в шала си. Дъхът й се втечни и замръзна във въздуха. — Познаваш ли го?

— Виждал съм го наоколо.

Тя не отговори. Беше прекалено студено за приказки, а и беше по-уморена от обикновено.

— Не ти ли е предлагал да те изпрати до къщи?

— Не съм го молила — отвърна бързо Кат. — И теб не съм молила.

— Факт! — каза Ливай.

Последва мълчание. И нова порция студ.

Въздухът опари гърлото й, когато най-после реши да отговори.

— Така че, може да не го правиш.

— Не ставай смешна — каза Ливай. — Не това имах предвид.

* * *

Значи така изглеждаш, когато криеш нещо толкова важно от мен. По нищо не ти личи, мислеше си Кат при първото си виждане с Рен тази седмица.

Обядваха с Кортни, както обикновено, и Кат се питаше дали сестра й изобщо възнамерява да говори с нея по въпроса… който баща им бе повдигнал. Кой знае колко други неща премълчаваше? И кога беше започнала да го прави? Откога пресяваше онова, което споделяше с нея?

И аз мога така, помисли си Кат. *Да крия от нея*.

Но истината бе, че нямаше никакви тайни от Рен и не искаше да има. Чувстваше се прекрасно, че не се налага да мисли какво говори пред нея. Беше толкова освобождаващо.

Търсеше възможност да поговори насаме със сестра си, но Кортни все беше с тях. (И не спираше да дрънка най-безумните глупости, които човек може да си представи. Сякаш животът й беше кастинг за риалити шоу по MTV.)

След няколко дни Кат най-после реши да повърви с Рен до аудиторията, в която имаше занятия, дори с риск да закъснее за час.

— Какво става? — попита Рен, когато Кортни заприпка ведро към семинара по икономика.

Беше започнало да вали — неприятен мокър сняг.

— Ами… нали си ходих до къщи миналия уикенд… — подхвана Кат.

— Да, вярно. Как е татко?

— Добре… даже много добре. Опитват се да спечелят „Гравиоли“ за клиент.

— „Гравиоли“?! Това е страхотно.

— Да. Изглеждаше много въодушевен. И нямаше нищо притеснително. Всичко друго си беше наред.

— Казах ти, че няма нужда от нас — каза Рен.

— Глупости! — изсумтя Кат. — Повече от очевидно е, че му липсваме. Ако имаше котка, щеше да бъде олицетворение на типичния самотник. Яде по закусвалните и спи на дивана.

— Нали каза, че е добре.

— Предвид обстоятелствата. Трябва да се приберем заедно следващия път.

— Следващият път ще е за Деня на благодарността. Мисля, че няма да пропусна.

Кат спря да върви. Вече почти бяха стигнали до аудиторията на Рен, а дори не беше обелила дума по онзи въпрос.

— Разбрах от татко… че ти е казал…

Рен въздъхна, сякаш знаеше какво следва.

— Да.

— Казала си, че ще си помислиш.

— Да.

— Защо? — попита Кат, опитвайки се по всякакъв начин да не се разциври.

— Защото ни е майка — отвърна Рен. — И ще си помисля.

— Но… — понечи да възрази Кат. Не че не намираше аргументи. Просто бяха толкова много, че не знаеше откъде да започне. Блъскаха се в главата й като хора, които бягат от горяща сграда и се тълпят на изхода. — Тя ще съсипе всичко.

— Вече го е съсипала — отвърна Рен. — Какво повече може да направи? Да ни зареже пак?

— Естествено.

Рен поклати глава.

— Както и да е. Просто искам да си помисля.

— Ще ми кажеш ли, ако решиш нещо?

— Не и ако ще се разстройваш така — изгледа я Рен изпод вежди.

— Имам пълното право да се разстройвам от подобни неща.

— Знам. Просто не ми харесва — отвърна Рен и погледна през рамо към вратата на аудиторията. — Закъснявам.

Кат също закъсняваше.

— Деля стая с него — възрази Баз. — Нужно ли е да делим и чин? И без това понасям предостатъчно розовобуза амбиция.

Всяко момиче в лабораторията застана нащрек, готово моментално да заеме мястото на Баз.

— Стига вече с тия мои бузи — измънка Сноу и героично се изчерви.

— Моля ви, професоре — каза Баз, сочейки Сноу с вълшебната си пръчица, сякаш казваше: „Вижте го само“. Сноу хвана края на пръчицата и го насочи към пода.

Професор Чилблейнс беше непоколебим.

— Седнете на мястото си, господин Пич. Губите ценно лабораторно време.

Баз тръсна учебниците си на чина до Сноу.

Саймън сложи предпазните си очила и ги стегна на тила си. Нищо не можеше да приглуши синевината на очите му, нито остротата на погледа му.

— За протокола — процеди през зъби той, — и аз не искам да седя с теб.

Глупаво хлапе… помисли си Баз, гледайки напрегнатата му стойка, червенината от гняв и притеснения по шията му и медения кичур коса, който се бе захванал под очилата… *Ти въобще знаеш ли какво искаш?*

Маджикат и Ренегат
Из „Четири основни типа химични реакции“
FanFixx.net

август 2009

ГЛАВА 11

В коридора цареше пълна тишина. Всички, които живееха в Паунд Хол, бяха някъде другаде и се забавляваха.

Кат седеше, вторачена в екрана на компютъра, а в главата й не спираше да звучи гласът на професор Пайпър. Целият им разговор се въртеше в мислите й отново и отново до пълно умопомрачение.

Днес, в началото на часа, професор Пайпър им върна писмените работи с ненадеждния разказвач. На всички, освен на Кат.

— Ще поговорим след това — каза й преподавателката с характерната си нежна усмивка.

Кат реши, че това е на добре — че професор Пайпър наистина се е впечатлила от историята й. Тя харесваше Кат и това беше очевидно. Усмихваше й се по-често, отколкото на всеки друг в класа, и много по-често, отколкото на Ник.

Освен това тази работа на Кат бе най-добрата за семестъра. Нямаше никакво съмнение. Може би професор Пайпър искаше да обсъдят по-подробно историята или пък да поговори с нея за семинара за напреднали, който щеше да води през следващия семестър. (Студентите трябваше да получат специално разрешение, за да се запишат.) Или пък беше нещо друго… Но определено хубаво.

— Седни, Кат — каза професор Пайпър, когато всички останали си отидоха и Кат дойде пред катедрата.

Усмивката й беше по-нежна отвсякога, но нещо не беше наред. В очите й се четеше тъга и разочарование, а когато подаде писмената работа на Кат, в ъгъла имаше малка червена буква *F*.

Кат я погледна, втрещена.

— Кат — подхвана професор Пайпър, — наистина не знам какво да мисля. Просто недоумявам как е възможно…

— Но… — измънка Кат — толкова ли е зле?

Не можеше да допусне, че работата й е чак толкова по-лоша от останалите.

— Въпросът не е дали историята ти е добра, или не — поклати глава професор Пайпър и дългата й коса заигра върху раменете й. —

Това е плагиатство.

— Не, сама съм я писала — възрази Кат.

— Писала си я сама? Ти ли си авторът на *Саймън Сноу и наследникът на Мага?*

— Естествено, че не.

Защо й задаваше такива въпроси?

— Тези герои, целият този свят са сътворени от друг.

— Но историята е моя.

— Героите и техният свят са в основата на всяка история — каза преподавателката, сякаш се молеше вътрешно да бъде разбрана правилно.

— Невинаги…

Лицето на Кат гореше. Гласът й трепереше.

— Не! Винаги — отвърна професор Пайпър. — Ако задачата е да напишеш авторски текст, не можеш просто да откраднеш историята на някого другиго и да пренаредиш героите.

— Не става дума за кражба!

— А как би го определила?

— Заимстване — отвърна Кат. Чувстваше се отвратително, че спори с професор Пайпър, не искаше да я разочарова, видя как изражението й стана хладно и сериозно, но не можеше да спре. — Префасониране. Пресъздаване. Моделиране.

— С други думи, кражба.

— В това няма нищо незаконно — продължи Кат. Лесно намираше доводи. Цялото съществуване на фенската литература се крепеше на тях. — Не съм създала героите, но и не се опитвам да печеля от тях.

Професор Пайпър продължи да клати глава, по-разочарована с всяка изминала минута. Тя прекара длани по джинсите си. Ръцете й бяха малки и изящни и големият, продълговат пръстен с тюркоаз, който носеше, почти покриваше пръста й.

— Въпросът не е дали е законно, или не. Задачата беше да напишете авторски текст, изцяло ваш. А тук няма нищо авторско.

— Мисля, че не разбирате — каза Кат.

Гласът й прозвуча като плач. Тя сведе поглед към скута си, засрамена, и отново видя червената буква *F*.

— Не, мисля, че ти не разбираш, Кат — отвърна преподавателката, стараейки се да говори спокойно. — А наистина искам да ме разбереш. Това е колеж. Нещата, които правим тук, са сериозни. Допуснах те в семинар за студенти от по-горен курс и досега не съм имала повод да съжалявам. Напротив, много съм впечатлена от таланта ти. Но това е детинска грешка и най-доброто, което можеш да направиш, е да се поучиш от нея.

Кат стисна зъби. Искаше й се да продължи да отстоява правотата си. Беше работила толкова старателно по тази задача. Професор Пайпър винаги им повтаряше да пишат за нещо, което е близо до сърцето им, а до нейното сърце нямаше нищо по-близо от Баз и Саймън… Но просто кимна и стана. Дори успя да измънка едно „благодаря“, преди да излезе от залата.

Като се връщаше към разговора сега, лицето й пламваше, сякаш ожарено с коприва. Погледът й се спря на рисунката на Баз, която висеше на стената зад бюрото й. Беше седнал на изваян трон от черно дърво, преметнал небрежно единия си крак през облегалката за ръце, и гледаше предизвикателно някъде напред. В края на листа със съвършен калиграфски шрифт художникът бе написал: *Какво щеше да бъдеш без мен, Сноу? Синеок девственик, който никога не е удрял с юмрук*. А отдолу: *Неповторимата Маджикат*.

Тя отново взе телефона си. Беше звъняла на Рен поне шест пъти, откакто си тръгна след разговора с професор Пайпър. И всеки път директно се включваше гласовата поща. Кат нито веднъж не остави съобщение.

Ако можеше само да поговори с Рен, щеше да се почувства по-добре. Тя щеше да я разбере — най-вероятно. Да, наистина беше наговорила онези гадни неща за Баз и Саймън преди няколко седмици, но тогава беше пияна. Ако разбереше колко е разстроена в момента, никога нямаше да я вземе на подбив. Щеше да прояви разбиране. Щеше да я дръпне от ръба на пропастта. Много я биваше за това.

Ако Рен беше тук… Кат се разсмя, но смехът й по-скоро приличаше на ридание. (*Защо, по дяволите, цивря непрекъснато?*, помисли си тя.)

Ако Рен беше тук, щеше да свика Извънредно Кание Парти.

Първо щеше да застане върху леглото. Такъв беше протоколът у дома. Когато положението станеше прекалено напрегнато — когато

Рен разбра, че Джеси Сандоз й изневерява, когато Кат беше уволнена, защото шефът й в книжарницата, в която работеше, смяташе, че не се усмихва достатъчно, когато баща им се държеше като зомбиран и не можеше да се освести — една от тях се качваше на леглото, дърпаше въображаема ръчка, гигантски шалтер във въздуха, и извикваше: „Извънредно Кание Парти!“.

А другата притичваше до компютъра и пускаше плейлиста на Кание Уест за спешни случаи. После и двете скачаха, танцуваха и пееха заедно с музиката, докато не се почувстват по-добре. Понякога това отнемаше доста време…

Мога и сама да си свикам Извънредно Кание Парти, помисли си Кат и отново се разсмя. (Този път звукът повече приличаше на смях.) *Не ми е нужен кворум.*

Тя отвори лаптопа и зареди плейлиста на Кание Уест. В едно от чекмеджетата имаше преносими тонколони. Извади ги и ги включи към компютъра.

После увеличи звука до дупка. Беше петък вечер. В сградата нямаше жива душа. Студентското градче беше опустяло. Нямаше да наруши спокойствието на никого.

Кат се качи на леглото да извика „Извънредно Кание Парти“, но веднага слезе. Стори й се глупаво. И жалко. (Има ли по-жалка гледка от денс парти за сам човек?)

Тя застана пред тонколоните и затвори очи. Не танцуваше. Просто се поклащаше и тихо припяваше текста. След първия куплет вече се тресеше и пееше с цяло гърло. Кание Уест винаги успяваше да й влезе под кожата. Беше идеалният антидот срещу всякакъв стрес. Премерено гневен или непреклонен, с необходимата доза надменност в стил „светът-никога-няма-да-осъзнае-колко-съм-велик-всъщност“. Точно толкова поет, колкото бе нужно.

Със затворени очи Кат почти можеше да си представи, че Рен танцува в другия край на стаята, стискайки копие на вълшебната пръчица на Саймън Сноу вместо микрофон.

След няколко песни вече нямаше нужда да си представя каквото и да било. Ако съседите им си бяха вкъщи, със сигурност щяха да я чуят как се надвиква с Кание Уест. Танцуваше и рапираше, и пееше с цяло гърло.

И изведнъж на вратата се почука.

По дяволите! Явно някой е останал в тая сграда все пак.

Тя отвори вратата, без да погледне кой е и без да намали музиката (Кание наистина й беше влязъл под кожата), но готова да се извини.

Не й се наложи. Беше Ливай.

— Рийгън не е тук — извика Кат.

Той каза нещо, но не достатъчно силно и тя не го разбра.

— Какво? — изкрещя.

— Тогава кой е тук? — викна Ливай, ухилен до уши. Винаги усмихнатият Ливай. Облечен с карирана бархетна риза с разкопчани ръкави. Въобще не можеше да се облича, горкият. — Кой слуша рап?

— Аз — отвърна Кат, стараейки се да регулира дишането си, за да не й проличи, че е задъхана.

Той се наведе към нея, за да не му се налага да крещи.

— Не мога да повярвам, че слушаш такава музика. Винаги съм те смятал за сдухана депресарка, която си пада по инди парчета.

Бъзикаше я, но едно Извънредно Кание Парти можеше да бъде прекъсвано само от наистина извънредни обстоятелства, а сегашните не бяха такива.

— Изчезвай — каза Кат и понечи да затвори вратата.

Той я подпря с крак.

— Какво всъщност правиш? — попита той през смях и взе да наднича през процепа.

Тя го изгледа изпод вежди, защото не й хрумна никакъв разумен отговор, а и защото каквото и да кажеше, нямаше да има значение. Ливай не беше от най-разумните.

— Извънредно денс парти. Махай се.

— Неее! — възкликна Ливай, побутна вратата и се промъкна в стаята. Беше висок и слаб и изобщо не се затрудни.

Кат затвори вратата след него. Нямаше протокол за такива случаи. Ако имаше някакъв шанс Рен да вдигне телефона, щеше да й се обади за консултация.

Ливай стоеше пред нея с безпрецедентно сериозен вид (наистина никога не го бе виждала сериозен) и целенасочено клатеше глава надолу-нагоре.

— Значи извънредно денс парти, а? — каза той, опитвайки се надвика музиката.

Кат кимна. Той също кимна. Продължиха да си кимат така известно време, а после тя се разсмя, завъртя очи и започна да пристъпва от крак на крак, движейки едва забележимо ханша си. После раменете й също се включиха и не след дълго тя пак танцуваше — по-сдържано и по-сковано отпреди, но танцуваше.

Когато вдигна глава да го погледне, той също танцуваше. Точно както би си представяла, че ще го прави. Като подвижна тръстика, прекарвайки пръсти през косата си. (*Пич, разбрахме. Имаш дълга коса и супервисоко чело.*) Очите му блестяха от жизнерадост. Направо излъчваха светлина.

Кат не спираше да се смее. Ливай улови погледа й и също се разсмя.

А после започна да танцува с нея. Не близо или нещо такова. Всъщност разстоянието между тях беше съвсем същото — просто я гледаше и се движеше в такт с нея.

Тя също затанцува с него. Справяше се по-добре, което беше готино. В един момент се усети, че си прехапва долната устна, и след това започна да рапира. Можеше да изпее тези песни отзад напред. Той вдигна вежди от изненада и се усмихна. Знаеше припева и запя с нея.

Куфяха така на няколко парчета поред. Ливай по едно време пристъпи към нея, може би дори не нарочно, а тя скочи на леглото си и продължи да танцува там. Той се разсмя и заскача върху леглото на Рийгън, нищо че главата му опираше в тавана.

Продължиха да танцуват заедно, имитирайки най-шантавите си движения и скачайки по леглата като деца… Беше почти като на партитата, които си устройваше с Рен. (Не съвсем, разбира се. Онова беше друго.)

И в този момент вратата рязко се отвори.

Кат се пльосна по очи на матрака, който я изстреля обратно и тя се строполи на пода.

Ливай едва не падна от смях. Наложи му се да се подпре с две ръце на стената, за да остане прав. Рийгън влезе в стаята и каза нещо, но Кат не можа да разбере какво. Пресегна се към бюрото и затвори лаптопа. Музиката спря. Смехът на Ливай отекна във внезапната тишина. Кат беше останала съвсем без дъх. Коляното я болеше, явно го бе ударила при падането.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Рийгън, по-скоро стъписана, отколкото бясна. Поне на Кат не й се стори да я е ядосана.

— Извънредно денс парти — отвърна Ливай, скачайки от леглото, и подаде ръка на Кат да се изправи.

Тя се хвана за бюрото и стана сама.

— Добре ли си? — попита той.

Кат се усмихна и кимна.

— Запознай се с Катрин — каза Ливай на Рийгън, все така развеселен. — Бълва огън и жупел.

— Идеален завършек на деня — Рийгън метна чантата си на пода и изрита обувките си. — От сутринта, накъдето да се обърна, все луди. Излизам. Ти идваш ли?

— Естествено — отвърна Ливай и се обърна към Кат. — Искаш ли да дойдеш с нас?

Рийгън я погледна изпод вежди. Кат отново усети, че стомахът й се свива. Може би не й беше минало от случката с професор Пайпър. А може би не трябваше да куфее с гаджето на съквартирантката си.

— Защо не дойдеш наистина? — каза Рийгън. Изглеждаше искрена.

— Не, късно е вече — поклати глава Кат. — Ще остана да попиша малко…

Тя посегна към телефона си, по-скоро по навик, и погледна екрана. Беше пропуснала есемес от Рен.

В Мъгси. ЕЛА ВЕДНАГА. 911.

Кат погледна часа на съобщението — беше изпратено преди двайсет минути, докато двамата с Ливай танцуваха. Остави телефона на бюрото и започна да си обува ботушите направо върху долнището на пижамата.

— Случило ли се е нещо? — попита Ливай.

— Не знам… — отвърна тя. Притеснението се върна още по-смразяващо отпреди, този път примесено със страх. Стомахът й сякаш само чакаше нов повод да се свие на топка. — Къде е „Мъгси“?

— В източния корпус на студентския град — отвърна той.

— Къде е това?

Ливай се пресегна през нея и взе телефона й. Лицето му стана сериозно.

— Ще те закарам. Колата ми е долу.

— Къде ще я караш? — попита Рийгън.

Ливай й метна телефона на Кат и си облече якето.

— Сигурна съм, че е добре — каза Рийгън, след като видя есемеса. — Вероятно просто е пийнала повече. На всички първокурсници се случва.

— Дори и така да е, пак трябва да отида да я прибера — отвърна Кат и посегна да си вземе телефона.

— Естествено, че ще отидеш — съгласи се Ливай. — 911 си е 911. Ти ще дойдеш ли? — обърна се той към Рийгън.

— Само ако имате нужда от мен. Ана и Мат ще ни чакат…

— Добре. Ще ви намеря по-късно — отвърна Ливай.

Кат вече беше на вратата.

— Сестра ти е добре, Кат — каза Рийгън почти със съчувствие (но не съвсем). — Това са нормални неща.

* * *

Колата на Ливай беше пикап. Огромен. *Как успяваше да си плаща бензина?*

Кат не искаше той да й помага да се качи, но стъпалото липсваше — пикапът беше съвсем разнебитен, както стана ясно отблизо — и щеше да й се наложи да се катери на четири крака, ако не я бе побутнал за лакътя.

В купето миришеше на бензин и печено кафе. Коланът беше заял, но тя все пак успя да го закопчае.

Ливай се метна на шофьорската седалка като едното нищо и й се усмихна. Кат реши, че се опитва да я успокои.

— Къде се пада източният корпус? — попита тя.

— Ти сериозно ли ме питаш?

— Мислиш ли, че бих се шегувала в този момент?

— На изток — отвърна той. — Там, където е Селскостопанският факултет.

Кат кимна и се загледа през прозореца. Валеше суграшица от следобед. Фаровете на колите изглеждаха като мокри петна по улиците. За щастие, Ливай караше бавно.

— И Правният факултет е там — продължи той. — Има и общежития, и доста прилична зала за боулинг. Дори млекарница. Наистина ли нищо не ти говори това?

Кат подпря глава на стъклото. Парното на колата все още духаше студено. Беше минал половин час от есемеса. Половин час от зова за помощ.

— Далече ли е?

— На десетина минути оттук. Може би малко повече в това време. Почти всичките ми лекции се провеждат там…

Кат се замисли дали Рен е сама. Къде беше Кортни? Нали все заедно обикаляха по кръчмите?

— Има музей на селскостопанската техника — продължи да говори Ливай. — И международен обучителен център за традиционни занаяти. А храната в общежитията е страхотна…

Това не можеше да се случва. Да се родиш със сестра близначка, бе все едно да имаш собствен страж. Собствен пазител. *Най-добър приятел по рождение*, както пишеше на тениските, които баща им им бе подарил за тринайсетия рожден ден. Все още ги носеха понякога — макар и не едновременно, просто за майтап или пък с ирония, или кой знае защо.

Какъв е смисълът да имаш сестра близначка, ако не ѝ позволяваш да бди над теб, да ти пази гърба?

— Източният корпус е сто пъти по-хубав от централния, а ти даже не знаеш, че съществува.

Светофарът пред тях светна червено и Кат усети как колата поднася. Ливай премина на по-ниска предавка и спря без проблеми.

* * *

Трябваше да паркират на няколко пресечки от бара. Цялата улица беше пълна със заведения — от край до край.

— Няма да ме пуснат да вляза — каза Кат, молейки се Ливай да върви по-бързо. — Непълнолетна съм.

— В „Мъгси“ не проверяват.

— Никога не съм била в бар.

От една врата пред тях се изсипаха десетина момичета. Ливай хвана Кат за ръкава и я дръпна встрани.

— Аз съм бил — отвърна той. — Всичко ще бъде наред.

— Нищо не е наред — каза тя, по-скоро на себе си, отколкото на него. — Ако беше наред, тя нямаше да ме вика за помощ.

Ливай отново я дръпна за ръкава и отвори тежка, черна врата без прозорец. Кат погледна към неоновия надпис над главите им. Светеха само буквите *ъгси* и една четирилистна детелина.

Зад вратата, на един висок стол седеше огромен тип и четеше вестник с фенерче. Той насочи светлината към Ливай и се усмихна.

— Здрасти, Ливай.

— Здрасти, Якъл.

Якъл се пресегна с една ръка и им отвори втора врата, без дори да погледне Кат. Ливай го потупа по рамото и влязоха.

В бара беше тъмно и пълно с народ. Хората буквално бяха рамо до рамо. Вляво от входа, на сцена с размерите на диван, свиреше някаква банда. Кат се огледа наоколо, но не можа да види нищо заради тълпата.

Чудеше се къде ли е Рен. По-скоро къде ли е била четирийсет и пет минути по-рано. Скрита в тоалетната? Свита на кълбо до някоя стена?

Дали й беше станало лошо? А може би беше припаднала? Случваше й се понякога… Беше ли й помогнал някой? Да не би да я бяха нападнали?

Кат усети ръката на Ливай върху лакътя си.

— Хайде — каза той.

Двамата се промъкнаха покрай една висока маса, пълна с хора, които се наливаха с шотове. Един от младежите залитна към Кат и Ливай го подпря с усмивка.

— Тук ли висите вечер? — попита Кат, когато подминаха масата.

— Само когато свири банда, е такава навалица. Иначе е по-спокойно.

Отдалечиха се от сцената и тръгнаха към бара. Докато си пробиваха път през тълпата, Кат забеляза с периферното си зрение едно момиче, което отметна косата си назад.

— Рен! — възкликна тя и се втурна напред.

Ливай продължи да я стиска за ръката и тръгна пред нея, за да й проправи път.

— Рен! — викна Кат сред шумотевицата, преди дори да се приближат достатъчно, че сестра й да я чуе.

Сърцето й биеше като лудо. Не изпускаше Рен от поглед и се опитваше да прецени положението. Пред сестра й стоеше някакъв едър тип, който я беше приклещил с двете си ръце към тапицираната стена.

— Рен! — Кат изблъска едната ръка на мъжа и той се отдръпна, втрещен. — Добре ли си?

— Кат? — Рен държеше бутилка тъмна бира пред гърдите си, сякаш ръката й беше замръзнала в тази поза. — Какво правиш тук?

— Ти ме повика.

Рен изсумтя. Лицето й беше потно. Погледът й беше мътен. Личеше си, че е пияна.

— Въобще не съм те викала.

— Прати ми есемес — каза Кат и така изгледа едрия тип, че той отстъпи още крачка назад. — *Ела в Мъгси. 911*?

— Мамка му!

Рен извади телефона си от джинсите и го погледна. Наложи й се да се взира известно време в него, преди да успее да фокусира погледа си.

— Есемесът беше за Кортни. Натиснала съм грешното К.

— Грешното К, така ли? — слиса се Кат. — Ти майтап ли си правиш?!

— Я виж ти! — каза някой зад гърба им.

Кат и Рен се обърнаха. Някакъв наперен пич стоеше на крачка от тях и им се хилеше мазно.

— Близначки! — изгледа ги похотливо той.

— Я се разкарай — сопна му се Рен и се обърна към сестра си. — Виж, съжалявам…

— В беда ли си? — попита Кат.

— Не — отвърна Рен. — Естествено, че не.

— Много яко — продължи да точи лиги онзи.

— Тогава защо 911? — недоумяваше Кат.

— Защото исках Кортни да дойде бързо. Пичът, по който си пада, е тук — отвърна Рен и махна с бутилката бира към сцената.

— Скивай, копеле. Близначки.

— 911 е само за спешни случаи! — изкрещя Кат. Беше толкова шумно в бара, че трябваше да викаш, за да те чуят. Съвсем подходяща обстановка да си изпуснеш нервите.

— Не мислиш ли, че малко прекаляваш? — дочу се любезният глас на Ливай.

— Близначки бе, пич. Абсолютната фантазия.

— Вземи изпий някакво хапче, Кат — каза Рен, триейки очите си с опакото на ръката си. — Не е да съм се обадила на 911.

— Даваш ли си сметка, че са сестри? — каза Ливай, този път с по-твърд глас. — Кръвни роднини.

Кретенът се разсмя.

— Давам си сметка, че искам да ги наливам с алкохол, докато не почнат да се натискат.

— Ти така ли правиш със сестра си? — попита Ливай и пристъпи към него. — Къде си расъл въобще?

— Ливай, недей — дръпна го Кат за якето. — Не ни е за първи път.

— Не ви е за първи път? — вдигна вежди той и пак се обърна към простака. — Тези момичета имат родители. Имат баща, който не би следвало да се притеснява, че някакъв перверзник, който още си бие чекии на порно, ще се държи с тях като с парцали. Ясно ли ти е?

Онзи въобще не го слушаше. Зяпаше с похотливия си, пиянски поглед Кат и Рен и се хилеше. Рен му показа среден пръст, но това още повече го въодушеви.

Ливай дойде още по-близо до него.

— С какво право ги гледаш така бе? Сбъркан ли си, или какво?

До масата се приближи друг тип с три бири в ръка. Огледа се наоколо, видя Кат и Рен и възкликна:

— Я, близначки!

— Суперяко, нали, пич? — обади се другият.

В този момент, без никакво предупреждение, едрият тип, който стоеше до Рен — онзи, който я бе обградил с ръце — мина покрай Ливай и заби юмрук в лицето на пияния перверзник. Онзи се строполи на пода.

Ливай погледна едрия тип и се усмихна, потупвайки го одобрително по рамото.

— Хандро! — извика Рен и го задърпа за ръката.

Приятелите на перверзника вече му помагаха да стане.

Ливай хвана Кат за лакътя и взе да бута Хандро през тълпата. Хандро дърпаше Рен след себе си.

— Да се махаме — каза Ливай.

Перверзникът сипеше псувни зад гърба им.

— Върви да гледаш „Цветя на тавана“ бе, тъпанар — извика Ливай през рамо.

Четиримата буквално се изсипаха през входната врата. Охранителят стана от стола си.

— Всичко наред ли е, Ливай?

— Пияни — отвърна Ливай, клатейки глава.

Якъл седна обратно.

Рен вече беше на тротоара и се караше на Хандро. *Гадже ли й е,* запита се Кат, *или просто някой, който се беше сбил заради нея?*

— Не мога да повярвам, че го удари — каза Рен. — Можеше да те арестуват.

Тя го халоса по рамото и той не реагира.

Ливай приятелски го тупна от другата страна. Бяха еднакви на ръст, но Хандро беше по-едър — тъмнокос, вероятно от мексикански произход, с червена каубойска риза, която контрастираше на мургавата му кожа.

— Кого са щели да арестуват? — изчурулика някой. Кат се обърна. Беше Кортни, която се носеше към тях, качена на петнайсетсантиметрови розови токчета. — Защо стоите навън на тоя студ бе, хора?

— Не стоим. Тръгваме си — отвърна Кат.

— Ама аз току-що дойдох — взе да хленчи Кортни и погледна Рен. — Ноа вътре ли е?

— Тръгваме си — каза Кат на сестра си. — Пияна си.

— Да — отвърна Рен и вдигна високо бутилката с бира. — Най-после.

— По-кротко — намеси се Ливай, взе бутилката от ръцете й и я метна в една кофа за боклук зад гърба й. — Какво я размахваш?

— Това беше бирата ми бе — ядоса се Рен.

— По-силно можеш ли? Не съм сигурен, че всички ченгета по улицата те чуха — каза й той с усмивка.

На Кат не й беше до усмивки.

— Пияна си и се прибираш с мен.

— Не, Кат. Никъде няма да ходя. Пияна съм и оставам да се забавлявам. Целият шибан смисъл на излизането е в това.

Тя залитна. Кортни се разсмя и я хвана през кръста. Рен я погледна и също прихна.

— Всичко е „целият шибан смисъл“ при теб — каза тихо Кат. Суграшицата дереше лицето й като чакъл. В косата на Рен имаше парченца лед. — Няма да те оставя сама в това състояние.

— Не съм сама, по дяволите — сопна се Рен.

— Не се притеснявай, Кат. Всичко ще бъде наред. — Усмивката на Кортни нямаше как да стане по-снизходителна, нито по-намазана с розово червило. — Аз съм тук, Хан Соло е тук — каза тя, усмихвайки се закачливо на Хандро. — Нощта е млада.

— Нощта е младааа! — провикна се Рен, скланяйки глава на рамото на Кортни.

— Не мога просто така… — поклати глава Кат.

— Адски е студено. Хайде да тръгваме — размрънка се Кортни и пак подхвана Рен през кръста.

— Не в „Мъгси“ — каза Хандро и ги поведе.

Преди да се отдалечат, хвърли поглед към Кат и тя за миг си помисли, че ще й каже нещо, но той продължи да върви. Рен и Кортни подтичваха след него. Кортни се кълчеше на токчетата. Рен не се обърна да я погледне.

Кат остана на тротоара, докато тримата не изчезнаха под поредния счупен неонов надпис. По лицето й имаше скреж.

— Ей — дочу се гласът на Ливай. Той все още стоеше зад нея.

— Да се махаме оттук — каза Кат, хвърляйки последен поглед надолу по тротоара.

Не й стигаше всичко друго, ами сега и Ливай сигурно я мислеше за глупачка. Долнището на пижамата й беше прогизнало. Вятърът я пронизваше през него. Цялата трепереше.

Ливай мина покрай нея, вдигна качулката й, придърпа я над челото й и продължи към пикапа. Тя го последва. Едва сега осъзнаваше колко й е студено. Зъбите й буквално тракаха.

— Мога и сама — каза тя, когато Ливай понечи да й помогне да се качи в колата. Въпреки това го изчака да се отдалечи, преди да се

покатери на седалката.

Ливай се метна зад волана и запали двигателя, включвайки парното и чистачките на пълни обороти.

— Колана? — подсети я той след минута.

— О, извинявай…

Кат дръпна колана и го закопча, но Ливай не потегли.

— Постъпи правилно — каза той.

Типично в негов стил.

— Не съм сигурна — отвърна тя.

— Трябваше да дойдеш. 911 си е 911.

— И после я оставих, пияна-заляна, с един непознат и една куха лейка.

— Тоя пич не даваше вид да й е непознат — отбеляза Ливай.

Кат за малко да се разсмее. Явно бяха на едно мнение за кухата лейка.

— Аз съм й сестра. Трябва да я предпазвам от глупости.

— Не и против волята й.

— Ами ако припадне?

— Често ли припада?

Кат го погледна. Косата му беше мокра и се беше разделила на кичури.

— Нека не говорим повече за това — каза тя.

— Дадено… Гладна ли си?

— Не — отвърна тя и сведе очи към скута си.

Пикапът продължаваше да работи на празни обороти.

— Аз пък съм гладен.

— Нали имаш уговорка с Рийгън?

— Да. За по-късно.

Кат прекара длан по лицето си. Скрежът в косата й се топеше и се стичаше в очите й.

— По пижама съм.

— Знам едно съвсем подходящо място — отвърна той и включи на задна.

* * *

Пижамата не беше никакъв проблем.

Ливай я заведе в една денонощна закусвалня за тираджии на края на града. (Нищо в Линкълн не беше кой знае колко далеч от края на града.) Заведението изглеждаше така, като че ли никога не е било ремонтирано. Нещо повече, сякаш бе построено преди шейсет години с материали, които поначало са били износени и напукани. Сервитьорката им наля кафе, без дори да ги попита дали искат.

— Идеално — усмихна й се Ливай и свали якето си.

Тя сложи каничка с течна сметана на масата и нежно го потупа по рамото.

— Често ли идваш тук? — попита Кат, когато жената се отдалечи.

— По-често, отколкото на други места. Ако си поръчаш консервирано телешко с картофи и яйца на очи, можеш да се заситиш за дни напред… Искаш ли сметана?

Кат обикновено не пиеше кафе, но кимна и той допълни чашата й. Тя я дръпна към себе си и се загледа в кафеникавата течност. Ливай въздъхна.

— Знам как се чувстваш. Имам две по-малки сестри.

— Не, не знаеш. Тя не ми е просто сестра — отвърна Кат и изсипа три пакетчета захар в кафето си.

— Наистина ли ви се случва често?

— Кое?

Тя вдигна глава и той отмести поглед.

— Онова с близначките.

— А, това ли? — каза тя и взе да бърка захарта, чукайки с лъжичката по чашата. — Не често. Само когато ходим по улиците…

Той поклати глава.

— Хората не са в ред.

Сервитьорката дойде да вземе поръчката и Ливай се разля в усмивка, както обикновено. Поръча си консервираното телешко. Кат остана на кафе.

— Ще й мине — каза той, когато сервитьорката си отиде. — Рийгън е права. С първокурсниците е така.

— И аз съм в първи курс, но не ходя да се наливам по баровете.

Ливай се разсмя.

— Понеже си твърде заета да си организираш денс партита. Всъщност какъв беше извънредният повод?

Кат го гледаше как се смее и се опитваше да потисне лепкавата топка, която отново се надигаше в стомаха й.

Професор Пайпър. Саймън. Баз. Малкото червено F.

— Да не би да си очаквала да се случи нещо извънредно? — попита той, все така усмихнат. — Или може би си искала да го предизвикаш? Нещо като танц за дъжд?

— Не е нужно да правиш това — каза Кат.

— Кое?

— Да се опитваш да ме разведриш. — Едва сдържаше сълзите си, гласът й трепереше. — Не съм някоя от сестрите ти.

Усмивката на Ливай угасна напълно.

— Извинявай — каза съвсем сериозно той. — Просто… реших, че може да искаш да поговориш за това.

Кат сведе поглед към кафето си и поклати глава няколко пъти, не толкова за да му каже „не“, колкото за да възпре сълзите, които напираха в очите й.

Телешкото дойде. В огромна чиния с връх. Ливай премести чашата й върху масата и сипа няколко лъжици от ястието в чинийката за кафе.

Кат го изяде. Беше по-лесно, отколкото да спори. Цял ден спореше и до момента не беше успяла да убеди никого в нищо. Освен това телешкото беше наистина вкусно. Сякаш го бяха направили от истинско месо, а не от консерва.

Ливай й сипа още.

— Стана нещо в училище — каза Кат, гледайки в чинийката си.

Може би един по-голям брат нямаше да й дойде зле в момента — при липсата на сестра близначка. *Удавника, сламката и прочее…*

— По-точно? — попита той.

— В часа по творческо писане.

— Учиш творческо писане? Това въобще предмет ли е?

— Това въобще въпрос ли е?

— Да не би да има нещо общо с интереса ти към Саймън Сноу?

Кат този път вече го погледна и се изчерви.

— Кой ти каза за интереса ми към Саймън Сноу?

— Не е нужно да ми го казва някой. Половината стая е в плакати на Саймън Сноу. Биеш даже десетгодишната ми братовчедка — ухили й се Ливай. Изглеждаше облекчен, че се усмихва отново. — Рийгън ми каза, че пишеш истории за него.

— А, значи Рийгън ти е казала.

— Затова все стоиш пред компютъра, нали? Пишеш истории за Саймън Сноу.

Кат не знаеше какво да отговори. От устата на Ливай звучеше направо смешно.

— Не са просто истории… — каза тя.

Ливай се наведе да хапне от телешкото. Все още мократа му коса падна над очите му и той я отметна назад.

— Не са ли?

Кат поклати глава. Да, историите може би бяха просто истории, но Саймън не беше просто литературен герой.

— Какво знаеш за Саймън Сноу? — попита тя.

Той сви рамене.

— Всички знаят кой е Саймън Сноу.

— Чел ли си книгите?

— Гледал съм филмите.

Кат така завъртя очи, че направо я заболя. (Може би защото беше на ръба да се разплаче. На ръба. Точка.)

— Значи не си чел книгите.

— Не съм много по книгите.

— Това е най-идиотското нещо, което някога си казвал пред мен.

— Не сменяй темата — ухили се още по-широко Ливай. — Пишеш истории за Саймън Сноу…

— Смешно ли ти се струва?

— Да — отвърна той. — Но и някак готино. Разкажи ми за историите, които пишеш.

Кат притисна зъбците на вилицата си в подложката.

— Ами… взимам героите и ги поставям в нови ситуации.

— Нещо като отпаднали сцени?

— Понякога. Но по-често се опитвам да си представя какво би било, ако. Ако Баз не беше злодей. Ако Саймън не беше намерил петте остриета. Ако ги беше намерила Агата. Ако Агата беше злодеят.

— Агата няма как да е злодей — възрази Ливай и се надвеси през масата към Кат, сочейки я с вилицата си. — Тя е „чиста като зора, със сърце на лъв“.

— Откъде знаеш? — погледна го изпод вежди Кат.

— Нали ти казах. Гледал съм филмите.

— Е, в моя свят, ако искам, мога да направя Агата злодей или вампир, или истински лъв.

— Саймън няма да е съгласен.

— На Саймън не му пука. Той е влюбен в Баз.

Ливай се оцъкли. (*Човек рядко има възможност да употреби този глагол на място, но в този случай едва ли би могло да се намери по-подходяща дума*, помисли си Кат.)

— Саймън не е гей — възкликна той.

— В моя свят е.

— Но Баз е най-големият му враг.

— Не съм длъжна да се съобразявам с тези условности. Оригиналните романи вече съществуват. Работата ми не е да ги пренапиша.

— А каква ти е работата? Да направиш Саймън гей?

— Прекалено се впечатляваш от гейската тема. Друго се опитвам да ти кажа — възрази Кат.

— Ами то си е впечатляващо… — разкиска се Ливай.

— Най-хубавото на фенската литература е, че ти дава възможност да се потопиш в нечий друг свят. Да пренапишеш правилата. Или да ги тълкуваш, както ти е угодно. Историята не свършва, когато на Джема Лесли й омръзне да я развива. Можеш да останеш в този свят, който обожаваш, колкото си искаш, стига да измисляш нови и нови сюжети…

— Фенска литература? Така ли се казва? — попита Ливай.

— Да.

Кат се притесни, като осъзна колко въодушевено говори за това, колко е непринудена и искрена. Беше свикнала да го пази в тайна, страхувайки се, че хората ще я сметнат за откачалка, за книжен плъх, който няма друг живот извън книгите…

Може би и Ливай я смяташе за такава, но просто му беше забавно да я слуша.

— А извънредното денс парти? — сети се той.

— Да, вярно — кимна тя. — Ами преподавателката ни беше възложила да напишем кратка история с ненадежден разказвач. Написах нещо за Саймън и Баз… Тя не го прие. Реши, че е плагиатство.

Костваше й усилия да употреби тази дума. Стомахът й пак се сви още преди да я изрече.

— Но историята си беше твоя, нали? — попита Ливай.

— Да, разбира се!

— Значи не е плагиатство… — усмихна й се той. Трябваше да измисли нови думи за усмивките му. Бяха толкова много и толкова различни. Тази конкретно беше въпросителна. — И думите си бяха твои?

— Да.

— Виж, разбирам защо преподавателката се е подразнила, че си написала история за Саймън Сноу — тя все пак води семинар по творческо писане, а не по писане на фенска литература. Но не бих го нарекъл плагиатство. Да не би да е незаконно?

— Не. Стига да не се опитваш да продаваш написаното. Джема Лесли твърди, че харесва фенската литература — тоест, идеята зад нея. Мисля, че всъщност не я чете.

— Преподавателката ти ще те докладва ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Дали ще те докладва на Комисията по етика.

— Въобще не спомена такова нещо.

— Значи всичко е наред — каза Ливай. — Щеше да го спомене, ако възнамеряваше да го направи. — Той хвана вилицата си като молив и тегли въображаема черта във въздуха. — Не е станало кой знае какво. Само недей да предаваш повече такива истории.

За Кат нещата не бяха толкова прости. Все още не можеше да го преглътне. Все още й приличаше, щом се сетеше за разговора с професор Пайпър.

— Не можеш да си представиш колко тъпа се почувствах… Говореше ми така, все едно съм извършила най-голямото кощунство.

Ливай отново се разсмя.

— Наистина ли очакваш застаряваща професорка по литература да се въодушеви от историите ти за гея Саймън Сноу?

— Тя въобще не обели дума по този въпрос — каза Кат.

— Което не означава, че не го е сметнала за кощунство — вдигна вежда той. Веждите му бяха много по-тъмни от косата. Всъщност неестествено тъмни. И извити. Все едно ги беше рисувал с молив.

Кат усети, че я напушва смях, въпреки че се опитваше да остане сериозна. Поклати глава, впери поглед в чинийката си и започна да яде.

Ливай й сипа още малко от телешкото.

ДЖЕМА Т. ЛЕСЛИ

САЙМЪН СНОУ И ПЕТТЕ ОСТРИЕТА

ГЛАВА 3

Измъкваше се крадешком от крепостта, губеше се по цели нощи, прибираше се призори с листа в косата…

Баз определено си беше наумил нещо. Саймън бе напълно убеден. Но му трябваха доказателства — Пинелъпи и Агата не приемаха подозренията му сериозно.

— Крои нещо — казваше Саймън.

— Той винаги нещо крои — отвръщаше Пинелъпи.

— Нещо замисля — настояваше Саймън.

— Кога не го е правил? — контрираше го Агата.

Този път обаче беше различно. Баз се държеше странно. Извън обичайната си хронична странност, от която на всички им се повдигаше. Прозрачно сивите му очи бяха кървясали и мътни. Гарвановочерната му коса беше изгубила блясъка си. Студен и надменен по принцип, напоследък изглеждаше като попарен.

Саймън беше обикалял три часа с него из катакомбите предишната вечер, но все още нямаше никаква представа какво се случва.

2008

ГЛАВА 12

Беше твърде студено, за да чака навън до часа по творческо писане, затова Кат намери една пейка в Андрюс Хол и седна на нея, облягайки се на кремавата стена отзад.

Извади телефона си и отвори фенски текст, който беше започнала да чете. (Беше твърде притеснена, за да учи.) Отдавна не четеше историите за Саймън и Баз, които другите хора пишеха. Не искаше подсъзнателно да имитира други автори или да открадне нечия идея. Затова, когато четеше фенска литература, винаги избираше нещо около Пинелъпи. Понякога Пинелъпи и Агата. Друг път Пинелъпи и Мика (студентката от обменната програма, която се появи само в трета книга). Често и само Пинелъпи в някакви си нейни премеждия.

Да чете фенска литература в сградата на факултета по англицистика, докато чакаше да се изправи пред професор Пайпър за първи път след разговора им, й се струваше като акт на открит бунт. Толкова се притесняваше, че сериозно се замисли дали да се чупи от час днес, но си даде сметка, че това само ще направи срещата й с професор Пайпър следващата седмица още по-болезнена. Все пак не можеше да спре да влиза в часовете й до края на семестъра. По-добре беше да приключи с този въпрос още днес.

Кат успя да преживее срещата си с Рен. Мина по-добре, отколкото очакваше. Обядваха два пъти тази седмица и изобщо не отвориха дума за случката в „Мъгси“. Може би Рен беше твърде пияна тогава и не помнеше какво точно е станало.

Кортни, изглежда, не разбираше, че се стараят да избягват темата. (Това момиче имаше чувство за такт на дървар.)

— Абе, Кат — подхвана тя, — кой беше оня готин рус пич, с когото беше в петък вечер? Да не би да е твоят секси библиотекар?

— Не — отвърна Кат. — Това е просто Ливай.

— Гаджето на съквартирантката й — уточни Рен, бъркайки зеленчуковата си супа.

Изглеждаше уморена. Не носеше грим и миглите й изглеждаха бледи и къси.

— Жалко — нацупи се Кортни. — Беше суперготин. Фермерче.

— Как пък реши, че е фермерче? — попита Кат.

— „Кархарт“ — казаха й двете в един глас.

— Какво?

— Якето му — обясни Рен. — Всички от Селскостопанския факултет носят „Кархарт“.

— Можеш да се довериш на сестра си по този въпрос — изкиска се Кортни. — Тя ги познава до един.

Никой не е моят секси библиотекар, мислеше си тя сега, зарязвайки историята, която четеше. *Нищо мое секси нямам*.

Освен това все още не беше напълно убедена дали Ник действително е секси, или просто излъчва сексапил. Към нея конкретно.

Някой седна на пейката и Кат вдигна глава от екрана на телефона. Ник вирна брадичка за поздрав.

— Мислим за вълка… — каза тя и веднага съжали.

— Мислеше за мен?

— Не… за вълка — отвърна глупаво Кат.

— Така е, като няма за какво друго да мислиш — подкачи я той. Беше облякъл дебел светлосин пуловер с поло яка, с който изглеждаше така, сякаш служеше на съветски боен кораб. Дори повече от обикновено. — Е, какво си говорихте с Пайпър миналата седмица?

— Нищо особено.

Стомахът на Кат беше толкова свит днес, че нямаше накъде повече да се свие. Ник разопакова една дъвка и си я сложи на езика.

— Да не би да сте обсъждали семинара за напреднали, който ще прави догодина?

— Не.

— Трябва да си запишеш час и да го обсъдите — каза той, дъвчейки. — Прави нещо като интервю. Аз имам час следващата седмица. Надявам се, че ще ми предложи асистентско място.

— Нима? — оживи се Кат. — Би било чудесно. Страхотно би се справил.

Ник се усмихна срамежливо.

— Не знам. Ще видим. Ще ми се да бях се срещнал с нея преди последната писмена работа. По-ниска оценка не съм получавал този семестър.

— Така ли? — Беше трудно да погледнеш Ник в очите. Едва се виждаха от веждите му. Трябваше да се взираш в лицето му, което в случая беше добре дошло. — И аз така — призна Кат.

— Каза, че текстът ми е „прекалено витиеват“ и „непроницаем“ — въздъхна той.

— За моя каза още по-лоши неща.

— Изглежда, съм свикнал да пиша с подкрепление — усмихна й се отново Ник, все така стеснително.

— Изградил си зависимост? — подкачи го тя.

Той сви рамене.

— Ще пишем ли довечера?

Кат кимна и пак погледна телефона си.

* * *

— Рийгън не е тук — каза Кат и понечи да затвори вратата.

Ливай я подпря с рамо и влезе.

— Мислех, че вече сме надживели този етап.

Тя сви рамене и се върна на бюрото си.

Той се стовари на леглото й. Беше облечен в черно — явно идваше от работа. Кат го изгледа изпод вежди и каза:

— Още не мога да повярвам, че работиш в „Старбъкс“.

— Че какво му е на „Старбъкс“?

— Огромна, безлична корпорация.

Той я погледна с изненада.

— Засега не съм се обезличил.

Кат се обърна към лаптопа си.

— Харесвам си работата — каза той. — Виждам едни и същи хора всеки ден. Запомням какво обичат да пият, на тях им харесва, че съм ги запомнил, карам ги да се почувстват добре и си тръгват доволни. Все едно си барман, само дето не ти се налага да се разправяш с пияни. Като казах пияни… как е сестра ти?

Кат спря да пише и го погледна.

— Добре. Всичко е наред, предполагам. Благодаря ти, че ме закара. И въобще за всичко.

Беше му благодарила още в петък вечер, но чувстваше, че му дължи още благодарности.

— Няма за какво. Говорихте ли надълго и нашироко?

— Не е нужно да водим разговори — каза тя, чуквайки с два пръста по слепоочието си. — Ние сме близначки. Общуваме си с телепатия.

— Сериозно? — ухили се Ливай.

Кат се разсмя.

— Уви, не.

— Поне малко?

— Никак — отвърна тя и продължи да трака върху клавиатурата.

— Какво пишеш?

— Есе по биология.

— Не са ли тайни, похотливи историйки?

Кат отново спря.

— Историите ми не са нито тайни, нито похотливи, очевидно.

Той прекара пръсти през косата си и пясъчнорусите му кичури застанаха точно в средата, все едно ги бе редил фризьор. Безобразие!

— Какво слагаш на косата си, че застава така? — попита тя.

— Нищо — разсмя се той.

— Как нищо? Все нещо слагаш.

— Не. Мисля, че стои от само себе си, защото не я мия.

— Никога ли? — сбърчи нос тя.

— Може би веднъж на месец…

Кат се смръщи от погнуса и поклати глава.

— Това е отвратително.

— Не е. Плакна я редовно с вода.

— Пак е отвратително.

— Съвсем чиста е — настоя той и се наведе към нея. Косата му докосна рамото й. Много беше малка тая стая. — Помириши да видиш.

Тя се дръпна назад.

— Няма да мириша косата ти.

— Аз пък ще си я помириша. — Той дръпна един по-дълъг кичур над носа си. — Ухае на прясно окосена детелина.

— Детелината не се коси.

— Представяш ли си колко хубаво щеше да ухае, ако се косеше?

Ливай отново се облегна назад и Кат си отдъхна с облекчение — уви, твърде прибързано, защото в следващия момент той взе възглавницата й и почна да търка главата си в нея.

— Мили боже! — възкликна тя, ужасена. — Престани! Как не те е срам?!

Ливай се разсмя с пълно гърло. Кат понечи да грабне възглавницата от ръцете му, но той я стискаше до гърдите си и отказваше да я пусне.

— Катрин…

— Не ми викай така.

— Прочети ми някоя от тайните си, похотливи историйки.

— Не са похотливи.

— Нищо. Прочети ми.

Тя престана да дърпа възглавницата. И без това вече я беше осквернил непоправимо.

— Защо?

— Защото съм любопитен — отвърна той. — И обичам да ми четат.

— Просто си търсиш повод да ме бъзикаш.

— Няма да те бъзикам. Обещавам.

— Това правите с Рийгън, когато не съм тук, нали? Подигравате ми се. Играете си с възпоминателните ми бюстове. Сигурно сте ми измислили и някой глупав прякор.

— Да — отвърна той. — Катрин.

Очите му блестяха от задоволство.

— Нали си наясно, че не съм тук, за да те забавлявам?

— Първо, сигурна ли си? Защото си много забавна. Второ, не ти се подиграваме. Много. Вече. И трето… — Той отброяваше на пръсти и цялото му лице се смееше. Кат едва се сдържаше да не прихне. — От днес нататък няма да ти се подигравам пред никого, освен пред теб самата, ако поне веднъж, сега, ми прочетеш някоя от историите си.

Кат го изгледа с най-безизразния поглед, на който беше способна. Все още я напушваше смях и мигаше непрекъснато, а от време на време гледаше в тавана, но горе-долу успя да запази самообладание.

— Толкова ли ти е любопитно? — попита тя.

Той кимна.

Тя го погледна още веднъж и се обърна към лаптопа. Защо пък не? Какво щеше да загуби? *Въпросът е какво ще спечелиш*, обади се вътрешният й глас.

Не че щеше да впечатли Ливай с историите си. Сигурно щеше да му е забавно, но това далеч не е същото. Вече я смяташе за откачалка и това само щеше да затвърди впечатлението. Нима брадатата жена в цирка се въодушевява, когато идват да я гледат готини пичове? Не, Кат нямаше нужда от такова внимание. Освен това Ливай не беше чак толкова готин. Челото му беше набръчкано дори когато не се смееше. Вероятно от прекалено излагане на слънце.

— Добре — съгласи се тя накрая.

Той се усмихна доволно и понечи да каже нещо, но Кат вдигна ръка и го спря.

— Мълчи. На ръба съм да се откажа. Просто… потрай малко да избера нещо…

Тя отвори папката „Саймън-Баз“ на десктопа и почна да я преглежда, за да намери нещо подходящо. Не прекалено романтично или, недай боже, похотливо.

Може би това?… Да. Това става.

— Ето — каза тя. — Малко предистория. Помниш ли как в шеста книга…

— Коя е шеста книга?

— *Саймън Сноу и шестте бели заека.*

— Сещам се. Гледал съм филма.

— Значи Саймън остава в училище през коледната ваканция, защото иска да намери петия заек.

— И понеже баща му е отвлечен от чудовища в страховити костюми, та не се очертава много приятна Коледа за семейство Сноу.

— Чудовищата са Човекоядците на кралицата — поправи го Кат. — Освен това Саймън още не знае, че Мага му е баща.

— Как така не знае? — изненада се Ливай. На Кат й стана забавно колко е възмутен. — Та то е очевидно. Защо иначе Мага ще се появява всеки път, когато стане напечено, и ще разправя със сълзи на очи как е познавал някога жена, която имала същите очи като на Саймън?

— Знам — отвърна Кат. — Тъпо е, но мисля, че Саймън, в желанието си Мага да се окаже негов баща, просто не смее да приеме

очевидното. Защото, ако сгреши, това ще го съсипе.

— Базил обаче знае — каза Ливай.

— О, Баз определено знае. Мисля, че и Пинелъпи знае.

— Ах, Пинелъпи Бънс — ухили се Ливай. — Ако бях на мястото на Саймън, нямаше да й простя.

— Стига бе! Тя му е като сестра.

— Въобще не прилича на сестрите ми.

— Както и да е — каза Кат. — Действието на историята се развива по време на тази коледна ваканция.

— Ясно. Разбрах — отвърна Ливай, облегна се на стената с възглавницата й в ръце и затвори очи. — Готов съм.

Кат се обърна към компютъра и прочисти гърлото си. (И веднага се почувства глупаво.) После хвърли още един поглед на Ливай. Не можеше да повярва, че ще му чете една от историите си.

Наистина ли беше на път да го направи?

— Ако продължаваш да крачиш напред-назад по този начин, ще измисля някакво заклинание и ще закова краката ти за пода — каза Баз.

Саймън не му обърна внимание. Преглеждаше мислено знаците, които беше намерил до момента, и се опитваше да открие някаква логика… камъка с форма на заек в ритуалната кула, заека на витража в катедралата, магическия знак на падащия мост…

— Сноу! — извика Баз.

Една книга прелетя покрай носа на Саймън.

— Ти добре ли си? — възкликна той, искрено изненадан. Можеха да се замерят с учебници и да си правят магии по коридорите и в класните стаи, всъщност на всички други места, но ако Баз се опиташе да го нарани в стаята им, ставаше лошо. — Забрави ли за Проклятието на съквартиранта? Да те изключат ли искаш?

— Не. И именно затова не те уцелих. Знам правилата — изсумтя Баз, търкайки очите си. — Знаеш ли, Сноу, че ако съквартирантът ти умре през учебната година, получаваш отличен по всичко за утешение?

— Това е мит — отвърна Саймън.

— Имаш късмет, че и без това съм отличник.

Саймън спря да крачи и погледна съсредоточено към съквартиранта си. Обикновено се държеше така, сякаш Баз не беше в помещението. Обикновено Баз наистина не беше в помещението. Ако не шпионираше или не кроеше нещо, той ненавиждаше да стои в стаята им. Твърдеше, че му миришела на добри намерения.

Ала през последните две седмици Баз почти не беше излизал. Саймън не го беше виждал нито в кафетерията, нито на футболния стадион. Изглеждаше отнесен и разсеян в часовете, а ризите, с които ходеше на училище — обикновено ослепително бели и изгладени до съвършенство — бяха толкова мърляви, колкото и неговите.

— Защото е вампир, Саймън! — обади се Ливай.

— В тази история Саймън още не го знае — уточни Кат.

— Вампир е! — извика той към лаптопа й. — И те дебне! Стои буден по цели нощи, гледа те как спиш и се чуди дали да те изяде цял, или на парчета.

— Не може да те чуе — каза Кат.

Ливай се облегна и отново прегърна възглавницата.

— Ама големи са гейове всеки случай. Какво толкова се гледат, докато спят? И може ли да не обръщат внимание на Пинелъпи?

— Вманиачени са един в друг — каза Кат, сякаш това беше най-безспорната даденост на света. — В пета книга Саймън през цялото време върви след Баз и описва очите му. Можеш да прочетеш всички възможни синоними на „сив“.

— Не знам — сви рамене Ливай. — Трудно ми е да го проумея. Все едно да ми кажеш, че Хари Потър е гей. Или енциклопедия „Браун“.

Кат се разсмя с глас.

— Явно много си падаш по енциклопедия „Браун“.

— Млъкни. Татко ми я четеше навремето — каза той и отново затвори очи. — Добре де. Продължавай.

— Има ли ти нещо? — попита Саймън и не можа да повярва, че му задава такъв въпрос.

Не че му пукаше. Ако Баз отговореше с „да“, той най-вероятно щеше да каже „пада ти се!“. И все пак му се струваше жестоко да не попита. Баз беше най-неприятният човек, когото бе срещал… но все пак беше човек.

— Не аз снова из стаята като хиперактивен лунатик — измънка Баз, подпрял лакти на бюрото с лице в шепите си.

— Изглеждаш… зле.

— Да, Сноу, зле съм. — Той вдигна глава и завъртя стола си към Саймън. Наистина изглеждаше ужасно. Очите му бяха мътни и кървясали. — Зле съм, защото през последните шест години живея с най-егоцентричния и нетърпим кретен, който някога е държал вълшебна пръчица. И сега, вместо да празнувам Коледа със семейството си, което толкова обичам, вместо да пия топъл пунш и да ям печено сирене, вместо да си грея ръцете на камината в родния си дом… стоя тук и играя като статист в кървавото шоу на Саймън Сноу.

Саймън го гледаше с недоумение.

— Коледа ли е?

— Да! Коледа е — тросна се Баз.

Изражението на Саймън се помрачи. Не си беше дал сметка, че е Коледа. Мислеше, че Агата ще му се обади да му честити празника. Или пък Пинелъпи…

— Ах, Пинелъпи — въздъхна Ливай.
Кат продължи да чете.

Може би приятелите му чакаха той да им се обади. Дори не им беше купил подаръци. Напоследък нищо друго не го интересуваше, освен да намери белите зайци. Това наистина беше най-важното. Цялото училище беше застрашено. Саймън стисна квадратната си челюст.

Трябваше да има някаква логика. Нещо му убягваше. Той ускори крачка. *Камъкът в кулата, витражът, магическият знак, книгата на Мага…*

— Писна ми! — продължи да хленчи Баз. — Отивам да се удавя в рова. Кажи на майка ми, че винаги съм знаел, че ме обича повече от всичко.

Саймън спря да крачи точно пред писалището на Баз.

— Знаеш ли как да стигнеш до рова?

— Не възнамерявам действително да се самоубия, Сноу. Съжалявам, че трябва да те разочаровам.

— Не заради това те питам. Ползваш ли понякога лодките?

— Всички ги ползват.

— Не и аз — отвърна Саймън. — Не мога да плувам.

— Сериозно?! — оживи се изведнъж Баз. — Е, то и без това ровът не става за плуване. Водните вълци само това чакат.

— Не нападат ли лодките?

— Не. Греблото и перката са сребърни.

— Ще ме заведеш ли?

Струваше си усилието. Ровът беше единственото място, на което Саймън не беше търсил.

— Искаш да ходиш на разходка с лодка с мен?! — изненада се Баз.

— Да — отвърна Саймън, вдигайки брадичка. — Ще го направиш ли?

— Защо?

— Ами… искам да видя как е. Никога не съм се возил на лодка. Има ли значение защо? Коледа е, а ти очевидно нямаш какво друго да правиш. Явно дори родителите ти не могат да те понасят.

Баз рязко стана. Сивите му очи проблясваха застрашително под сянката на веждите му.

— Какво знаеш ти за родителите ми?!

Саймън отстъпи крачка назад. Баз беше на половин метър от него (засега), но когато се ядосаше, можеше да бъде много опасен.

— Виж, извинявай… Не бях прав — смотолеви Саймън. — Ще го направиш ли?

— Уф, добре — изсумтя Баз. Гневът и внезапната жизненост вече бяха отшумели. — Взимай си мантията.

Кат хвърли поглед към Ливай. Очите му все още бяха затворени. След секунда той отвори едното и я погледна.

— Това ли беше?

— Не — отвърна тя. — Просто не знам дали ти се слуша още. Все пак доби представа.

Ливай затвори очи и поклати глава.

— Не ставай глупава. Продължавай.

Кат задържа за миг погледа си върху лицето му. Върху бръчките по челото му и наболата тъмноруса брада по страните му. Устните му бяха малки, но изписани като на кукла. За миг й мина през ум дали може да си отвори устата достатъчно, че да захапе ябълка.

— Лудостта ти явно е заразна — мъмреше Баз, опитвайки се да разплете едно въже.

Лодките бяха подредени и завързани на сушата за зимата. Саймън въобще не беше помислил колко студено ще е навън, но въпреки това каза:

— Стига де. Ще бъде забавно.

— Там е цялата работа, Сноу. Откога се забавляваме заедно? Дори не знам какво правиш за забавление. Избелваш си зъбите, предполагам. Или колиш дракони без нужда…

— Забавлявали сме се и преди — възрази Саймън, най-вече защото не знаеше какво друго да прави с Баз, освен да му противоречи, а и защото съквартирантът му със сигурност грешеше. За шест години все нещо забавно ще да са правили заедно. — Помниш ли например онзи случай в трети курс, когато се бихме с химерата?

— Исках да те прецакам да влезеш в леговището й — каза Баз. — Мислех, че ще успея да се измъкна, преди да ни нападне.

— И така да е, беше забавно.

— Опитвах се да те убия, Сноу. И като говорим за това, сигурен ли си, че искаш да се качиш на лодката с мен? Сам-самичък? Ами ако те хвърля зад борда? Водните вълци ще решат всичките ми проблеми…

Саймън го изгледа изпод вежди.

— Мисля, че няма да го направиш.

— Защо пък не? — отвърна Баз, мятайки последното въже настрани.

— Ако наистина искаше да се отървеш от мен — каза Саймън замислено, — досега щеше да си го направил. Имал си стотици възможности. Мисля, че няма да ми сториш зло, освен ако е от полза за някой от пъклените ти планове.

— А не допускаш ли, че това тук може да е един от пъклените ми планове? — попита Баз, мъчейки се да избута една от лодките към водата.

— Не — отвърна Саймън. — Този специално е мой.

— Алистър Кроули[1], Сноу, ще ми помогнеш ли, или ще стоиш като паметник?

Двамата завлякоха лодката до ръба на рова. Баз метна вътре греблото и Саймън едва сега забеляза сребърното покритие на върха му.

— Бой със снежни топки — каза той, докато спускаха лодката във водата.

— Какво?

— Много пъти сме се били със снежни топки. Това не е ли забавление? И с храна сме се замеряли. Помниш ли, като ти вкарах сос в носа с магия?

— А помниш ли, като сложих вълшебната ти пръчица в микровълновата.

— Съсипа цялата кухня — разсмя се Саймън.

— Ами мислех, че просто ще се стопи.

— И кое точно те накара да мислиш така?

Баз сви рамене.

— Добре де. Взел съм си поука: *Не слагайте вълшебна пръчица в микровълновата*. Освен ако и

пръчицата, и фурната не са на Сноу.

Саймън стоеше на пристана и целият трепереше. Наистина не беше съобразил, че ще умре от студ. Нито че щеше да му се наложи да влезе в лодка. Погледна ледената, черна вода в рова и му се стори, че под повърхността се движи нещо тъмно и тежко.

— Хайде де — подръчна го с греблото Баз, който вече се бе качил на лодката. — Нали планът беше твой?

Саймън стисна зъби и стъпи на борда. Лодката се люшна под тежестта му и той залитна напред.

Баз се разсмя.

— Май наистина ще се позабавлявам.

После потопи греблото във водата и загреба. Изглеждаше съвсем уютно на кърмата — дълга, тъмна сянка, елегантен и грациозен, както винаги. Лунната светлина го освети и Саймън видя как си поема дълбоко въздух, за да тласка греблото. От седмици не го беше виждал толкова жизнен.

Но Саймън не беше излязъл посред нощ на студа, за да наблюдава Баз — можеше да го прави в къде-къде по-приятна обстановка. Затова отмести поглед и започна да оглежда рова — фриза по каменните стени, плочките над водата.

— Трябваше да си взема фенерче… — каза той.

— Понеже не си магьосник — отвърна Баз и от върха на пръстите му се оформи кълбо синя светлина.

Той я метна към Саймън, който отначало се наведе инстинктивно, но после я хвана. Баз открай време беше по-добър от него в огнените магии. *Позьорче*.

Плочките проблясваха на светлината.

— Можем ли да отидем по-близо до стената? — попита Саймън.

Баз плавно зави с лодката.

Когато се приближиха, Саймън видя, че под повърхността на водата има цяла мозайка. Магьосници в битка. Еднорози. Символи и орнаменти. Кой знае докъде стигаше…

Баз бавно плъзна лодката покрай стената. Саймън вдигна кълбото светлина и се надвеси през борда на лодката, за да разгледа по-добре. Съсредоточен във фигурите по мозайката, съвсем забрави Баз, което никога не си позволяваше да прави извън пределите на стаята им.

Отначало дори не разбра, че лодката е спряла, а когато се обърна, Баз беше зад гърба му. Извисяваше се над него, озарен от синята светлина, която сам бе създал, озъбен, с лице, на което се четеше решимост и крайно отвращение…

Вратата се отвори с трясък.

Рийгън винаги я риташе, след като врътнеше ключа. Цялата външна страна на вратата беше в отпечатъци от обувки. Тя нахлу в стаята и си метна чантата на пода.

— Здравейте, хора — поздрави тя, хвърляйки им бегъл поглед.

— Тихо — прошепна Ливай. — Кат ми чете приказка.

— Сериозно?!

Рийгън ги погледна, този път с интерес.

— Вече свърших — каза Кат и затвори лаптопа си.

— Стига де! — възмути се Ливай, пресегна се през бюрото и отново го отвори. — Не можеш да спреш точно когато вампирът се готви да нападне.

— Вампири, а? — каза Рийгън. — Просто тръпки да те побият.

— Трябва да си довърша есето по биология — оправда се Кат.

— А ти? — обърна се Рийгън към Ливай. — Забрави ли, че имаме да зубрим по физиология на растенията?

— Не съм забравил — промърмори той и неохотно се надигна от леглото на Кат. — Мога ли да ползвам телефона ти? — попита, преди да се отдалечи.

Кат му подаде апарата и той набра някакъв номер. От задния му джоб засвири парче на Лед Цепелин.

— Следва продължение — каза Ливай и й върна телефона. — Съгласна?

— Няма проблем — отвърна Кат.

— В библиотеката? — попита Рийгън.

— В закусвалнята на магистралата. — Ливай си взе раницата и отвори вратата. — От четенето ми се отвори апетит.

— До после — каза Рийгън на Кат.

— До после — отвърна тя.

Преди да излязат, Ливай надникна от вратата и й хвърли широка усмивка.

---

[1] Известен английски окултист, кабалист и маг, смятан от мнозина за майстор на черната магия. — Бел.пр. ↑

През 1983 година, за да се запознае човек с други фенове на *Стар Трек*, трябваше да стане член на някой фенклуб, да си кореспондира с писма или да ходи на сбирки на фенове…

Когато през 2001 година читателите се влюбиха в Саймън, феновете бяха на една клавиатура разстояние един от друг.

Общността на феновете на Саймън Сноу заля интернет със силата на експлозия — и продължава да се разраства. Сайтовете и блоговете, посветени на Саймън, са повече от тези за Бийтълс и Лейди Гага, взети заедно. Истории, писани от фенове, произведения на изкуството, вдъхновени от поредицата, видеоклипове на въодушевени читатели, плюс безкрайни дискусии и предположения за това как ще се развие сюжетът.

Да обичаш Саймън, не е самотно занимание или нещо, което човек прави веднъж годишно на някоя сбирка. За хиляди фенове на всякаква възраст любовта към Саймън Сноу е начин на живот.

Дженифър Магнъсън
„Племето на Саймън“
Нюзуик

28 октомври 2007

ГЛАВА 13

Кат не се опитваше да си създава приятели тук.

В някои случаи дори старателно избягваше да се запознава с нови хора, въпреки че обикновено не стигаше дотам да я помислят за невъзпитана. (Необщителна, дръпната и донякъде човекомразка — да. Невъзпитана — не.)

Всички наоколо обаче — в часовете и в общежитието — напираха да се сприятеляват с нея и понякога й се налагаше да бъде груба, за да се отърве от тях.

Животът в студентския град беше толкова предвидим — една рутина следваше друга. Срещаш едни и същи хора, докато си миеш зъбите сутрин, и различна група едни и същи хора на всяка лекция. Разминаваш се с едни и същи хора по коридорите… В един момент започвате да си кимате. Скоро след това вече си казвате „здрасти“. Рано или късно, някой решава да те заговори и нямаш друг избор, освен да отвърнеш.

Какво можеше да направи? Да каже: „Престани да ми говориш?“. Все пак не беше Рийгън. Така се сближи с Ти Джей и Джулиън от семинара по американска история и с Кейти — позакъсняла студентка с две деца, с която учеха заедно политически науки. В курса по творческо писане имаше едно симпатично момиче на име Кендра, с което се засичаха в Студентския съюз във вторник и четвъртък сутрин и от немай-къде сядаха да четат на една маса.

Нито едно от тези приятелства не навлизаше в личния живот на Кат. Ти Джей и Джулиън не я викаха да пуши трева с тях или да играе на плейстейшън.

Никой не я канеше да излиза вечер или да ходи по партита (с изключение на Рийгън и Ливай, но тях ги чувстваше повече като настойници, отколкото като приятели). Нито дори Ник, с когото вече редовно пишеха по два пъти на седмица.

В същото време социалният календар на Рен беше толкова претъпкан, че Кат не смееше дори да й звънне от страх да не наруши програмата й. Мислеше, че случката в бара е забравена, но сестра й се

държеше още по-дръпнато и по-дистанцирано, отколкото в началото на годината. Когато и да й се обадеше, тя все излизаше и не казваше къде отива. „Не искам да ми се явиш със стомашна сонда в ръка“, отсичаше.

Това донякъде не беше новост.

Рен открай време беше по-общителната, по-разговорливата, онази, която канеха на рождени дни и куинсеаниерас.[1] Докато бяха в гимназията обаче, всички знаеха, че като поканиш Рен, каниш и Кат. Вървяха в комплект, дори на баловете, които се организираха в училище. У тях имаше цяла поредица от снимки, на които двете стояха с кавалерите си под свод от балони или пред лъскава завеса.

Вървяха в комплект. Точка. Открай време.

Дори на терапия ходеха заедно, когато майка им ги напусна. Което, като се замисли човек, беше доста странно, особено като се има предвид колко различна бе реакцията им. Рен изкарваше всичко навън, Кат го трупаше в себе си (безпощадно, дълбоко, като в *Пътешествие до центъра на Земята*.)

Учителката им в трети клас — винаги бяха в един и същ клас — мислеше, че са се разстроили заради терористите…

Понеже майка им ги напусна на 11 септември.

Онзи 11 септември.

(Кат и до днес ужасно се срамуваше от това. Явно майка й беше такъв егоист, че не можа да не оскверни дори национална трагедия със собствените си проблеми.)

Кат и Рен бяха пуснати по-рано от училище този ден и когато се прибраха у дома, родителите им вече се караха. Баща им беше разстроен, майка им плачеше… Като отначало си помисли, че е заради Световния търговски център — учителката им беше казала за самолетите. Но причината се оказа друга. Майка й непрекъснато повтаряше: „Аз съм дотук, Арт. Не мога повече. Не искам да живея така“.

Кат излезе и седна на стълбите към задния двор. Рен седна до нея й я хвана за ръка. Вътре караницата продължи. А когато малко по-късно същия следобед президентът прелетя над главите им на път за военноморската база — единственият самолет в небето, — Кат си помисли, че светът е на път да се свърши.

Майка й се изнесе окончателно една седмица по-късно. Прегърна ги и двете, нацелува ги по бузите и обеща, че скоро ще се видят.

Просто имала нужда от малко време, за да се почувства по-добре и да си припомни коя е всъщност. Кат и Рен изобщо не разбираха какво им говори. *Ти си мама*.

На Кат й се губеха доста от нещата, които се случиха след това.

Помнеше, че плачеше много в училище. Че се криеше заедно с Рен в тоалетната през междучасията. Че се държаха за ръка в автобуса. Че издра окото на едно момче, което каза, че са лесбийки. Рен не плачеше. Крадеше вещи и ги криеше под възглавницата си. Когато баща им смени чаршафите им за първи път — едва около свети Валентин, — намери дузина гланцове за устни и моливи със Саймън Сноу и един диск на Британи Спиърс.

Една седмица по-късно Рен наряза роклята на едно момиче с детски ножици, а Кат се напишка в час, защото я беше страх да вдигне ръка и да помоли да отиде до тоалетната. Учителката им извика баща им в училище и му даде координатите на един детски психолог.

Баща им не каза на психолога, че майка им ги е напуснала. Дори на баба им не каза чак до лятната ваканция. Толкова беше сигурен, че тя ще се върне… И беше напълно съсипан.

И тримата бяха съсипани.

Отне им години да съберат парчетата, нищо че част от тях така и не си дойдоха на мястото. Поне се държаха.

В повечето случаи.

Кат затвори учебника си по биология и посегна към лаптопа. Четенето й оставяше твърде много пространство за мислене. Трябваше да пише.

Телефонът иззвъня и я стресна. Тя се поколеба, преди да вдигне, опитвайки се да разпознае номера.

— Ало?

— Здрасти. Ливай е.

— Здравей?

— Има парти у нас довечера.

— У вас винаги има парти.

— Ще дойдеш ли? И Рийгън ще бъде.

— Какво точно ще правя на партито ти, Ливай?

— Ще се забавляваш — каза той.

По говора му се усещаше, че се усмихва.

— Без да пия, да пуша и да се друсам? — отвърна Кат, опитвайки се да сдържи усмивката си.

— Може да си приказваш с хората.

— Не обичам да си приказвам с пияни хора.

— Това, че ще пият, не означава, че ще бъдат пияни. Аз например няма да бъда.

— Не е нужно да ходя на парти, за да си говоря с теб. Рийгън ли ти каза да ме поканиш?

— Не. Не точно. Не в прав текст.

— Приятно изкарване на партито, Ливай.

— Кат… почакай.

— Какво има? — попита тя, сякаш й беше неприятно, но всъщност не й беше.

— Какво правиш?

— Опитвам се да пиша. А ти?

— Нищо — отвърна той. — Току-що свърших работа. Искаш ли да ми дочетеш историята?

— Коя история?

Отлично знаеше коя история.

— Историята за Саймън Сноу. Вампирът Баз тъкмо щеше да го нападне.

— По телефона ли искаш да ти я дочета?

— Защо не?

— Стига глупости. Да не съм „Приказки по телефона“.

На вратата се почука. Кат я погледна, озадачена. Второ почукване.

— Знам, че си ти — каза тя по телефона.

Ливай се разсмя.

Тя стана да отвори и прекъсна разговора.

— Не си в ред.

— Нося ти кафе — каза той. Беше облечен целият в черно — черни джинси, черен пуловер, черни кожени боти — и носеше две коледно червени чаши.

— Не пия кафе — отвърна тя, въпреки че беше пила в работата му.

— Нищо. Това не е кафе, а по-скоро десерт в течен вид. Какво предпочиташ — лате с джинджифил или яйчен пунш?

— Яйчният пунш ми прилича на желе — каза тя.

— И на мен. Но в добрия смисъл. Лате с джинджифил тогава — реши той и й подаде едната чаша.

Кат я пое и примирено се усмихна.

— Удоволствието е мое — каза той и се настани на леглото й в очакване.

— Ти сериозно ли искаш…? — попита тя, сядайки на бюрото си.

— Хайде де, Кат. Нали пишеш тези истории, за да им се наслаждават хората?

— Пиша ги, за да ги четат хората. Ще ти пратя линк.

— Не ми пращай линк. Не си падам много по интернет.

Тя се втрещи. Тъкмо се канеше да отпие от кафето, но като го чу, замръзна на място.

— Как така не си падаш по интернет?! Все едно да ми кажеш: „Не си падам по удобствата, по неща, които правят живота по-лесен. Не ми харесва да имам достъп до цялото познание на човечеството с едно натискане на мишката. Не ми харесва светлината, познанието“.

— Харесва ми познанието.

— Не си падаш по книгите, не си падаш по интернет. Какво остава тогава?

Ливай се разсмя.

— Животът. Работата. Училището. Природата. *Другите хора*.

— Другите хора — повтори Кат, клатейки глава и отпивайки от кафето. — Знаеш ли колко много други хора има в интернет. Направо няма да повярваш. Получаваш всички предимства на „другите хора“ без телесните миризми и гледането в очите.

Ливай подритна стола й. Стигаше го, без да се протяга.

— Кат, дочети ми историята. Искам да разбера какво става по-нататък.

Тя бавно отвори лаптопа, сякаш още не беше решила дали да се съгласи. Все едно пък щеше да откаже. Ливай искаше да разбере *какво става по-нататък.* Това беше слабото й място.

Отвори файла с историята, която му бе чела. Написа я миналата година за един коледен маратон по фенска литература („Тиха нощ с Баз и Саймън“) и спечели две награди — „Наравно с оригинала“ и „Най-доброто в снега“.

— Докъде бяхме стигнали? — каза тя, по-скоро на себе си.

— Баз беше озъбен и на лицето му се четеше решимост и крайно отвращение.

— Брей! Много добра памет имаш — изгледа го тя и потърси пасажа в текста.

Той отново подритна стола й и се усмихна.

— Значи бяха в лодката и Саймън се бе надвесил да огледа по-добре мозайката по стените на рова…

Ливай затвори очи. Кат се прокашля и започна.

Отначало дори не разбра, че лодката е спряла, а когато се обърна, Баз беше зад гърба му. Извисяваше се над него, озарен от синята светлина, която сам бе създал, озъбен, с лице, на което се четеше решимост и крайно отвращение…

Греблото беше точно пред лицето на Саймън и преди той да успее да извади вълшебната си пръчица или да прошепне заклинание, Баз замахна към рамото му. Лодката се разклати, от водата се чу гърлен вой, последван от неистов плясък. Баз вдигна греблото и отново замахна. Саймън никога не го бе виждал толкова настървен и освирепял. Буквално ръмжеше.

Саймън седеше като вкаменен в клатещата се лодка, а когато опасността отмина, тихо попита:

— Уби ли го?

— Не — отвърна Баз. — А трябваше. Крайно време е да се научат да не закачат лодките. А ти е крайно време да се научиш да не се надвесваш над водата.

— Защо изобщо има водни вълци в рова? — попита Саймън, засрамен от забележката. — Това е училище.

— Училище, ръководено от луд човек. Нещо, което се опитвам да ти обясня от шест години.

— Недей да говориш така за Мага.

— Къде е твоят Маг сега, Саймън? — попита Баз без нотка на сарказъм и погледна крепостта. Умората се бе върнала. Лицето му изглеждаше мъртвешкибледо на лунната светлина. Под очите му имаше тъмни, почти черни

кръгове. — И какво въобще търсиш? — каза язвително той. — Може би ако ми кажеш, ще мога да ти помогна да го намериш и после и двамата ще се приберем, преди да сме умрели от удавяне, замръзване или прегризана сънна артерия.

— Ами… — Саймън се опита да прецени риска.

Обикновено, когато беше толкова напреднал в някакво начинание, Баз вече беше надушил намеренията му и кроеше планове как да му попречи. Но този път Саймън не беше казал на никого какво прави. Нито на Агата, нито на Пинелъпи.

В анонимното писмо пишеше да потърси помощ. Пишеше, че мисията е прекалено рискована, за да я осъществи сам. Именно затова не искаше да въвлича приятелите си.

Но да изложи на риск… добре де, грозно е, но поне е искрен.

— Опасно е — каза той.

— О, не се и съмнявам. При теб всичко е опасно. Трябваше да те кръстят Риск. Саймън Оливър Риск Сноу.

— Откъде знаеш трите ми имена? — попита уморено Саймън.

— Ти добре ли си? Шест години живеем в една стая. Знам коя обувка си обуваш първо. Знам, че шампоанът ти мирише на зелена ябълка. Главата ми е пълна с ненужна информация за Саймън Сноу… Ти знаеш ли презимето ми?

Голям гадняр беше всеки случай.

— Ами… Базилтън.

— Ти си гений. Горд съм с теб.

— Глупак! — отсече Саймън и пак почна да оглежда мозайката.

— Кажи какво търсиш, по дяволите! — просъска през зъби Баз като някакво животно.

Ако Саймън бе научил нещо за съквартиранта си през тия шест години, то бе колко бързо може раздразнението му да прерасне в ярост.

Не се беше научил обаче да не се хваща на въдицата му.

— Зайци! — изплю камъчето той. — Търся зайци.

— Зайци ли? — изгледа го Баз, искрено озадачен.

— Шест бели заека.

— Защо?

— Не знам! — изкрещя Саймън. — Просто ги търся. Получих писмо. Има шест бели заека на територията на училището и те водят към нещо…

— Към какво?

— Не знам, по дяволите! Нещо опасно.

— А случайно да знаеш кой го е изпратил? — попита Баз, подпирайки чело на греблото.

— Не.

— Може да е капан.

— Има само един начин да разберем.

Ако не го беше страх, че ще обърне лодката, Саймън щеше да се изправи и да застане лице в лице с Баз. Адски мразеше да го гледат отвисоко.

— Ти май наистина мислиш така — изсумтя Баз. — Действително смяташ, че единственият начин да разбереш дали нещо е опасно, или не, е да се натресеш право в него.

— А ти какво предлагаш?

— Като начало можеш да питаш безценния си Маг. Или пък оная зубърка, дето има толкова мозък, че напира отвътре и й бута ушите, та стърчат като на маймуна. Може би тя ще те осветли.

Саймън го дръпна за мантията и той за миг загуби равновесие.

— Не говори така за Пинелъпи.

Лодката се килна, но Баз дори не трепна.

— Казал ли си й? Казал ли си въобще на някого?

— Не — отвърна Саймън.

— Значи шест заека, така ли?

— Да.

— И колко си намерил досега?

— Четири.

— Този в катедралата и онзи на падащия мост броиш ли ги?

— Ти знаеш за заека на падащия мост? — изуми се Саймън. — Отне ми три седмици да го открия!

— Това хич не ме изненадва — отвърна Баз. — Не си особено наблюдателен. Знаеш ли въобще как е първото ми име?

Той отново започна да гребе — към пристана, надяваше се Саймън.

— Ами… нещо с Т.

— Ти сериозно ли говориш? Нещо с Т? Тиранус се казвам — махна с ръка Баз. — Значи катедралата, подвижния мост, детската градина…

Саймън се изправи, държейки се за мантията на Баз. Лодката се разклати.

— Каква детска градина?

— Такава — изгледа го пренебрежително Баз.

От това разстояние Саймън виждаше сините под очите му, плетеницата от капиляри по клепачите.

— Заведи ме там.

Баз сви рамене, дръпна мантията си от ръцете му и скочи от лодката. Саймън залитна напред и се хвана за един кол на пристана, за да не отплава.

— Хайде, идвай — подкани го съквартирантът му.

Кат осъзна, че чете репликите с гласа на Саймън и на Баз — или поне така, както си представяше, че биха звучали гласовете им. Погледна крадешком Ливай, за да разбере дали го е забелязал. Той седеше, облегнат назад, стиснал чашата с две ръце върху корема си, сякаш я топлеше, за да не изстине. Очите му бяха отворени, но погледът му бе зареян някъде. Приличаше на малко дете, което гледа телевизия.

Кат отмести поглед, преди да я усети, че го наблюдава.

Отне им повече време да приберат лодката, отколкото да я изкарат, и докато я завържат, както я бяха намерили,

Саймън вече не чувстваше ръцете си от студ.

Тръгнаха енергично към крепостта, рамо до рамо, пъхнали ръце в джобовете си. Баз беше по-висок, но вървяха съвсем в крак.

Саймън се замисли дали се е случвало преди да вървят така. За шест години, през които винаги отиваха на едно и също място, беше ли се случвало поне веднъж да крачат в такт?

— Оттук — каза Баз и го хвана за лакътя.

Саймън нямаше нужда да го водят. Щеше да тръгне точно натам. Беше го правил хиляди пъти — намираха се в коридора на първия етаж, до кабинетите на преподавателите.

Баз спря пред една врата и вратна дръжката. Беше заключено. Той извади вълшебната си пръчица и започна да шепне някакво заклинание. Миг по-късно вратата се отвори, сякаш дръжката сама се завъртя под бледите му пръсти.

— Как го направи? — изненада се Саймън.

Баз просто изсумтя и влезе в стаята. Саймън го последва.

Вътре беше тъмно, но си личеше, че помещението е предвидено за деца. Имаше играчки, възглавници и релси за детски влакчета, които се виеха във всички посоки.

— Какво е това?

— Детската градина — прошепна Баз, сякаш в стаята спяха деца.

— Защо е нужна детска градина в Уотфърд?

— Не е нужна — отвърна Баз. — Вече. Стана прекалено опасно за деца тук. Но преди преподавателите водеха отрочетата си да им ги гледат, докато са на работа. Приемаха и някои надарени деца отвън, за да започнат да ги обучават отрано.

— Ти бил ли си тук?

— Да. Още от раждането си.

— Родителите ти явно са смятали, че имаш нужда от специални грижи.

— Майка ми беше директор на училището бе, идиот.

Саймън се обърна да го погледне, но не можа да види лицето му в тъмнината.

— Не знаех.

— Има си хас — изсумтя Баз.

— Ами не си ми казал, като ме запозна с нея.

— Запознах те с мащехата си — каза Баз.

Стоеше като вкаменен. Саймън също се вцепени.

— Да не би да говориш за предишния директор? — попита той, опитвайки се да види изражението му в тъмното. — Преди Мага. Онзи, който е бил убит от вампири?

Главата на Баз клюмна, сякаш бяха окачили камък на шията му.

— Хайде. Заекът е натам.

Следващото помещение беше просторно и овално. По протежение на стената имаше детски креватчета, а в средата — малки матраци, наредени в кръг направо на пода. В дъното се издигаше огромна камина, която заемаше почти половината от разстоянието до високия, сводест таван. Баз духна в шепите си и изстреля огнено кълбо към решетката. После прошепна нещо, махна с ръка във въздуха и сините пламъци станаха оранжеви и горещи. В помещението сякаш нахлу живот.

Баз се приближи към камината и протегна ръце към огъня. Саймън го последва.

— Ето го.

— Къде? — попита Саймън, вперил поглед в пламъците.

— Над главата ти.

Саймън погледна нагоре и се обърна към стаята. На тавана имаше изкусно нарисувана фреска на нощното небе — теменуженосиньо, обсипано със звезди, с огромна луна във формата на бял заек, който се бе свил на кълбо и спеше сладък сън.

Саймън тръгна като унесен към средата на стаята, без да откъсва поглед от фреската.

— Петият заек… — прошепна той. — Лунният заек.

— И сега какво? — попита Баз иззад гърба му.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа *и сега какво*?

— Не знам — отвърна Саймън.

— Добре де, какво направи, като намери другите четири?

— Нищо. Просто ги намерих. В писмото пишеше само да ги намеря.

Баз се хвана за главата, изръмжа отчаяно и се строполи на пода.

— Така ли действате ти и звездният ти отбор? Нищо чудно, че не ми е проблем да ви правя спънки.

— Но не можеш да ни спреш, както съм забелязал.

— О, я млъквай — каза Баз, отпускайки глава на коленете си.

— Уф, престани вече. Да не съм чул повече пискливия ти глас, докато не намериш нещо смислено да кажеш. Все едно пробиваш с бормашина между очите ми.

Саймън седна до него пред камината, продължавайки да гледа спящия заек.

Когато вратът го заболя, просто се отпусна назад и легна на килима.

— И аз съм спал в такава стая — каза той. — В сиропиталището. Въобще не беше толкова хубава. Нямаше камина, нито Лунен заек. Но всички спяхме заедно точно така.

— Недей, че ще ме разплачеш, Сноу. Все едно гледам мюзикъла *Ани*.

— Все още има такива места. Сиропиталища. Но ти няма как да знаеш.

— Напълно си прав — каза Баз. — Мен майка ми не ме е изоставила по собствено желание.

— След като имаш такова прекрасно семейство, защо празнуваш Коледа с мен?

— Не бих го нарекъл празнуване.

Саймън отново се вгледа в заека. Може би в него бе скрито някакво разковниче. Може би ако присвиеше очи или пък го погледнеше в огледало… Агата имаше едно вълшебно огледало, което ти казваше, ако нещо не е наред. Например, ако имаш спанак по зъбите или нещо в носа. Когато Саймън се оглеждаше в него, то винаги питаше: „Ти бъзикаш ли се с мен?“.

— Ревнува — казваше Агата. — Мисли, че ти обръщам прекалено много внимание.

— Аз реших да остана. Не исках да се прибера у дома за Коледа — наруши мълчанието Баз и също се излегна на пода, на една ръка разстояние от Саймън.

Саймън го погледна крадешком. Взираше се в нарисуваните звезди по тавана.

— Беше ли тук? — попита го той, гледайки огъня в камината през характерния му профил. Носът му беше напълно сбъркан. Започваше твърде високо и имаше гърбица точно между веждите. Колчем го погледнеше, на Саймън му идеше да се пресегне и да му го дръпне, за да се смъкне по-надолу. Не че щеше да има ефект. Просто го сърбяха ръцете да го направи.

— Кога? — попита Баз.

— Когато нападнаха майка ти.

— Те нападнаха детската градина — каза той, все едно обясняваше на луната. — Не знам дали знаеш, но вампирите не могат да имат деца. Трябва да си преобразят човешки. Тези, които ни нападнаха, бяха решили, че ако преобразят деца магьосници, те ще бъдат два пъти по-опасни.

Определено, помисли си Саймън и стомахът му се сви от страх. Вампирите и без това бяха почти неуязвими, оставаше да могат и магии да правят…

— Майка ми дойде да ни защити.

— Да защити теб — каза Саймън.

— Хвърляше огън по тях. Летяха във въздуха като запалени вестници.

— Как загина?

— Просто бяха ужасно много.

Той продължаваше да говори на нарисуваното небе, но очите му бяха затворени.

— Вампирите успяха ли да преобразят някои от децата?

— Да.

Отговорът излезе като глътка дим от устните му.

Саймън не знаеше какво да каже. Помисли си, че в известен смисъл е по-лошо да си имал майка — любеща и силна — и да си я загубил, отколкото да нямаш нищо и никого като него.

Знаеше какво става по-нататък. След убийството на директорката, майката на Баз, ръководството поема Мага. Училището се променя. Няма как да не се промени. Възпитаниците в него не са просто ученици, а бойци. Детската градина, естествено, е закрита. Когато постъпваш в Уотфърд, детството ти остава отвън.

Което не беше проблем за Саймън. Той нямаше какво да губи. Но Баз…

Изгубил е майка си, помисли си той, *а вместо нея в живота му съм се появил аз*.

В пристъп на сантименталност или може би на състрадание, Саймън се пресегна и хвана дланта му, очаквайки Баз да откъсне ръката му от рамото.

Но пръстите му бяха студени и отпуснати. Саймън се вгледа в него и едва сега осъзна, че той е заспал.

В този момент вратата се отвори с трясък. *Веднъж и Рийгън да дойде в подходящия момент*, помисли си Кат и затвори лаптопа, за да даде на Ливай да разбере, че е приключила с четенето.

— Здравейте — каза Рийгън. — О, пуснали сте коледния асортимент. Донесе ли ми лате с джинджифил?

Кат погледна виновно към чашата си.

— Донесох ти яйчен пунш — отвърна Ливай и й го подаде. — Стискам го сума ти време, за да не изстине.

— Яйчен пунш ли? — сбърчи нос тя, но взе чашата. — Какво правиш тук толкова рано?

— Мислех да поучим малко преди партито — отвърна той.

— За *Якова възлюбих* ли?

Той кимна.

— Учите *Якова възлюбих*? — изненада се Кат. — Това е детска книга.

— Не е детска, а юношеска — поправи я Ливай. — Много як семинар.

Рийгън взе да тъпче дрехи в раницата си.

— Ще се изкъпя у вас — каза тя. — Писна ми от тия общи бани.

Ливай дойде по-близо, без да става от леглото на Кат, и се подпря на лакти върху бюрото й.

— Значи така става вампир Баз? Когато нападат детската градина?

Кат предпочиташе да не говорят за това пред Рийгън.

— В действителност ли?

— Не, в книгите.

— В книгите няма детска градина — каза Кат.

— В твоята версия обаче става така.

— Само в тази история. Всяка история е за себе си.

— А има ли други версии на други хора?

— Естествено — отвърна тя. — Феновете сме страшно много и всеки прави нещо различно.

— Ти ли си единствената, която кара Баз и Саймън да се влюбят?

Кат се разсмя.

— Не, разбира се. Целият интернет е пълен с такива истории. Ако влезеш в гугъл и напишеш „Баз и Саймън“, първото, което ще ти предложи, е „Баз и Саймън влюбени“.

— Колко хора правят това?

— Колко хора пишат за Саймън и Баз? Или колко пишат фенска литература, вдъхновена от поредицата?

— Колко хора пишат фенска литература.

— Боже, откъде да знам? Десетки хиляди.

— Значи, ако не искаш книгите да свършват, можеш да продължиш да четеш за Саймън Сноу онлайн до безкрай?

— Именно! — възкликна въодушевено тя. Отначало си мислеше, че Ливай й се чуди на акъла, но той прекрасно разбираше за какво става дума. — Ако се влюбиш в света на маговете, можеш да си живееш в него завинаги.

— Не бих нарекла това живот — обади се Рийгън.

— Това беше метафора — каза Ливай без нотка на укор.

— Готова съм — обяви тя. — Ти ще дойдеш ли, Кат?

Кат се усмихна смутено и поклати глава.

— Сигурна ли си? — попита Ливай и се надигна от леглото. — Можем да дойдем да те вземем по-късно.

— Не, няма нужда. Ще се видим утре.

Щом излязоха, Кат слезе в столовата, за да вечеря сама.

---

[1] Традиционен празник на латиноамериканските народи, с който се отбелязва навлизането на момичетата в зрелостта. Празнува се при навършване на 15 години. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 21

— Може би не трябва да имам вълшебна пръчица, а пръстен като теб или… едно от онези неща за китката като оная овца Елспет.

— О, Саймън — свъси вежди Пинелъпи. — Не говори така за нея. Тя просто не може да се раздели с кожената си наметка — баща й е бил кралят маг на Кейнъс.

— Знам. Просто…

— За нас е по-лесно — опита се да го утеши тя. — Магьосническите пособия остават в семейството. Предават се от поколение на поколение.

— Да — отвърна той. — Както и магьосническите умения. Не се връзва, Пинелъпи. Родителите ми трябва да са били магьосници.

Бяха говорили за това и преди и всеки път тя се натъжаваше по същия начин.

— Няма как да са били, Саймън. Магьосниците никога не изоставят децата си. Никога. Просто магьосническият талант е прекалено ценен.

Саймън извърна глава и отново махна с вълшебната пръчица. Чувстваше я като нещо мъртво и ненужно в ръцете си.

— Кожената наметка на Елспет не е толкова лоша — каза Пинелъпи. — Изглежда мека.

Той прибра вълшебната пръчица в джоба си и стана.

— Просто искаш да имаш кученце.

2004

ГЛАВА 14

Баща им дойде да ги вземе един ден преди Деня на благодарността. Когато спря пред Паунд Хол, Рен и Кортни вече се бяха настанили на задната седалка на хондата.

Рен и Кат обикновено седяха отзад заедно. Баща им все се оплакваше, че се чувства като шофьор на такси. „Не, на лимузина, отговаряха те. У дома, Джеймс.“

— Не мога да повярвам — каза той, когато Кат седна на предната седалка до него. — Ще си имам компания.

Тя се опита да се усмихне.

Кортни и Рен си приказваха нещо отзад, но радиото свиреше силно и разговорът им не се чуваше. Когато излязоха на магистралата, Кат се наведе към баща си и попита:

— Как върви с „Гравиоли“?

— Какво? — не я чу той и посегна да намали радиото.

— Тате — възропта Рен от задната седалка, — това парче ни е любимо.

— Пардон — каза той, прехвърли звука към колоните отзад и се обърна към Кат. — С кои?

— С „Гравиоли“ — повтори тя.

— О, тия ли? — намръщи се той. — Да вървят по дяволите. Знаеш ли, че всъщност продават консервирани равиоли в мазен, гаден сос грейви?

— Звучи гнусно — каза Кат.

— Направо да ти се доповръща. Като кучешка храна за хора. Може би такава реклама трябваше да им предложим… *Мечтаете ли си тайно да опитате храната на вашето куче? Потичат ли ви лигите само като я помиришете?*

Кат се включи с най-отработения си дикторски глас:

— Да не би единственото, което ви спира да ядете кучешка храна, е страхът, че съседите ви ще забележат всичките празни консерви и ще се сетят, че нямате куче?

— Грааавиоли — допълни баща й, наблягайки на всяка гласна. — Кучешка храна. За хора!

— Не сте спечелили поръчката — каза Кат. — Много съжалявам.

Той поклати глава малко по-дълго от нормалното.

— Напротив, спечелихме я. Понякога обаче да спечелиш дадена поръчка, е сто пъти по-лошо, отколкото да не я спечелиш. Беше направо гладиаторска битка — шест агенции. Избраха нас и после отхвърлиха всяка свястна идея, която им предложихме. Накрая, в пристъп на отчаяние, Кели изтърси на една среща с клиента: „Какво ще кажете за мечка, която се събужда от зимен сън, оскотяла от глад, и единственото, което казва, е *ГРРР*. После пред нея се появява огромна купа с вкусни *ГРРРавиоли*, мечката я изяжда и се превръща в човек“. И ония просто полудяха, направо откачиха, мамка му. Взеха да викат: „Това е! Това е!“.

Кат погледна към задната седалка, за да види дали Кортни го е чула. Баща им ругаеше само когато говореше за работа. (И понякога, когато изпаднеше в едно от онези състояния.) Казваше, че в рекламните агенции е като в подводница — само псувни и клаустрофобия.

— И сега правим анимационни клипове с мечки, които реват *ГРРРавиоли* — каза той.

— Това е ужасно.

— Направо е мъчително. Правим четири рекламни спота за телевизията. Четири различни мечки се превръщат в четири различни човека — четири! За да се включат всички раси. И изведнъж шибанякът Кели предлага за азиатеца мечката да е панда. При това съвсем сериозно. Което не само е расистко, ами и абсурдно, защото пандите не спят зимен сън. — Кат се разсмя. — И тук аз съм принуден да кажа на шефа си: „Много интересна идея, Кели, но пандите не спят зимен сън“. И какво ми отговаря той? — Кат поклати глава през смях. — „Не бъди толкова буквален, Артър!“

— Неее!

— Дааа! — Баща й прихна и отново заклати глава, по-бързо и по-дълго от нормалното. — Всеки път, като работя за този клиент, имам чувството, че мозъкът ми копае собствения си гроб.

— Собствения си *ГРРРоб* — додаде Кат.

Той пак се разсмя.

— Но не се оплаквам — каза, почуквайки по волана. — Това са пари. Просто пари.

Тя знаеше, че не е така. Той никога не работеше само за пари. Работеше заради удоволствието от работата. За това да измисли най-добрата идея, най-елегантното решение. Нямаше значение какво продава — тампони, трактори или кучешка храна за хора. Единственото, което го вълнуваше, бе да създаде съвършения проект.

Но когато успееше да го създаде, почти винаги го отхвърляха. Или от клиента, или от шефа му. Или пък го променяха до неузнаваемост. И тогава сякаш някой се впиваше право в сърцето му и изцеждаше жизнените сили от душата му.

След като оставиха Кортни в западната част на Омаха, Рен се пресегна между предните седалки и намали радиото.

— Колана — напомни й баща й.

Тя седна обратно на мястото си и закопча предпазния колан.

— Баба ще дойде ли утре?

— Не — отвърна той. — Замина при леля ви Лин в Чикаго. Ще остане един месец. Иска да изкара празниците с децата.

— Ние не сме ли деца? — попита Рен.

— Вече не. Вие сте изтънчени млади жени. На никого няма да му е забавно да ви гледа как разопаковате ваучери за покупки. Впрочем, майка ти в колко часа ще дойде да те вземе утре?

Кат рязко се обърна и впери поглед в сестра си.

Рен вече я гледаше.

— В дванайсет — каза предпазливо. — Обядът е в един.

— Тогава да вечеряме в шест? Или в седем? Нали ще си оставиш място?

— Ще дойде да те вземе? — изуми се Кат. — В нашата къща?

Баща й я погледна, озадачен, а после вдигна поглед към огледалото, за да види Рен.

— Мислех, че сте говорили за това.

Рен въздъхна отегчено и се загледа през прозореца.

— Знаех си, че ще откачи…

— Не откачам — възрази Кат и усети, че очите й започват да смъдят. — А ако откачам, то е, защото нищо не ми казваш вече.

— Няма какво толкова да ти казвам — отвърна Рен. — Говорих няколко пъти с мама по телефона и ще прекарам няколко часа с нея

утре.

— Говориш с нея за първи път от десет години и не смяташ за редно да ми кажеш? И защо я наричаш „мама“?

— А как би трябвало да я наричам?

— Никак! — отсече Кат и се обърна почти изцяло назад с риск да се обеси на предпазния колан. — Не би трябвало въобще да говориш с нея.

— Кат… — намеси се баща им и сложи ръка на коляното й.

— Не — отряза го тя. — Не и ти. Не и след всичко, което преживяхме.

— Тя ви е майка — понечи да се оправдае той.

— Само физически — отвърна тя. — Защо изобщо ни притеснява?

— Иска да ни опознае — каза Рен.

— Много удобен момент е намерила, нейната кожа. Сега, когато вече нямаме нужда от нея.

— „Нейната кожа“? — изненада се Рен. — По-спокойно, Кат, почваш да приказваш като Сноу.

Сълзите на Кат рукнаха по страните й.

— Защо го правиш?

— Кое?

— Защо постоянно ме подкачаш за Саймън и Баз.

— Не те подкачам.

— Не се прави на ударена.

— Уф, мисли си каквото искаш.

— Тя ни изостави, Рен. Не ни обичаше.

— Не е толкова просто — каза Рен, загледана в сградите, които се нижеха пред прозореца.

— За мен е.

Кат се обърна напред и скръсти ръце.

Баща й беше станал червен като рак и почукваше нервно по волана.

* * *

Когато влязоха в къщата, Кат реши, че е по-добре да не се качва в стаята им. Знаеше, че ако го направи, ще се почувства още по-зле, като в капан, като откачалката, на която все нещо й е криво. Като наказано дете.

Затова отиде в кухнята, застана на плота пред умивалника и се загледа през прозореца към задния двор. Баща им още не беше демонтирал детската им люлка. А трябваше. Така се беше разнебитила вече, че беше опасна, а съседските деца често се промъкваха в двора да си играят на нея.

— Мислех, че сте говорили за това — каза той.

Стоеше точно зад гърба й.

Кат поклати глава.

Той сложи ръка на рамото й, но тя не се обърна.

— Рен е права — каза й кротко. — Не е толкова просто.

— Стига — отвърна Кат. — Моля те, престани. Не мога да повярвам, че заставаш на нейна страна.

— Никога не съм ви делил.

— Нямам предвид Рен. — Кат рязко се обърна. В очите й отново напираха сълзи. — За нея ти говоря. За онази, която те заряза.

— Не бяхме един за друг, Кат.

— Затова ли заряза и нас? Защото не бяхме за нея?

— Дойде й в повече. Не можеше да се справи с родителството…

— А ти можеше, така ли? — Кат видя болката в очите му и й стана кофти. — Не исках да кажа това, тате.

— Виж — пое дълбоко въздух той, — ако трябва да съм честен, и на мен не ми харесва всичко това. Щеше да ми бъде сто пъти по-лесно, ако не трябваше никога повече да помисля за нея… но тя ви е майка.

— Стига сте го повтаряли! — каза Кат и отново се обърна към прозореца. — Не си никаква майка, ако се появяваш, когато децата ти са вече пораснали. Като щуреца, който пет пари не дава цяло лято, а като дойде зимата, изведнъж се сеща, че е трябвало да помисли по-рано. Когато имахме нужда от нея, дори не отговаряше на обажданията ни. Като ни дойде цикъл, трябваше да ровим в интернет, за да разберем какво ни се случва. А сега, когато сме престанали да усещаме липсата й, когато сме спрели да плачем за нея, когато всичко сме си открили и разбрали сами, изведнъж иска да ни опознае?! Не, благодаря. Сега нямам нужда от майка. Добре съм си.

Баща й се разсмя.

Тя го погледна през рамо и попита:

— Защо се смееш?

— Не знам — отвърна той. — За щуреца. Също… наистина ли сте търсили да четете в интернет за цикъла? Можеше да ме попитате. Все толкова знам.

— Не се притеснявай — въздъхна Кат. — Ние по онова време за всичко ровехме в интернет.

— Не си длъжна да разговаряш с нея — каза той нежно. — Никой няма да те кара насила.

— Да, но Рен вече го е направила, спуснала е подвижния мост.

— Сигурно все още има неща, които иска да разбере.

Кат стисна юмруци и разтри очите си.

— Просто… изобщо не ми харесва тая работа… Не искам да мисля за нея, не искам да я виждам. Не желая да идва в тази къща с усещането, че тя донякъде е и нейна, че ние донякъде сме и нейни… Не искам да се докосва до нас дори в мислите си.

Баща й я прегърна.

— Знам.

— Чувствам се така, сякаш целият ми свят се е обърнал с краката нагоре.

Той пое дълбоко въздух.

— И аз, миличка.

— Разстрои ли се, когато ти се обади?

— Плаках в продължение на три часа.

— О, тате…

— Баба ти й е дала номера ми.

— Виждали ли сте се?

— Не.

Кат потрепери и той я стисна още по-силно в прегръдките си.

— Като си помисля, че ще дойде тук — каза тя, — ми иде да избягам като хобитите в *Задругата на пръстена*, когато ги погнаха слугите на тъмния владетел Саурон.

— Майка ти не е зла, Кат.

— Просто така се чувствам.

Той замълча за миг, а после каза:

— И аз.

* * *

Рен не се върна навреме за празничната вечеря. Не се върна въобще. Остана да спи там.

— Мисля, че ако сложим масата и се правим, че всичко е наред, ще бъде по-лошо — каза Кат на баща си.

— Права си.

Ядоха пуйка и картофено пюре на дивана в хола и гледаха *History Channel*. Тенджерата със задушен зелен фасул изстина в кухнята, понеже само Рен го ядеше.

Баз: Правил ли си го преди?
Саймън: Да. Не.
Баз: Да или не?
Саймън: Да, но не така.
Баз: Не с момче?
Саймън: Не с такова желание.

Маджикат
Из „Ще го направим ли?“
FanFixx.net

април 2010

ГЛАВА 15

Когато видя Ливай на прага, Кат толкова се зарадва, че го пусна да влезе без никакви възражения. Не му каза дори че съквартирантката й я няма.

— Рийгън тук ли е? — попита той с влизането.

Вечно усмихнатото му лице изглеждаше напрегнато. Челото му беше набраздено, а малките му, изписани устни — свити от притеснение.

— Не, излезе преди часове — отвърна Кат, без да добави: *С един огромен пич на име Чанс, който рита футбол в студентската лига и спокойно може да изиграе ролята на Джон Хенри*[1]*, ако някой реши да прави филм за него*.

— Мамка му! — изруга Ливай и се облегна на вратата. Дори и ядосан, имаше склонност да си поляга.

— Случило ли се е нещо? — попита Кат.

Да не би да я ревнуваше? Да не би да знаеше за другия? Кат винаги бе смятала, че двамата с Рийгън имат уговорка.

— Бяхме се разбрали да учи с мен — каза той.

— А… — отвърна, озадачена, Кат. — Ами може да останеш да учиш тук, ако искаш.

— Не е там работата — отсече ядосано той. — Трябваше да учим снощи, но тя ме отсвири, а тестът е утре и… — Той метна някаква книга на леглото на Рийгън и седна в края на леглото на Кат, гледайки в друга посока, сякаш се срамуваше от нещо. — Обеща да ми помогне.

Кат прекоси стаята и взе книгата.

— За *Аутсайдерите* ли?

— Да — вдигна поглед той. — Чела ли си я?

— Не. А ти?

— Не.

— Ами прочети я — каза тя. — Тестът е утре, нали? Имаш време. Не е дълга.

Ливай поклати глава и отново наведе очи към пода.

— Ти не разбираш. Трябва непременно да изкарам този тест.

— Ами прочети книгата тогава. За какво ти е Рийгън? Тя ли щеше да я прочете вместо теб?

Той отново поклати глава — не толкова за да й отговори, колкото за да отхвърли самата идея, че може да седне да чете романа.

— Не разбра ли, че не си падам по книгите?

Каза го, все едно ставаше дума за агнешко или за филми на ужасите.

— Разбрах, но в случая нямаш друг избор — отвърна тя. — Имаш тест. Да не искаш Рийгън да се яви вместо теб?

— Де да можеше… — въздъхна той.

Кат метна книгата на леглото до него и седна на бюрото си.

— Поне филма да беше гледал — каза тя с отвращение.

— Не можах да го намеря.

Кат изсумтя.

— Ти не разбираш — повтори той. — Ако не изкарам поне четворка на този предмет, ще ме изключат.

— Ами прочети книгата тогава.

— Не е толкова просто.

— Точно толкова просто е — взе да се дразни тя. — Имаш тест утре, приятелката ти я няма, за да ти свърши работата, сядаш и четеш.

— Нищо не разбираш.

Ливай бе станал от леглото и вече беше почти до вратата, но Кат дори не се извърна. Беше й писнало да спори. Проблемът не беше неин.

— Хубаво — отсече тя. — Нищо не разбирам. И не държа да разбера. Рийгън я няма. Аз имам да уча, никой няма да седне да чете вместо мен, така че…

Той рязко отвори вратата зад гърба й.

— Опитах се да я прочета — каза ядосано той. — От два часа се опитвам. Просто не мога да чета. Нито една книга не съм прочел до края.

Кат изведнъж се почувства кофти и се обърна да го погледне.

— Какво искаш да кажеш? Че не можеш да четеш ли?

Ливай отметна гневно косата си назад и поклати глава.

— Естествено, че мога да чета, за бога — отвърна.

— Тогава какво се опитваш да ми кажеш? Че не искаш ли?

— Не. Просто… — Той затвори очи и пое дълбоко въздух. — Не знам защо въобще се опитвам да ти кажа каквото и да било. Мога да чета. Стига да не става дума за книги.

— Ами представи си, че е много дълга улична табела и толкоз.

— Господи! — възкликна той, възмутен. Или може би засегнат. — Какво съм ти направил, че се държиш така гадно с мен?

— Не се държа гадно — възрази Кат, давайки си сметка, че може би е прав. — Просто не знам какво очакваш да ти отговоря. Че одобрявам? Какво правите с Рийгън, не ми влиза в работата.

— Мислиш, че ме мързи — каза той, гледайки в пода. — А не е това.

— Ами добре.

— Не мога да се съсредоточа. Чета един и същи параграф по сто пъти и нищо не ми остава в главата. Думите преминават пред очите ми, но сякаш не ги възприемам.

— Добре — повтори тя.

Той се обърна на прага, колкото да я погледне. Очите му изглеждаха много по-големи, когато не се усмихваше.

— Не съм кръшкач — каза той и излезе.

Вратата се затвори зад гърба му.

Кат въздъхна. Така я стягаше в гърдите, че я заболя и при вдишването, и при издишването. Не беше нормално Ливай да я кара да се чувства така. Не беше нормално въобще да има достъп до сърцето й. Не й беше нито гадже, нито роднина. Не го бе избирала, както се избира приятел. Беше й се паднал по разпределение заедно с Рийгън. Беше й съквартирант по съребрена линия.

Книгата все още стоеше на леглото й.

Кат я грабна и хукна навън.

— Ливай! — викна тя, тичайки по коридора. — Ливай!

Той стоеше пред асансьора, пъхнал ръце в джобовете на якето си.

Като го видя, Кат спря да тича. Той се обърна да я погледне. Очите му бяха все така големи.

— Забрави си книгата — каза тя и му подаде томчето.

— Благодаря — отвърна той, но не понечи да го вземе.

Кат се направи, че не забелязва.

— Виж… защо не се върнеш в стаята? Рийгън сигурно всеки момент ще се прибере.

— Извинявай, че ти се развиках — каза той.

— Развика ли ми се?

— Повиших тон.

Тя сви рамене и понечи да се обърне, за да тръгне към стаята.

— Хайде, идвай.

Ливай я погледна в очите. Тя не отмести поглед.

— Сигурна ли си?

— Хайде де.

Кат направи няколко крачки и го изчака да я настигне.

— Извинявай — каза тихо тя. — Помислих, че ме бъзикаш, както обикновено. Едва после осъзнах, че говориш сериозно, но вече беше късно.

— Наистина адски се притеснявам за тоя тест.

Когато стигнаха пред вратата, Кат изведнъж застина.

— По дяволите! — изруга тя и сложи ръце на главата си. — Мамка му! Мамка му! Не си взех ключовете.

— Споко бе — усмихна се Ливай и извади ключодържателя си.

Тя зяпна от почуда.

— Имаш ключ за стаята ни?!

— Рийгън ми даде резервния си, за спешни случаи.

Той отключи вратата и й я отвори.

— Защо тогава висиш в коридора, когато ни няма?

— Защото няма нищо спешно.

Кат влезе и Ливай я последва. Най-после се усмихваше, но беше очевидно, че не е в обичайното си настроение. Бяха спрели да се карат, но все още го грозеше опасността да го скъсат на теста.

— Как така не можа да намериш филма? — попита тя. — Дори онлайн ли го няма?

— Не. Той и без това не става. А и даскалите винаги разбират, когато пишеш по филма. — Той се стовари върху леглото й. — Обикновено слушам аудиокнигите.

— Това се брои за четене — каза Кат, сядайки на бюрото си.

— Сериозно?

— Естествено.

Ливай подритна закачливо стола й и подпря крак на пречката.

— Тогава съм чел доста книги… Тази обаче я нямаше.

Той разкопча якето си и го метна настрана. Отдолу носеше риза на зелени и жълти карета.

— И какво? Очакваше Рийгън да ти я прочете ли?

— Обикновено минаваме отгоре-отгоре, само най-важното. И на нея й е от полза.

Кат погледна книгата.

— Не мога много да ти помогна. Единственото, което знам за *Аутсайдерите*, е репликата „Остани златен, Понибой“[2].

Ливай въздъхна и отметна косата си назад. Кат взе да прелиства книгата… Наистина беше кратка, с много пряка реч.

Тя го погледна. Слънцето залязваше зад гърба й и го обливаше в оранжева светлина.

Кат завъртя стола към леглото, без да й пука, че ще му избута крака, а после качи своя крак на рамката на леглото, свали очилата, прикрепи ги на главата си и започна да чете.

Когато излязох на яркото слънце от тъмния киносалон…

— Кат — прошепна Ливай. Тя усети, че столът й се клати, и разбра, че той пак го подритва. — Не си длъжна да го правиш.

— Естествено, че не съм — отвърна тя. — *Когато излязох на яркото слънце…*

— Катрин.

Тя се прокашля, без да вдига поглед от книгата.

— Млъкни. Имам да ти връщам. Освен това се опитвам да чета… *Когато излязох на яркото слънце от тъмния киносалон, мислех само за две неща…*

Между параграфите Кат от време на време го поглеждаше. Той беше намерил начин пак да си подпре краката на стола и седеше, облегнат на стената, със затворени очи и лека усмивка на лицето.

* * *

Никога не беше чела толкова дълго на глас. За щастие, книгата беше хубава и не след дълго тя почти забрави, че чете на глас и че Ливай я слуша. Забрави и при какви обстоятелства бяха стигнали дотук. Мина повече от час, може би дори два, преди да остави книгата

в скута си. Слънцето вече беше залязло и единствената светлина в стаята идваше от настолната лампа на бюрото й.

— Можеш да спреш, когато решиш — каза Ливай.

— Не искам да спра. Просто… — погледна го тя и се изчерви, без да знае точно защо — много съм жадна.

Ливай се разсмя и стана.

— Естествено. Как не се сетих. Веднага ще ти донеса нещо за пиене. Какво искаш? Нещо безалкохолно? Вода? След десет минути мога да се върна дори с джинджифилово лате.

— Наистина ли?

— Десет минути — каза той, обличайки якето си.

Преди да излезе, спря на вратата и я погледна. На Кат й стана криво, като се сети за предишния път, в който беше стоял така на прага.

Ливай й се усмихна.

Тя не знаеше какво точно да направи и с целия си акъл взе, че вдигна палец като пълна тъпачка.

Когато той излезе, Кат стана от стола да се разтъпче. Протегна се и гръбнака й изпука. После отиде до тоалетната, върна се, раздвижи се още малко, провери телефона си и накрая легна на леглото.

Покривалото й миришеше на Ливай. На кафе и на нещо леко сладникаво, леко пикантно, което вероятно беше одеколон. Или сапун. Или дезодорант. Той толкова често седеше на леглото й, че всички тези миризми й бяха познати. Понякога миришеше и на цигари или на бира, но не и тази вечер.

Беше оставила вратата отключена, така че, когато той почука, тя просто се надигна до седнало положение и му подвикна да влезе. Смяташе да стане и да се върне на бюрото, но Ливай вече й подаваше чашата с лате и съблича якето си. Лицето му беше зачервено от студа, а когато якето му се опря в нея, тя направо подскочи — толкова беше ледено.

— Двайсет градуса под нулата — каза той, свали шапката и разроши косата си. — Направи малко място.

Кат се премести към възглавницата и се облегна на стената. Ливай взе кафето си и й се усмихна. Тя се пресегна да остави картона от чашите на бюрото. Беше й донесъл и голяма чаша вода.

— Мога ли да те попитам нещо? — каза тя, гледайки в латето си.

— Естествено.

— Защо си записал курс по литература, след като не можеш да прочетеш нито една книга до края?

Той се обърна към нея. Седяха рамо до рамо.

— Трябват ми шест кредита по литература, за да завърша. Това са два курса. Опитах се да отметна единия още през първата година, но ме скъсаха. По доста предмети ме скъсаха тая година…

— Чудя се как изобщо успяваш.

Кат трябваше да зубри с часове почти всяка божа вечер.

— Имам си стратегия.

— Каква?

— Записвам лекциите и ги слушам след това. Преподавателите обикновено четат лекции почти върху целия материал, който дават на тестовете. Освен това си намирам групи за взаимопомощ.

— И разчиташ на Рийгън…

— Не само на Рийгън — ухили се той. — Много бързо разпознавам най-умното момиче във всеки курс.

Кат го изгледа изпод вежди.

— Господи, Ливай, това е експлоатация на основание на пола!

— Какво говориш? Не ги карам да носят къси поли. Не им викам „котенце“. Просто казвам: „Здравей, умнице, би ли могла да ми обясниш някои работи за *Големите надежди*?“.

— Сигурно си мислят, че ги харесваш.

— Но аз ги харесвам.

— Ако не беше експлоатация, щеше да тормозиш и умните момчета по този начин…

— И тях ги тормозя. В краен случай. Ти чувстваш ли се експлоатирана, Катрин? — попита той, продължавайки да й се усмихва над чашата си с кафе.

— Не — отвърна тя. — Аз не се заблуждавам, че ме харесваш.

— Много си заблудена.

— Значи това е установена практика, така ли? Да хванеш някое момиче да ти прочете цяла книга?

Той поклати глава.

— Не, за първи път ми е.

— Сега вече се чувствам експлоатирана — заяви тя, остави чашата и се пресегна да вземе книгата.

— Благодаря ти — каза той.

— Дванайсета глава… — започна тя.

Ливай свали книгата и я погледна в очите.

— Сериозно. Благодаря ти.

Кат задържа поглед върху неговия няколко секунди, а после кимна и отново хвана книгата.

* * *

След около петдесетина страници усети, че й се доспива. В някакъв момент Ливай се бе облегнал върху нея или тя върху него — беше й трудно да мисли какво всъщност се случва от тази страна на тялото й, защото съзнанието й беше заето да чете… Само дето почти през цялата последна глава устните и очите й се движеха, но мозъкът й не регистрираше на нищо друго, освен на това колко топъл е той. Колко топъл е приятелят на съквартирантката й.

Единият от приятелите й. Това правеше ли го по-различно? Ако Рийгън имаше три гаджета, щеше ли да е само една трета нередно?

Всъщност това, че се бе облегнала на Ливай, може би не беше чак толкова нередно. Но че се чувстваше топло и уютно до него… определено не беше редно.

Гласът й леко пресипна и той се понадигна да я погледне.

— Искаш ли да си починеш?

Тя кимна, донякъде разочарована.

Ливай стана и се протегна. Ризата му се вдигна, но не достатъчно. Кат също се изправи и взе да трие очите си.

— Уморена си — каза той. — Да спрем.

— Не, почти свършихме — отвърна тя.

— Имаме още сто страници…

— Досади ли ти?

— Не, разбира се. Просто мисля, че това, което правиш за мен, е прекалено. Граничи с експлоатация.

— Стига, моля ти се — възрази Кат. — Ей сега се връщам. И ще я довършим. Малко остана, а и искам да разбера какво става накрая. Никой още не е казал „Остани златен, Понибой“.

Когато се върна, той стоеше в коридора, облегнат на вратата на стаята. Сигурно беше ходил до мъжката тоалетна на горния етаж.

— Това вече е налудничаво, след като знам, че имаш ключ — каза тя и отключи вратата.

С влизането Ливай се стовари на леглото и й се усмихна. Кат погледна стола пред бюрото си, но той я хвана за ръкава и я притегли до себе си. Очите им се срещнаха за миг. Тя се направи, че не го е забелязала.

— Виж какво продаваме в „Старбъкс“ — каза той и й подаде една вафла с боровинки.

— Охо! — възкликна Кат. — Връщаш ме цели два месеца назад.

— Месеците вървят с различна скорост в колежа — каза Ливай. — Особено през първата година. Случват се твърде много неща. За първокурсниците всеки месец се равнява на шест — като кучешките.

Тя разопакова вафлата и му предложи половината. Той я взе и я чукна в нейната половина.

— Наздраве!

* * *

Беше станало много късно. И много тъмно в стаята, за да се чете. Гласът на Кат вече бе пресипнал, сякаш някой прекарваше тъп нож по гласните й струни. Сякаш беше настинала или пък ревала с часове.

В един момент Ливай беше преметнал лявата си ръка през рамото й и я бе наместил така, че да се облегне на гърдите му — видя, че й е неудобно върху твърдата стена и търси начин да застане по-добре, и просто се пресегна и я притегли към себе си.

После отново отпусна ръка на леглото и си остана така. Освен когато се протягаше или променяше положението си. Тогава Ливай я притискаше за малко към себе си, докато се намести, а после пак отдръпваше ръката си.

Кат усещаше как се надигат гърдите му, когато си поема въздух. Усещаше дъха му в косата си. Ако той обърнеше глава, брадичката му се опираше в тила й. Толкова дълго бе стояла под напрежение, че раменете, гърбът и вратът й вече започваха да се схващат.

Тя изгуби реда в книгата и спря да чете за миг.

Брадичката на Ливай се чукна в главата й.

— Почини си малко — каза той почти шепнешком.

Тя кимна и той я хвана за лакътя с едната си ръка, за да се пресегне да вземе водата с другата. За миг обви тялото си около нейното, а после отново се облегна на стената. Ръката му остана на лакътя й.

Кат отпи няколко глътки вода и остави чашата. Гледаше много-много да не мърда, но кръстът й се бе сковал и тя леко се изпъна, за да го раздвижи.

— Добре ли си? — попита той.

Тя отново кимна.

— Чакай малко… — Ливай се плъзна надолу, легна на една страна и я притегли към себе си така, че да застане по гръб — ръката му беше под главата й като възглавница. Кат веднага почувства облекчение. Тялото й се изпъна, раменете й вече не бяха така напрегнати, усещаше топлината на ръката му под врата си.

— Така по-добре ли е? — попита той с онзи полушепот.

Беше вперил очи в лицето й. Можеше да му каже „не“, без да изрече нито дума. Но не каза нищо — нито с думи, нито с поглед. Просто сведе очи, извъртя се леко на една страна, за да подпре книгата на гърдите му, и продължи да чете. Ливай сви ръката си върху рамото й.

* * *

Можеше да чете доста по-тихо сега, когато бяха толкова близо един до друг. Което беше добре, защото почти не й беше останал глас. Ливай беше топъл и от такова разстояние миризмата на тялото му толкова силно се усещаше, че на Кат й прималя. Очите й пареха от дългото четене. Беше уморена.

Когато раниха Джони — един от главните герои, Ливай се сепна и рязко пое въздух. Към този момент главата на Кат вече беше на гърдите му и тя съвсем ясно усети как се разширява гръдният му кош. Дали от вълнение, или от преумора гласът й стана още по-дрезгав и той я прегърна по-силно.

Мина й през ум, че ръката му може би е изтръпнала.

Запита се какво ще се случи, когато историята свърши. Но продължи да чете.

Имаше твърде много момчета в тая книга. Твърде много ръце, крака и зачервени лица. Кат очакваше да се разсмее, когато стигне до репликата „Остани златен, Понибой“, но не стана така. Джони беше мъртъв, а Ливай май се бе просълзил. Тя също май се просълзи. Очите й пареха. Беше уморена.

* * *

Когато излязох на яркото слънце от тъмния киносалон, мислех само за две неща: Пол Нюман и как ще се прибера вкъщи…

Кат затвори книгата и я пусна. Нямаше представа какво ще последва. Не беше сигурна дори дали е будна, като се има предвид цялата ситуация.

Щом томчето падна върху гърдите на Ливай, той я притегли към себе си. Върху себе си. С две ръце. Гърдите й бяха притиснати към неговите. Книгата се плъзна някъде между телата им.

Очите й бяха почти затворени. Неговите също. Едва сега си даде сметка, че устните му изглеждат малки само от разстояние. Отблизо бяха съвършено нормални, съвършено плътни. Просто съвършени.

Той допря носа си до нейния и устните им се сляха почти като насън.

Кат затвори очи и клепачите й сякаш залепнаха. Искаше да ги отвори, искаше да погледне тъмните вежди на Ливай, искаше да види високото му чело — имаше чувството, че това никога няма да се повтори, че след него животът й може би никога няма да бъде същият, затова искаше да отвори очи и поне да се наслади на момента.

Но беше толкова уморена.

А устните му бяха толкова меки.

Никой не я бе целувал така. Беше се целувала само с Ейбъл, но дори сравнение не можеше да става.

Целувките на Ливай бяха всепоглъщащи. Сякаш изсмукваше нещо от нея с малки, нежни движения на брадичката си.

Тя зарови пръсти в косата му и отново понечи да отвори очи, но не можа. След малко не можа дори да остане будна.

[1] Герой от афроамериканския фолклор, известен с нечовешката си сила. — Бел.пр. ↑

[2] Репликата е придобила гражданственост в младежкия жаргон със значението „остани чист, невинен“. Често се използва и при сбогуване вместо „пази се“. — Бел.пр. ↑

ДЖЕМА Т. ЛЕСЛИ

САЙМЪН СНОУ И ВТОРИЯТ ЗМЕЙ

ГЛАВА 4

— Съжалявам, Пинелъпи.

— Не ми губи времето с извинения, Саймън. Ако се извиняваме и си прощаваме всеки път, когато стъпим накриво, няма да ни остане време да бъдем приятели.

2003

ГЛАВА 16

Кат не се събуди, когато вратата се отвори с трясък, но се изправи като ужилена, когато се затвори. Едва тогава осъзна, че Ливай лежи под нея, а наболата му брада се опира в челото й. И тогава вече наистина се събуди.

Рийгън стоеше до леглото й и ги гледаше. Носеше дрехите от предишната вечер, а сребристосивите й сенки се бяха размазали до слепоочията й.

Кат скочи. Ливай също стана, почти в просъница. Стомахът на Кат буквално се залепи за трахеята й. Ливай се пресегна да вземе телефона й и погледна колко е часът.

— Мамка му! — изруга той. — Трябваше да съм на работа преди два часа.

Миг по-късно вече обличаше якето си.

— Заспали сме, докато четяхме — смотолеви той къде на Рийгън, къде на пода.

— Докато четяхте, значи — отвърна Рийгън и погледна Кат.

— До после — каза Ливай по-скоро на пода, отколкото на която и да било от двете, и изхвърча през вратата.

Рийгън обаче все така стоеше до леглото й. Очите на Кат, подпухнали и гуреливи, изведнъж се напълниха със сълзи.

— Ужасно съжалявам — каза тя и беше съвсем искрена. Чувстваше го в стомаха си и във всяко сковано мускулче по гърба си. — О, боже.

— Недей, моля ти се — отвърна Рийгън.

Личеше, че е бясна.

— Аз… наистина съжалявам.

— Престани! Стига си се извинявала.

Кат се сви на кълбо и зарови лице в дланите си.

— Де да не съм знаела, че ти е гадже — каза тя и се разплака с риск още повече да я ядоса.

— Той не ми е гадже — почти изкрещя Рийгън. — Вече не. От доста време… Така че, спести си извиненията. — Тя пое дълбоко

въздух и шумно го издиша. — Просто не го очаквах. По-скоро не очаквах, че ще ми пука. Но… това е Ливай. Винаги съм била най-любимият му човек.

Не й е гадже?

— Ти пак си най-любимият му човек — проплака Кат, стараейки се поне да не хълца.

— Не се дръж като идиот, Катрин! — сряза я Рийгън. — Знам, че си, но точно в този момент гледай да не го показваш.

— Съжалявам… — измънка Кат, опитвайки се безуспешно да я погледне. — Не знам въобще защо го направих. Кълна ти се, че не съм такъв човек.

Рийгън най-после се обърна и се отдалечи. Метна чантата си върху леглото, грабна хавлията си и каза:

— Какъв човек не си, Кат? Индивид от женски пол?… Отивам да си взема душ. Като се върна, вече ще ми е минало.

* * *

И наистина й беше минало.

Докато я нямаше, Кат се сви на кълбо в леглото и се разрева, както не беше ревала през целия уикенд около Деня на благодарността. Намери книгата, която бяха чели, заклещена между леглото и стената, и я хвърли на пода.

Когато се върна, Рийгън беше облечена с прилепнал клин и тесен сив суитчър с качулка, а вместо обичайните си лещи носеше очила с квадратни кафяви рамки. С влизането в стаята видя книгата на пода и се наведе да я вземе.

— По дяволите! Бяхме се разбрали да му помогна — каза тя и погледна към Кат. — Наистина ли само четохте?

— Не само — отвърна Кат, хълцайки.

— Престани да ревеш — смъмри я Рийгън. — Стига вече.

Кат затвори очи и се обърна към стената.

Рийгън седна на края на леглото си.

— Не сме гаджета — каза сериозно тя. — Освен това беше очевидно, че те харесва. Непрекъснато виси тук. Просто не знаех, че и ти го харесваш.

— Мислех, че виси тук, защото ти е гадже — отвърна Кат. — Не съм искала да го харесам. Напротив, държах се доста дръпнато с него.

— Аз пък си мислех, че по принцип си дръпната — каза Рийгън. — Харесваше ми това в теб.

Кат се разсмя и разтърка очите си за стотен път през последните дванайсет часа. Смъдяха я, все едно имаше конюнктивит.

— Както и да е — каза Рийгън. — Просто ме сварихте неподготвена.

— Не е „както и да е“ — отвърна Кат и седна на леглото, облягайки се на стената. — Аз не знаех, че не ти е гадже. Напротив, мислех, че ти е, и въпреки това го целунах. Така ли трябваше да ти се отплатя за всичко, което си направила за мен?

— Еха! — възкликна Рийгън. — Така звучи доста гадничко наистина.

Кат кимна, засрамена.

— Защо го направи тогава?

Тя си спомни топлината на тялото му, хилядите му усмивки, километричното му чело… и затвори очи, притискайки клепачите си с длани.

— Страшно много ми се искаше.

— Добре — въздъхна Рийгън. — Слушай сега. Гладна съм. Трябва да дочета *Аутсайдерите*. Ливай те харесва, ти го харесваш. Точка по въпроса. Ще стане доста шантаво тук, ако тръгнеш с бившето ми гадже от гимназията, но каквото такова.

Кат не каза нищо и тя продължи да говори.

— Ако още ми беше гадже, сигурно щях да ти счупя главата, но понеже не ми е, идвай да обядваме.

Кат я погледна и кимна.

* * *

Кат вече беше изпуснала всичките си сутрешни часове, включително семинара по творческо писане. Ник сигурно щеше да реши, че е болна, но в момента той изобщо не я вълнуваше.

— Е? — попита Рийгън, размахвайки вилицата си пред лицето й. — И сега какво?

— С кое? — отвърна Кат, дъвчейки хапка сирене на грил.

— С Ливай.

Кат преглътна с усилие.

— Нищо. Не знам. Трябва ли да знам какво?

— Имаш ли нужда от помощ в това?

Кат я погледна. Дори без грим и направена коса Рийгън изглеждаше плашеща. В това момиче просто нямаше никакъв страх. Никакво колебание. Като говореше с нея, човек имаше чувството, че стои срещу товарен влак.

— Даже не знам какво е това — отвърна Кат, стискайки юмруци под масата, за да събере кураж да говори. — Имам чувството, че… онова, което се случи снощи, е резултат от някаква временна невменяемост. Че стана само защото беше посред нощ и бяхме ужасно уморени. Защото, ако беше през деня, със сигурност щяхме да видим колко е нередно…

— Колко пъти да ти кажа, че не ми е гадже — възрази Рийгън.

— Не е само това. — Кат извърна глава към прозорците, а после отново я погледна. — Едно е да си падам по него с ясното съзнание, че е напълно недостъпен, съвсем друго е да имам връзка с някого като Ливай. Би било като междувидово кръстосване.

Рийгън изпусна вилицата си в чинията.

— Какво му е на Ливай?

— Абсолютно нищо — отвърна Кат. — Просто… не е като мен.

— Искаш да кажеш, че не е достатъчно умен?

— Напротив, много е умен — побърза да го защити Кат.

— Знам — отвърна Рийгън, също толкова отбранително.

— Просто сме различни — каза Кат. — Той е по-голям. Пуши. Пие. Вероятно е правил секс. Поне така изглежда.

Рийгън се ококори, сякаш чуваше най-голямата глупост на света, и на Кат й мина през ум — не за първи път, но за първи път от снощи, че Ливай вероятно е правил секс с Рийгън.

— Освен това предпочита да е навън — продължи тя, колкото да смени темата. — И си пада по животни. Между нас няма нищо общо.

— Като те слуша човек, ще рече, че говориш за някой недодялан тип, който живее в планината, пуши пури и се чука с проститутки.

Кат не можа да не се разсмее.

— Или пък за безмилостен френски трапер.

— Той е просто мъж — каза Рийгън. — Естествено, че ще е различен от теб. Никога няма да намериш някого, който да е точно като теб. Най-малкото, защото, ако е като теб, няма да излиза от стаята си…

— Момчета като Ливай не ходят с такива като мен.

— Какви такива?

— Ходят с момичета като теб.

— Тоест? — попита Рийгън, килвайки глава на една страна.

— Нормални — отвърна Кат. — Хубави.

Рийгън я изгледа изпод вежди.

— Не, сериозно — продължи Кат. — Погледни се. Уверена си, знаеш си цената, не се страхуваш от нищо. Мен ме е страх от всичко. И съм луда. Знам, че това не е новост за теб, но хората виждат само върха на айсберга на моята лудост. Под тази маска на леко откачена и умерено изостанала в социално отношение съм пълна трагедия.

Рийгън отново я изгледа изпод вежди и Кат си взе едно наум никога да не гледа хората така.

— Какво бихме правили заедно? — попита тя. — Той ще иска да отидем в някой бар, аз ще искам да си стоя вкъщи и да пиша фенска литература.

— Виж, няма да те увещавам — каза Рийгън, — особено ако възнамеряваш да се държиш като глупачка. Но ще ти кажа следното: Ти си глупачка. Той вече те харесва. Харесва дори откачената ти фенска литература, не спира да говори за нея. Ливай е просто момче. Много, много свястно, може би най-свястното момче. Освен това никой не е казал, че трябва да се омъжиш за него. Престани да усложняваш нещата, Кат. Целунахте се, нали? Единственият въпрос, на който трябва да си отговориш, е дали искаш пак да се целувате.

Кат така стисна юмруци, че ноктите й се забиха в дланите й. Рийгън започна да нарежда празните чинии върху таблата.

— Защо се разделихте? — престраши се най-после Кат.

— Непрекъснато му изневерявах — отвърна най-спокойно Рийгън. — Много съм добра за приятелка, но съм отвратителна за гадже.

Кат взе своята табла и я последва към изхода.

* * *

Не се видя с Ливай тази вечер. В сряда беше вечерна смяна. Кат едва сега си даде сметка, че знае разписанието му наизуст.

Обаче получи есемес от него. Канеше я на парти.

Парти? Четвъртък? У нас?

Тя не му отговори. Опита се няколко пъти, но почваше и после изтриваше всичко. За малко да му изпрати усмихнато човече.

Рийгън се прибра късно от работа тази вечер и направо си легна. Кат беше на бюрото си и пишеше.

— Ливай изби рибата на теста — каза Рийгън, преди да угаси лампата над леглото си.

Кат се усмихна срещу екрана на лаптопа.

— Говорихте ли за мен?

— Не. Реших, че няма да ти е приятно. Нали ти казах, че съм много добра за приятелка.

— Да, но ти си повече приятелка на Ливай, отколкото моя.

— Женска солидарност.

Преди да излезе на следващата сутрин, Рийгън я попита дали ще ходи на партито.

— Едва ли — отвърна Кат. — На другия ден почвам училище в осем и половина.

— Кой записва курс, който се провежда в петък в осем и половина сутринта?!

Кат сви рамене.

Не искаше да ходи на партито у Ливай. Падаше си по него, но не и по купоните. Освен това не искаше първата им среща след онова, което се случи между тях, да е на парти. С купонясващи хора. С каквито и да било хора.

* * *

Беше убедена, че е единственият човек в Паунд Хол тази вечер. Каза си, че е някак готино да разполага с цяла дванайсететажна сграда

само за себе си. Все едно да я заключат в библиотека през нощта.

Затова не мога да бъда с Ливай. Защото си фантазирам как ще остана заключена в библиотека цяла нощ. А той дори не може да чете.

Веднага й стана кофти, че мисли така за него. Ливай можеше да чете. (Донякъде.)

Винаги беше смятала, че хората или могат да четат, или не. Но явно имаше и средно положение — като при Ливай, чийто мозък улавяше думите, но не можеше да ги задържи. Като онези глупави машини с щипките, които обираха парите на децата по панаирите.

Ливай обаче определено не беше глупав. Имаше забележителна памет. Можеше да цитира цели реплики от филмите за Саймън Сноу и знаеше всичко за бизоните и за пясъчните дъждосвирци… *Защо въобще се опитваше да убеди самата себе си колко е умен?*

Нямаше да праща резултатите от приемните му изпити на Ейбъл я.

Трябваше да му отговори. (На Ливай, не на Ейбъл.)

Но това щеше да бъде ангажиращо при дадените обстоятелства. Все едно да преместиш фигура на шахматната дъска. Или пък да седиш на люлка везна и да се оттласнеш от земята. По-добре да си трае ден-два, вместо да напише нещо и да се чуди дали го е прочел и дали ще й отговори…

Самият факт, че мислеше за отношенията им — каквито и да бяха те — като за оборудване за детски площадки, показваше, че не е готова за това. Не е готова за него. Ливай беше зрял човек. Имаше пикап. И окосмяване по лицето. И беше спал с Рийгън — тя на практика го потвърди.

Кат не искаше да поглежда гаджето си и да вижда лицата на жените, с които е спал… Никога не бе имала такъв проблем с Ейбъл. С него всичко беше съвсем просто.

Защото не си падаше по него, би казала Рен.

Кат харесваше Ливай. При това много. Обичаше да го гледа. Обичаше да го слуша — въпреки че понякога се дразнеше, когато го чуваше да говори с други хора. Не й беше приятно как раздава усмивки на всеки срещнат, все едно нищо не му костваше, все едно запасите му бяха неизчерпаеми. Правеше всичко да изглежда толкова лесно…

Дори стоенето прав. Човек не си даваше сметка колко усилия влагат хората, за да стоят прави, докато не видеше Ливай да стърчи, подпрян на някоя стена. Изглеждаше също толкова лежерен, дори когато не се облягаше никъде. При него стоенето беше като вертикално лежане.

Тези мисли я върнаха към онази вечер.

Беше прекарала нощта с момче. Беше спала с него. Нищо че наистина само това бяха правили. Пак беше голямо събитие за нея. Искаше й се да можеше да поговори за случилото се с Рен…

Майната й на Рен.

Не… *Да върви по дяволите. Много й е притрябвала*. Всичко, което правеше напоследък, само й усложняваше живота.

Кат беше спала с момче. С мъж.

И беше страхотно. Топло. Уютно. И объркващо. Какво щеше да стане, ако се бяха събудили по друг начин? Без Рийгън да нахлува с взлом в стаята. Дали щеше да я целуне пак, или щеше да изхвърчи през вратата с едно нищо и никакво „до после“?

До после…

Кат гледаше втренчено в екрана на лаптопа. От два часа стоеше на един и същи параграф. Сцената беше любовна (съвсем безобидна като всички, които пишеше) и все не можеше да разпредели правилно ръцете на Баз и Саймън. Понякога беше доста трудно с всичките „той“ и „неговите“, но този път толкова дълго се бе взирала в тия няколко изречения, че вече имаше чувството, че ги е писала и преди. Може би пък наистина ги беше писала.

Тя затвори лаптопа и стана от стола. Часът беше почти десет. Кога свършваха партитата? (Кога започваха?) Не че имаше значение вече. Нито знаеше къде живее Ливай, нито имаше начин да стигне до там.

Тя прекоси стаята и застана пред голямото огледало, което беше окачено от вътрешната страна на вратата.

Изглеждаше точно такава, каквато беше — осемнайсетгодишна зубърка, която нищичко не знае ни за момчетата, ни за купоните.

Тесни джинси. Не тесен ханш. Избеляла розова тениска с надпис *Вълшебната дума е МОЛЯ*. Жилетка на розови и кафяви ромбове.

Косата й беше вързана на хлабава опашка на тила й. Тя дръпна ластика и свали очилата. Трябваше да застане по-близо до огледалото,

за да може да се види ясно.

Вдигна брадичка и отпусна смръщените си вежди.

Колко съм готина, каза си тя. *Дайте ми една текила. Ще я изпия, без да ми мигне окото. Изключено е да ме намерите после да повръщам в банята на родителите ви. Има ли желаещи за една френска целувка?*

Ето затова не можеше да бъде с Ливай. Все още наричаше това „френска целувка“, а той просто си пъхаше езика в устите на хората.

Кат продължи да се гледа в огледалото, но все още не можеше да се убеди, че е хубава. Не изглеждаше като Рен.

Изправи се, изпъна рамене, изпъчи гърди. Нищо й нямаше на гърдите (поне така смяташе). Бяха достатъчно големи, след като никой не й беше казвал, че е плоска. Искаше й се да са малко по-големи, за да балансират ханша й. Тогава може би нямаше да й се налага да избира тип „круша“ в разните наръчници в интернет, които даваха съвети как да се облича човек според формата на тялото — онези, които се опитваха да убедят момичетата като нея, че всички тела са красиви дори когато очевидно не бяха.

Кат си представи, че е Рен. На нея не й пукаше. Изпъна още повече рамене, вирна брадичка и погледна, сякаш казваше: „Много съм готина. Запознавали ли сме се?“.

Вратата се отвори с трясък и дръжката се заби в ребрата й.

Тя полетя назад и падна наполовина върху леглото, наполовина на пода. Инстинктивно беше вдигнала ръце към главата, така че успя да предпази лицето си.

— Мамка му! — изруга Рийгън и се надвеси над нея. — Добре ли си?

Кат се подпря на една ръка и се свлече на пода.

— Боже — простена тя.

— Кат? Има ли ти нещо?

Тя бавно се надигна. Май нямаше нищо счупено.

— Как може да стоиш точно зад вратата? — попита Рийгън.

— Не допускаш ли, че може да съм се канела да излизам? — отвърна Кат. — И защо, за бога, трябва всеки път да отваряш вратата с ритник?

— Защото ръцете ми винаги са заети.

Рийгън остави раницата и сака си на пода и й подаде ръка. Кат предпочете да се изправи сама, подпирайки се на леглото.

— След като знаеш, че винаги отварям вратата с ритник, би следвало да не заставаш там — каза Рийгън.

— Мислех, че си на парти… — отвърна Кат и сложи очилата си. — Това ли е начинът ти да ми се извиниш?

— Извинявай — смотолеви Рийгън, сякаш й костваше цяло състояние. — Бях на работа. Сега отивам на купона. Ти ще дойдеш ли? — попита, изритвайки едната си обувка към дрешника.

Беше с гръб и не я гледаше. Ако я беше попитала очи в очи, Кат сигурно щеше да й отговори нещо друго.

— Да.

Рийгън застина с единия крак във въздуха и се обърна да я погледне.

— О! Добре тогава… Само се преобличам и тръгваме.

— Хубаво — отвърна Кат.

— Супер! — възкликна Рийгън, грабна четката си за зъби и несесера с гримовете и й се усмихна одобрително.

— Уф! Върви да се оправяш — отпрати я Кат.

Щом Рийгън излезе, тя скочи, напълно забравила за болката в ребрата си, и отвори дрешника. Баз се облещи насреща й от вътрешната страна на вратата.

— Какво стоиш и ме зяпаш? — измърмори тя на картонената фигура. — Помогни нещо.

Когато си разделиха дрехите с Рен, сестра й бе взела всичко в категория „купон в къщата на момче“ и „излизане от къщи“, а за нея бе останало всичко в категория „стоене пред компютъра цяла нощ“ и „не е фатално, ако се залее с чай“. Когато се прибраха за Деня на благодарността, Кат, без да иска, сложи в багажа си едни джинси на Рен и сега реши да облече тях. Намери една бяла тениска, на която не пишеше нищо — поне нищо, свързано със Саймън, и я нахлузи през главата си. Тениската имаше странно леке отпред, но то нямаше да се вижда, като сложеше пуловер. Разрови се и извади най-малко омачкания си черен пуловер.

Имаше и гримове някъде… в едно от чекмеджетата. Намери спирала, молив за очи и шишенце с полузасъхнал фон дьо тен и застана пред тоалетното огледало на Рийгън да се гримира.

След малко съквартирантката й се върна (отваряйки внимателно вратата). Лицето й изглеждаше освежено, а червената й коса беше разресана и пригладена. Приличаше малко на Адел в началото на кариерата й — само че с по-остри черти.

— Я виж ти! — възкликна тя. — Изглеждаш… малко по-добре от обикновено.

Кат нямаше сили да й се озъби, затова просто изпухтя.

Рийгън се разсмя.

— Много си добре. Косата ти е супер. Като на Кристен Стюарт, когато ходеше с екстеншъни. Разтърси я малко.

Кат започна да клати глава нагоре-надолу, сякаш категорично се съгласяваше с нещо. Рийгън въздъхна, хвана я за раменете, наведе главата й напред и разтърси косата й в корените. Очилата й паднаха на пода.

— След като нямаш време да я издухаш със сешоар, поне да изглеждаш, сякаш току-що са те изчукали.

— Господи! — възмути се Кат, отмятайки косата си назад. — Нужно ли е да ставаш цинична?

Тя се наведе да вземе очилата си.

— Не можеш ли да минеш без тях? — попита Рийгън.

— Не — отвърна Кат. — Все пак не сме в „Пълна промяна“.

— Всъщност няма значение — каза Рийгън. — Той те харесва така. Мисля, че си пада по тоя вид на отличничката в класа. Говори за теб като за нещо, което е открил в някой природонаучен музей.

Това потвърди притесненията на Кат, че Ливай гледа на нея като на брадатата жена в цирка.

— Това въобще не звучи обнадеждаващо — каза тя.

— Напротив. Говорим за Ливай все пак — възрази Рийгън. — Той обожава такива неща. Когато му стане тъпо, ходи да обикаля из Морил Хил.

Морил Хил беше природонаучният музея на колежа. Имаше препарирани диви животни в изкуствено направена естествена среда и най-големия фосилизиран мамут в света.

— Сериозно?

Боже, колко е сладко това, помисли си Кат.

Рийгън я изгледа изпод вежди.

— Хайде, тръгвай.

* * *

Беше почти единайсет, когато стигнаха до къщата, в която живееше Ливай, но навън беше някак светло заради снега.

— Дали не са се разотишли? — попита Кат, когато слязоха от колата.

— Ливай няма да се е разотишъл. Там живее.

Къщата беше точно такава, каквато си я представяше. Намираше се в стар квартал с големи, бели викториански къщи, всяка от които имаше огромна веранда отпред и по пет-шест пощенски кутии до входната врата. Да се паркира в района, беше почти невъзможно. Понеже спряха на четири пресечки, Кат беше доволна, че не носи остри ботуши с високи токчета като Рийгън.

Когато стигнаха до вратата, стомахът й явно осъзна какво се случва, защото се сви на топка. Дишането й се ускори.

Още не можеше да повярва, че наистина прави това.

Момче. Парти. Непознати. Бира. Непознати. Парти. Момче. Гледане в очите.

Рийгън я погледна изпитателно.

— Не се шашкай — каза й строго.

Кат кимна и заби поглед в протритата изтривалка пред входа.

— Няма да те изоставя. Дори и да ми се иска.

Кат отново кимна и Рийгън отвори вратата.

Вътре беше топло и светло — точно обратното на онова, което Кат си представяше. Очакваше да види голи стени и мебели, които са стояли седмици наред до контейнерите за боклук, преди някой да реши да ги вземе.

Ала домът на Ливай беше доста приятен. Оскъдно обзаведен, но приятен. По стените тук-там висяха картини и навсякъде имаше растения — папрати, драцени и един бенджамин, който беше толкова огромен, че приличаше на дърво.

Свиреше успиваща електронна музика, но не много силно. Миришеше на ароматни пръчици.

Все още имаше доста хора — всичките по-големи от Кат, горе-долу на възрастта на Ливай. Повечето от тях просто си приказваха. До

стереоуредбата стояха две момчета, които се поклащаха в такт с музиката, без да им пука, че са единствените танцуващи.

Кат стоеше колкото е възможно по-близо до гърба на Рийгън и се стараеше да не й личи, че търси Ливай. (Имаше чувството, че стои на пръсти с ръка на челото и оглежда хоризонта за кораби.)

Всички познаваха Рийгън. Някой дойде и им подаде по бира. Кат взе своята, но не я отвори. Момчето се оказа съквартирант на Ливай. Един от многото. Почти всички хора, с които Кат се размина през следващите няколко минути, бяха съквартиранти на Ливай. Тя буквално гледаше през тях.

Може би Ливай беше в банята.

Може би вече си бе легнал. Тогава тя можеше да се пъхне в леглото му като Златокоска, а ако се събудеше, да му каже „до после“ и да изчезне. Златокоска и Пепеляшка в едно.

Рийгън беше изпила половината си бира, преди да попита някого къде е Ливай. Младежът, брадат индивид с черни очила „Рей-Бан“, се огледа наоколо и каза:

— Може би в кухнята.

Рийгън кимна, сякаш й беше все тая. *Понеже наистина й е все тая*, помисли си Кат.

— Ела да го намерим — каза тя на Кат, а когато се отдалечиха от хората, добави: — Дръж се естествено.

Къщата имаше три просторни стаи в предната част, всичките свързани помежду си — дневна, столова и зимна градина. Кухнята беше отзад и до нея се стигаше по тесен коридор. Рийгън вървеше малко по-напред и видя Ливай първа.

— Мамка му! — чу я да казва Кат още преди самата тя да прекрачи прага на кухнята.

Щом влезе, разбра защо.

Ливай се бе облегнал на плота (Ливай. Вечно облегнат.) и държеше бутилка бира в едната си ръка — същата ръка, с която прегръщаше през кръста някакво момиче.

Момичето изглеждаше по-голямо от Кат. Дори и със затворени очи. Другата си ръка на Ливай бе заровил в дългата й руса коса и я целуваше с невъобразима лекота.

Кат моментално сведе очи, изхвърча от кухнята, прекоси като насън цялата къща и излезе през входната врата. Знаеше, че Рийгън

върви след нея, защото я чуваше да повтаря:

— Мамка му! Мамка му! Мамка му!

ГЛАВА 23

— Нищо не разбирам — пелтечеше Саймън. — Що за птица е тоя Досад Подмолни? Човек ли е?

— Може би. — Мага изтри пясъка от очите си, махна с вълшебната пръчица във въздуха и прошепна: „Излез и се яви, където и да си“.

Саймън застина в очакване, но нищо не се случи.

— Може да е човек — каза Мага с характерната си иронична усмивка. — А може да е нещо друго, по-низше, предполагам.

— Магьосник ли е?

— Не — отвърна категорично Мага. — В това можем да бъдем напълно сигурни. Той е враг на магиите. Унищожава ги. Някои смятат, че ги поглъща. Заличава ги от лицето на земята винаги когато му се удаде възможност… Твърде си млад за всичко това, Саймън. Едва на единайсет. Но не е честно да го крия повече от теб. Досад Подмолни е най-голямата заплаха, която някога е грозяла Света на Маговете. Той е силен и вездесъщ. Да се бориш с него, е все едно да се бориш със съня, когато отдавна си преминал границата на изтощението. Но не трябва да се отказваме. Трябва да му дадем отпор. Приехме те в Уотфърд, защото смятаме, че Подмолни проявява по-специален интерес към теб. Искаме да те защитим. И ти обещавам, че ще бдя над теб дори с риск за собствения си живот. Но трябва час по-скоро да се научиш как да се пазиш сам, Саймън.

2001

ГЛАВА 17

Не говориха в колата. А Кат не се разплака. И слава богу. И без това се чувстваше като пълна глупачка…

Понеже беше глупачка.

Какво си мислеше? Че Ливай наистина я харесва? Как можеше дори да го допусне, след като през последните два дни сама беше посочила всички възможни причини, поради които това бе немислимо.

Може би се беше подвела, защото Рийгън смяташе, че е възможно, а тя не беше вчерашна…

Когато паркираха пред общежитието, Кат понечи да слезе, но Рийгън я спря.

— Чакай малко — каза й. Кат я погледна, стискайки дръжката на вратата. — Ужасно съжалявам. Изобщо не съм очаквала да се случи подобно нещо.

— Предпочитам да се правя, че не се е случило — отвърна Кат и усети, че очите й се пълнят със сълзи. — Не искам да говорим за това. И… знам, че ти е най-добрият приятел, но наистина те моля и ти да не говориш с него за тази вечер… нито пък за мен. Никога. И без това се чувствам като пълен идиот.

— Разбира се — отвърна Рийгън. — Както искаш.

— Искам да не го споменаваме повече.

— Дадено.

* * *

Рийгън умееше да си държи езика зад зъбите.

Не отвори дума за Ливай до края на уикенда. В събота сутрин той се обади на Кат, но тя не вдигна. Няколко секунди по-късно позвъни на Рийгън.

— Не го пренебрегвай заради мен — каза Кат. — Нали се разбрахме, че ще се държим така, сякаш нищо не се е случило?

— Ало… — каза Рийгън в телефона. — Да… Добре… Звънни ми отдолу. Кат се опитва да учи.

Половин час по-късно телефонът на Рийгън иззвъня и тя тръгна.

— До после — махна на Кат от вратата.

— Да — кимна й тя.

На следващия ден Ливай отново се опита да се свърже с Кат. Два пъти. Прати й и есемес, който гласеше:

Значи намериха петия заек. И сега какво? Предлагам джинджифилово лате и кекс с тиква за сведения по темата.

Ако не беше отишла на купона — ако не беше видяла Ливай в действие, щеше да възприеме това съобщение като покана за среща.

Знаеше, че, рано или късно, ще го види. Той беше най-добрият приятел на Рийгън и двамата все още учеха заедно…

Рийгън вероятно нямаше да му даде да припари, ако Кат я помолеше за това, но тя не искаше Ливай да почне да задава въпроси. Затова просто гледаше да не стои много-много в стаята. Започна да ходи в библиотеката след вечеря и да чете там. Ник обикновено го нямаше. Читалните бяха пусти. Кат носеше лаптопа си и се опитваше да работи върху курсовата си работа по творческо писане — разказ от десет хиляди думи. Беше започвала десетина пъти, но все още не беше стигнала до нещо, което заслужаваше да бъде доведено докрай.

След известно време обикновено се отказваше и сядаше да пише поредната глава от *Само напред, Саймън*. Беше влязла в серия и поставше нови и нови части почти всяка вечер. Преходът от курсовата работа към Саймън и Баз беше като преминаване на по-висока предавка. Дори мускулите на ръцете й се отпускаха. Започваше да трака върху клавиатурата по-бързо, да диша по-леко. Улавяше се, че кима с глава, докато пише, сякаш се опитваше да догони думите, които се лееха като водопад от нея.

Когато работното време на библиотеката свършеше, тя набираше 911 на телефона си и хукваше към общежитието с пръст върху зеления бутон.

Мина повече от седмица, преди да се засече с Ливай. Прибра се след училище един късен следобед и го завари да седи на леглото на

Рийгън, докато тя пишеше нещо на компютъра.

— Катрин! — възкликна той, ухили се до уши и свали слушалките от главата си.

Сто на сто слушаше някоя лекция. Рийгън твърдеше, че непрекъснато си ги пуска и дори си пази онези от тях, които му харесват.

— Дължа ти питие — каза той. — Топло или ферментирало, изборът е твой. Направо ги разбих на теста върху *Аутсайдерите*. Рийгън каза ли ти? Изкарах отличен.

— Браво — отвърна Кат, стараейки се да не й проличи колко много й се иска да го целуне и в същото време да го убие.

Мислеше, че Рийгън е на работа тази вечер и затова се прибра толкова рано, но не беше длъжна да стои тук. И без това имаше среща с Ник в библиотеката по-късно…

Направи се, че е дошла да си вземе нещо от бюрото, грабна пакетче дъвки, колкото да не е без хич, и тръгна към вратата.

— Излизам. Приятно — каза тя.

— Но ти току-що влезе — изненада се Ливай. — Не искаш ли да поостанеш да си поговорим за символиката в отношенията между Джони и Понибой? Или пък за антагонизма между Содапоп и Дари? Абе, дали има фенска литература за *Аутсайдерите*?

— Трябва да тръгвам — отвърна Кат, опитвайки се да го каже по-скоро на Рийгън. — Имам среща.

— С кого? — попита Ливай.

— С Ник. Партньора ми по писане.

— Ясно. Искаш ли да дойда да те придружа на връщане?

— Ник вероятно ще ме изпрати — каза тя.

— О! — Ливай свъси вежди, но продължи да се усмихва. — Добре тогава. До после.

Кат нямаше търпение да се махне оттам. Стигна до библиотеката за нула време и написа хиляда думи от *Давай напред*, преди Ник да се появи.

* * *

— Загаси това нещо — каза Ник. — Увреждаш мозъчните ми центрове с електрически импулси.

Кат затвори лаптопа. Той сложи раницата си на стола и извади тетрадката.

— Върху курсовата работа ли бачкаш?

— Косвено — отвърна тя.

— Тоест?

— Чувал ли си скулптори, които казват, че когато работят, не ваят самия обект, ами махат всичко излишно около него?

— Не — каза Ник и се настани на мястото си.

— Ами пиша всичко, което не е курсовата ми работа, за да може като седна да работя върху нея, в главата ми да няма нищо друго.

— Хитър номер — кимна одобрително той и плъзна отворената тетрадка към нея.

Кат я прелисти. Беше изписал пет листа от двете страни от последната им среща.

— А ти докъде си с курсовата? — попита тя.

— Не знам — отвърна той. — Май ще предам една история, която написах през лятото.

— Това не се ли брои за измама?

— Мисля, че не. По-скоро е адски добро планиране… Единственото, за което мога да мисля в момента, е тази история тук. — Той отново побутна тетрадката към Кат. — Искам да прочетеш какво съм написал.

Тази история тук беше тяхната история. Ник продължаваше да я нарича антилюбовна, въпреки че в нея нямаше нищо анти.

— Как да не е анти? — възразяваше той. — Тя обръща наопаки всичко, което човек очаква да намери в една любовна история. Отнесени погледи, „ти ме допълваш“ и тем подобни.

— „Ти ме допълваш“ е страхотна реплика — контрираше го Кат. — Говориш така, защото не си я измислил ти.

Не му беше казала, че пише любовни истории — че пренаписва една и съща любовна история — всеки ден от пет години. Че е писала истории със и без отнесени погледи, истории за любов от пръв поглед и за любов преди първия поглед, истории, в които любовта прерастваше в омраза и обратното…

Не му беше казала, че писането на любовни истории е неин специалитет. Единственото, в което наистина я биваше. И че неговата антилюбовна история звучи като пръв опит на някой начинаещ в областта на фенската литература — Мери Сю[1] на N-та степен. Главният герой очевидно беше самият той, а момичето очевидно обединяваше в едно Уинона Райдър, Натали Портман и Селена Гомес.

Вместо това поправяше грешките му. Пренаписваше диалозите. Изглаждаше местата, на които текстът звучеше странно.

— Защо го задраска това? — попита тази вечер Ник, надвесен над лявото й рамо. Миришеше хубаво. (*Извънредна емисия: Момчетата миришат хубаво!*) — Харесвах си го.

— Кое? Че героинята ни спира колата си на паркинг, за да духне глухарче и да си пожелае нещо?

— Ами свежо е — оправда се той. — И е романтично.

Кат поклати глава и опашката й се отърка в шията му.

— Нищо подобно. Кара я да изглежда като пълна тъпачка.

— Какво против имаш към глухарчетата?

— Имам против двайсет и двегодишни жени, които очакват глухарчетата да изпълнят желанията им и специално спират на паркинг за тая цел. Освен това не можа ли да измислиш друг модел кола? Какво е това старо волво?

— Щрих към характера на героинята.

— Изтъркано клише. Хващам се на бас, че всяко волво, произведено между 1970 и 1985, което е оцеляло до наши дни, се кара от шантави литературни героини.

— Всичко ми задраска — нацупи се Ник.

— Не съм ти задраскала всичко.

Той се надвеси над нея, за да види какво пише.

— Че то какво остана?

— Ритъмът — отвърна Кат. — Ритъмът ти е добър.

— Сериозно ли? — усмихна се той.

— Сериозно. Върви като валс.

— Обзе ли те завист? — ухили й се той още по-широко. Зъбите му бяха леко криви, но не дотам, че да се нуждае от шини.

— Определено — каза тя. — Аз не бих могла да напиша валс.

Понякога, когато си говореха по този начин, Кат беше почти сигурна, че той флиртува с нея. Но щом затвореха тетрадката, огънчето

в очите му винаги угасваше. В полунощ Ник отпрашваше, накъдето отпрашваше всеки път — вероятно да прегърне някоя блондинка през кръста с бира в ръка и да се целува с нея като невидял.

Кат продължи да работи по сцената. В полето на листа се разви цял нов диалог. Когато вдигна глава от тетрадката, Ник я гледаше, все така усмихнат.

— Какво? — попита тя.

— Нищо — отвърна той и се засмя.

— Какво де?

— Нищо. Просто… Направо да не повярваш как се сработихме. Наистина пишем заедно. Не ти ли се вижда странно? Все едно да мислим заедно.

— Готино е — каза Кат. — Писането е самотно занимание.

— Човек не би очаквал, че ще бъдем на една и съща вълна. Толкова сме различни.

— Не сме толкова различни.

— Шегуваш ли се? — изненада се той. — Я ни погледни отстрани.

— И двамата учим англицистика. И двамата пишем. Живеем в Небраска. Слушаме една и съща музика, гледаме едни и същи телевизионни канали, дори имаме еднакви кецове „Конвърс“.

— Да, но все едно Джон Ленън да пише с… Тейлър Суифт вместо с Пол Маккартни.

— Ще ти се! — отвърна Кат. — Де да беше толкова хубав като Тейлър Суифт.

Ник се засмя и я ръгна с химикалката.

— Знаеш какво имам предвид.

— Наистина е готино — повтори тя и го погледна. Все още не беше сигурна дали флиртува, но искрено се надяваше, че не. — Писането е самотно занимание.

Не остана време Кат да напише нещо свое в тетрадката. До края на вечерта двамата с Ник преправяха неговия пасаж. Волвото стана ръждясал крайслер „Неон“, а глухарчето изхвърча съвсем.

В дванайсет без петнайсет те си събраха нещата и тръгнаха към изхода. Когато излязоха на стълбите пред библиотеката, Ник вече гледаше в телефона си.

— Ей, искаш ли да се разходиш до Паунд Хол на път за колата? — попита Кат. — Можем да повървим заедно.

— Трябва да се прибирам — отвърна той, без да вдига поглед от телефона. — Ще се видим в клас.

— Естествено — каза тя и побърза да набере 911, преди да е изчезнал в тъмнината.

* * *

— Татко? Кат е. Просто исках да те чуя. Мисля да се прибера за уикенда. Звънни ми.

…

— Татко? Ще пробвам да ти звънна в работата. Четвъртък е. Смятам да се прибера утре. Обади ми се. Или пиши на мейла. Обичам те.

…

— Здрасти, миличка. Татко е. Не се прибирай този уикенд. Ще снимам реклама за „Гравиоли“ в Тълса. Тоест, прибери се, ако искаш. Вдигни купон. Като Том Круз в… кой беше този филм? Не *Топ Гън*… А, сетих се: *Рискован бизнес*! Въобще забавлявай се. Покани когото искаш, може и филма да си пуснете. Нямам нищо за пиене, но има още малко зелен фасул в тенджерата. Обичам те, Кат. Продължавате ли да се карате със сестра ти? Недейте.

* * *

Този уикенд в библиотеката имаше повече народ от обикновено. Сесията започваше след една седмица и всичко живо зубреше. На Кат й се наложи да обикаля дълго, преди да намери по-уединено място, на което да седне. Сети се за Ливай и за теорията му, че колкото повече ходиш, библиотеката те опознава и почва да ти прави номера. Тази вечер тя се шмугна през една вратичка встрани от стълбището, която беше сигурна, че никога не е виждала. На табелата пишеше *Южно хранилище*.

Вратичката водеше към съвсем нормално по размери помещение, което беше огледален образ на хранилището на Ник. Дори вятърът духаше в обратната посока.

Кат намери едно свободно място, остави чантата и съблече палтото си. От другата страна на сивата преграда седеше едно момиче, което се понадигна да й се усмихне. После се огледа набързо из стаята, надвеси се през преградата и каза:

— Извинявай, че те притеснявам, но тениската ти е супер.

Кат погледна да види с какво е облечена. Носеше фланелката с надпис *Спокойно и само напред*, онази с Баз и Саймън.

— Благодаря — отвърна тя.

— Адски е готино да срещнеш човек, който чете фенска литература…

Вероятно Кат изглеждаше изненадана, защото момичето добави:

— Боже, ти сигурно нямаш представа за какво говоря.

— Напротив — отвърна Кат. — Имаш предвид *Само напред, Саймън*, нали?

— Да! — възкликна момичето, изсмя се в шепи и се огледа смутено наоколо. — Притесних се, че ще ме сметнеш за откачена. Понякога се чувствам така, все едно водя таен живот. На хората им се вижда странно… Четеш фенска литература, значи нещо не си в ред.

— Често ли четеш такива истории? — попита Кат.

— Напоследък не толкова често — отвърна момичето. — В гимназията бях направо пристрастена.

Русата й коса беше вързана на опашка, а на суитчъра й пишеше *Вердигър Хоукс. Напред, ястреби, напред!* Въобще не изглеждаше задръстена или необщителна…

— А ти? — попита тя.

— И досега чета много… — отвърна Кат.

— Направо обожавам Маджикат — прекъсна я момичето, сякаш едва се сдържаше да го каже. — Луда съм по *Само напред*. Следиш ли го?

— Да.

— Тя поства толкова често напоследък. Като видя, че е качила нова глава, зарязвам всичко и почвам да чета. И после я препрочитам. Съквартирантката ми ме мисли за ненормална.

— Моята също.

— Обаче какво да правя — Маджикат е толкова добра. Никой не пише като нея. Нейните Баз и Саймън са просто уникални. Влюбена съм в Баз. Направо го обожавам. А навремето бях голям фен на Саймън и Агата.

— Неее! — възмути се Кат.

— Знам, бях малка.

— Ако на Агата наистина й пукаше за някого от двамата, щеше да избере един от тях — каза Кат.

— Нали? Помниш ли сцената в *Само напред*, когато Саймън скъса с нея? Страшно се изкефих.

— Не ти ли се стори прекалено дълга?

— Не — отвърна момичето — А на теб?

— Ами не знам.

— На мен нищо, което Маджикат пише, не ми се струва прекалено дълго. Мога да я чета до безкрай. Направо не мога да се наситя. — Момичето размаха ръце пред устата си като Бисквитеното чудовище, когато яде бисквити. — Казвам ти, луда съм по *Само напред*. Усещам, че скоро ще се случи нещо грандиозно.

— Аз също — отвърна Кат. — Мисля, че Мага ще се обърне срещу Саймън.

— Неее! Смяташ ли?

— Просто такова предчувствие имам.

— Направо щях да откача, докато не потръгнат нещата между Саймън и Баз. А сега чакам с нетърпение някоя по-гореща любовна сцена. Това е единствената ми критика към *Само напред*, няма достатъчно екшън между двамата.

— Наистина много рядко има любовни сцени — отвърна Кат и усети, че се изчервява.

— Когато ги има обаче, са жестоки.

— Мислиш ли?

— Ами… — разсмя се момичето. — Да, мисля.

— А после се чудим защо хората ни смятат за пълни извратеняци — каза Кат.

Момичето пак се разсмя.

— Права си. Понякога забравям, че предстои да излезе още една книга от оригиналната поредица. Просто не мога да си представя, че

историята ще свърши по друг начин, освен по този, който Маджикат е избрала.

— Понякога, когато чета оригиналните романи, почти забравям, че Саймън и Баз не са влюбени — каза Кат.

— И аз така! Много харесвам Джема Т. Лесли. Давам си сметка, че ако не бях чела книгите й като малка, сигурно щях да съм друг човек. И знам, че Маджикат нямаше да съществува без нея. Но сега тя ми харесва повече. Мисля, че е любимият ми автор. А не е издала нито една книга…

Кат буквално зяпна от почуда. Не знаеше какво да каже.

— Не може да бъде — смотолеви.

— Нали? — отвърна момичето. — Но е самата истина… О, боже, извинявай. Надух ти главата. Просто никога не ми се удава случай да говоря за това в реалния живот. Освен с гаджето си. Той знае колко съм откачена на тая тема.

— Няма за какво да се извиняваш — каза Кат. — Беше ми приятно.

Момичето се върна на мястото си. Кат също седна. Включи лаптопа, помисли си за миг за професор Пайпър, а после отвори файла с най-новата глава на *Само напред*.

Предстоеше да се случи нещо грандиозно.

* * *

— Татко, Кат е. Върна ли се от Тълса? Просто исках да те чуя. Звънни ми.

…

— Татко? Кат е. Обади ми се.

…

— Здрасти, Кат. Татко е. Върнах се. Всичко е наред. Не се притеснявай за мен. Притеснявай се за изпитите си. Не, знаеш ли какво? За нищо не се притеснявай. Опитай се да живееш, без да се притесняваш, миличка. Страхотно е. Все едно летиш. Обичам те. Поздрави сестра си.

…

— Татко? Знам, че не искаш да се притеснявам, но ще се притеснявам по-малко, ако ми се обадиш. И не в три сутринта.

* * *

— Остават десет дни… — каза професор Пайпър.

Вместо на обичайното си място на катедрата, днес тя бе застанала пред прозорците. Навън валеше сняг — поредният за тази година, а беше едва началото на декември — и преподавателката изглеждаше доста впечатляващо на фона на заскреженото стъкло.

— Ще ми се да вярвам, че всички сте приключили с разказите си и сега само доизкусурявате някои детайли… — продължи тя, оглеждайки залата със сините си очи, и тръгна между банките, усмихвайки се на хората, покрай които минаваше. Кат я побиха тръпки, когато погледите им се срещнаха. — Но понеже и аз съм писател, прекрасно разбирам колко лесно е да се разсеете. Умишлено да търсите повод да си насочите вниманието другаде. Да правите всичко друго, само и само да не застанете пред празния лист. — Тя се усмихна на едно от момчетата. — По-скоро пред празния екран… Така че, ако не сте приключили, ако не сте започнали дори, мога да проявя разбиране. Но ви умолявам: веднага седнете да пишете. Изолирайте се от света, изключете интернета, залостете вратата и пишете, сякаш животът ви зависи от това. Сякаш бъдещето ви зависи от това. Защото ще ви кажа само едно… — Тя погледна един от любимците си и се усмихна. — Ако искате да участвате в семинара ми за напреднали следващия семестър, трябва да изкарате поне „много добър“ този семестър. А разказът ще формира половината от крайната ви оценка. Този курс е за писатели — подчерта тя. — За хора, които са склонни да преодолеят страховете си и да се посветят изцяло на писателското поприще. Обичам ви всичките, но ако смятате да си губите времето, аз не възнамерявам да губя своето. — Тя спря до Ник и му се усмихна. — Разбрахме ли се?

Ник кимна. Кат заби поглед в банката.

* * *

Не си беше прала чаршафите, но по тях вече не беше останала нито следа от Ливай. Тя зарови лице във възглавницата, уж случайно, въпреки че беше сама в стаята и нямаше защо да се крие.

Калъфката й миришеше на мръсна калъфка. И малко на чипс.

Кат затвори очи и си представи, че Ливай лежи до нея и краката му докосват нейните. Спомни си как гласът й бе пресипнал онази нощ и той я прегърна, сякаш искаше да й даде сила и опора, сякаш искаше да я облекчи.

Спомни си мекотата на ризата му, сочните му, всепоглъщащи устни и собствените си пръсти, които толкова кратко бяха галили врата му.

И се разплака така неудържимо, че чак носът й потече. Избърса го във възглавницата, защото вече беше все тая.

---

[1] Идеализиран до крайност персонаж, характерен за фенската литература, надарен с неестествено големи достойнства и способности, и обикновено отразява комплексите на самия автор в реалния живот. — Бел.пр. ↑

Саймън тичаше с всички сили. Не по-бързо. Омагьосваше краката си да се движат светкавично, клоните и камъните по пътя си — да се отместват встрани.

Може би вече беше късно. Видя Агата да лежи в гората и реши, че наистина е закъснял… Но тялото й трепереше. Беше уплашена, ала все пак жива.

Баз бе клекнал до нея и също се тресеше целият. Косата му беше паднала над челото — нещо, което той при други обстоятелства никога не би допуснал, а бледото му лице светеше странно на лунната светлина, сякаш озарено отвътре. Саймън се учуди защо Агата не се опитва да избяга. *Сигурно е зашеметена*, помисли си той. *Вампирите могат да зашеметяват жертвите си, нали?*

— Махай се! — просъска Баз.

— Баз… — каза Саймън, протягайки ръка към него.

— Не ме гледай.

Саймън се стараеше да не го гледа в очите, но не отмести поглед.

— Не ме е страх от теб.

— А трябва. Мога да ви убия и двамата — първо нея, после и теб, преди изобщо да сте разбрали какво се случва. Адски съм бърз, Саймън…

На последните няколко думи гласът му затрепери.

— Знам…

— И адски силен…

— Знам…

— И адски жаден…

— Знам — почти прошепна Саймън.

Баз разтърси рамене. Агата понечи да се надигне — сигурно беше дошла на себе си. Саймън впери съсредоточен поглед в нея и поклати глава, за да й каже да не мърда. После пристъпи още няколко крачки напред. Вече беше съвсем близо. Баз спокойно можеше да го стигне.

— Не ме е страх от теб, Баз.

— Защо?! — изрева той.

Беше животински рев. Рев на ранено животно.

— Защото те познавам и знам, че няма да ми сториш зло.

Саймън протегна ръка и леко отметна кичура черна коса от челото му. Баз трепна при допира и огромните му кучешки зъби лъснаха на оскъдната светлина.

— Толкова си силен, Баз.

И тогава Баз се протегна, сграбчи Саймън през кръста, строполи се на колене и зарови лице в корема му.

Агата се шмугна покрай тях и хукна към крепостта. Саймън сложи ръка на тила на Баз и се надвеси над него.

— Знам — каза тихо. — Всичко знам.

Маджикат
Из „Само напред, Саймън“
FanFixx.net

февруари 2011

ГЛАВА 18

— Ти да не би да си се преселила тук? — попита Ник и застопори количката с книги до стола й.

— Просто се опитвам да пиша — отвърна Кат и побърза да затвори лаптопа, преди да е надникнал в екрана.

— Върху разказа си ли работиш? — Той седна на стола до нея и понечи да отвори компютъра. Тя сложи ръка отгоре. — Реши ли вече в каква посока ще го развиеш?

— Да — отвърна Кат. — Имам някои идеи.

Той свъси вежди за миг, а после поклати глава.

— Не се притеснявам за теб. Ти си в състояние да напишеш десет хиляди думи и насън.

Наистина можеше. Веднъж беше написала десет хиляди думи за *Само напред* за една нощ. На другия ден ръцете я боляха…

— А ти? — попита тя. — Готов ли си?

— Почти. Е… поне знам какво ще направя — усмихна й се той.

Беше една от онези усмивки, които я караха да се пита дали пък не флиртува с нея.

Усмивките объркват хората, помисли си тя. *Затова не се усмихвам*.

— Мисля да предам антилюбовната си история.

Той вирна гъстите си вежди и се ухили до уши.

На Кат буквално й увисна ченето.

— Историята?! Тази, над която работихме заедно?

— Да! — отвърна въодушевено Ник и пак вдигна вежди. — Отначало си мислех, че е твърде рисковано. Разказът трябва да разказва нещо. Но както винаги си казвала, става дума за двама души, които се влюбват. Нима има по-хубав сюжет от този? Освен това сме обработили достатъчно текста. Мисля, че е готов. — Той я сръчка с лакът и зачака реакция, вперил поглед в очите й. — Е, какво мислиш? Страхотна идея, нали?

Кат отново зяпна.

— Ами… Просто… — заекна тя и сведе очи към масата, на която обикновено стоеше тетрадката. — Писахме я заедно.

— Кат… — каза той, видимо разочарован. — Какво искаш да кажеш?

— Наричаш я *твоята* история.

— Ти я наричаш така — прекъсна я той. — Все повтаряш, че се чувстваш повече като редактор, отколкото като съавтор.

— Бъзиках те.

— И сега ли ме бъзикаш? Защото не мога да разбера.

Тя вдигна глава и го погледна. Изглеждаше напрегнат. И разочарован. Сякаш Кат го бе засегнала с нещо.

— Искаш ли да си говорим честно? — попита той, без да я изчака да отговори. — Историята беше моя идея. Аз започнах да я пиша. Само аз работя върху нея извън библиотеката. Оценявам помощта ти, ти си гениален редактор и имаш огромен потенциал, но наистина ли смяташ, че историята е *твоя*?

— Не. Разбира се, че не — отвърна Кат и усети, че гласът й става писклив. — Но ние я писахме заедно. Като Ленън и Маккартни…

— Джон Ленън и Пол Маккартни неведнъж са казвали в интервюта, че пишат песните си поотделно, а после ги обсъждат помежду си. Действително ли мислиш, че Джон Ленън е написал половината от „Вчера“? Или пък че Пол Маккартни е съавтор на „Революция“? Не ставай смешна.

Кат стисна юмруци под масата.

— Виж — каза Ник, усмихвайки се някак насила. — Наистина много оценявам всичко, което си направила. Ти ме разбираш като творец, както никой друг не ме е разбирал. Ти си най-добрият ми критик. И искам да продължим да обсъждаме работите си. Искам да мога да ти дам някое предложение, без да имам усещането, че взимаш нещо мое. И обратното.

Тя поклати глава.

— Това е…

Не знаеше какво да каже, затова дръпна лаптопа към себе си и започна да увива кабела около него. Онзи, който Ейбъл й бе подарил. (Ето колко полезен се оказваше.)

— Кат… недей така. Хвърляш ме в оркестъра. Наистина ли се сърдиш? Действително ли мислиш, че крада от теб?

Тя отново поклати глава и сложи компютъра в чантата си.

— Ядосана ли си? — попита той.

— Не — прошепна тя. Все пак бяха в библиотека. — Просто…

Пак това „просто“.

— Мислех, че ще се зарадваш — каза той. — Само ти си била свидетел колко усърдно съм работил над тази история. Знаеш, че съм излял душата си в нея.

— Знам — отвърна тя.

Това беше вярно. Ник се вълнуваше от историята. На нея й беше безразлично. Вълнуваше я самото писане. Онова вълшебно трето присъствие, което се появяваше между тях, когато работеха заедно. Щеше да идва в библиотеката, за да пише с Ник, дори да пишеха некролози или текстове за етикети на шампоан.

— Просто… — подхвана пак тя. — Трябва да работя върху разказа си. Срокът наближава.

— Не може ли да работиш тук?

— Не искам да увреждам мозъчните ти центрове с електрически импулси — промърмори тя.

— Искаш ли да се видим още веднъж, преди да си предадем курсовите работи, просто да им хвърлим едно последно око?

— Защо не — каза тя без каквото и да било намерение да го вижда.

После се обърна и си тръгна. Щом сви към стълбите, хукна с всички сили и бяга през целия път до общежитието, сам-сама в тъмнината.

* * *

В сряда следобед, след изпита по биология, Кат се прибра право вкъщи и седна пред компютъра. Нямаше да мръдне от стаята, нито да припари до интернет, докато не завърши курсовата си работа по творческо писане.

Пръстите й нямаше да спрат да се движат по клавиатурата, докато не видеше един първи вариант на екрана, дори да й се наложеше да пише неща като: *Нямам никаква представа какво, по дяволите, пиша в моментааааа*.

Все още нямаше нито сюжет, нито герои…

Беше изгубила цял час в писане на някакъв диалог между двама съпрузи, от който нищо не излезе. Нямаше никакво развитие, никакво действие. Жената и мъжът просто спореха на тема „брюкселско зеле“, като зелето не беше метафора за нищо по-съществено.

После започна да пише разказ за раздялата на двама души, описана от гледна точка на тяхното куче. След това започна разказ, в който кучето умишлено разрушава брака на една двойка. А накрая просто спря, защото не се интересуваше нито от кучета, нито от женени хора.

Хрумна й да натрака всичко, което си спомняше от антилюбовната история на Ник. Това определено щеше да прикове вниманието на професор Пайпър.

Мислеше си да вземе някоя от историите за Саймън и Баз и просто да промени имената. (Това вероятно щеше да мине, ако професор Пайпър вече не й бе вдигнала мерника.)

Дали пък не можеше да вземе една от историите за Саймън и Баз и да промени всички съществени подробности. Примерно Саймън е адвокат, а Баз — шпионин. Или пък Саймън е ченге, а Баз — собственик на пекарна. Или Саймън обича брюкселско зеле, а Баз е куче.

Отчаяно се нуждаеше да влезе поне за малко в интернет. Колкото да види пощата си или да потърси нещо. Но не си позволи да отвори браузъра дори за да провери дали съществителното *брюкселско* се пише с малка или с главна буква.

Накрая стана от стола и отиде до тоалетната. Вървеше бавно по коридора, надявайки се някой да я заговори, че да има оправдание да се помотае, но наоколо не се мяркаше никой. Върна се в стаята и легна на леглото. Предишната вечер бе учила до късно по биология и бе съвсем лесно да затвори очи.

Видя й се почти разнообразяващо да се тормози заради Ник вместо заради Ливай. Харесваше ли го? (Ник. За Ливай нямаше никакво съмнение.) Или просто й харесваше онова, което символизираше? Умен, талантлив, хубав — в стил Първа световна.

Сега само като си помислеше за Ник, й идеше да потъне в земята от срам. Беше изиграна. Измамена. Дали го беше планирал от самото начало? Или просто беше в безизходица? Като нея в момента.

Ник и тъпата му история.

Наистина беше негова. Кат никога не би я написала по такъв начин. Глупава, шантава героиня. Глупав, претенциозен герой. Никакви дракони.

Историята си беше на Ник. Само дето я бе прекарал да му я напише. Понеже беше ненадежден разказвач. Това е.

Кат искаше да поработи върху своята история сега. Не онази за курса на професор Пайпър, а онази за Саймън и Баз. *Само напред* беше нейната история. Хиляди хора я четяха. Хиляди хора чакаха да я завърши.

Колкото до разказа, който трябваше да напише за курса, само на един човек му пукаше дали ще го предаде. И този човек дори не беше тя.

* * *

Кат заспа, просната по корем, с все обувките.

Когато се събуди, навън беше тъмно. Мразеше да заспива по светло и да се буди по тъмно. Дезориентираше се. Главата я болеше, на възглавницата й имаше петно от слюнка. Това ставаше само когато спеше през деня.

Тя се надигна като дрогирана и осъзна, че телефонът й звъни. Не разпозна номера.

— Ало?

— Катрин? — чу се мъжки глас отсреща.

— Да? Кой се обажда?

— Здравей, Катрин. Кели е. Кели, колегата на баща ти.

Кели беше творческият директор в агенцията, в която работеше баща й. Човекът с пандата. Всички вкъщи го знаеха като „шибания Кели“, защото когато се споменаваше, името му винаги вървеше с този епитет. „Шибаният Кели иска да почнем всичко отначало по рекламната кампания на Килпатрик.“ Или пък: „И тогава на шибания Кели му щукна, че роботът трябва да танцува“.

Кели беше единствената причина, благодарение на която баща им все още имаше работа. Взимаше го със себе си всеки път, когато се местеше от една агенция в друга.

Кели отдаваше понякога откаченото поведение на баща им на неговата креативност. „Имате гениален баща, беше им казал веднъж на едно коледно парти. Мозъкът му е проектиран специално, за да създава реклами. Като прецизен инструмент е.“

Кели имаше мек и напевен глас и говореше така, сякаш се опитваше да ти продаде нещо всеки път, когато си отвореше устата. „Момичета, опитвали ли сте коктейла със скариди тук? Непременно трябва да го опитате. Уникален е.“

Сега този мек и напевен глас накара Кат да изтръпне.

— Здравейте — каза тя.

— Виж, Катрин. Извинявай, че те притеснявам в училище. Знам, че сте в сесия. И моят Конър се готви за изпити.

— Да?

— Взех номера ти от телефона на баща ти и искам да ти кажа, че той е съвсем добре, всичко е наред, но ще прекара тази нощ, може би и следващите няколко дни, тук в болницата. В „Сейнт Ричардс“…

— Какво е станало?

— Нищо. Добре е. Наистина. Просто има нужда от малко почивка.

— Защо? Случило ли му се е нещо? Защо сте го завели там? Вие ли го заведохте?

— Да, аз. Лично го докарах. Не че нещо е станало. Просто малко се пренатовари в работата. Всички сме под пара. Работим като луди… Но татко ти не излизаше от офиса… Няколко дни не беше напускал кабинета си.

Колко дни? Хранеше ли се? Ходеше ли до тоалетната? Да не би да е барикадирал вратата с бюрото си? Ами ако е хвърлял предмети от седмия етаж? Ами ако е крещял по коридорите *Всички сте продажни путьовци. Всички до един. И особено ти, Кели, шибан, безмозъчен селянин*? Насила ли са го изнесли? През деня ли е станало? Колегите му видели ли са?

— В „Сейнт Ричардс“ ли е? — попита Кат.

— Да, правят му изследвания. Дадоха му нещо, за да поспи. Мисля, че това наистина ще му е от полза.

— Идвам — каза тя. — Предайте му, че идвам. Да не би да се е наранил?

— Не, Катрин. Нищо му няма. Спи в момента. Мисля, че ще се оправи. Просто последните месеци му дойде малко в повече.

Месеци ли?

— Тръгвам веднага.

— Добре — отвърна Кели. — Може би няма да ме завариш, мисля да се прибера, но това е номерът на мобилния ми телефон. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Благодаря ви.

— Не го казвам просто така. Знаеш колко съм привързан към баща ти. Той ми е като талисман. Бих направил всичко за него.

— Много съм ви задължена.

Тя затвори първа. Не можеше да губи повече време.

Веднага набра номера на Рен. Сестра й сякаш се изненада, че я чува. Кат започна без увъртане.

— Татко е в „Сейнт Ричардс“.

— Какво? Защо?

— Откачил е в офиса.

— Добре ли е?

— Не знам. Кели каза, че е отказвал да излезе от кабинета си.

— Шибаният Кели ли?

— Да.

— И всичко това пред колегите? Татко ще бъде съсипан.

— Знам — отвърна Кат. — Отивам при него, веднага щом намеря кой да ме закара.

— Кели ли ти каза да отидеш?

— Трябва ли да ми каже някой, Рен?

— В сесия сме, а много добре знаеш, че най-вероятно са го натъпкали с успокоителни и едва ли е в съзнание. Да се обадим утре да видим как е и ще решим.

— Той е в болница, за бога!

— „Сейнт Ричардс“ не е точно болница.

— И какво? Мислиш, че не трябва да отидем?

— Мисля, че трябва да си вземем изпитите — каза Рен. — Дотогава той тъкмо ще е излязъл от унеса и ще бъдем до него.

— Аз отивам — отсече Кат. — Ще звънна на баба да видя дали може да дойде да ме вземе.

— Баба е в Чикаго.

— Ох, да, вярно.

— Ако наистина искаш да отидеш, мога да се обадя на мама. Сигурна съм, че ще се отзове. Ако е толкова важно за теб.

— В никакъв случай! Ти нормална ли си?

— Уф, добре. Ще ми звъннеш ли от болницата?

На Кат й се щеше да каже нещо язвително от рода на „Не искам да ти прекъсвам ученето за изпити“, но каза просто:

— Да.

След това се обади на Рийгън. Рийгън имаше кола. Рийгън щеше да разбере… Тя обаче не вдигна.

Кат се сви в леглото и се разплака.

За баща си — за състоянието му и за унижението. И за себе си — за това, че не беше до него да го предпази, и за това, че дори нещо толкова неприятно не я сближаваше с Рен. Как можеше да бъде толкова безразлична? Това, че се беше случвало и преди, не означаваше, че не е сериозно. Не означаваше, че той няма нужда от тях.

После плака, че няма повече приятели с коли…

А накрая се обади на Ливай.

Той вдигна веднага.

— Кат?

— Здрасти, Ливай. Как си?

— Добре. Работя.

— Не ви ли е забранено да говорите по телефона, докато сте на работа?

— Забранено ни е.

— О, извинявай. Виж, като свърши смяната ти, дали има някакъв шанс да ме закараш до Омаха? Знам, че е доста път, и ще ти дам пари за бензина… Но трябва спешно да отида заради баща си.

— Идвам веднага да те взема. До петнайсет минути съм при теб.

— Не, Ливай, мога да изчакам. Нали си на работа?

— Спешно ли е?

— Да — каза тихо тя.

— Значи ще се видим след петнайсет минути.

Нямаше начин Сноу да го види на балкона. Беше прекалено зает да учи стъпките за бала. По-скоро да тъпче копринените обувки на Агата. Самата тя изглеждаше великолепно днес. Златисторусата й коса и млечнорозовата й кожа бяха дори по-сияйни от обикновено. *Това момиче е като видение*, помисли си Баз. Като мираж. Като лятна мъгла.

Саймън пристъпи напред извън такта, тя залитна и той я притисна по-близо до себе си, за да не падне.

О, какъв мил момент. Просто да се просълзи човек.

— Той никога няма да я изостави. Нали ти е ясно?

На Баз му идеше да скочи и да завре тоя всезнайко в миша дупка, но се сдържа. Дори не извърна глава.

— Здравей, Пинелъпи.

— Губиш си времето — каза тя. — Той е убеден, че са родени един за друг.

— Знам — отвърна Баз и се обърна, за да скрие лицето си в сянка. — И аз така…

Маджикат и Ренегат
Из „Тиранус Базилтън от рода Пич“
FanFixx.net

декември 2009

ГЛАВА 19

Ливай не попита нищо, а Кат нямаше желание да влиза в подробности.

Каза му само, че баща й е в болница, без да уточнява защо. Благодари му няколко пъти, пъхна двайсетдоларова банкнота в жабката на колата и каза, че ще му даде още, щом се добере до банкомат.

Стараеше се да не го гледа, защото всеки път, когато го погледнеше, си представяше как се целува — с нея или с онова момиче, а и двете бяха еднакво болезнени.

Мислеше, че ще започне да я засипва с въпроси и очарователни наблюдения, но той я остави на мира. След около двайсет минути я попита дали може да си пусне някаква лекция. Предстоеше му важен изпит.

— Разбира се — отвърна Кат.

Той подпря репортерски касетофон на таблото и през следващите четирийсет минути двамата слушаха плътния глас на един професор, който говореше за устойчиви фермерски практики.

Когато влязоха в града, Кат започна да го упътва накъде да кара. Беше идвал в Омаха само два-три пъти. Не след дълго завиха към паркинга на болницата. Кат се надяваше да не е видял табелата, на която пишеше *Център за психично здраве и поведенчески отклонения „Сейнт Ричардс“*.

— Може просто да ме оставиш пред входа — каза тя. — Много съм ти благодарна, че ме докара.

Ливай спря касетофона.

— Ще се чувствам много по-добре, ако те придружа. Поне до фоайето.

Кат не възрази. Слезе от колата и тръгна към входа. С влизането отиде право на регистратурата и с периферното си зрение видя Ливай да сяда на един от столовете зад нея.

Мъжът зад плота не беше особено услужлив.

— Ейвъри… — замънка той. — Ейвъри… Артър. Тц! Няма право на свиждане.

Кат попита дали може да говори с някой лекар или сестра. Мъжът не знаеше. Попита дали баща й е буден. Не можеше да й каже, федерални разпоредби и прочее.

— Добре тогава — стисна зъби тя. — Ще седна ето там и няма да мръдна, докато не говоря с някого. Моля да уведомите, когото трябва, че чакам и искам да видя баща си.

Мъжът, който приличаше повече на телохранител, отколкото на служител в здравно заведение, най-невъзмутимо й отговори, че може да си седи колкото иска. Кат се замисли дали е бил на работа, когато са довели баща й? Дали е трябвало да го озаптяват? Дали е крещял? Дали е плюел. Искаше всички тук, и най-вече този неприятен тип да знаят, че баща й е човек, не просто някакъв луд, и че има близки, които ги е грижа за него и няма да допуснат да бъде малтретиран или тъпкан безразборно с лекарства.

Тя демонстративно седна на един стол точно срещу грубия санитар. След десетина минути Ливай каза:

— Не те ли пускат?

— Ще ме пуснат — отвърна Кат и го погледна, но не и лицето му. — Виж, сигурно ще вися с часове тук. По-добре да тръгваш.

Той се наведе напред, опря лакти на коленете си и се почеса зад врата, сякаш мислеше как да постъпи.

— Няма да те оставя сама в чакалнята на болница — каза накрая.

— Но аз просто седя и чакам — отвърна тя.

— Значи и аз ще чакам — сви рамене той и се облегна назад. — Може да се наложи да те закарам някъде.

— Както искаш — каза тя, а после почти насила добави: — Благодаря ти… Обещавам, че няма да ми стане навик да те викам всеки път, когато някой от роднините ми се напие или откачи.

Ливай свали якето си и го остави на съседния стол. Беше облечен с черен пуловер и черни джинси и още държеше репортерския касетофон. Прибра го в джоба си и попита:

— Има ли къде човек да си купи кафе тук?

„Сейнт Ричардс“ не беше като другите болници. Външни хора се допускаха само до фоайето, а и то беше по-скоро коридор със столове. Дори телевизор нямаше.

Ливай стана, отиде до регистратурата, облегна се небрежно на плота и почна да си приказва със санитаря.

Кат чак се раздразни. Извади телефона си и прати есемес на Рен.

В болницата съм. Чакам да ме пуснат при татко.

После понечи да се обади на баба си, но реши, че е по-добре да изчака, докато не получи някаква информация.

Нещо иззвъня. Тя вдигна очи от телефона и с изумление видя Ливай да влиза към отделенията. Той я погледна през рамо, усмихна й се и изчезна зад непрозрачната врата.

Отдавна не й се бе усмихвал. Сърцето й се сви, очите й се насълзиха…

Нямаше го доста време.

Сигурно вече го развеждат из болницата, помисли си тя. *Няма да се учудя, ако се върне с халба бира, следи от червило по лицето и билети за финала по футбол.*

Кат нямаше с какво да се занимава, освен с телефона си, но батерията падаше и тя го пъхна в чантата, опитвайки се да не мисли за него.

След известно време вратата отново иззвъня и Ливай влезе във фоайето с две кафета в картонени чаши и два сандвича в кутии под мишницата.

— Пуешко или шунка? — попита той.

— Защо винаги ме храниш?

— Ами работя в заведение за обществено хранене и уча животновъдство…

— Пуешко — каза тя.

Стана й приятно, че се е сетил за сандвичите, но все още не можеше да го погледне в очите. (Защото знаеше какво е усещането. Очите му бяха топли и бебешкосини. Караха я да се чувства различна, по-специална от другите.)

— Как успя да влезеш? — попита тя и взе едната чаша.

— Питах дали има някъде кафе — отвърна той.

Кат разопакова сандвича и започна да къса малки парчета от него, които сплескваше между пръстите си, преди да ги сложи в устата си. Майка й навремето й се караше, че обезобразява храната. Баща й

нито веднъж не й направи забележка — неговите обноски на масата бяха далеч по-укорителни.

— Можеш — каза Ливай, вадейки сандвича си от кутията.

— Какво мога?

— Да ми се обадиш следващия път, когато някой откачи или бъде арестуван… Радвам се, че ми звънна днес. Мислех, че си ми сърдита.

Кат притисна още една хапка от сандвича. По пръстите й се разтече горчица.

— Ти ли си човекът, когото всички викат, когато са в беда?

— Питаш ме дали съм Супермен?

Тя не го гледаше, но по гласа му разбра, че се усмихва.

— Знаеш какво имам предвид. На теб ли се обаждат приятелите ти, когато имат нужда от помощ? Понеже никога не отказваш?

— Не знам… — отвърна той. — Определено ме търсят, когато се местят. Мисля, че е заради пикапа.

— Когато ти звъннах днес — каза тя, вперила поглед в обувките си, — бях сигурна, че ще ме закараш. Стига да можеш.

— Естествено — отвърна той.

— Чувствам се като използвачка.

— Експлоататорка? — засмя се той. — Пропускаш обаче, че не можеш да ме експлоатираш против волята ми…

Кат отпи от кафето. Нямаше нищо общо с джинджифиловото лате.

— Притесняваш ли се за баща си? — попита Ливай.

— И да, и не — каза тя и го погледна за секунди. — Не му е за първи път. Случвало се е и преди… Обикновено не се стига дотук. Обикновено сме до него, за да реагираме навреме.

Ливай хвана сандвича в единия край и отхапа от другия.

— Ако не си много притеснена, можеш ли да ми кажеш защо ми се сърдиш? — попита той, дъвчейки.

— Не е важно — смотолеви тя.

— За мен е важно — каза той и преглътна хапката си. — Отбягваш ме. Щом се появя, излизаш от стаята.

Кат мълчеше.

— Заради онова, което се случи ли? — попита той.

Тя не знаеше какво да му отговори. Не искаше да му отговаря. Погледна към стената отсреща, където можеше да има телевизор, ако

това място не беше като затвор.

Ливай се наведе към нея и каза:

— Защото, ако е заради това, много съжалявам. Не съм искал да те поставя в неудобно положение.

Кат притисна пръсти в основата на носа си. Нямаше представа къде се намират слъзните й канали, но в момента ужасно й се искаше да ги затвори завинаги.

— Съжаляваш?

— Съжалявам, че те притесних — отвърна той. — Струва ми се, че не съм разчел правилно поведението ти, и се извинявам, ако е така.

Понеже си страшно добър в четенето, помисли си Кат, но не можа да го изрече.

— Не е там работата — поклати глава тя и гневът за миг надделя над самосъжалението. — Дойдох на партито.

— Кое парти?

Тя се обърна и го погледна в очите. Нищо че вече не можеше да сдържи сълзите си и очилата й започнаха да се изпотяват. Нищо че на практика не се бе ресала от два дни.

— Онова парти. У вас. На следващия ден вечерта. Дойдох с Рийгън.

— Така ли? Че аз къде съм бил?

— В кухнята — отвърна тя. — Сериозно ангажиран.

Усмивката на Ливай угасна и той бавно се облегна назад. Кат остави сандвича си на съседния стол и стисна ръце в скута си.

— О, Кат… Толкова съжалявам.

— Не се извинявай. Изглеждахте доста доволни и двамата.

— Не знаех, че ще дойдеш.

Тя го изгледа изпод вежди.

— Значи, ако си знаел, че ще дойда, нямаше да се натискаш с друга в кухнята?

Ливай — може би за първи път, откакто го познаваше — не знаеше какво да каже. Остави и той сандвича и зарови ръце в тънката си, руса коса. Косата му беше фина и мека като коприна. Като пух от глухарчета, отнесен от вятъра.

— Кат… — каза той. — Ужасно съжалявам.

Не беше сигурна за какво точно й се извинява. Гледаше я някак засрамен и наистина даваше вид, че съжалява, но не ставаше ясно дали

за постъпката си, или за самата нея.

— Беше просто целувка — сбърчи чело той.

— Кое от двете? — попита тя.

Ливай свали ръцете си на тила и косата му падна напред.

— И двете.

Кат пое дълбоко въздух, за да успокои дишането си.

— Ясно. Това е… добре е да се знае.

— Мислех, че…

— Ливай — прекъсна го тя и впери поглед в очите му, стараейки са да бъде твърда въпреки сълзите. — Много съм ти задължена, че ме докара, но те моля да си вървиш. Аз не се целувам просто така. При мен целувката не е „просто целувка“. Затова те отбягвах. Затова искам да си тръгнеш сега. Става ли?

— Кат…

Вратата иззвъня и във фоайето се появи сестра с туника на цветчета.

— Вече можете да дойдете — усмихна се тя на Ливай.

Кат стана и взе чантата си.

— Моля те — каза на Ливай и тръгна след сестрата.

* * *

Когато се върна във фоайето, той си беше отишъл.

Тя хвана такси до центъра и взе колата на баща си от работата му. Беше пълна с опаковки от ресторанти за бързо хранене и смачкани на топка листове със записки. Когато се прибра у дома, първо се зае с чиниите, а после написа есемес на Рен.

Не й се говореше с нея. Не искаше да каже: *Ти беше права. Натъпкали са го с успокоителни и сигурно няма да дойде на себе си поне няколко дни. Няма смисъл да се прибираш, освен ако не можеш да понесеш мисълта, че ще бъде сам като куче, но и тогава не е нужно да идваш, защото аз съм тук.*

Баща й не беше пускал пералня от доста време. Стълбите към мазето бяха задръстени от мръсни дрехи, сякаш седмици наред беше хвърлял надолу всичко, което не ставаше за носене, като в улей за пране.

Тя зареди пералнята и изхвърли десетина кутии от пица с мухлясали остатъци в тях.

На огледалото в банята с паста за зъби бе написан някакъв стих. Беше хубав и Кат го снима с телефона си, преди да избърше стъклото.

Всяко едно от тези неща щеше да им направи впечатление, ако си бяха вкъщи. Щяха да реагират, преди да е станало късно. Винаги бяха нащрек. Заварваха го да седи в колата посред нощ и да изписва цели листове с идеи, които нямаха никакъв смисъл, и го увещаваха да се прибере. Виждаха кога се храни и кога не, брояха чашите от кафе, усещаха по гласа му кога въодушевлението му прераства в мания.

И взимаха мерки.

Обикновено имаше ефект. Мисълта, че може да ги притесни или уплаши, го ужасяваше. Той си лягаше и спеше по петнайсет часа, записваше си час при лекуващия го психиатър и отново почваше да пие лекарствата си, макар всички да знаеха, че пак ще ги спре.

— Не мога да мисля, когато ги пия — бе казал веднъж на Кат.

Беше преди около две години, малко след шестнайсетия й рожден ден. Тя слезе посред нощ да провери дали входната врата е заключена, видя, че не е, вратна копчето на бравата и без да иска го заключи отвън. Не можеше да допусне, че седи на стълбите по това време, и едва не умря от страх, когато той звънна на звънеца.

— Мозъкът ми направо спира да работи — обясни той, стискайки оранжевото шишенце с хапчета. — Изглаждат му се всички гънки… Може би всичко лошо става в гънките, но и всичко хубаво се ражда там… А те искат да опитомят мозъка ми като животно, да го приучат да действа по команда. На мен ми трябва мозък, който не се подчинява на заповеди, не работи по шаблон. Трябва ми, за да мога да мисля. Ако не мога да мисля, кой съм аз?

Положението беше съвсем поносимо, когато спеше достатъчно. Когато ядеше яйцата, които му правеха за закуска. Когато не работеше, без да спира, в продължение на три седмици.

Малко маниакалност беше в реда на нещата. Малко маниакалност го правеше щастлив, продуктивен, интересен и обаятелен. Клиентите бяха във възторг.

Двете с Рен се бяха научили да разпознават признаците. Да забелязват кога малкото маниакалност прерастваше в мания, кога

обаянието преминаваше в лудост, кога пламъчето в очите му се превръщаше в мълния.

Кат чисти къщата до три часа през нощта. Ако двете с Рен си бяха у дома, това нямаше да се случи. Щяха да го предотвратят.

* * *

На следващия ден тя отиде в „Сейнт Ричардс“ с лаптопа си. Имаше трийсет и един часа да завърши разказа. Щеше да го изпрати на професор Пайпър по мейла и всичко щеше да е наред.

Тъкмо отваряше компютъра, когато телефонът й изпиука. Рен най-после бе намерила време да отговори на есемеса й.

Тук ли си? Утре имаш изпит по психология, нали?

Учеха при един и същ преподавател, но бяха в различни групи.
Ще трябва да го пропусна, написа Кат.
НЕ СЕ ПРИЕМА, отговори Рен.

НЯМА ДА ОСТАВЯ ТАТКО САМ.

Пиши на професора, може да се съгласи да те изпита отделно.

ОК

Пиши му. Аз ще говоря с него.

ОК

Кат не можа да се насили да й благодари. Рен трябваше да бъде тук с нея.

Баща й се събуди по обяд и яде картофено пюре със сос грейви. Личеше, че е ядосан — задето се намираше тук и беше прекалено упоен да даде воля на гнева си.

В стаята му имаше телевизор и Кат намери някакъв канал, на който даваха повторение на *Момичетата Гилмор*. Когато излъчваха сериала за първи път, баща им винаги го гледаше заедно с тях. Беше голям фен на Суки. Лаптопът на Кат непрекъснато се изключваше в скута й и тя накрая го остави на пода и се облегна на леглото да гледа телевизия.

— Къде е Рен? — попита баща й в една рекламна пауза.

— В колежа.

— Не трябва ли и ти да си там?

— Утре започва коледната ваканция.

Той кимна. Погледът му беше мътен и отнесен. Всеки път, когато мигаше, Кат имаше чувството, че няма да събере сили да отвори клепачите си отново.

В два следобед в стаята влезе една сестра с поредната доза лекарства. После дойде някакъв лекар, който помоли Кат да изчака в коридора. На излизане докторът й се усмихна и ведро каза:

— Ще се оправи. Лека-полека. Наложи се доста неща да му дадем, за да го стабилизираме.

Кат седна до леглото на баща си и гледа телевизия до края на времето за свиждане.

* * *

Вече нямаше какво да се чисти и Кат изведнъж се почувства уязвима в пустата къща. Опита се да заспи на дивана, но беше твърде близо до входната врата и до празната стая на баща си, затова се качи на горния етаж и легна в собственото си легло.

След като и това не помогна, тя се премести на леглото на Рен и взе лаптопа.

Баща им беше лежал в „Сейнт Ричардс“ три пъти. Първият път беше през лятото, след като майка им ги напусна. Един ден той просто отказа да стане от леглото и на следващата сутрин те се обадиха на баба си. Тя дойде и живя известно време при тях, а преди да си замине, напълни фризера с лазаня.

Вторият път беше, когато Кат и Рен бяха в шести клас. Баща им стоеше пред умивалника в банята, смееше се с глас и им обясняваше, че не е нужно да ходят повече на училище. Животът бил най-доброто училище. Беше се порязал при бръснене и по лицето му имаше малки парченца тоалетна хартия, залепени с кръв. Двете с Рен отидоха при леля си Лин в Чикаго.

Третия път бяха на шестнайсет години, в гимназията. Баба им пак дойде, но едва на втората вечер. Двете прекараха първата нощ в леглото на Рен. Кат плачеше, а сестра й я държеше за ръка.

— Аз съм като него — прошепна Кат.

— Не си — отвърна Рен.

— Като него съм. Отсега съм луда. — Вече беше започнала да получава панически атаки. Вече се криеше по купоните. В седми клас през първите две седмици закъсняваше за всички часове, защото не смееше да мине по коридора, преди да се опразни. — Сигурно ще стане още по-зле след няколко години. Обикновено избива по-късно.

— Не си луда — каза Рен.

— Ами ако съм?

— Ще си наложиш да не бъдеш.

— Не става точно така — възрази Кат.

— Никой не знае как става.

— Ами ако дори не разбера, че полудявам?

— Аз ще разбера.

Кат искаше да спре да плаче, но бе плакала толкова дълго, че вече хълцаше и хлипаше по инерция.

— Ще бъда до теб и няма да те дам — каза Рен.

Няколко месеца по-късно Кат сложи тази реплика в устата на Саймън в един диалог, в който Баз се страхуваше, че не може да устои на жаждата си за кръв. Рен още четеше историите й тогава, дори понякога ги пишеха заедно, и когато стигна до това място, я погледна с насмешка.

— Можеш да разчиташ на мен, ако изтрещиш, но ако вампирясаш, не ме търси.

— За какво си ми тогава? — отвърна Кат.

Баща им вече си беше у дома, беше добре и Кат за момент бе престанала да се тревожи, че ДНК-то й е бомба със закъснител.

— Все за нещо съм ти полезна — каза Рен. — Непрекъснато ми крадеш репликите.

* * *

Кат си помисли да прати есемес на сестра си в петък вечер, преди да заспи, но не можа да измисли какво да й пише.

ГЛАВА 23

Досад Подмолни не беше звяр. Беше момченце.

Саймън толкова се изненада, че пристъпи напред, за да види по-добре лицето му, без дори да се замисли, че може да пострада. Невероятната мощ на злодея премина покрай него като горещ въздух, като пясъчна буря, като болезнена немощ, която достигаше до мозъка на костите му.

Досад Подмолни — момченцето — носеше изтъркани джинси и размъкната тениска и на Саймън му отне доста време да разпознае себе си в него. Себе си преди години.

— Престани! — извика Саймън. — Покажи истинския си образ, страхливецо! Покажи се!

Момченцето просто се разсмя.

2010

ГЛАВА 20

Баща й и Рен се прибраха в един и същи ден. Събота.

Той вече говореше как ще се върне на работа, въпреки че все още взимаше лекарства и изглеждаше или пиян, или полузаспал. Кат се питаше дали ще издържи да ги взима поне до края на уикенда.

Може би нямаше да има проблем дори и да ги спре. Двете с Рен вече бяха тук и щяха да го наглеждат.

След всичко, което се бе случило, Кат не беше сигурна дали въобще ще си говорят със сестра й, но реши, че е по-добре да не си мълчат. Щеше да е по-лесно за всички. Определено обаче не си споделяха. Тя все още не й беше казала за Ливай. Нито пък за Ник. И не искаше сестра й да започне да й разказва за приключенията си с майка им. Беше убедена, че имат някакви планове и за Коледа.

В началото Рен говореше само за училище. Каза, че е доволна от сесията и вече си е купила учебниците за следващия семестър. Питаше Кат как се е справила на изпитите, какви курсове е записала и дали ще учат заедно по някой предмет.

Кат предимно слушаше.

— Мислиш ли, че трябва да се обадим на баба? — попита Рен.

— За какво?

— За татко.

— Нека да видим първо как ще тръгне.

Всичките им приятели от гимназията се бяха прибрали за Коледа и Рен непрекъснато я караше да излизат.

— Ти върви, аз ще остана при татко — казваше Кат.

— Не мога да отида без теб. Ще изглежда странно.

Наистина щеше да изглежда странно за хората, които ги познаваха от гимназията, да видят Рен без Кат. За приятелите им от колежа би било странно да ги видят заедно.

— Някой трябва да остане с татко — настояваше Кат.

След няколко подобни разговора баща им накрая каза:

— Върви, Кат. Няма опасност да откача, докато гледам *Мастер Шеф*.

Понякога Кат отиваше. Друг път си оставаше у дома и чакаше Рен да се върне. В някои случаи тя въобще не се прибираше.

— Не искам да ме виждаш в нетрезво състояние — обясни тя, прибирайки се призори една сутрин. — Караш ме да се чувствам неудобно.

— О, аз те карам да се чувстваш неудобно! — възкликна Кат. — Това е страшен хит.

Баща им се върна на работа една седмица по-късно. На следващата седмица започна да тича сутрин и Кат разбра, че е спрял лекарствата. Тичането беше най-ефективният му метод за самолечение. Винаги прибягваше до него, когато искаше да се вземе в ръце.

Тя започна да слиза на долния етаж всяка сутрин, щом чуеше пиюкането на кафемашината. За да го нагледа и да го изпрати.

— Не е ли прекалено студено за тичане? — опита се да го разубеди тя веднъж.

Той й подаде чашата си с кафе — безкофеиново, — за да завърже обувките си.

— Не, много е приятно. Защо не дойдеш с мен?

Беше наясно, че тя се опитва да го погледне в очите, за да прецени състоянието му, затова я хвана за брадичката и се взря в нея.

— Добре съм, Кат — каза й нежно. — Отново на коня.

— И кой е конят? — въздъхна тя, гледайки го как нахлузва суитчър с качулка. — Да тичаш? Да работиш като вол?

— Да живея! — възкликна той, малко по-екзалтирано. — Животът е конят.

Кат му приготвяше закуска, докато тичаше, а когато той закусеше и тръгнеше за работа, тя лягаше да си доспи на дивана. След няколко дни това се превърна в рутина. Рутината му действаше благотворно, но имаше нужда от помощ, за да се придържа към нея.

Кат обикновено се събуждаше, когато Рен слизаше долу или връхлиташе в къщата след цяла нощ гуляене навън. Тази сутрин сестра й се прибра и отиде право в кухнята. След малко дойде в дневната с чаша студено кафе в ръка, облизвайки една вилица.

— Омлет ли си правила?

Кат разтри очи и кимна.

— Имаше останали зеленчуци от снощи и ги употребих — отвърна тя и се надигна. — Кафето е безкофеиново.

— Пие безкофеиново? Това е добре, нали?

— Да…

— Направи ми омлет, Кат. Знаеш колко съм зле с яйцата.

— А ти какво ще ми дадеш? — попита Кат.

Рен се разсмя. Това беше нещо, което си казваха като малки.

— Какво искаш? — попита тя. — Имаш ли някои нови глави, които да редактирам?

Беше ред на Кат да каже нещо умно, но нищо не й хрумна.

Защото знаеше, че сестра й няма намерение да редактира каквото и да било, а така й се искаше наистина да го направи. Толкова хубаво щеше да бъде, ако можеха да прекарат остатъка от ваканцията, скупчени пред лаптопа, пишейки началото на края на *Само напред, Саймън* заедно…

— Не, благодаря. Една докторантка в Роуд Айлънд ги редактира. Машина е — отвърна Кат и тръгна към кухнята. — Ще ти направя омлет. Мисля, че имаме чили в консерва.

Рен я последва. Седна на плота до печката и започна да я наблюдава как готви. Кат много я биваше в приготвянето на яйца. Чупеше ги с една ръка. Всъщност умееше да приготвя всякаква закуска. Беше се научила да прави омлети още преди гимназията, гледайки клипове в YouTube. Правеше и забулени яйца, и яйца на очи. И бъркани, разбира се.

Рен беше по вечерите. В шести или в седми клас мина през период, през който всичките й ястия включваха суха френска лучена супа в пакетче. Руло с кайма, Бьоф Строганов. Бургери с лук. Всичко.

— Имаме ли лучена супа, не ни трябват никакви други подправки — заявяваше тя.

— Момичета, не е нужно да готвите — повтаряше баща им.

Но нямаха голям избор. Или готвеха, или се надяваха той да не забрави да купи две детски менюта от „Макдоналдс“ на връщане от работа. (Още пазеха цяла кутия с безплатни играчки.) Освен това, ако Кат правеше закуска, а Рен — вечеря, баща им щеше да яде само веднъж на ден в някоя бензиностанция.

— „КуикТрип“ не са бензиностанции — казваше той. — Там има всичко. А тоалетните им са направо безупречни.

Рен се надвеси над тигана да види как се пържи омлетът и Кат я побутна назад да не се опари.

— Ето тук оплесквам работата — каза Рен. — Или го загарям, или остава суров в средата.

— Много си нетърпелива — отвърна Кат.

— Не, много съм гладна. — Рен взе отварачката за консерви и я завъртя около пръста си. — Мислиш ли, че трябва да се обадим на баба?

— Утре е Бъдни вечер. Как си представяш да не й се обадим?

— Знаеш какво имам предвид…

— Той изглежда добре.

— Да… — Рен отвори консервата и й я подаде. — Но още е лабилен. И най-малкото нещо може да го изкара от равновесие. Как ще я кара, когато се върнем в колежа? Когато няма да си тук да му правиш закуска? Някой трябва да се грижи за него.

Кат не изпускаше омлета от очи.

— На първо време трябва да напазаруваме за Коледа. Пуйка ли искаш, или може би лазаня — в чест на баба. Или пък можем да направим лазаня утре, а пуйка на Коледа…

— Няма да бъда тук утре — прокашля се Рен. — Поканена съм… у Лора и семейството й.

Кат кимна и прегъна омлета на две.

— Ти също можеш да дойдеш, ако искаш — добави сестра й.

Тя изсумтя. Когато вдигна поглед от тигана, Рен изглеждаше засегната.

— Какво? — попита я Кат. — Не съм казала нищо. Предположих, че ще отидеш у тях тази седмица.

Рен така стисна зъби, че скулите й заиграха.

— Не мога да повярвам, че ме караш да правя това сама.

— Карам ли те?! — възкликна Кат и размаха шпатулата пред лицето й. — Нищо не те карам. Недоумявам как въобще го правиш, след като знаеш колко съм против.

Рен слезе от плота, клатейки глава.

— Ти пък за какво не си против! Всяка промяна те дразни. Ако не те влачех със себе си, никъде нямаше да отидеш.

— Е, утре няма да ме завлечеш никъде — каза Кат и отстъпи от печката. — И въобще оттук нататък си официално освободена от отговорността да ме влачиш където и да било.

Рен скръсти ръце и я погледна с укор. Колко пък се засягаше.

— Нямах това предвид, Кат. Исках да кажа, че… трябва да бъдем заедно.

— Защо точно в това? Ти си тази, която постоянно ми напомня, че сме две различни личности и не е нужно непрекъснато да вършим всичко заедно. Ето, ти можеш да отидеш да правиш мили очи на родителя, който ни изостави, пък аз ще остана тук, за да се грижа за този, който понесе последствията.

— Боже господи! — възкликна Рен и се хвана за главата. — Не можеш ли да престанеш с тази мелодрама? Поне за пет минути? Моля те!

— Не! — отсече Кат, размахвайки шпатулата във въздуха. — Това не е мелодрама. Това си е драма отвсякъде. Тя ни изостави. По възможно най-драматичния начин. На единайсети септември.

— След единайсети септември…

— Това са подробности. Изостави ни. Разби сърцето на татко, вероятно и мозъка му, и си тръгна.

— Тя се чувства ужасно, Кат — каза тихо Рен.

— Радвам се! — изкрещя Кат. — Аз също! — Тя пристъпи крачка напред. — Сигурно ще бъда сбъркана до края на живота си заради нея. Ще взимам скапани решения, ще правя откачени неща, без дори да си давам сметка, че са откачени, хората ще ме съжаляват, никога няма да имам нормална връзка с никого — и всичко това, защото не съм имала майка. Винаги! По-непоправима вреда не би могла да ми нанесе. Така че, искрено се надявам да се чувства ужасно! Надявам се никога да не си го прости!

— Не говори така, Кат. — Лицето на Рен беше пламнало, очите й се бяха насълзили. — Аз не съм сбъркана.

В очите на Кат нямаше нито една сълза.

— Но и ти израсна без майка.

— Майната му.

— Да не мислиш, че само аз съм поела удара? Че е бил само от моята страна на колата? По дяволите, Рен! Тя изостави и теб.

— Но това не ме сломи. Нищо не може да ме сломи, ако не го допусна.

— Мислиш, че татко го е допуснал ли? Мислиш, че се е сринал по собствено желание? Че е било въпрос на избор?

— Да! — Рен вече крещеше. — Въпрос на избор е! Но той продължава да се самосъжалява. Ти също. И двамата предпочитате да се окайвате, вместо да гледате напред.

От това чашата преля. Започнаха да се надвикват през сълзи. Омлетът на печката взе да пуши.

— Татко е болен, Рен — каза в един момент Кат с цялото самообладание, на което бе способна. После остърга омлета от тигана и го изсипа в една чиния. — Ето ти закуската. И кажи на Лора да върви на майната си. Предпочитам да се окайвам цял живот, но няма да й простя. Никога! Така че, може да си гледа напред колкото си иска, само че без мен.

Кат излезе от кухнята, без да чака отговор. Качи се в стаята си и седна да пише по *Само напред*.

* * *

Преди Коледа винаги имаше маратон с филмите за Саймън Сноу по телевизията и Кат и Рен винаги ги гледаха. Баща им правеше пуканки в микровълновата.

Традицията се спази и тази година. Предишната вечер отидоха до близката бакалия да купят пуканки и някои продукти за коледната трапеза.

— Ако няма при Джакобо, значи можем да минем и без това — заяви ведро баща им.

Така се наложи да правят лазаня с фиде, а вместо пуйка — да ядат тамале на Коледа.

Докато седяха пред телевизора, на Кат й беше лесно да не разговаря с Рен за други неща, но не можеше да се сдържи да не коментира филмите.

— Косата на Баз е безумна — каза Рен, докато гледаха *Саймън Сноу и четирите селки*.

Всички актьори бяха с по-дълги коси в този филм, а перчемът на Баз беше сресан на огромна лъскава лимба над челото му.

— Направо не мога да го гледам — отвърна Кат. — Имам чувството, че Саймън непрекъснато си търси повод да го цапардоса, само и само да я пипне.

— То пък едно цапардосване… Последния път, когато замахна, помислих, че иска да отстрани паднала мигла.

— *Пожелай си нещо, красиво копеле* — каза Кат, имитирайки гласа на Саймън.

Баща им седна да гледа *Саймън Сноу и петте остриета* с тях, без да се разделя с бележника си.

— Живял съм твърде дълго с вас двете — каза той, докато скицираше купа с гравиоли. — Миналия месец ходих да гледам *Х-Мен* с Кели и през цялото време си мислех, че професор Х и Магнито са влюбени един в друг.

— Ами то е очевидно! — възкликна Рен.

— *Понякога имам чувството, че си се вманиачил в Базилтън* — каза Агата от екрана, гледайки Саймън с големи, тревожни очи.

— *Нещо крои* — отвърна той. — *Сигурен съм*.

— Това момиче е по-зле и от Лайза Минели — отбеляза баща им.

Някъде към средата на филма, малко преди Саймън да хване Баз и Агата в Забулената гора, Рен получи есемес и стана от дивана. Кат реши да отиде до тоалетната, в случай че се звънне на вратата. *Лора не би го направила, нали?*, помисли си тя. *Не би дошла до входа*.

Кат остана в тоалетната, докато не чу баща й да пожелава приятно прекарване на Рен.

— Ще поздравя мама от теб — каза му Рен.

— Не е необходимо — отвърна той съвсем ведро.

Само така, тате, зарадва се Кат.

След като Рен излезе, двамата не отвориха дума за срещите й с майка им. Догледаха филма, ядоха фидезаня и баща й изведнъж забеляза, че нямат коледна елха. Явно не беше обърнал внимание досега.

— Как забравихме да купим елха? — попита той, гледайки празното място в ъгъла, на което обикновено я слагаха.

— То едно ли ни беше на главата — отвърна Кат.

— Защо Дядо Коледа е отказал да излезе с шейната на Коледа? — попита баща й, подхващайки любимата им игра.

— Не знам.

— Е, хубава работа! Защото биполярните мечки са го извадили извън кожата.

— Не — отвърна Кат. — Защото не само носът, но и очите на Рудолф са били зачервени и не е бил в състояние да кара.

— Защото възходите и паденията са му дошли до гуша — разсмя се баща й. — Докато е на шейната, сещаш ли се?

— Това не ти се удаде — каза Кат през смях.

Очите му светеха, но от радост, не от лудост. Тя го изчака да си легне и се качи в стаята си.

Рен все още не се беше прибрала. Кат реши да попише, но след петнайсет минути зяпане в празния екран, затвори лаптопа и си легна, опитвайки се да не мисли за сестра си, да не си я представя в новия дом на Лора, с новото й семейство.

Опитваше се да не мисли за нищо.

А когато изчисти съзнанието си, под пластовете мисловен баласт с изненада откри Ливай. В „Божията земя“, празнуващ вероятно най-веселата Коледа, която човек можеше да си представи. Типично в негов стил. Такъв си беше Ливай — весел триста шейсет и пет дни в годината. (Триста шейсет и шест във високосни години. Той сигурно много обичаше високосните години. Още един ден, още едно момиче за целуване.)

Беше й малко по-леко да мисли за него сега, когато знаеше, че никога няма да го има, че може би дори няма да го види повече.

Заспа, мислейки си за мръснорусата му коса, за огромното му чело и за всичко останало, което не бе готова да забрави.

* * *

— Понеже нямаме елха — каза баща им, — ще ви оставя подаръците под тая снимка от 2005 година, на която стоим до елхата. Забелязали ли сте, че нямаме дори саксии с растения? Няма нищо живо в тая къща, освен нас.

Кат погледна малката купчинка подаръци и се разсмя. Пиеха яйчен пунш и ядяха курабийки с розова глазура, които преди два дни купиха от пекарната на Ейбъл. Минаха покрай нея на връщане от бакалията. Кат остана в колата — просто не си струваше неудобството. Не беше отговаряла от месеци на случайните есемеси на Ейбъл, а напоследък той бе спрял и да ги праща.

— Бабата на Ейбъл се ужаси, че съм се подстригала — каза Рен, когато се върна в колата. — *Qué pena! Qué lástima! Niño!*[1]

— Почерпи ли ви сметанова торта? — попита Кат.

— Беше свършила.

— *Qué lástima!*

При други обстоятелства Кат щеше да получи коледен подарък от Ейбъл и отделно от семейството му. Тази година купчинката подаръци беше необичайно малка. Предимно пликове за писма.

Кат подари на Рен чифт ръчно плетени ръкавици от Еквадор, които бе купила пред Студентския съюз.

— От алпа̀ка са — каза тя. — Топлят повече от вълна. И са хипоалергенни.

— Много благодаря — отвърна Рен, приглаждайки ръкавиците в скута си.

— Дава ти се възможност да ми се отблагодариш, като ми върнеш моите — подкачи я Кат.

Рен й подари две тениски от *Threadless*. Бяха готини и тя сигурно щеше да им се зарадва, но за първи път от десет години получаваше от сестра си подарък, който не беше свързан със *Саймън Сноу*, и това я натъжи.

— Благодаря — каза тя и сгъна тениските. — Много ми харесват.

Баща им им беше купил ваучери за *iTunes*, баба им — ваучери за книги. Леля им Лин шеговито бе отбила номера с гащи и чорапи.

След като и баща им отвори подаръците си (всички му бяха подарили дрехи), под коледната елха на снимката остана малка, сребриста кутийка. Кат я взе да я погледне. От нея, на тънка виненочервена панделка, висеше изящен етикет, на който с калиграфски шрифт пишеше: *Катрин*. В първия момент Кат си помисли, че е от Ливай. *Катрин!*, чуваше го да казва с присъщата веселост в гласа му.

Тя развърза панделката и отвори кутийката. Вътре имаше медальон с изумруд — камъка на зодията й. Кат вдигна поглед към Рен и видя, че на шията й виси същото украшение.

После хвърли кутията, стана рязко от дивана и тръгна към стълбите.

— Кат… — викна Рен след нея, — нека ти обясня…

Тя поклати глава и измина останалото разстояние до стаята си на бегом.

* * *

Опитваше се да си представи майка им.

Жената, която й бе подарила този медальон. Рен й бе казала, че се е омъжила повторно и живее в голяма къща в покрайнините. Има и доведени деца. Пораснали вече.

В съзнанието на Кат Лора бе все още млада.

Прекалено млада, за да има две толкова големи момичета, казваха хората. Майка им винаги приемаше тези коментари с усмивка.

Когато бяха малки и родителите им се караха, Рен и Кат се страхуваха, че те ще се разведат и ще ги разделят точно като в *Капан за родители*.

— Ще отида да живея с татко — казваше Рен. — Той има нужда от повече помощ.

Кат се замисляше какво би било да живее с баща си — безгрижен и див, и с майка си — студена и сприхава, и отсичаше:

— Не, аз ще отида с татко. Той ме обича повече от мама.

— Той и двете ни обича повече от мама — възразяваше Рен.

Тези госпожици не може да са ваши, казваха хората. *Прекалено млада сте, за да имате толкова големи деца.*

Наистина се чувствам прекалено млада, отговаряше майка им.

— Тогава и двете ще останем с татко — заключваше Кат.

— При разводите не става така, глупаче.

Когато майка им си тръгна, без да вземе нито една от двете, донякъде изпитаха облекчение. Ако Кат трябваше да избира, от цялото си семейство би избрала Рен.

* * *

Вратата на стаята им не се заключваше и Кат седна на пода и я подпря с гръб. Но никой не се опита да влезе.

Тя седя така, заровила лице в дланите си, и плака като малко дете.

Аман от реване, помисли си тя. *От всякакъв род*.

Беше й писнало да бъде ревлата.

---

[1] *Колко жалко! Каква загуба! Дете!* (исп.). — Бел.пр. ↑

ДЖЕМА Т. ЛЕСЛИ

САЙМЪН СНОУ И СЕДМИЯТ ДЪБ

ГЛАВА 23

— Ти си най-могъщият магьосник, който се е раждал от сто години насам. — Лицето на Досад Подмолни — лицето на Саймън като момче, изглеждаше мрачно и уморено. Нищо не проблясваше в сините му очи… — Мислиш ли, че цялата тази мощ се постига без жертви? Мислиш ли, че можеш да станеш *ти*, без да се разделиш с нещо, без да се разделиш с *мен*?

2010

ГЛАВА 21

Баща им ходеше да тича всяка сутрин. Кат ставаше, когато чуеше пиюкането на кафемашината. Слизаше долу и му правеше закуска. После си доспиваше на дивана, докато не я събудеше Рен. Разминаваха се по стълбите, без да си кажат нито дума.

Понякога Рен излизаше. Кат никога не ходеше с нея. Понякога Рен не се прибираше. Кат никога не я чакаше.

Беше прекарала много вечери насаме с баща си, но още не беше говорила с него по най-съществения въпрос. Не искаше да нарушава крехкото му равновесие, но нямаше накъде повече да отлага… Той трябваше да ги закара до колежа след три дни. Рен даже настояваше да отидат един ден по-рано, в събота, за да имат време да се „настанят“ (което за нея означаваше да обиколи купоните във всички студентски клубове).

В четвъртък вечер Кат направи яйца по мексикански, а баща й изми чиниите след вечеря, разказвайки й за новия клиент, който се опитваха да спечелят. Нещата с „Гравиоли“ вървяха толкова добре, че една от дъщерните им марки — „Франкенбийнс“ — също бяха проявили интерес към агенцията. Кат седеше на един от високите столове пред кухненския плот и го слушаше.

— Решил съм този път да оставя Кели да предложи всичките си тъпи идеи пръв. Анимирани бобчета с коса като на Франкенщайн. „Чудовищно вкусни“. Каквото там има да предлага. И без това клиентите винаги отхвърлят първото, което чуят…

— Татко, трябва да говоря нещо с теб.

Той я погледна през рамо.

— Бях останал с впечатлението, че вече си прочела в интернет всичко за цикъла, птичките и пчеличките.

— Татко…

Той се обърна, притеснен.

— Да не си бременна? Да не си обратна? По-лесно бих се примирил, ако си обратна. Освен ако си бременна. Но ще се справим. Каквото и да е, ще се справим. Бременна ли си?

— Не — каза Кат.

— Добре…

Той се облегна на умивалника и забарабани с мокри пръсти по плота.

— И обратна не съм.

— Какво остава тогава?

— Ами… колежът.

— Имаш проблеми в училище? Не вярвам. Сигурна ли си, че не си бременна.

— Нямам проблеми… — отвърна Кат. — Просто реших, че няма да продължа да уча там.

Баща й я гледаше така, сякаш все още очакваше да чуе истинската причина за разговора.

— Няма да се върна в колежа за втория семестър — каза тя.

— Защото?

— Защото не искам. Не ми харесва.

Той избърса ръцете си в джинсите.

— Не ти харесва?!

— Не е там мястото ми.

— Никой не е казал, че ще останеш там завинаги — сви рамене той.

— Този университет не е за мен, тате — каза тя. — Не съм го избирала аз, Рен го избра. И на нея й харесва, чувства се щастлива там. За мен обаче… всеки ден е като първия, не знам къде се намирам.

— Но Рен е там…

— Тя няма нужда от мен. *За разлика от теб*, помисли си Кат, но не го изрече.

— И какво смяташ да правиш?

— Ще живея тук. И ще уча тук.

— В Университета на Небраска, Омаха?

— Да.

— Записала ли си се?

Кат не беше обмислила този въпрос докрай.

— Ще се запиша…

— Мисля, че трябва да завършиш годината — каза той. — Иначе ще изгубиш стипендията си.

— Не ме интересува — отвърна Кат. — Няма да остана там.

— Мен живо ме интересува.

— Нямах това предвид. Ще взема студентски заем. И работа ще си намеря.

— И кола ли ще си купиш?

— Най-вероятно…

Баща й свали очилата си и започна да ги бърше с края на ризата.

— Трябва да завършиш годината. Пък ще му мислим напролет.

— Не! — отсече тя и взе да мачка притеснено тениската си. — Не мога да се върна там. Ужасно е. И е безсмислено. Освен това ще бъда много по-полезна тук.

— Знаех си, че това е причината — въздъхна той и отново сложи очилата. — Кат, няма да допусна да се върнеш у дома, за да се грижиш за мен.

— Не е това основната причина, но съгласи се, че няма да е лошо. Справяш се по-добре, когато не си сам.

— Напълно си права. И вече съм говорил с баба ти. Заминаването ви ми дойде като изневиделица. Не че не съм го очаквал. Просто не бях готов да се разделя с вас толкова бързо. Баба ти ще минава да ме наглежда по няколко пъти в седмица. Ще вечеряме заедно. Мога дори да се преместя при нея за известно време, ако нещата се влошат.

— Значи ти можеш да се върнеш в бащиния си дом, а аз не? Аз съм само на осемнайсет.

— Именно. Ти си на осемнайсет и няма да пропилееш живота си заради мен.

— Не пропилявам живота си. — *Доколкото може да се нарече живот,* помисли си тя. — Опитвам се за първи път да реша нещо сама за себе си. Последвах Рен в Линкълн, а тя дори не ме иска там. Никой не ме иска там.

— Я ми обясни за какво става дума — каза баща й. — Защо си толкова нещастна?

— Заради… всичко. Има прекалено много хора. И не се вписвам. Не знам как трябва да се държа. Нищо, което умея да правя добре, не е важно там. Не е важно да си умен, не е важно да те бива в писането. А когато някой прояви интерес, то е, защото иска нещо от мен. Не защото иска мен самата.

На лицето му се изписа болезнено съчувствие.

— Това май не е решение, Кат. А бягство.

— И какво от това? — Тя вдигна ръце във въздуха и отново ги отпусна в скута си. — Дори и така да е, да не би да ми дадат медал, че съм издържала? Това е просто колеж. На кого му пука къде ще го завърша?

— Мислиш, че ще ти е по-лесно, ако живееш тук?

— Да!

— По тая логика не се взимат зрели решения.

— Казва кой? Уинстън Чърчил?

— Че какво му е на Уинстън Чърчил? — попита баща й, ядосан за първи път, откакто бяха започнали да разговарят. Добре че не беше казала Франклин Рузвелт. Съвсем щеше да се вбеси.

— Нищо му няма. Нищо. Просто… не може ли човек да се отказва понякога? Не може ли да каже: „Това е прекалено болезнено, няма да го правя повече?“.

— Създава се опасен прецедент.

— За какво? За избягване на болка?

— За бягство от живота.

— А, прословутият кон пак — отвърна Кат и го изгледа с раздразнение.

Той се пресегна и я хвана за ръката. Тя инстинктивно понечи да се дръпне, но хватката му беше здрава.

— Кат, погледни ме. — Тя неохотно вдигна глава и го погледна. Косата му стърчеше на всички страни. Кръглите му очила с тънки рамки стояха накриво на носа му. — Има толкова много неща, за които съжалявам, и още толкова, които ме плашат…

В този момент входната врата се отвори.

Кат изчака секунда, а след това отдръпна ръката си и се качи в стаята.

* * *

— Татко ми каза — прошепна Рен същата вечер от леглото си.

Кат грабна възглавницата си и излезе от стаята. Спа долу на дивана. Всъщност не спа, защото входната врата беше твърде близо и все си представяше, че някой ще нахлуе през нея.

* * *

Баща й се опита да поговори с нея отново на следващата сутрин. Когато се събуди, Кат го завари да седи в единия край на дивана с екипа за джогинг.

Не беше свикнала той да възразява така остро. За каквото и да било. Дори когато бяха в прогимназията и стояха до среднощ да пишат по форумите за Саймън Сноу, единственото, което баща им казваше, при това не често, беше: „Няма ли да сте уморени утре в училище?“.

А откакто си дойдоха за ваканцията, дори не отвори дума за това, че Рен не се прибира по цели нощи.

— Не искам да говорим повече — каза Кат, като го видя да седи в краката й, и се обърна на другата страна, прегръщайки възглавницата.

— Добре — отвърна той. — Недей да говориш. Слушай. Доста мислих за това да си останеш у дома следващия семестър…

— Така ли? — изненада се тя и се обърна да го погледне.

— Така — отвърна той и стисна глезена й през одеялото. — Знам, че една от причините да искаш да се приберeш, съм аз. Знам, че се притесняваш за мен и че ти създавам много поводи за тревога… — Тя искаше да отмести поглед от очите му, но те бяха като магнити понякога, също като очите на Рен. — Кат, ако наистина те е грижа за мен, умолявам те, върни се в колежа. Защото, ако прекъснеш следването си заради мен, ако изгубиш стипендията си, ако провалиш бъдещето си — *заради мен*, няма да го преживея.

Тя зарови лице в дивана.

След няколко минути кафемашината изпиука и той стана. Когато входната врата се хлопна зад гърба му, Кат също стана и започна да приготвя закуска.

* * *

Беше в стаята и пишеше, когато Рен дойде и започна да приготвя багажа си. Кат нямаше кой знае какво да приготвя или да не приготвя. Беше си донесла само лаптопа. През последните две седмици носеше

дрехи, които нито тя, нито сестра й харесваха достатъчно, че да ги вземат в колежа.

— Изглеждаш комично — каза Рен.

— Какво?

— Виж тениската си.

Беше със стара тениска от осми или девети клас. С Хелоу Кити, облечена като супергерой. Не стига че беше къса поначало, ами й беше умаляла. Кат я дръпна притеснено надолу.

— Кат! — извика баща й отдолу. — Телефона!

Кат погледна мобилния си телефон.

— Май има предвид домашния — каза Рен.

— Че кой се обажда на домашния телефон?

— Сигурно 2005-та година. Иска да й върнеш тениската.

— Много смешно — изсумтя Кат и изтича долу.

Баща й просто сви рамене, подавайки й слушалката.

— Ало? — каза Кат.

— Искаме ли диван? — попита някой отсреща.

— Кой се обажда?

— Рийгън. Кой друг би могъл да бъде? Колко хора трябва да получат специално разрешение от теб, за да донесат диван?

— Откъде имаш този номер?

— От документите за общежитието. Не знам защо, но нямам мобилния ти. Сигурно понеже обикновено не ми се налага да ползвам телекомуникационни услуги, за да те намеря.

— Мисля, че си първият човек, който звъни на домашния ни телефон от години. Дори бях забравила къде стои.

— Всичко това е много вълнуващо, Кат, но… искаме ли диван?

— За какво ни е диван?

— Не знам. Защото майка ми настоява, че ни трябва.

— Кой ще седи на него?

— Именно. Можеше да ни е от полза миналия семестър, за да не ръси Ливай космите по леглата ни, но този проблем вече не е на дневен ред. А и ако вкараме диван в тая стая, ще трябва буквално да го прескачаме, за да стигнем до вратата. *Казва „не“, мамо*.

— Защо Ливай не стои вече на дневен ред?

— Защото така. Тази стая е и твоя. Не може непрекъснато да се криеш в библиотеката. И без това с Ливай имаме само един общ курс

следващия семестър.

— Няма значение… — каза Кат.

— Не ставай глупава — прекъсна я Рийгън. — Естествено, че има значение. Чувствам се супергадно, че стана така. Естествено, нямам никаква вина, че реши да се целуваш с него, нито пък че той реши да се целува с оная куха блондинка, но не трябваше да те насърчавам. Няма да се повтори. Никога. С никого. Дотук бях с насърчаването.

— Всичко е наред — отвърна Кат.

— Знам, че всичко е наред. Просто казвам как ще бъде оттук нататък. Значи не на дивана, нали? Майка ми виси на главата ми и като я гледам, няма да ме остави на мира, докато не чуе да казваш „не“.

— Не — каза Кат, а после по-силно добави: — Не на дивана.

— Мамка му, Кат, ще ми спукаш тъпанчето… *Мамо, принуждаваш ме да псувам заради тоя тъп диван*… Добре тогава, ще се видим утре. Най-вероятно ще довлека една грозна лампа и килим. Нищо не мога да направя. Тя е медицински случай.

През цялото време бащата на Кат стоеше в кухнята и я наблюдаваше. Баща й, който действително беше медицински случай.

— Кой беше? — попита той.

— Съквартирантката ми.

— Звучи като Катлийн Търнър.

— Да, голяма работа е.

Кат подръпна тениската си надолу и се отправи към вратата.

— Мексиканско за вечеря?

— Става.

— Защо не се преоблечеш да отидем заедно.

— Добре.

ПРОЛЕТЕН СЕМЕСТЪР 2012

ДЖЕМА Т. ЛЕСЛИ

САЙМЪН СНОУ И ЧЕТИРИТЕ СЕЛКИ

ГЛАВА 1

Пържените домати на закуска. Буците в матрака на леглото. Възможността да прави магии, без да се притеснява, че някой може да го хване. Агата, разбира се. И Пинелъпи. Да вижда Мага — не често, но все пак. Училищната униформа. Униформената вратовръзка. Футболното игрище, дори когато беше разкаляно. Фехтовката. Кифлите със стафиди и истински млечен крем всяка неделя…

Имаше ли нещо в Уотфърд, което да не липсваше на Саймън?

2007

ГЛАВА 22

— Вече има четири осветителни тела в стаята — каза Рийгън. — Какво ще я правим тая лампа?

Лампата беше черна, във формата на Айфеловата кула.

— Не може ли просто да я оставим в коридора? — попита Кат. — Може би някой ще я вземе.

— Тя ще иска да види къде сме я сложили, като дойде следващия път… Не е в ред тая жена, ти казвам. — Рийгън набута лампата в дъното на дрешника си и я изрита. — И твоята майка ли е толкова откачена?

Кат усети, че я свива под лъжичката.

— Не знам. Тя ни напусна, когато бях на осем.

— Мамка му! — изруга Рен. — Тогава явно е откачена. Гладна ли си?

— Да — отвърна Кат.

— Долу има банкет по случай началото на семестъра. Пекат прасе на шиш. Отвратително.

Кат взе студентската си карта и последва Рийгън към столовата.

* * *

В крайна сметка тя не взе решение да се върне в колежа. Просто сложи лаптопа си в чантата. След това реши да придружи Рен и баща им до Линкълн.

А после, след като оставиха Рен пред Шрам Хол, баща й я попита дали иска да отиде до нейното общежитие и тя се съгласи. Ако не за друго, поне за да си вземе нещата.

След това двамата просто седяха в колата, в платното за пожарната, в което беше абсолютно забранено да се спира, и Кат усещаше как тревогата я залива на талази. Ако останеше, щеше да й се наложи отново да се срещне с Ливай. Да се оправи с изпита по психология, на който не се яви. Да запише някакви курсове, а бог знае

в кои все още имаше места. И най-вече щеше да й се наложи да се срещне с Ливай. И всичко на тази среща, което щеше да я накара да се почувства добре — усмихнатото му лице, шегите му, щеше да бъде и като удар с нож в гърдите.

Кат не реши да слезе от колата.

Просто погледна баща си, който седеше на шофьорската седалка и потропваше с пръсти по волана, и колкото и да я беше страх да го остави, не можеше да понесе мисълта, че ще го разочарова.

— Още един семестър — каза тя.

Плачеше. Толкова й беше непоносимо да го изрече.

Той се оживи.

— Нали?

— Ще се опитам.

— Аз също.

— Обещаваш ли?

— Да, Кат. Обещавам… Искаш ли да те изпратя до горе?

— Не. Ще бъде още по-трудно.

Той се засмя.

— Какво?

— Нищо. Просто си спомних първия ден, когато тръгнахте на детска градина. Ти плачеше. И майка ти плачеше. Беше сякаш никога повече няма да ви видим.

— А Рен къде беше?

— Един бог знае, вероятно си заплюваше първото гадже.

— Мама наистина ли плачеше?

Баща й отново се натъжи.

— Да…

— Направо я ненавиждам — каза Кат, опитвайки се да си представи що за майка плаче, когато децата й тръгват на детска градина, и ги зарязва по средата на трети клас.

— Разбирам те… — кимна баща й.

— Да вдигаш телефона си.

— Ще го вдигам.

* * *

— Някой друг да е получил ботуши *Ugg* за Коледа? — каза Рийгън, оглеждайки опашката пред витрините с храна. — Ако имахме уиски, това е моментът, в който щях да забия едно малко.

— На мен пък са ми много симпатични — каза Кат.

— Защо? Понеже топлят ли?

— Не. Понеже ми напомнят, че живеем на място, където все още може да ти се размине да ходиш с такива ботуши, че и да ти е гот даже. На други, по-напреднали в модата места, трябва да се правиш, че отдавна си ги забравил или никога не си ги харесвал. Но в Небраска хората още им се радват. Това е симпатично. Невинните години никога не свършват.

— Толкова си шантава… — каза Рийгън. — Чак ми липсваше.

— Просто не искам — каза Саймън.

— Какво не искаш? — попита Баз.

Седеше на бюрото си и ядеше ябълка. Захапа я и докато я стискаше между зъбите си, започна да връзва униформената си вратовръзка на зелени и червени ивици. Саймън все още трябваше да стои пред огледалото, за да върже правилно възела. Дори и след седем години.

— Нищо! — отвърна Саймън и пак отпусна глава на възглавницата. — Нищо не искам да правя. Не искам дори да стана, защото, ако го направя, ще трябва да избутам тоя ден чак до вечерта.

Баз върза идеален уиндзорски възел и отхапа от ябълката.

— Хубава работа, Саймън. Какви са тия приказки от „най-могъщия магьосник, който се е раждал от сто години насам“?

— Това са глупости — отвърна Саймън. — И кой въобще започна да ми вика така?

— Вероятно Мага. Все си в устата му. „Предопределеният“, „героят, когото винаги сме чакали“, и така нататък, и така нататък.

— Въобще не искам да съм никакъв герой.

— Айде, недей да скромничиш.

Погледът на Баз беше оловносив и съвсем сериозен.

— Днес — поправи се Саймън. — Не искам да съм никакъв герой днес.

Баз погледна огризката от ябълката и я метна върху бюрото на Саймън.

— Да не би да се опитваш да ме убедиш да се чупим от политически науки?

— Да.

— Готово — каза Баз. — А сега ставай.

Саймън се ухили и рипна от леглото.

Маджикат
Из „Само напред, Саймън“

януари 2012

ГЛАВА 23

— Какво значи *нео*? — попита Кат.

Рийгън вдигна глава от бюрото. Правеше си флашкарти (много си падаше по тях, все така учеше). От устата й висеше незапалена цигара. Опитваше се да ги откаже.

— Задай си въпроса пак, само че по-смислено.

— Н-е-о — каза Кат. — Получих оценките си, но вместо А или В, пише *Нео*.

— Неоценен — отвърна Рийгън. — Значи, че не са ти вписали оценката.

— Кой?

— Не знам, вероятно преподавателят ти.

— Защо?

— Откъде да знам. Обикновено го правят по изключение — примерно, ако са ти дали допълнителен срок за нещо.

Кат гледаше с недоумение извадката с оценките си. Беше взела изпита си по психология още през първата седмица, така че не се изненада, като видя *А* срещу този предмет. (Успехът й по психология беше толкова висок, че нямаше смисъл да се явява на изпит). Виж, с творческото писане нещата стояха другояче. Не беше предала курсова работа и можеше да очаква най-много *С* — ако имаше дивашки късмет, но най-вероятно *D*.

Беше се примирила с това *D*. То бе цената, която трябваше да плати за миналия семестър. За Ник. За Ливай. За плагиатството. За това да осъзнае, че не иска да пише книги за упадъка и разрухата в провинциална Америка или за каквото и да било друго.

Кат беше готова да получи това *D* и да продължи нататък.

Нео.

— Какво трябва да направя? — попита тя Рийгън.

— Мамка му, Кат. Стига си ми задавала въпроси. Откъде да знам какво да правиш? Говори с преподавателя. Ще хвана рак от теб.

* * *

Кат идваше в Андрюс Хол за трети път, откакто бе получила извадката с оценките си. Първите два пъти просто влезе от единия вход на сградата, мина по коридора и излезе през другия.

Този път вече имаше напредък. Отби се в тоалетната.

Беше дошла малко преди да свършат лекциите, които започваха в четири, и от аудиториите изведнъж се изсипаха орди момичета с готини прически и момчета, които приличаха на Ник. Кат се шмугна в тоалетната и сега седеше в една от кабинките, чакайки да се разчисти теренът. Някой си бе направил труда да издълбае почти целия текст на *Stairway to Heaven* от вътрешната страна на вратата. Бая дълбаене беше паднало. Англицисти.

Кат нямаше никакви курсове по англицистика този семестър и се чудеше дали да смени специалността. Или поне профила — от творческо писане да се прехвърли ренесансова литература. Това щеше да й бъде от голяма полза в реалния живот — глава, пълна със сонети и алюзии с Христос. *Ако учиш нещо, от което никой не се интересува, дали хората те оставят на мира?*

Тя пусна водата за всеки случай и предпазливо отвори вратата на кабинката. После отиде до един от умивалниците (гореща вода в единия кран, студена в другия) и си наплиска лицето.

Щеше да се справи. Трябваше само да намери канцеларията на факултета и да попита къде е кабинетът на професор Пайпър. Вероятно дори не беше там.

Коридорът вече беше почти пуст. Кат стигна до стълбите и тръгна към канцеларията, следвайки табелите. Надолу по коридора и зад ъгъла. Може би ако просто минеше покрай вратата, щеше да е достатъчен напредък за днес. Тя вървеше бавно като на заколение.

— Кат?

Гласът беше женски, но в паниката си тя в първия момент си помисли, че е Ник.

— Кат!

Тя се обърна по посока на гласа и… видя професор Пайпър в кабинета си точно срещу нея. Стоеше права зад бюрото и й махна да дойде. Кат се приближи.

— Мислех си за теб — каза професор Пайпър с топла усмивка. — Къде се изгуби? Заповядай, ела да си поговорим.

Тя посочи креслото пред бюрото и Кат седна. (Явно професор Пайпър беше в състояние да я контролира с жестове. Като Говорещия с кучета.)

Преподавателката мина отпред и седна на бюрото — типично в неин стил.

— Какво стана с теб? Къде изчезна?

— Н-н-никъде — заекна Кат.

Точно в този момент ужасно й се искаше наистина да изчезне. Това беше твърде бърз напредък. Не го беше планирала. Не се беше подготвила за вероятността действително да осъществи онова, за което бе дошла.

— Не си предаде работата — каза професор Пайпър. — Да не би да ти се е случило нещо?

Кат си пое въздух колкото дълбоко можеше и се опита да прикрие притеснението си.

— Донякъде. Баща ми постъпи в болница. Но не това е причината да не си предам работата. Бях решила да не я пиша още преди го приемат.

Преподавателката опря длани в бюрото и се наведе напред. Изглеждаше изненадана.

— Но защо, Кат? С такова нетърпение очаквах да видя какво ще напишеш.

— Просто… — замънка пак Кат. — Осъзнах, че не ставам за писател.

Професор Пайпър примигна и се отдръпна назад.

— Какви ги говориш? Та ти имаш такъв талант! Ти си родена за писател, Кат!

Беше ред на Кат да примигне.

— Не съм — поклати глава тя. — Опитвах се… Няколко пъти започвах разказа. Вижте… знам какво е мнението ви за фенската литература, но това искам да пиша. Това е моята страст. И наистина ми се удава.

— Изобщо не се съмнявам — каза професор Пайпър. — Ти имаш дарбата на разказвач. Но това не обяснява защо не си завършила курсовата си работа.

— След като си дадох сметка, че това не е за мен, вече не можех да се насилвам да го правя. Исках просто да продължа нататък.

Професор Пайпър я гледаше, умислена, потропвайки с пръсти по бюрото.

Значи така изглежда, когато нормален човек потропва с пръсти.

— Защо твърдиш, че не е за теб? — попита преподавателката. — Всичките ти работи през миналия семестър бяха отлични. Всички до една. Ти си една от най-обещаващите студентки, които съм имала.

— Но аз не искам да пиша свои творби — каза Кат с цялата категоричност, на която бе способна. — Не искам да създавам свои герои и свои светове. Това не ме вълнува. — Тя стисна юмруци в скута си. — Вълнува ме Саймън Сноу. Да, знам, че той не е мое творение, но това няма значение за мен. Предпочитам да изливам душата си в свят, който обичам и разбирам, вместо да се мъча да създам нещо ново от нищото.

Професор Пайпър отново се наведе напред.

— Няма по-завладяващо преживяване от това да създаваш нещо ново от нищото — каза тя и красивото й лице се изопна от гняв. — Помисли си, Кат. Само боговете имат тази привилегия. И майките. Само те могат да дадат живот на нещо ново от самите себе си. Няма нищо по-велико от това.

Кат не очакваше професор Пайпър да приеме решението й без възражения, но определено не беше подготвена за такъв отпор.

— Разбирам ви, но мен това просто не ме вдъхновява — каза тя.

— Нима предпочиташ да вземеш, дори и назаем, нечие чуждо творение?

— Познавам Саймън и Баз. Знам как мислят, какво чувстват. Когато пиша за тях, потъвам изцяло в техния свят и съм щастлива. Когато се опитвам да напиша нещо свое, имам чувството, че плувам срещу течението. Или… падам от висока скала и отчаяно търся клони, за които да се хвана, но трябва сама да ги създам.

— Именно! — възкликна преподавателката и махна във въздуха, сякаш ловеше муха. — Това е да си писател.

Кат поклати глава. В очите й имаше сълзи.

— Може би, но аз не искам да правя това.

— Не искаш или просто те е страх?

Кат въздъхна и избърса очите си с ръкава на пуловера. Друг вероятно досега щеше да й е подал кутията със салфетки, но професор Пайпър беше неумолима.

— Получи специално разрешение, за да се включиш в семинара ми. Трябва да си имала голямо желание да пишеш. И творбите ти бяха чудесни. Не ти ли беше приятно да работиш върху тях?

— Нито една от тях не може да се сравни със Саймън.

— Господи, Кат, наистина ли се съизмерваш с най-успешната писателка на века?

— Да! — отвърна категорично Кат. — Защото, когато описвам героите на Джема Т. Лесли, понякога, в някои отношения, аз наистина съм по-добра от нея. Знам колко налудничаво звучи това, но знам също, че е вярно. Аз не съм бог. Никога не бих могла да създам Света на Маговете, но мога много, ама много добре да манипулирам този свят. С героите на Лесли мога да постигна неща, които никога не бих постигнала със свои герои. В сравнение с тях моите са просто… набързо нахвърляни скици.

— Но с фенска литература нищо не можеш да постигнеш. Тя е мъртвородена.

— Мога да я предоставям на хората да я четат. И страшно много хора действително го правят.

— Но не можеш да си изкарваш прехраната с това. Не можеш да направиш кариера.

— Колко хора въобще правят кариера като писатели? — отсече Кат. Имаше чувството, че всичко в нея е опънато до краен предел. Нервите й. Жилите й. Търпението. — Ще пиша за удоволствие, както другите хора плетат или шият гоблени. И ще намеря нещо друго, с което да изкарвам прехраната си.

Професор Пайпър отново се изправи и скръсти ръце.

— Повече не искам да говорим за фенска литература.

— Ваша воля.

— Но разговорът ни не е приключил.

Кат въздъхна.

— Опасявам се — каза преподавателката, — че никога няма да разбереш на какво си способна всъщност. Че няма да видиш, а и аз няма да видя, какъв рядък талант се крие у теб. Права си, нито една от работите ти през последния семестър не може да се сравни със *Саймън*

Сноу и наследникът на Мага. Но имаш такъв потенциал. Героите ти са като живи, Кат, сякаш всеки момент ще излязат от страниците и ще ти заговорят наистина.

Кат я погледна с неверие и избърса носа си в рамото.

— Мога ли да те попитам нещо? — продължи професор Пайпър.

— И без това ще ме попитате.

Преподавателката се подсмихна.

— Помагала ли си на Ник Мантър за курсовата му работа?

Кат впери поглед в ъгъла на стаята и прехапа устни. Нова вълна от сълзи напираше в очите й. По дяволите! Беше изкарала цял месец, без да плаче.

Тя кимна.

— Бях сигурна — каза кротко професор Пайпър. — Личеше твоят стил. В някои от най-добрите пасажи.

Кат седеше като парализирана.

— Ник ми е асистент. Допреди малко беше тук всъщност. Ще бъде в курса ми за напреднали този семестър. Прекрасно знам как пише. А в тази работа стилът му беше… доста различен.

Кат инстинктивно погледна към вратата.

— Виж… — продължи безмилостно преподавателката. — Искам да ти предложа нещо.

Кат не смееше да вдигне глава.

— Още не съм вписала оценката ти. Надявах се да дойдеш да си поговорим. И не съм задължена да я впиша. Мога да ти дам срок до края на семестъра да завършиш разказа и да ми го предадеш. Щеше да имаш твърдо *A* по моя предмет, може би дори *A*+.

Кат се замисли за общия си успех. И за стипендията. И за това, че трябва да завърши този семестър с пълен отличен, за да не й я отнемат. Нямаше право на грешка.

— Наистина ли можете да го направите?

— Мога да правя каквото си искам с оценките на студентите си. Имам пълна власт какво и как ще се случва в моя курс.

Кат усети, че ноктите й се забиват в дланите.

— Мога ли да си помисля?

— Естествено — отвърна ведро професор Пайпър. — Но ако решиш да приемеш предложението ми, искам да идваш редовно при

мен до края на семестъра, за да обсъждаме напредъка ти. Ще бъде като индивидуална консултация.

— Добре. Ще си помисля. Аз… Благодаря ви.

Кат взе раницата си от пода и стана. Изведнъж се оказа толкова близо до преподавателката, че инстинктивно сведе очи и бързо се шмугна към вратата. Вдигна поглед едва когато излезе от асансьора в общежитието.

* * *

— Арт слуша.

— Така ли отговаряш по телефона?

— Кат!

— Без „ало“, без нищо?

— Не ми харесва това „ало“. Все едно имам деменция и печеля време, докато се сетя какво се прави, когато звъни телефонът.

— Как си, тате?

— Добре.

— Колко добре?

— Тръгвам си от работа всеки ден в пет. Вечерям у баба ти. А тази сутрин Кели даже ми каза, че изглеждам „впечатляващо уравновесен“.

— Това наистина е впечатляващо.

— Току-що ме уведоми да не ползваме образа на Франкенщайн в предложенията за „Франкенбийнс“, защото вече не е интересен. Децата си падат по зомбита.

— Само дето марката не е „Зомбибийнс“.

— Щеше да стане, ако зависеше от шибания Кели. Днес ми каза да нахвърлям идеи за още две кампании.

— Стига бе! Чудя се как си успял да останеш уравновесен при всичко това.

— Представях си, че ям мозъка му с лъжичка.

— И въпреки това съм впечатлена. Тате, какво ще кажеш да си дойда следващия уикенд?

— Винаги се радвам, като си идваш, Кат… Стига да не го правиш, защото се притесняваш за мен. Чувствам се много по-добре,

когато знам, че си спокойна.

— А аз съм спокойна, когато не се притеснявам за теб. Връзката ни е симбиотична.

— Като говорим за това, как е сестра ти?

* * *

Баща й не беше прав за безпокойството. Кат обичаше да се притеснява. Създаваше й усещането, че прави нещо дори когато беше напълно безпомощна.

Като с Ливай.

Нямаше контрол върху това дали ще се засече с него, но можеше да се притеснява по този повод, а докато се притесняваше, имаше чувството, че взима някакви мерки, за да го предотврати. Нещо като ваксина с живо безпокойство. Все едно гледаш мляко да не изкипи.

Процедурата беше следната. Първо се съсипваше от притеснения, че ще се срещне с Ливай и няма да знае какво да прави, а после изреждаше в главата си всички причини, поради които това няма как да се случи.

Като начало Рийгън обеща да го държи настрана, а на нея можеше да се разчита. Освен това Ливай нямаше никаква работа в Централния корпус. Кат непрекъснато си повтаряше, че цялото му време е заето или да учи как се развъждат биволи в Източния корпус, или да работи в „Старбъкс“, или да се натиска с момичета в кухнята си. Така че нямаше никаква причина пътищата им да се пресекат.

И все пак… тя продължаваше да изтръпва всеки път, когато видеше момче с руса коса или пък мернеше някой със зелено яке „Кархарт“. И всеки път, когато й се искаше да е така.

Изтръпна и сега.

Защото той седеше там, където изобщо не му беше мястото: пред вратата на стаята й. Безспорно доказателство, че не се бе притеснявала достатъчно.

Ливай също я видя и скочи на крака. Не се усмихваше. (И слава богу. Въобще не й беше до усмивките му.)

Кат плахо пристъпи напред.

— Рийгън е на лекции — каза тя още докато беше на десетина метра от него.

— Знам — отвърна той. — Затова съм тук.

Кат поклати глава. Жестът можеше да бъде разтълкуван като „не“ или като „недоумявам“ — и двете бяха верни. Тя спря насред коридора. Стомахът така я болеше, че й идеше да се превие на две.

— Просто искам да ти кажа нещо — побърза да я успокои Ливай.

— Предпочитам да не влизаш — каза тя.

— Няма проблем. Мога и тук да ти го кажа.

Кат притисна ръце към стомаха си.

Ливай пъхна ръце в джобовете на якето си.

— Не бях прав.

Тя отново кимна. Защото беше повече от очевидно и защото не знаеше какво друго да направи. Недоумяваше какво иска от нея. Той бръкна още по-дълбоко в джобовете си, по-скоро изпъна ръце, а с тях и якето, и с напълно сериозен тон каза:

— Кат… не беше просто целувка.

— Щом казваш…

Кат погледна към вратата и пристъпи напред с ключа в ръка, сякаш искаше да му подскаже, че разговорът е приключил.

Ливай отстъпи встрани, объркан, но все така добронамерен.

Кат пъхна ключа в ключалката и сложи ръка на дръжката, гледайки в пода. Чуваше го как диша учестено и пристъпва неловко зад гърба й. Ливай!

— Коя от двете? — попита.

— Моля?

— Коя целувка?

Гласът й беше тънък и крехък като мокра хартия.

— Първата — каза Ливай след няколко секунди.

— А втората си беше просто целувка?

— Не искам да говоря за втората — отвърна той.

— Ще ти се наложи.

— Тогава, да — каза той. — Беше просто… нищо.

— А третата каква ще бъде?

— Това подвеждащ въпрос ли е?

Кат сви рамене.

— Кат… опитвам се да ти кажа нещо.

Тя се обърна и веднага съжали. Косата на Ливай беше небрежно отметната назад, а няколко кичура бяха паднали над челото му. Не се усмихваше и сините му очи сякаш бяха превзели цялото му лице.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Не беше просто целувка, Катрин. Нищо не е просто.

— Нищо?

— Нищо.

— И?

Гласът й прозвуча доста по-равнодушно, отколкото всъщност се чувстваше.

Отвътре органите й се смилаха на каша от притеснение. Червата й отдавна бяха заминали. Бъбреците й се разпадаха. Стомахът й се обръщаше с опакото навън, теглейки след себе си и трахеята.

— Ами… — въздъхна Ливай, почти отчаян, и зарови и двете си ръце в косата си. — Ами съжалявам. Не знам защо казах оная глупост в болницата. Тоест, знам защо, но не бях прав. Не, ужасно сгреших. И бих дал всичко да можех да се върна в онази сутрин, когато се събудих тук, и да си поговоря сериозно със себе си. Ако можех да го направя, онова, което стана после, нямаше да се случи.

— Интересно дали ако изобретят някога машина на времето, ще се намери поне един човек, който да я ползва, за да отиде в бъдещето — каза тя.

— Катрин!

— Какво?

— Кажи ми какво мислиш.

Кат не мислеше. Чудеше се как ще живее без бъбреци и се държеше на два крака. Това изчерпваше целия й мисловен капацитет.

— Все още не съм сигурна, че разбирам какво искаш да ми кажеш.

— Искам да ти кажа, че наистина те харесвам. — Ръката му отново беше в косата. Само едната този път. — Ама много. И искам тази целувка да е начало на нещо, а не край.

Кат го погледна. Веждите му бяха свъсени. Страните му за първи път бяха напълно гладки, без намек дори за усмивка. Кукленските му устни бяха свити.

— Усетих я като начало на нещо — добави той и се наклони леко напред.

Кат отстъпи и се залепи като ваденка на вратата.

— Ами добре — кимна тя.

— Добре какво?

— Да влезеш — каза Кат и се обърна да отвори вратата. — За останалото не съм сигурна.

— Съгласен — отвърна Ливай.

Тя долови в гласа му наченка на усмивка и направо й прималя.

— Не ти вярвам — каза Саймън, стискайки ръката на Базил.

— И аз не ти вярвам. Нещо друго? — изсъска Базил насреща му и буквално го наплю. Саймън усети пръските върху лицето си.

— Какво значение има дали ми вярваш, или не? — попита Саймън. — Аз съм този, който виси над бездънна крепост.

Базил го погледна с отвращение. Ръката му трепереше от тежестта. Той протегна свободната си ръка надолу и Саймън я сграбчи като обезумял.

— Дъглас Джей Ненинг![1] — изруга Базил без дъх и напрегна всичките си сили да се задържи на земята. — Като те знам какъв си, ще ни избиеш и двамата само за да ми направиш напук.

Маджикат
Из „Само напред, Саймън“
FanFixx.net

ноември 2010

---

[1] Канадски магьосник и илюзионист — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 24

Ливай седна на леглото й.

Кат се опита да се абстрахира от присъствието му, докато сваляше палтото и измъкваше шала изпод косата си. Стори й се неловко да си свали ботушите пред него и остана с тях.

После седна на стола пред бюрото си.

— Как се справи на изпита по литература? — попита тя.

В продължение на няколко секунди Ливай просто седеше и я гледаше.

— Изкарах *B*. С минус, но все пак.

— Това е добре, нали?

— Супер е.

Тя кимна.

— Как е баща ти? — попита той.

— По-добре — отвърна тя. — Сложно е при него.

— А сестра ти?

— Не знам. Много не си говорим.

Той кимна.

— Не ме бива особено в това — каза Кат, вперила поглед в скута си.

— В кое?

— В това, каквото и да е то. Въобще в цялата схема момче-момиче.

Ливай се подсмихна.

— Защо се хилиш?

— Обаче пък те бива в схемата момче-момче.

— Много смешно.

Настъпи неловко мълчание, което Ливай не след дълго наруши. В това отношение можеше да се разчита на него — имаше готов сценарий за нарушаване на мълчание във всякаква ситуация.

— Кат?

— Да?

— Наистина ли… Наистина ли ми даваш втори шанс?

— Не знам — отвърна тя, стискайки ръце в скута си.

— Склонна ли си да ми дадеш?

Тя плахо вдигна поглед към лицето му. Беше блед и хапеше долната си устна.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа… с мен ли си?

Кат поклати глава и този път жестът изразяваше единствено недоумение.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа… — Ливай се наведе напред, все още с ръце в джобовете. — Отне ми четири месеца да докарам нещата дотам, че да те целуна, и през последните шест седмици си блъскам главата да проумея как успях да прецакам всичко. Единственото, което искам в момента, е да оправя нещата, да ти покажа колко съжалявам и да те убедя да ми дадеш втори шанс. И искам да знам само дали си с мен, дали се надяваш да успея.

Кат плахо потърси с поглед очите му, сякаш се страхуваше, че ако направи по-рязко движение, той ще изчезне.

Тя кимна.

Дясната половина на устните му леко се изви нагоре.

— Да, с теб съм — прошепна тя толкова тихо, че дори не знаеше дали я е чул.

Усмивката на Ливай завладя цялото му лице. Беше на път да превземе и нейното. Кат не издържа и отмести поглед.

* * *

И така, тя се оказа лице в лице с един стокаратов Ливай, който седеше на леглото й, ухилен до уши, сякаш всичко щеше от този миг нататък да тръгне по мед и масло.

Кат искаше да му каже да успокои топката, да му обясни, че още не му е простила и въпреки че вероятно щеше да му прости, все още не му вярваше. Не вярваше на никого и това беше проблем. Фундаментален проблем. Вместо това тя просто каза:

— Може би е добре да си свалиш якето.

Ливай разкопча ципа, измъкна ръцете си от ръкавите и остави якето на леглото. Отдолу носеше жилетка, която тя не беше виждала. Масленозелена, с джобове и кожени копчета. Сигурно му я бяха подарили за Коледа.

— Ела тук — каза той.

Кат поклати глава.

— Не съм готова за „ела тук“.

Ливай протегна ръка. Тя за миг се смрази, но той просто се пресегна до бюрото й, взе лаптопа и го остави на леглото до него.

— Ела — каза той. — Нищо няма ти да направя.

— Това ли ти е най-добрата реплика? „Нищо няма да ти направя?“

— Прозвуча тъпо, знам — отвърна той, — но адски се притеснявам от теб. Моля те.

Вълшебната думичка. Кат вече ставаше от стола. Събу ботушите си и седна на леглото, на половин метър от него. Ако Ливай се притесняваше от нея, нейното беше направо кататония.

Той сложи лаптопа в скута й и й се усмихна. Притеснено.

— Катрин, прочети ми още малко от историята си.

— Какво? Защо?

— Защото така. Защото не знам откъде да започна, а това винаги прави нещата по-лесни. Прави теб по-лесна. — Кат вдигна вежди. — Уф, и това прозвуча супертъпо.

Тя отвори лаптопа и го включи.

Това беше идиотско. Трябваше да си говорят. Тя трябваше да му задава въпроси, той трябваше да й се извинява — а после тя трябваше да му се извини и да му каже, че изобщо не е трябвало да се сближават, защото няма смисъл.

— Не помня докъде бяхме стигнали — каза тя.

— Саймън тъкмо бе докоснал ръката на Баз. Направи му впечатление, че е студена.

— Как е възможно да си спомняш чак такива подробности?!

— Всичките ми мозъчни клетки, предназначени за четене, са се преквалифицирали да запаметяват.

Кат отвори файла и тръгна надолу по текста да намери пасажа, до който бяха стигнали. *Пръстите му бяха студени и отпуснати,*

прочете на глас. *Саймън се вгледа в него и едва сега осъзна, че той е заспал*… Тя спря и го погледна.

— Това е откачено — каза. — Не е ли откачено?

Ливай се бе обърнал на една страна, за да я гледа. Бе скръстил ръце и опрял едното си рамо в стената. Усмихна й се и сви рамене.

Кат за пореден път поклати глава, без да знае какво всъщност иска да каже с това, а после обърна поглед към компютъра и започна да чете.

Саймън също беше уморен. Дали пък беше направена магия на детската градина, за да се унасят по-лесно в сън малчуганите? Той се замисли какво ли са преживели клетите дечица в онази нощ, когато са ги нападнали вампирите. Какво ли е преживял Баз… И после Саймън заспа.

Когато се събуди, Баз седеше с гръб към камината и гледаше заека.

— Реших да не те убивам, докато спиш — каза той, без да откъсва поглед от тавана. — Честита Коледа.

Саймън разтри очи и се надигна.

— Честита и на теб.

— Пробвал ли си някакви заклинания?

— За кое?

— За зайците.

— В писмото не пишеше да им правя заклинания, а само да ги намеря.

— Това го разбрах — натърти Баз. Едва ли бяха спали дълго, защото той още изглеждаше уморен. — Но е логично да се предположи, че авторът на писмото е наясно, че си магьосник, и вероятно допуска, че евентуално би се сетил да приложиш уменията си от време на време.

— Какви заклинания предлагаш да пробвам? — попита Саймън, хвърляйки поглед към спящия заек.

— Не знам — отвърна Баз и махна с вълшебната си пръчица във въздуха. — *Облика смени, сам се преобрази!*

— Това ли успя да измислиш? В какво точно очакваш да се превърне?

— Експериментирам.

— Нали ти ми обясняваше, че трябва да мисля и да се допитвам до други, преди да се натреса в нещо опасно?

— Това беше, преди да прекарам половин нощ, цъклейки се в тоя проклет заек — каза Баз и отново махна с вълшебната пръчица. — *Какъвто си бил, стани, какъвто ще станеш, бъди!*

— Това заклинание действа само върху живи същества — отбеляза Саймън.

— Експериментирам, ти казах. *Кукуригу петльо*.

Нищо не последва.

— Кой те кара да зяпаш заека посред нощ? Защо не продължи да си спиш? — попита Саймън. — Изглеждаш така, сякаш не си спал от постъпването си тук. Блед си като призрак.

— Призраците не са бели, а прозрачни. И съжалявам, ако си очаквал да се сгуша до теб и да засънувам сладки сънища в помещението, в което бе убита майка ми.

Саймън се почувства неудобно и наведе глава.

— Извинявай — каза той. — Не бях помислил за това.

— Стига с тия мелодрами, моля те — каза Баз и за пореден път вдигна вълшебната си пръчица към заека.

Изведнъж изражението му се промени. Той преглътна с мъка и Саймън реши, че се е разстроил, затова се обърна на другата страна, та да не го притеснява.

— Сноу… напълно ли си сигурен, че не пишеше нищо друго в това писмо?

Над главите им се чу шумолене. Саймън погледна към тавана и видя огромното нарисувано животно да се обръща в съня си. Баз скочи на крака. Саймън също стана, отстъпи назад и го хвана за ръката.

— По-спокойно бе — просъска Баз, отскубна се и се дръпна по-далеч от камината.

— Вампир — каза самодоволно Ливай. — Страх го е от огън.

Беше затворил очи и облегнал главата си на стената. Кат го погледна за миг. Той отвори едно око и я побутна по крака с коляното си. Тя едва сега осъзна колко близо са един до друг.

Над тях заекът сякаш придобиваше обем, ставаше триизмерен. Протегна задните си крака в небето, размърда нос, ушите му се наостриха.

— Какво се очаква да направим? — попита Баз. — Да го хванем? Да го заговорим? Да му изпеем някоя хубава магическа песен?

— Откъде да знам?! — отвърна Саймън. — Мислех, че ще получа инструкции.

Заекът отвори огромно розово око.

— Искаш инструкции? Носиш ли си меча?

— Да — отвърна Саймън.

— Извади го.

— Но това е Лунният заек… — възрази Саймън. — Той е приказен герой.

Заекът се извърна на тавана (при по-внимателно вглеждане очите му бяха по-скоро червени, отколкото розови) и отвори уста — да се прозее, надяваше се Саймън. В устата му лъснаха огромни кучешки зъби, дълги като саби.

— Меча, Сноу! Сега!

Баз вече размахваше вълшебната си пръчица във въздуха, сякаш се канеше да дирижира симфоничен оркестър в пълен състав. *Голям е позьор понякога*, помисли си Саймън.

После вдигна високо дясната си ръка и изрече магическата формула, която бе научил от Мага.

— За правото. С кураж. В защита на слабите. В лицето на силните. С магия, с мъдрост и с добро.

Дръжката затрептя в ръцете му. Острието невинаги се появяваше, Мага го беше предупредил. Ако Саймън го

призовеше дори и неволно, без основателна причина, Мечът на Маговете нямаше да реагира.

Заекът протегна почти плахо предната си лапа към пода и… слезе от тавана с елегантен скок като домашен любимец, който скача от дивана.

— Не прави нищо — каза Саймън. — Все още не знаем какви са намеренията му… *Какви са намеренията ти*? — извика той.

Все пак заекът беше вълшебен, вероятно можеше да говори.

Вместо отговор животното отметна глава и изпищя към празното място в нарисуваното небе.

— Ти добре ли си, Сноу? Що не го накараш да ти даде лапа?

— Все нещо трябва да направим.

— Да! Да бягаме.

Заекът бе клекнал между тях и вратата. Саймън взе вълшебната си пръчица с лявата ръка и кротко каза:

— Шшт, спокойно.

Заекът гневно изсъска и го напръска с плюнки.

— Добре. Бягаме — каза Саймън на Баз. — На три.

Баз вече беше хукнал към вратата. Заекът изкряка подире му, но Саймън явно му беше по-интересен, защото заби лапа пред краката му. Оголените му нокти изглеждаха смъртоносни.

Саймън успя да отскочи, но заекът моментално го заварди от другата страна, вдигна лапа и го цапардоса по главата. Дали Баз щеше да повика помощ? Имаше ли въобще смисъл? Кой щеше да успее да се притече толкова бързо?

Саймън замахна с меча по посока на заека и успя да го посече, но той отдръпна лапата си, сякаш се беше набол на трън. После се изправи на задните си крака и нададе оглушителен рев.

Саймън се вцепени, отскочи назад и… видя, че бялата козина на животното гори.

— Мръсен, гаден гризач — крещеше Баз, мятайки огнени кълбета като обезумял. — Нали уж беше доброто, сладко зайче? Нали уж носеше късмет бе, звяр такъв! Като се сетя колко кексчета съм ти направил… Взимам си ги обратно.

— Кажи му, Баз! — насърчи го Саймън.

— Млъквай, Сноу! Държиш меч и вълшебна пръчица. Безполезния си език ли намери да пуснеш в действие?

Саймън замахна с меча към заека. В битка винаги го предпочиташе пред вълшебната пръчица.

Между огнените кълбета Баз изстрелваше и по някое заклинание — я за вкаменяване, я за смърт, но нищо, освен огъня не даваше резултат.

Мечът вършеше някаква работа — Саймън успяваше да рани заека, но не достатъчно. Животното реагираше така, сякаш го бодат с игла за везмо.

— Май не го ловят магии — извика Баз, миг преди заекът да се нахвърли върху него.

Саймън се метна върху гърба му и се опита да забие меча в плътната козина на врата му, но острието се плъзна по нея, без да я пробие.

Баз също не стоеше безучастен. Захвърли вълшебната си пръчица настрана и скочи върху гърдите на животното. Заекът започна да се мята, за да се освободи, но Саймън го сграбчи за врата и го стисна колкото сили имаше. Баз пък го дърпаше яко за едното ухо и отбиваше с лакът ожесточените набези на смъртоносните му зъби. Изведнъж главата на Баз изчезна в козината на заека, а когато Саймън зърна лицето му отново, то беше цялото в кръв.

— Баз! — извика той, ужасен и за миг изгуби концентрация.

Това беше фатално. Заекът се отърси и го метна в другия край на стаята. От удара Саймън се зашемети, а когато се окопити, заекът беше по гръб и настървено размахваше лапи, разсичайки въздуха с острите си нокти. Баз се бе проснал върху корема му, сякаш прегръщаше

огромна плюшена играчка, а около главата му бялата козина на животното беше пропита в кръв.

— Не! — простена Саймън. — Баз! Не!

Той се спусна към заека, държейки меча с двете си ръце, и с цялата си сила заби острието в едното му око. Животното се отпусна безжизнено и едната му лапа падна в огъня.

— Баз — проплака Саймън и го задърпа за ръката.

Очакваше и той да е безжизнен, но тялото му беше стегнато. Саймън понечи да го обърне, впивайки пръсти в кокалестото му рамо, но не успя да го помръдне. Изведнъж Баз се отметна назад и го изблъска с неочаквана сила. Саймън падна на пода, напълно объркан.

И тогава видя, че Баз притиска лице във врата на заека сякаш суче. По врата и по муцуната на животното имаше рани, много по-дълбоки от тези, които Саймън успя да му нанесе с меча. Баз застана на колене върху гърдите на заека, отметна гигантската му глава на една страна и се впи още по-силно във врата му.

— Баз… — прошепна Саймън и бавно се изправи на крака.

Известно време просто стоеше и гледаше.

Накрая Баз, изглежда… приключи.

Отмести се от животното и застана пред безжизненото му тяло с гръб към Саймън. После се пресегна и измъкна окървавения меч от окото на звяра.

Едва тогава се обърна, разкърши рамене и вирна брадичка. Лицето му, цялата предна част на тялото му — униформената вратовръзка, бялата му риза, всичко беше прогизнало в кръв. Капеше от носа и от брадичката му, стичаше се на локва под ръката, в която държеше меча. Толкова кръв…

Баз захвърли меча и той издрънча в краката на Саймън. После избърса устата и очите си с ръкав, но кръвта беше толкова много, че само се размаза.

Саймън не знаеше какво да каже. Как да реагира на… всичко това.

Той вдигна меча от земята и го изтри в мантията си.

— Добре ли си?

Баз облиза устни (*Сигурно са му пресъхнали*, помисли си Саймън) и кимна.

— Слава богу — каза той и си даде сметка, че е напълно искрен.

Кат спря да чете. Очите на Ливай бяха отворени. Гледаше я, ококорен като малко дете.

— Това ли беше? — попита той.

Тя поклати глава.

— Затова ли ме харесваш?

— За кое?

— Защото ти чета?

— Питаш ме дали те харесвам, защото можеш да четеш?

— Много добре знаеш какво те питам.

Той й се усмихна. Струваше й се странно да го гледа така. От толкова близко разстояние. Все едно беше най-естественото нещо на света.

— И заради това — каза той.

Кат погледна притеснено през рамо.

— Мислиш ли, че Рийгън би имала нещо против?

— Едва ли. Нещата между нас приключиха още в гимназията.

— Колко време ходихте?

— Три години.

— Бяхте ли влюбени?

Той отметна косата си назад, смутен, но не и притеснен.

— Отчаяно.

— О!

Кат инстинктивно се отдръпна.

Той наклони глава на една страна, за да улови погледа й.

— Живеехме в малък град. Бяхме общо единайсет души в класа. На триста километра околовръст нямаше никого другиго, на когото аз или тя бихме обърнали внимание дори хипотетично.

— Какво стана?

— Дойдохме тук и разбрахме, че не сме единствените двама души на планетата, които стават за нещо.

— Тя каза, че ти е изневерявала.

Ливай сведе поглед, но усмивката му не угасна съвсем.

— Това също.

— На колко години си?

— На двайсет и една.

Кат кимна.

— Изглеждаш по-голям.

— Заради косата е — отвърна той, все така усмихнат.

— Много ми харесва косата ти — изтърси тя.

Той вдигна вежда. Само едната.

Кат се притесни и понечи да изключи лаптопа.

Ливай се наведе към нея и няколко кичура докоснаха ухото й. Тя се отдръпна и се изчерви.

— И на мен ми харесва косата ти — каза той. — Това, което съм видял от нея де, защото все я носиш вързана.

— Това е пълна лудост — каза Кат, премествайки се малко по-встрани на леглото.

— Кое?

— Това. Аз и ти. Този разговор.

— Защо?

— Дори не знам как се случи.

— Ами то всъщност нищо още не се е случило…

— Нямаме нищо общо — каза тя. Имаше чувството, че главата й е пълна с аргументи против и вече започваха да преливат навън. — Та ти дори не ме познаваш. По-голям си от мен, пушиш, имаш работа. Имаш опит.

— Не съм пушач. Запалвам само в компания. Никога сам.

— Пак се брои за пушене.

— Няма значение. Всичко, което току-що каза, няма значение. А и не е вярно. Имаме много общи неща. Непрекъснато си говорим — или поне преди го правехме. И ми се иска да си говоря повече и по-често с теб. Това е добър знак.

— Не разбрах какво общо има между нас.

— Харесваме се — каза той. — А това е всичко. Пък и в сравнение с останалите имаме толкова много общи неща. Ако кацнат

извънземни на Земята, сигурно няма да могат дори да ни различат. Ти ме харесваш, нали?

— Нямаше да те целуна, ако не те харесвах — отвърна Кат.

— Невинаги е задължително…

— Не — каза твърдо тя. — При мен винаги е задължително. Освен това нямаше да стоя будна цяла нощ, за да ти чета…

Ливай се усмихна до уши. Защо го правеше? Не разбираше ли колко е неуместно?

— Защо ми каза, че за теб е било просто целувка? — попита тя, очаквайки гласът й да затрепери. — Не ми пука за онова момиче. Тоест, пука ми, но не толкова. Искам да разбера защо първата ти реакция беше да ми кажеш, че това, което се случи между нас, е без значение? И защо трябва да ти вярвам сега, когато твърдиш обратното? Защо въобще трябва да ти вярвам?

Ливай разбра, че моментът не е подходящ да се усмихва. Сведе поглед към скута си и се облегна назад, опирайки гръб в стената.

— Предполагам, от страх…

Кат му даде да разбере, че това не е достатъчно.

Той зарови пръсти в косата си и ги сви на юмрук. (Сигурно затова оплешивяваше преждевременно — от прекалено скубане.)

— Уплаших се, Кат — каза той. — Реших, че ако разбереш колко много означава тази целувка за мен… ще ти се стори още по-нередно, че съм целунал друга.

На Кат й трябваше малко време да възприеме чутото.

— Интересно мислене — каза тя.

— Въобще не разсъждавах — отвърна той и пак се обърна с лице към нея. — Паникьосах се. Честно. Изобщо бях забравил онова момиче.

— Понеже се целуваш под път и над път?

— Не, разбира се! — отсече той и погледна смутено встрани. — Случва ми се понякога, но не ми е навик. Целунах се с онова момиче, защото ти не беше там. Защото не отговаряше на есемесите ми. Защото бях решил, че не ме харесваш. Бях объркан и това момиче, което очевидно ме харесваше, просто се оказа пред мен… Тя си тръгна почти веднага след това, а пет минути по-късно аз стоях, взирах се в телефона си и се опитвах да измисля повод, за да ти се обадя.

— Защо просто не ми каза всичко това в болницата?

— Защото се чувствах като пълен кретен. А не съм свикнал да се чувствам така. Обикновено не правя такива простотии. Знаеш какъв съм.

— Няма как да знам.

— Ами добър, загрижен, отзивчив… Такъв беше целият план. Да ти покажа какъв съм пич и да те спечеля…

— Имало е план?

— Имаше… — Той се облегна назад и неволно удари главата си в стената. — Беше по-скоро надежда. Надявах се да видиш, че съм свястно момче.

— Видях.

— Да. И после ме видя да се целувам с друга.

Кат искаше той да престане на говори. Беше чула достатъчно.

— Въпросът не е в това, Ливай…

Щом изрече името му, нещо в нея окончателно се срина. Просто я довърши. Тя се наведе напред и хвана ръкава на жилетката му, мачкайки го нервно в юмрук.

— Знам, че си свястно момче. И искам да ти простя. Всъщност не си ми изневерил. Е, може би донякъде, но проблемът не е в това. Дори и да ти простя… — търсеше думите тя, продължавайки да разтяга новата му жилетка, — мисля, че нямаме бъдеще. Просто не ме бива. В цялата тая работа между момче и момиче. В общуването с хора изобщо. Не се доверявам на никого. На абсолютно никого. И колкото повече ме е грижа за някого, толкова по-убедена съм, че един ден ще му писне от мен и ще ме изостави.

Лицето на Ливай помръкна — по-скоро от размисъл, отколкото от разочарование или тъга.

— Това е лудост — каза той.

— Знам — отвърна Кат, почти облекчена. — Нали това ти казвам. Аз съм луда.

Той сложи ръка върху дланта ѝ и я хвана за китката, пъхайки пръсти под ръкава ѝ.

— Но си склонна да ми дадеш шанс, нали? Не само на мен. На това. На нас.

— Да — кимна Кат, сякаш капитулираше.

— Супер. — Той я подръпна за ръкава и ѝ се усмихна. — И да си луда, няма проблем.

— Дори не знаеш колко…

— Не ми трябва да знам — каза той. — С теб съм.

* * *

Щеше да й прати есемес на следващия ден. За да излязат, след като свърши работа.

На среща.

Ливай не го нарече така, но си беше среща, нали? Той я харесваше и щяха да излязат заедно. Щеше да дойде да я вземе.

Толкова й се искаше да се обади на Рен. *Имам среща. При това не с помощна масичка, а с някого, който по никакъв начин не може да бъде сравнен с мебел. Той ме целуна. И мисля, че ще го направи отново, ако му позволя.*

Не й се обади. Седна да учи. А после писа за Баз и Саймън, докато очите й започнаха да се затварят, надявайки се да дочака Рийгън.

Беше почти заспала, когато вратата се отвори.

Рийгън зашумоля в тъмното. Идеално се ориентираше, без да пали лампа. Кат никога не я усещаше кога се прибира.

— Ехо — обади се Кат.

— Спи, спи — прошепна Рийгън.

— Ливай дойде тая вечер. Мисля, че ще изляза с него утре. Проблем ли е за теб?

Шумоленето спря.

— Не — каза Рийгън, вече без да шепне. — Стига за теб да не е.

— Мисля, че не — отвърна Кат.

— Хубаво.

Чу се лекото скърцане на вратата на дрешника, а после два тъпи удара. Явно Рийгън бе метнала вътре ботушите си. Чекмеджето на нощното й шкафче се отвори и затвори, леглото изпука, изшумоляха чаршафи. Лягаше си.

— Странна работа… — промърмори тя.

— Знам — каза Кат, взирайки се в тъмнината. — Извинявай.

— Престани да се извиняваш. Това е хубаво. И за теб, и за Ливай. Повече за теб, струва ми се.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Ливай е страхотен. И все си пада по момичета, които са истинска напаст.

Кат се обърна на другата страна и дръпна завивката към врата си.

— Да, права си.

ГЛАВА 17

— Имаш среща с Агата?!

Гласът на Пинелъпи беше тих, въпреки изненадата в очите й. Никой не искаше сър Блийкли да ги чуе. Беше склонен да налага безумни наказания. Можеше да ги прати да бършат прах в катакомбите с часове или пък да ги накара да коригират конфискувани любовни бележки.

— След вечеря — прошепна Саймън. — Ще отидем да търсим шестия заек в Забулената гора.

— Агата знае ли, че това е любовна среща? Защото ми прозвуча като поредната делнична вечер със Саймън.

— Мисля, че знае — отвърна той и едва се сдържа да не се обърне и да я изгледа изпод вежди. — Каза, че ще облече новата си рокля…

— Значи поредната делнична вечер с Агата — каза Пинелъпи.

— Мислиш, че не ме харесва, така ли?

— О, Саймън, не съм казала такова нещо. Трябва да е пълен идиот, за да не те харесва. — Той се подсмихна. Пинелъпи сведе глава над тетрадката си и добави: — Казвам само, че трябва да изчакаме да видим как ще се развият нещата.

2009

ГЛАВА 25

Когато Кат се събуди, Рийгън седеше на бюрото й.

— Будна ли си?

— Гледаш ме, докато спя?

— Да, Бела. Будна ли си вече?

— Не.

— Ами събуди се тогава. Трябва да въведем някои основни правила.

Кат се надигна и изтри гурелите от очите си.

— Ти добре ли си? Ако аз те бях събудила по този начин, вече щях да съм мъртва.

— Защото цялата черна работа във връзката ни се пада на мен. Ставай, трябва да си поговорим за Ливай.

— Ставам…

Кат едва се сдържа да не се усмихне при споменаването на името му. Ливай. Имаше среща с Ливай.

— Значи се сдобрихте, така ли?

— Да.

— Спа ли с него?

— Господи, Рийгън! Естествено, че не!

— Добре — каза Рийгън. Седеше крак връз крак на стола на Кат, облечена с фланелка на университетския футболен отбор и черен клин. — Не искам да знам, когато спиш с него. Това е първото правило.

— Няма да спя с него.

— Видя ли, точно това са подробностите, които не искам да знам. Чакай малко. Какво искаш да кажеш? Как така няма да спиш с него?

Кат притисна длани към очите си.

— Имах предвид не и в близко бъдеще. Просто си говорихме.

— Да, но вие вече цяла година си говорите…

— Какви съвети ми даваш само… Първо, да пия, преди да съм навършила пълнолетие. Второ, да взимам лекарства, които се отпускат само с рецепта. Трето, да правя секс преди брака.

— По дяволите, Кат! „Секс преди брака“?! Сериозно ли говориш?

— Накъде биеш?

— Ливай ми беше гадже.

— Знам.

— През всичките години, в които бяхме в гимназията.

— Знам, знам. — Кат отново сложи ръка на очите си. — Не е нужно да ми го разказваш цветно.

— Изгубих девствеността си с него.

— Ох, моля те. Престани!

— Точно затова имаме нужда от някои основни правила — каза Рийгън. — Ливай е един от най-добрите ми приятели, а аз съм единствената ти приятелка. Не искам нещата тук да станат такива, че да се чудим къде да гледаме.

— Късно е вече — отвърна Кат. — Освен това не си единствената ми приятелка.

Рийгън я изгледа изпод вежди и махна с ръка.

— Знам. Целият интернет ти е приятел.

— Та какви са правилата?

Рийгън започна да изброява на пръсти. Ноктите й бяха дълги и лакирани в розово.

— Първо, никой да не говори с мен за секс.

— Дадено.

— Второ, никакво цуни-гуни в мое присъствие.

— Никакъв проблем. Нали ти казвам, че няма нищо такова и в твое отсъствие.

— Трето, млъкни, никой да не коментира връзката си с мен.

Кат кимна.

— Четвърто…

— Ти явно сериозно си мислила по този въпрос.

— Правилата са готови още откакто се целунахте. Четвърто, Ливай ми е приятел и не може да го ревнуваш от мен.

Кат я погледна. Огненочервена коса, плътни устни, прекрасни стегнати гърди.

— Струва ми се твърде рано да се съглася с това — каза тя.

— Не — възрази Рийгън. — Трябва още сега да се разберем по този въпрос. Няма да ревнуваш, а в замяна аз няма да злоупотребя със

статута си на най-добра приятелка, за да напомня на себе си и на Ливай, че първо мен е обичал.

— Мили боже! — възкликна Кат и дръпна завивката към врата си. — Наистина ли би направила подобно нещо?

— Бих могла — отвърна Рийгън, също толкова стъписана колкото и Кат. — В момент на слабост. Трябва да разбереш, че съм била любимото момиче на Ливай всъщност цял живот. Той не е имал сериозна връзка, откакто се разделихме.

— Господи, чувствам се ужасно — проплака Кат.

Рийгън кимна, сякаш й казваше „аз те предупредих“.

— Защо допусна това да се случи? — попита Кат. — Защо го остави да прекарва толкова време тук?

— Защото виждах, че те харесва. — Рийгън бе почти ядосана. — А наистина искам той да е щастлив.

— Не сте се събирали, откакто се разделихте, нали?

— Не… — отвърна Рийгън и извърна очи. — Скъсахме супергадно, в първи курс. Започнахме да си говорим и да се виждаме едва в края на миналата година. Знаех, че има проблеми с ученето и исках да му помогна…

— Ясно — каза Кат и реши да приеме всичко това съвсем сериозно. — Да преговорим пак правилата? Никакво говорене за секс, никакви публични прояви на нежност, никакви коментари за връзката…

— Никаква ревност.

— Никаква неоправдана ревност, става ли?

Рийгън сви устни.

— Добре, но гледай да е в рамките на разумното, ако се стигне дотам.

— И никакви гадни номера понеже бившето ти гадже си има нова приятелка — каза Кат.

— Дадено — отвърна Рийгън и й подаде ръка.

— Нужно ли е чак пък да си стиснем ръцете?

— Нужно е.

— Между мен и Ливай може нищо да не стане. Все още дори не сме излизали.

Рийгън се подсмихна многозначително.

— Съмнявам се. Позволи ми да го познавам по-добре от теб. Давай.

Кат се пресегна и стисна ръката й.

— А сега ставай — нареди Рийгън. — Гладна съм.

* * *

Следобед, щом Рийгън излезе за работа, Кат скочи от бюрото и започна да преправя дрешника си, за да реши какво да облече. Може би тениска с джинси и пуловер. В гардероба й и без това нямаше нищо, което да не е тениска, джинси или пуловер. Тя нареди възможните комбинации на леглото и отново се върна в дрешника да намери нещо, което бе купила от един битпазар миналата година — симпатична плетена яка, която се закопчаваше със старинно розово копче.

Чудеше се къде ли ще я заведе Ливай.

При първата си среща с Ейбъл ходиха на кино. Рен и разни приятели също дойдоха. Оттам нататък „излизанията“ й с Ейбъл се свеждаха до висене в пекарната или учене заедно в стаята й. През лятото — плуване. През учебната година — явяване на състезания по математика. Сега, като се замислеше, нищо май не можеше да мине за излизане. В никакъв случай нямаше да каже на Ливай, че последната й среща с момче е била на състезание по математика.

Кат погледна дрехите, които бе наредила на леглото, и й се прииска Рен да беше тук, за да й даде съвет. Искаше й се да бе говорила с нея за Ливай, преди да се отчуждят… Което беше миналата година, когато Кат още не го познаваше.

Какво щеше да каже Рен, ако беше тук? *Представи си, че той те харесва повече, отколкото ти него. Все едно да си купуваш кола. Трябва да създадеш впечатлението, че си готова да се откажеш.*

Не… това бе съвет, който Рен би дала на себе си. Какво би казала на Кат?

Спри да се мръщиш. По-хубави сме, когато се усмихваме. Сигурна ли си, че не искаш да обърнеш едно малко за кураж?

Самата мисъл за Рен я накара да се почувства още по-зле. Не стига че се притесняваше, ами й стана и мъчно. И самотно.

Почти й олекна, когато Рийгън нахлу в стаята с трясък и започна да я юрка да слязат да вечерят.

* * *

— Пусни си косата — каза Рийгън, късайки едно парче пица на две. — Имаш хубава коса.

— Тази забележка определено е в разрез с основните правила — отвърна Кат, гребвайки от купичката с извара. — По-точно правило три, ако не се лъжа.

— Знам — поклати глава Рийгън. — Но си толкова безпомощна понякога, че просто ми дожалява. Като котенце, което си е заклещило главата в кутия със салфетки.

Кат я изгледа накриво.

— Не искам да изглеждам така, все едно съм се нагласила специално заради него. Тъпо е.

— Тъпо е да искаш да изглеждаш добре на среща? Ливай се бръсне в момента, гарантирам ти.

Кат трепна.

— Престани, моля ти се. Без вътрешна информация за Ливай.

— Това е вътрешна информация за мъжете изобщо. Така се прави, като отива човек на среща.

— Той вече знае как изглеждам — каза Кат. — Няма смисъл тепърва да му замазвам очите.

— Как точно да си пуснеш косата и евентуално да си сложиш малко гланц е замазване на очите?

— Все едно се опитвам да му отвлека вниманието с нещо лъскаво. Той вече знае как изглежда всичко това — каза Кат и описа кръг пред лицето си с лъжицата, пръскайки, без да иска, извара върху пуловера си. — Аз съм това, което съм — допълни тя и се опита да обере пръските, без да ги втрие в дрехата.

Рийгън се пресегна през масата и дръпна щипката от главата на Кат. Косата й се спусна надолу и падна в очите й.

— Ето — каза тя, — вече си това. *Облика смени, сам се преобрази*!

— Господи! — възкликна Кат, грабна щипката от ръцете й и моментално събра косата си отново. — Правилно ли чух, че цитираш реплика от *Саймън Сноу*?

Рийгън я изгледа изпод вежди.

— Понеже само ти четеш *Саймън Сноу*. Понеже не говорим за световен феномен.

Кат се разсмя.

Рийгън се вгледа подозрително в купичката й.

— Какво ядеш впрочем? Това праскови ли са? С извара?

— Знам. Отвратително е, но човек свиква с времето — отвърна Кат.

* * *

Когато се качиха горе, Ливай седеше на пода пред вратата на стаята им. Кат при никакви обстоятелства не би се втурнала с писъци по коридора да му се хвърли в ръцете, но направи нещо равносилно на това за нейните разбирания — усмихна се притеснено и отмести поглед встрани.

— Ехо — каза Ливай и се изправи.

— Здрасти — отвърна Рийгън.

Той разроши глуповато косата си, сякаш се чудеше на коя от двете да се усмихне, а после се обърна към Кат:

— Готова ли си?

Рийгън мина покрай него да отключи вратата.

— Само да си взема палтото — отвърна Кат и побърза да намери палтото си и да го облече.

— Шал — подсети я Ливай.

Тя грабна и шала и погледна Рийгън.

— Ще се видим по-късно — каза.

— Едва ли — отвърна Рийгън, разресвайки косата си пред огледалото.

Кат усети, че се изчервява. Набра смелост да вдигне очи към Ливай едва когато застанаха пред асансьора. (*Състояние: усмихнато, стабилно*.) Когато вратата се отвори, той сложи ръка на гърба й и тя буквално скочи в кабината.

— Какъв е планът? — попита.

Той се ухили многозначително.

— Моят план е да правим неща, които да те накарат да излезеш с мен и утре. А твоят?

— Да се опитам да не се държа като пълна тъпачка.

— Значи сме готови — усмихна й се той.

Тя също се усмихна. По посока на лицето му.

— Мисля да те разведа из Източния корпус — каза Ливай.

— Нощем? През февруари?

Вратата на асансьора се отвори и той я изчака да излезе първа.

— Имам огромна отстъпка на туровете извън активния сезон. Освен това тази вечер не е чак толкова студено.

Когато излязоха навън, Ливай я поведе в посока, обратна на паркинга.

— Няма ли да отидем с кола? — попита Кат.

— Реших, че е по-добре да вземем маршрутката.

— Има маршрутка?

— Гражданчета… — поклати глава той.

Маршрутката беше нормален автобус, който се движеше между двата корпуса на университета, и дойде на спирката почти на секундата.

— След вас — каза Ливай и й направи път да се качи.

Вътре беше светло като ден и почти празно. Кат си избра една седалка и седна настрани, вдигайки коляно към съседното място, така че той да не може да седне до нея. На него сякаш не му направи впечатление. Седна на предната седалка и се обърна назад, подпирайки ръце на облегалката.

— Много си галантен — каза тя.

— Майка ми ще изпадне във възторг, ако те чуе — усмихна се той.

— Значи имаш майка.

Той се разсмя.

— Да.

— И баща може би?

— И четири сестри.

— По-големи или по-малки.

— По-големи. По-малки.

— Ти ли си по средата?

— Точно по средата. А ти? По-голямата или по-малката близначка си?

— Родили сме се с цезарово сечение — сви рамене тя. — Но Рен е била по-едра. Взимала е от жизнените ми сокове или нещо такова. Нея са я изписали нормално, а мен са ме държали в болницата три седмици.

Кат не му каза, че понякога има чувството, че сестра й и до днес получава повече от живота, сякаш изсмуква енергия от нея или пък е родена с по-големи запаси.

Не му го каза, защото беше мрачно и депресиращо. И защото точно в този момент не би се сменила с Рен дори и да получеше в замяна по-добрата пъпна връв.

— Това означава ли, че е по-властната от двете? — попита Ливай.

— Не непременно. В повечето отношения наистина обича да се разпорежда, но татко все казва, че като малки сме си поделяли властта поравно. Примерно аз решавам какво ще облечем, а тя — на какво ще играем.

— Еднакво ли се обличахте?

— До една възраст, да. Харесваше ни.

— Веднъж помагах при раждането на близнаци — каза той. — Теленца. Кравата едва не умря.

Кат се ококори от изумление.

— Как така?

— Ами понякога, когато бик срещне крава и решат да прекарат повече време заедно…

— Престани! Имам предвид как се оказа там при раждането?

— Случва се често в ранчото. Да раждат животни. Иначе близнаците са рядкост.

— Работил си в ранчо?

Той вдигна вежди, сякаш се чудеше дали да приеме въпроса й сериозно.

— Аз живея в ранчо.

— О! — изненада се Кат. — Не знаех, че хората живеят в ранчо. Мислех, че ранчото е нещо като завод или предприятие, където ходиш на работа.

— Сигурна ли си, че си от Небраска?

— Започвам да се съмнявам, че Омаха май не се брои…

— Е — усмихна си той, — живея в ранчо.

— Нещо като ферма ли?

— Да, само че във фермите се отглеждат най-вече растения, а в ранчото — тревопасни животни.

— О! Това звучи… Искаш да кажеш, че кравите обикалят свободно навсякъде, така ли?

— Абсолютно! — разсмя се той, а после поклати глава. — Шегувам се. Животните са оградени на определени места. Имат нужда от много пространство.

— С това ли искаш да се занимаваш, когато завършиш университета? Да работиш в ранчо?

Нещо премина през лицето на Ливай. Усмивката му леко посърна, веждите му се сближиха.

— Не е… толкова просто. Ранчото се управлява от майка ми и братята й. Никой не е наясно какво ще стане с него, когато те се оттеглят. Ние сме дванайсет братовчеди. Не можем просто да си го поделим. Освен ако го продадем, а никой не иска да се раздели с него. Но… — Той тръсна глава, сякаш за да разсее някаква мисъл, и отново й се усмихна. — Да, бих искал да работя в ранчо или с животновъди, да им помагам да работят по-ефективно.

— Чрез по-добро управление на природните ресурси?

— А се правиш, че не обръщаш внимание какво ти говоря… Ей, това е нашата спирка.

— Толкова бързо?

— Източният корпус е само на три километра от общежитието ти. Срамота е, че никога не си идвала тук.

Кат го последва към вратата на автобуса. На слизане той се обърна да благодари на шофьора.

— Познаваш ли го? — попита тя, когато слязоха на тротоара.

— Имаше значка с името му на джоба на сакото — сви рамене Ливай. — Значи… — Той застана пред нея и протегна театрално ръка към паркинга, ухилен като водещ на телевизионна игра. — Катрин Ейвъри, като студент в Селскостопанския колеж, член на селскостопанската общност и гражданин на Линкълн, Небраска, имам удоволствието да те приветствам с добре дошла в Източния корпус.

— Впечатлена съм — каза Кат, оглеждайки се наоколо. — Тъмно е. Има дървета.

— Можеш да оставиш сарказма си на входа, Омаха.

— Кой би предположил, че някой ще ме сметне за прекалено погражданена, понеже съм от Омаха?

— Отдясно е Студентският съюз на Източния корпус. Там е пистата ни за боулинг.

— Пак ли боулинг?

— Не се въодушевявай. Програмата тази вечер не предвижда боулинг.

Кат последва Ливай по една криволичеща алея, усмихвайки се любезно на сградите, които й показваше по пътя. От време на време той слагаше ръка на гърба й, колкото да привлече вниманието й или да се увери, че гледа в правилната посока. Тя не му каза, че Източният корпус (нощем, през февруари) изглежда досущ като Централния корпус.

— Ако беше през деня — каза той, — щяхме да спрем в сладкарницата. Правят страхотен сладолед.

— Много жалко — отвърна тя. — Времето е идеално за сладолед.

— Студено ли ти е? — погледна я той и свъси вежди. — Майка ти така ли те е учила да носиш шал през зимата?

Шалът й висеше свободно около яката. Той го уви плътно около врата й и подпъхна краищата в палтото й. Кат се надяваше да не е забелязал учестеното й дишане под плътните дрехи.

Ливай вдигна ръце към лицето й и нежно я пощипна по ушите.

— А, не е толкова зле положението — каза той и ги разтри, за да ги стопли. — Честно, студено ли ти е? Искаш ли да отидем някъде на закрито?

— Не — поклати глава тя. — Искам да разгледам Източния корпус.

Той отново се ухили.

— Не се и съмнявам. Още не сме стигнали до Тракторния музей. Затворен е, естествено.

— Естествено.

— Но все пак си струва да се види.

— Разбира се.

След около половин час влязоха в сградата на Факултета по стоматология, за да ползват тоалетната. На сините кресла във фоайето се бяха разположили студенти и учеха яко. Ливай донесе чаша топъл шоколад от машината за кафе и предложи да си я разделят. Кат не обичаше да пие от една чаша с друг човек, но реши, че е тъпо да откаже. Все пак се бяха целували.

Когато отново излязоха навън, нощта бе сякаш по-тиха. И определено по-тъмна.

— Запазих най-хубавото за накрая — каза тихо Ливай.

— И какво е то?

— Имай търпение. Оттук…

Повървяха заедно по поредната криволичеща алея, а после той спря и сложи ръка на рамото й.

— Стигнахме — каза, сочейки една неизринатата от сняг пътека. — Представям ти… ботаническата градина!

Кат се опита да изглежда впечатлена. Човек дори не би допуснал, че въобще има нещо тук, ако не бяха нечии самотни стъпки в топящия се сняг. Освен тях се виждаха само няколко съсухрени храсти и две-три кални петна с някакви почернели треволяци по тях.

— Изумителна е! — разсмя се тя.

— Бях сигурен, че ще ти хареса. Ако си изиграеш картите правилно, ще те доведа пак през пролетта.

Те тръгнаха бавно по пътеката, спирайки се от време на време да погледнат информационните табелки, които стърчаха от снега. Ливай се навеждаше, избърсваше ги с ръкав и четеше на глас имената на растенията, които се предполагаше, че трябва да виреят на това място.

— Значи това, което всъщност изпускаме, са разни видове треви, характерни за този район — каза Кат, докато се взираха в една от табелките.

— И диви цветя — отвърна Ливай. — Изпускаме и дивите цветя.

Тя отстъпи крачка встрани и той я хвана за ръката.

— Чакай, мисля, че тук някъде има вечнозелен храст…

Кат се огледа.

— Фалшива тревога — каза той и стисна ръката й.

Тя потрепери.

— Студено ли ти е?

Кат поклати глава.

— Хубаво — стисна отново ръката й той.

Довършиха обиколката на ботаническата градина, без да говорят повече за цветята, които не можеха да видят. Кат се радваше, че не носи ръкавици. Дланта му бе гладка и топла, беше й приятно да я чувства в своята.

Минаха по едно мостче и Ливай спря и се облегна на парапета.

— Кат, мога ли да те попитам нещо?

Тя също спря и го погледна. Той хвана и другата й ръка и я притегли по-близо до себе си — не плътно до него, просто по-близо. Пръстите им бяха преплетени, сякаш се канеха да играят на някаква детска игра.

Ливай беше като черно-бяла снимка в тъмнината. Бледа кожа, сиви очи, коса на по-светли и по-тъмни кичури…

— Наистина ли мислиш, че се целувам под път и над път? — попита той.

— Ами… горе-долу — отвърна Кат, опитвайки се да не обръща внимание на факта, че усеща всеки негов пръст. — Допреди месец мислех, че се целуваш с Рийгън под път и над път.

— Как си могла да си помислиш подобно нещо?! Тя се вижда поне с още петима.

— Смятах, че си един от тях.

— Но аз флиртувах с теб — каза той и подръпна ръцете й за повече убедителност.

— Ти флиртуваш с всички — възкликна тя и усети, че така се е облещила насреща му, че още малко и очите й щяха да изскочат. — От бебета до възрастни хора и въобще с всичко живо между тях.

— Това въобще не е вярно — възрази той и пъхна брадичката си в яката в знак на възмущение.

— Вярно е — настоя тя. — Помниш ли онази вечер в залата за боулинг? Не остана човек в сградата, на когото да не се усмихнеш. Чудя се как момчето, което раздава обувките, не ти даде телефона си.

— Просто бях любезен.

— Ти си прекалено любезен. С всички. Правиш невъзможното да накараш всеки да се почувства специален.

— Че какво лошо има в това?

— Лошото е, че така човек не може да разбере дали наистина е специален. Как очакваш да се сетя, че флиртуваш с мен, а не си просто

любезен?

— Не виждаше ли, че се държа по-различно с теб?

— Виждах. За около дванайсет часа. И после… Да, в моите очи наистина изглежда така, сякаш се целуваш под път и над път. Просто от любезност. Понеже вероятно имаш някаква необходимост да караш хората да се чувстват специални. Кефи те.

Ливай посърна. Половината му лице се скри в яката.

— В продължение на четири месеца идвах почти всеки ден в стаята ти, канех те на купони, опитвах се да бъда до теб, винаги когато имаше нужда… И искаш да ми кажеш, че дори не си забелязала?

— Мислех, че си гадже на съквартирантката ми! — възкликна тя. — И пак повтарям, ти се държиш мило с всички. Раздаваш усмивки и любезност, сякаш нищо не ти струва.

Ливай се разсмя.

— Ами наистина нищо не ми струва. Не ми се изчерпват запасите, ако се усмихна на непознат.

— Е, при мен не е така.

— Аз не съм ти. Приятно ми е да карам хората да се чувстват добре. Това не само не ме изтощава, ами ме зарежда с още повече енергия за онези, които наистина чувствам близки.

Кат се постара да го гледа в очите през целия този разговор като зрял човек, но вече започваше да й идва множко. Очите й сякаш сами се сведоха надолу към снега.

— Ако раздаваш усмивки на всички, как трябва да се чувствам, когато се усмихнеш на мен?

Ливай я притегли към себе си и сложи ръцете й на рамене си, без да ги пуска.

— А как се чувстваш всъщност? — попита той и отново й се усмихна, съвсем леко.

Не на себе си, помисли си Кат.

Тя стисна здраво дланите му, за да запази равновесие, а после застана на пръсти, опирайки брадичка в рамото му. Главата й докосна лицето му. Беше гладко и ухаеше приятно — на парфюм и мента.

— Като идиот — каза тихо тя. — Хем ми е неудобно, хем не искам да спираш.

* * *

Седяха един до друг в автобуса и гледаха в скута си, защото беше прекалено светло, за да се гледат в очите. Ливай не говореше. Кат не се питаше защо.

Когато стигнаха до стаята й, и двамата знаеха, че вътре няма никого, и двамата имаха ключ.

Ливай разви шала й и я притегли към себе си за краищата, притискайки за малко лице към челото й.

— До утре, и после пак до утре, и до утре — каза той.

* * *

Говореше сериозно.

Дойде да я види на следващия ден. И на по-следващия. А след около седмица Кат вече знаеше, че по един или друг начин ще успее да се вмъкне незабелязано в деня й и ще се държи така, сякаш винаги е бил част от живота й.

Никога не казваше „можем ли да се видим утре“ или „ще се видим ли утре“. Винаги беше просто кога и къде.

Срещаха се в Студентския съюз между лекциите. В „Старбъкс“ по време на почивките му. Заварваше го да я чака в коридора пред стаята й.

Понякога Рийгън също беше там, но в момента успяваха да се държат така, че никой да не се почувства неловко. Кат седеше на бюрото си, а Ливай сядаше на леглото й. Приказваше и се бъзикаше и с двете. Понякога на Кат й беше трудно да понесе цялата близост помежду им. Друг път имаше чувството, че той им говори, както баща й говореше с нея и с Рен — все едно и двете бяха неговите момичета.

Кат се опитваше да не мисли за това. Стараеше се да се среща с него другаде, когато Рийгън си беше в стаята.

Но дори и когато бяха сами, не се държаха кой знае колко по-различно. Кат пак седеше на бюрото си, а Ливай пак беше на леглото й. Подпираше крака на пречката на стола й и не спираше да я залива с

приказки. Приятни, непринудени приказки, които я караха да се чувства уютно.

Обичаше да си говорят за баща й и за Рен. Беше му интересно да разбере какво е усещането да имаш близнак.

Обичаше да си говорят и за *Саймън Сноу*. Беше гледал всичките филми по два или три пъти. Ливай въобще много гледаше филми — предимно приключенски или фентъзи. Падаше си по супергерои, хобити, магьосници. На Кат й мина през ум, че ако чете повече, ще бъде откачалка като нея.

Е, поне хипотетично. Защото, за да е като нея, трябваше да предпочита измислените светове на филмите и книгите пред реалния живот. Ако можеше, Кат би се пренесла да живее в Света на Маговете, без да се замисли. Едва не се отчая миналата година, когато си даде сметка, че дори и да откриеше вълшебна порта към света на Саймън, вече беше прекалено голяма, за да постъпи в Училището за магии „Уотфърд“.

Дори Рен се потресе, когато й го каза. Лежаха в леглата си сутринта на осемнайсетия им рожден ден.

— Кат, ставай да вървим да си купим цигари.

— Не мога — отвърна тя. — Отивам на кино да гледам някой филм, забранен за непълнолетни, а после ще ходя да ме мобилизират в армията.

— Дай наистина да се чупим от училище и да отидем да *гледаме 500 дни от лятото*.

— Знаеш какво означава това, нали? — попита Кат, гледайки огромната карта на Уотфърд, която бяха залепили на тавана. Баща им беше платил на един от дизайнерите в агенцията да я нарисува и им я подари за Коледа преди няколко години. — Означава, че сме прекалено големи за Уотфърд.

Рен се облегна на таблата на леглото и вдигна поглед нагоре.

— Да, права си, да му се не види.

— Не че някога съм вярвала, че наистина съществува — каза Кат след малко. — Дори и когато бяхме деца, но все пак…

— Все пак… — въздъхна Рен. — Сега вече нямам настроение да пропуша. Стана ми тъпо.

И Рен си беше откачалка. Въпреки модерната прическа и готините гаджета. Ако Кат бе открила онази вълшебна порта, онази

заешка дупка, онази вратичка в дъното на дрешника, Рен щеше да я последва през нея.

Дори и сега би го направила, нищо че се бяха отчуждили. (Ето още една полза от това да намери такава вълшебна порта. Щеше да има повод да се обади на Рен.)

Ливай не беше такъв. Истинският живот му харесваше твърде много. За него *Саймън Сноу* беше просто история. А той обожаваше историите.

Откакто започна това нещо с Ливай, Кат беше изостанала със *Само напред, Саймън* — което, от една страна, не я притесняваше. Не беше чак толкова откачена, че да предпочита да пише любовни сцени с момчета вместо лично да участва в тях.

От друга страна обаче… *Саймън Сноу и осмият танц* излизаше след по-малко от три седмици и тя задължително трябваше да довърши *Само напред* дотогава. *Осмият танц* бе последната книга от сагата за Саймън Сноу, в нея щеше да се реши всичко и Кат трябваше да публикува своята развръзка, преди Джема Т. Лесли да спусне окончателно завесата.

Можеше да учи, когато Ливай беше в стаята (той също имаше да учи — сядаше на леглото й и слушаше лекциите си — понякога, редейки пасианс на компютъра в същото време), но не можеше да пише в негово присъствие. Не можеше да се потопи в Света на Маговете. Беше твърде потопена в Ливай.

Ливай беше един и осемдесет, но изглеждаше по-висок. Беше роден в ранчо. Буквално. Раждането настъпило толкова бързо, че майка му седнала на стълбите и го изродила сама. Баща му прерязал пъпната връв. („Нали ти казвам, че не е кой знае колко по-различно, отколкото при теленцата“, смееше се той, докато го разказваше.)

Живееше с още пет момчета. Караше пикап, защото смяташе, че всички трябва да карат пикапи. Според него всички, които имаха коли, бяха като с вързани ръце.

— Ами ако ти се наложи да превозиш нещо?

— Не мога да се сетя за нито един случай, в който ни е дотрябвал пикап — каза Кат.

— Защото си се вторачила в колата и дори не можеш да си представиш колко полезно може да се окаже да имаш повече място.

— За какво по-точно?

— Да си докараш от гората дърва за камината.

— Нямаме камина.

— Да превозиш чифт еленови рога — каза той.

Кат изсумтя.

— Или пък някое старинно канапе.

— Старинно канапе ли?

— Катрин, един ден, когато най-после успея да те убедя да дойдеш в стаята ми, ще те поканя да седнеш на красивото ми старинно канапе.

Когато говореха за ранчото, за семейството му или за пикапа, Ливай някак провлачваше думите, удължаваше гласните, почти сякаш имаше някакъв акцент. Кат така и не разбра дали го прави нарочно, или му идва от само себе си.

Бяха започнали да се шегуват с това „когато успея да те убедя да дойдеш в стаята ми“. Не беше нужно да се срещат в Студентския съюз или пък да чакат Рийгън да ги остави сами в стаята. Можеха да отидат у Ливай по всяко време. Но до момента Кат не бе склонила. Той живееше в къща като възрастен човек. Тя живееше в общежитие като пълнолетна подрастваща, като възрастен на изпитателен срок.

Можеше да се справи с Ливай тук, в стаята си, където нищо не беше като за възрастни, където имаше две единични легла и плакати със Саймън Сноу на стената и където Рийгън можеше да влезе всеки момент.

Самият той вероятно се чувстваше като жертва на подвеждаща реклама. Преди, когато между тях нямаше нищо — когато тя си мислеше, че той има връзка с друга, лежаха заедно в едно легло и заспаха прегърнати, почти целувайки се. Сега, когато се виждаха всеки ден (дали ходеха все още не беше съвсем ясно), само се държаха за ръце, при това от време на време. А дори и тогава Кат някак се правеше, че не го забелязва. И нито веднъж не го докосна първа.

А толкова й се искаше.

Господи, искаше й се да му се метне на врата и да се овъргаля в него като коте в леха с маргаритки.

И именно затова гледаше да не припарва до стаята му. Защото беше Малката червена шапчица. Беше девствена и пълен идиот. А Ливай й взимаше дъха дори в асансьор само като сложеше ръката си на кръста й — при това през палтото.

Ето това беше въпрос, който можеше да обсъди със сестра си, стига да имаше все още сестра.

Рен щеше да й каже да не става глупава. Щеше да й обясни, че момчетата така жадуват да те пипнат, че не ги е грижа дали те бива в тия работи, или не.

Но Ливай не беше момче. Той не трепереше да бръкне под блузата на някое момиче за първи път в живота си. Беше го правил. Сега вероятно просто сваляше блузите.

Дори самата мисъл накара Кат да настръхне. А после се сети за Рийгън и тръпката стана по-скоро тремор.

Кат не възнамеряваше да остане девствена цял живот. Но очакваше да го направи с някого като Ейбъл. Някой, който е по-жалък и по-неопитен от нея. Някой, който не я кара да се чувства толкова неподвластна на разума си.

Обективно погледнато, Ейбъл всъщност беше по-хубав от Ливай. Тренираще плуване, имаше широки плещи и стегнати, мускулести ръце. А косата му беше като на Франки Авалон. (Според баба й.)

Ливай беше длъгнест и по-скоро слаб, а косата му — какво повече да се каже за косата му… Но всичко в него будеше у нея непристойни, дори развратни мисли.

Имаше един момент например, който я побъркваше — когато се чудеше дали да се засмее на нещо, прехапваше долната си устна и вирваше едната си вежда… Направо лудница.

После, ако решеше да се разсмее, раменете му започваха да се тресат и веждите му се сключваха в средата. Веждите на Ливай трябваше да бъдат забранени за лица под осемнайсет години. Ако Кат взимаше само тях под внимание, отдавна щеше да се е качила в стаята му.

Ако разсъдеше логично, върху скалата на близостта имаше доста неща между държането за ръце и секса вследствие на възбуда от вежди… Но тя не разсъждаваше логично. Когато беше с Ливай, имаше чувството, че не може да контролира нито тялото, нито главата си.

Тя седеше на бюрото си. Той се бе разположил на леглото и подритна стола й.

— Какво ще кажеш този уикенд да излезем на истинска среща? — попита той. — Можем да отидем да вечеряме, после на кино…

Усмихваше й се и Кат също му се усмихна, но усмивката й изведнъж угасна.

— Не мога.

— Защо? Да не би да имаш среща с друг? И двете вечери?

— Нещо такова. Ще си отида до къщи. Прибирам се по-често този семестър, за да наглеждам татко.

Ливай изглеждаше разочарован, но кимна с разбиране.

— С какво ще пътуваш?

— Има едно момиче на етажа, Ерин. Тя си ходи всеки уикенд до тях да се вижда с гаджето си. Което може би не е лоша идея, като се има предвид, че тя е супердосадна и той най-вероятно ще си намери друга, ако не го наглежда.

— Ще те закарам аз.

— С белия си кон?

— С червения си пикап.

Кат го погледна, изненадана.

— Не, не. Това са два пъти отиване и връщане. Ще похарчиш цяло състояние за бензин.

— Не ми пука. Искам да се запозная с баща ти. Освен това ще прекарам няколко часа с теб в пикапа, без да има спешен случай.

— Виж, няма проблем. Мога да отида с Ерин. Не е чак толкова зле.

— Не искаш да се запозная с баща ти?

— Дори не съм мислила по този въпрос.

— Не си ли?

Изглеждаше засегнат. (Леко засегнат, но все пак.)

— Ти да не би да си мислил да ме представиш на родителите си? — попита тя.

— Да — отвърна той. — Смятах да те поканя да дойдеш с мен на сватбата на сестра ми.

— Тя кога е?

— През май.

— Излизаме от три седмици и половина, нали?

— В първи курс това са си шест месеца.

— Ти не си в първи курс.

— Катрин… — Ливай закачи крака си на пречката на стола и я дръпна по-близо до леглото. — Аз наистина те харесвам.

Кат пое дълбоко въздух.
— И аз наистина те харесвам.
Той се подсмихна и вирна една от изписаните си вежди.
— Може ли да те закарам до Омаха?
Кат кимна.

ДЖЕМА Т. ЛЕСЛИ

САЙМЪН СНОУ И ПЕТТЕ ОСТРИЕТА

ГЛАВА 4

— Край! — отсече Саймън, рипна от мястото си и скочи върху дългата маса.

Пинелъпи хвана края на мантията му и той едва не се просна по очи, но успя да запази равновесие.

— Пусни ме, Пени! — процеди през зъби и се втурна към Базил, стиснал юмруци за бой.

Базил не трепна.

— *Добри огради, добри съседи* — прошепна той, едва докосвайки вълшебната си пръчица.

Юмрукът на Саймън се стовари върху невидима, но твърда преграда пред невъзмутимото лице на съперника му. Дъхът му секна от болка, ръката му изтръпна, не можеше да мръдне заради заклинанието.

Дев, Найл и останалите от шайката на Базил взеха да се кискат като пияни хиени. Самият той обаче остана сериозен. Когато заговори, гласът му беше толкова тих, че само Саймън можеше да го чуе.

— Така ли смяташ да го направиш, Сноу? С това ли смяташ да надвиеш Досад Подмолни? — попита той и го освободи от магията с едно трепване на вълшебната си пръчица.

Саймън залитна, но съумя да се задържи на крака.

— Жалка работа — изсумтя Базил и понечи да си върви.

2008

ГЛАВА 26

Професор Пайпър разпери ръце от радост, когато я видя да влиза в кабинета й.

— Кат! Ти се върна! Ще ми се да кажа „знаех си“, но истината е, че не бях сигурна. Надявах се.

Кат наистина беше дошла да я уведоми за решението си. Нямаше да напише този разказ. Имаше достатъчно да пише и да мисли в момента. Тази курсова работа беше излишен товар, изостанал от първия семестър. Само като си помислеше за нея, в устата й започваше да горчи. Заради чувството за провал (заради плагиатството — нейното, заради пладнешкия обир — на тъпия Ник, който й бе откраднал най-хубавите пасажи). Кат искаше да остави всичко това зад гърба си.

Но когато застана в кабинета на професор Пайпър и я видя да й се усмихва като фея от приказките, не можа да го изрече.

Това така красноречиво показва какви вреди ми е нанесла липсата на майка, че не е за приказване, помисли си тя, отвратена от себе си. *Дали ще се размеквам пред жени на средна възраст чак докато самата аз стана на тия години?*

— Беше наистина мило от ваша страна да ми дадете втори шанс — каза Кат и седна на креслото, което професор Пайпър й посочи.

Тук беше мястото да каже „но ще се наложи да ви откажа“. Вместо това каза:

— Би било лудост да не го приема.

Професор Пайпър засия насреща й. Наведе се напред, подпря лакът на бюрото си и положи брадичка върху юмрука си, сякаш позираше за снимка.

— Е, решила ли си вече на каква тема ще бъде разказът? — попита тя.

— Не — отвърна Кат, притискайки юмруци в бедрата си. — Много пъти мислих, но нищо свястно не ми идва наум. Просто се чувствам… празна.

Преподавателката кимна.

— Каза ми нещо миналия път, което ме накара да се замисля. Че не искаш да създаваш свои светове.

Кат вдигна глава да я погледне.

— Да. Точно така. В мен няма някакви прекрасни нови светове, които да напират да бъдат създадени. Не искам да започвам от нищото.

— Но, Кат, у повечето писатели няма. Хората като Джема Т. Лесли са рядкост. Останалите пишем за световете, които вече познаваме — каза тя и махна с ръка наоколо. — Написала съм четири книги. И в четирите действието се развива в радиус от двеста и петдесет километра от родния ми град. В повечето от тях се разказват неща, които съм преживяла в истинския си живот.

— Но вие пишете исторически романи…

Професор Пайпър кимна.

— Да, взимам нещо, което се е случило с мен през 1983, и го описвам, сякаш се е случило с някого другиго през 1943. Така разнищвам живота си и се опитвам да го разбера по-добре през погледа на трети човек.

— Значи всичко в книгите ви е истина?

Преподавателката наклони глава на една страна и я погледна.

— Хм… и да, и не. Всичко започва от една малка истина, около която впоследствие оплитам паяжините си. Понякога се отдалечавам съвсем от първоначалната случка. Но съществените е, че не започвам от нищото.

— Аз никога не съм писала нищо, което да не е свързано с вълшебства — каза Кат.

— Пак можеш да пишеш за вълшебства, ако така предпочиташ. Но не е нужно да започваш на молекулярно равнище с някакъв Голям взрив в главата си.

Кат заби нокти в дланите си.

— За този разказ например — подхвана деликатно професор Пайпър — би могла да започнеш с нещо, което наистина се е случило. С един ден от живота си. С нещо, което те объркало или те е заинтригувало, което искаш да изследваш по-задълбочено. Започни оттам и виж къде ще те отведе. Можеш да останеш в сферата на реалното, но можеш и да го превърнеш в друго, да му добавиш магия. Но започни отнякъде.

Кат кимна, по-скоро защото беше готова да си върви, отколкото защото бе схванала това, което й говореше преподавателката.

— Искам да се видим отново — каза професор Пайпър. — След няколко седмици. Нека се срещнем пак тук и да видим докъде си стигнала.

Кат прие и побърза да си тръгне, надявайки се да не е изглеждало невъзпитано.

Няколко седмици. Да бе. Понеже дотогава празнотата в главата й ще се запълни.

Тя си проби път през тълпа наперени кандидат-англицисти и избяга навън на снега.

* * *

Ливай не пускаше коша й за пране.

— Мога да го нося и сама — каза тя.

Мислено беше все още в кабинета на професор Пайпър и не беше в настроение за… добре де, за Ливай. За вечната му усмивка и постоянната му готовност да се притече на помощ. Ако беше куче, със сигурност щеше да е голдън ретрийвър. Ако беше игра, щеше да е пинг-понг — енергичен, лек, вечно подскачащ. На Кат в момента не й беше до игри.

— Дай го на мен — каза той. — Ти отвори вратата.

— Не, сериозно — продължи да се противи тя. — Мога да го нося.

Ливай беше целият усмивки и нежни погледи.

— Мила моя, отвори вратата и остави коша на мен.

Кат го погледна, изненадана.

— „Мила моя“ ли ме нарече?

— Така ми дойде — ухили й се той. — Добре звучи.

— Мила моя?

— Да не би да предпочиташ „скъпа“? Напомня ми за майка ми… Или може би „бебчо“? Не. „Пиленце“? „Котенце“? „Патенце“? — Той спря и се замисли. — Знаеш ли какво? Май ще се спра на „мила моя“?

— Даже не знам откъде да започна — въздъхна Кат.

— Започни с вратата.

— Ливай, мога да нося сама коша с мръсните си дрехи.

— Кат, няма да ти позволя.

— Дрехите са си мои.

— Притежанието е девет десети от правото.

— Не е нужно да носиш каквото и да било вместо мен. Имам две съвсем здрави ръце.

— Не е в това въпросът — каза той. — Какъв мъж ще съм, ако оставя момичето си да носи нещо тежко, докато вървя до нея с празни ръце?

Момичето му?

— Такъв, който уважава желанията ми — каза тя. — И силата ми, и… ръцете ми.

Ливай се усмихна още по-широко. Защото изобщо не я приемаше сериозно.

— Изпитвам огромно уважение към ръцете ти. Много ми харесва как са прикрепени към остатъка от тялото ти.

— Караш ме да се чувствам като инвалид. Дай си ми дрехите! — отсече тя и посегна към коша.

Ливай отстъпи назад.

— Катрин, знам, че си в състояние да пренесеш това. Аз не съм в състояние да ти позволя. Съвсем буквално не бих могъл да вървя до теб с ръце в джобовете. Не е нищо лично. Бих направил това за всеки, който има две хромозоми Х.

— Това е още по-лошо.

— Защо? Кое му е лошото? Че уважавам жените?

— Това не е уважение. Това е подценяване. Уважавай силата ни.

— Уважавам я. — Един кичур падна над очите му и той се опита да го издуха настрани. — Кавалерството е проява на уважение. Жените са били подлагани на унижение и тормоз от незапомнени времена. Ако мога да направя живота им по-лек с по-висшата сила на горната половина от тялото си, ще го правя при всеки удобен случай.

— По-висша?!

— Да. По-висша. Искаш ли да играем на канадска борба?

— Нямам нужда от по-висша сила в горната половина на тялото си, за да нося сама мръсните си дрехи — каза тя и хвана дръжките на коша, опитвайки се да избута ръцете му.

— Нарочно се отклоняваш от същината на въпроса.

— Не, ти се отклоняваш.

— Лицето ти е пламнало, знаеш ли?

— Ами ядосана съм, какво очакваш?

— Не ме карай да те целувам, както си ядосана.

— Дай ми коша!

— Страстите се разгорещяват, лицата пламват… Така стават тия работи.

На Кат й стана смешно. И още повече се раздразни. Затова вложи цялата си сила, за да му навре коша в гърдите.

Ливай отблъсна нежно атаката, но не пусна дръжките.

— Дай да не се караме по тоя въпрос следващия път, когато реша да направя нещо мило за теб, става ли?

Тя го погледна в очите. Начинът, по който отвърна на погледа й, я накара да се почувства като разтворена книга. Всяка мисъл сякаш бе изписана на челото й. Тя отдръпна ръце от коша и тръгна да отключи вратата.

— Най-после — каза той. — Трицепсите ми се схванаха.

* * *

Кат не помнеше толкова студена и снежна зима. Вече беше средата на март, още малко и щеше да настъпи астрономическата пролет, а времето беше като през януари. Тя си обуваше дебелите ботуши сутрин, без дори да се замисли.

Толкова беше свикнала със снега, че дори не й бе хрумнало да погледне прогнозата за времето. Ходеше все пеша и не й мина през ум, че пътните условия и видимостта може да не са добри и едва ли е разумно Ливай да я кара до тях точно днес.

Сега осъзнаваше грешката си, но беше късно.

Имаше чувството, че тяхната кола е единствената на междущатската магистрала. Не виждаха слънцето, не виждаха пътя. На всеки десетина минути от снежната пелена пред тях изникваха червените габаритни светлини на някой автомобил и Ливай леко натискаше спирачки.

Беше спрял да говори преди около час. Лицето му беше напълно сериозно, взираше се в предното стъкло като човек, който си е

забравил очилата.

— Трябва да се върнем — прошепна Кат.

— Мислиш ли? — отвърна той, изтри челото си с опакото на ръката и отново стисна лоста за скоростите. — Струва ми се, че е по-добре да продължим напред. Назад е по-зле. Надявах се да стигнем до Омаха преди бурята.

Една кола ги задмина отляво и в тишината се чу дрънчене на метал.

— Какъв е този звук? — попита тя.

— Вериги.

Ливай не изглеждаше уплашен, но беше неестествено мълчалив.

— Извинявай — каза тя. — Не помислих за времето.

— Грешката е моя — отвърна той, обръщайки се за секунда, колкото да й се усмихне. — Не исках да те разочаровам. Но бих се чувствал доста по-зле, ако взема да те претрепя сега…

— Хич няма да е кавалерско.

Той отново се усмихна. Тя се пресегна към лоста за скоростите и сложи ръка върху неговата. Само за миг.

Отново замълчаха за няколко минути. Може би не чак толкова дълго. Беше трудно да се прецени времето при цялото напрежение и липсата на какъвто и да било ориентир навън.

— За какво мислиш? — попита Ливай.

— За нищо.

— Не е нищо. Изглеждаш странно умислена, откакто дойдох да те взема от стаята. Да не би да се притесняваш от срещата ми с баща ти?

— Не — побърза да каже Кат. — Почти бях забравила за това.

Настъпи поредното мълчание.

— Тогава какво?

— Просто… случи се нещо с една преподавателка. Ще ти разкажа, когато не се намираме в смъртна опасност.

Ливай се пресегна опипом към седалката й, за да хване ръката й, и тя му я подаде. Той я стисна.

— Не си в смъртна опасност — каза й нежно, а после отново хвана скоростния лост. — Евентуално… в опасност от типа „заседнали-в-някоя-канавка-в-продължение-на-няколко-часа“. Разкажи

ми. Не мога много да говоря в момента, но мога да слушам. Искам да слушам.

Кат извърна глава от прозореца и го погледна. Беше й приятно да го гледа, когато той не можеше да отвърне на погледа й. Харесваше й профилът му. Беше много… линеен. Една права линия минаваше от високото му чело към дългия му нос, който беше леко чип на върха, но не много, а друга вървеше от носа до квадратната му брадичка, която понякога омекваше, когато се усмихваше или се преструваше на изненадан, но никога не ставаше закръглена. Един ден щеше да го целуне точно там, под брадичката, където кожата му беше най-мека.

— Та какво стана в училище? — попита той.

— След часовете отидох… Не, трябва да започна малко по-отрано. Нали помниш, че миналия семестър ходех на един семинар по творческо писане?

— Да.

— Ами не предадох курсова работа в края на семестъра. Трябваше да напиша разказ, но не го написах.

— Какво? — Брадичката му омекна от истинска изненада. — Защо?

— Ами… по много причини.

Беше по-сложно, отколкото очакваше. Не желаеше да му казва колко е била нещастна миналия семестър, как е мислела да не се връща в колежа, как не е искала да го вижда. Не й беше приятно той да си помисли, че има чак такава власт над нея.

— Не исках да го пиша — каза тя. — Има и други причини, но основната е тази. Бях блокирала. Нищо свястно не ми идваше наум. А и баща ми… знаеш. Не се върнах за сесията, след като постъпи в болница.

— Не знаех, че не си се върнала.

— Ами не. И реших да не предавам курсова работа. Обаче преподавателката не ми е вписала оценка. Иска да ми даде втори шанс. Каза, че мога да напиша разказа до края на този семестър. И аз, в общи линии, се съгласих.

— Това е страхотно.

— Ами…

— Не е ли страхотно?

— Не че не е. Просто… сметнах, че всичко това вече е зад гърба ми. Цялата тази идея, че мога да се занимавам с писане на литература.

— Та ти непрекъснато пишеш литература!

— Пиша фенска литература. Не е същото.

— Не ми задавай ребуси точно сега. Карам в снежна буря.

От бялата пелена пред тях изникна една кола и Ливай видимо се напрегна. Кат изчака да се успокои и едва тогава продължи.

— Не искам да създавам свои герои и свои светове. Нямам такава дарба.

Той не реагира. Тя също замълча. Почти пълзяха по пътя… Изведнъж нещо улови погледа на Кат откъм страната на Ливай. Един малък камион се беше завъртял напряко в средната лента. Тя пое рязко въздух от страх и той отново хвана ръката й.

— Само още двайсетина километра.

— Дали не трябва да му помогнем?

— Имаше патрулна кола до него.

— Не я видях.

— Много съжалявам за всичко това — каза Ливай.

— Престани — отвърна тя. — Да не би от теб да зависи дали ще вали?

— Баща ти ще реши, че съм безотговорен.

Тя приближи ръката му до устните си и целуна пръстите му. Той сбърчи чело почти сякаш го заболя.

Отново настъпи мълчание. Кат гледаше чистачките, които се движеха бързо по предното стъкло, и се взираше за следващото препятствие по пътя им.

— Сигурна ли си? — попита Ливай след няколко километра. — Че не искаш да се занимаваш с литература. Че нямаш дарба за това. Невероятна си, когато пишеш за Саймън и Баз…

— Това е друго. Те вече съществуват. Аз просто ги поставям в нови ситуации.

Той кимна.

— Може пък да си като Франк Синатра. Той не е написал нито една песен, но е гениален изпълнител.

— Не харесвам Франк Синатра.

— Стига де, няма човек, който да не го харесва.

— Гледал е на жените като на предмети.

— А, това ли било… — Ливай се намести на седалката и разкърши врат. — Добре, не като Франк Синатра, ами като… Арета Франклин.

— Как ли пък не. Някаква дива.

— Рой Ейкъф тогава?

— Кой?

Ливай се засмя и Кат отново целуна пръстите му. Той й хвърли въпросителен поглед.

— Това, което се опитвам да ти кажа… — подхвана той тихо (бурята някак ги караше да говорят тихо), — е, че хората имат различни дарби. Може би твоята е в интерпретацията. Може би имаш талант за стилов редактор.

— И мислиш, че това се брои за талант?

— Тим Бъртън не е измислил Батман. Питър Джаксън не е написал *Властелинът на пръстените*.

— Направо ме изненадваш на моменти.

Усмивката му стана още по-широка. Пикапът влезе в заледен участък и Ливай дръпна ръката си, но продължи да се усмихва. Пред прозореца му бавно се изниза водната кула на Омаха, онази във формата на каничка за кафе. Вече навлизаха в града и колите наоколо се увеличиха — по пътя и в канавките.

— Все пак трябва да напишеш този разказ — каза Ливай.

— Защо?

— За да си повишиш успеха. Не ти ли трябва висок общ успех, за да запазиш стипендията си?

Беше му казала за стипендията преди няколко вечери. („Ходя с гений и обещаващ млад учен!“, възкликна той.)

— Трябва ми — отвърна тя.

— Тогава напиши разказа. Не е нужно да е шедьовър. Никой не очаква от теб да засенчиш Ърнест Хемингуей. Имаш късмет, че преподавателката ти дава втори шанс.

— Да — въздъхна Кат.

— Не знам къде точно живееш, така че ще трябва да ме упътваш — каза той.

— Няма проблем. Ти само внимавай — отвърна тя и бързо се протегна да го целуне по бузата.

— Не можеш да си обръснеш главата. Ще изглеждаш като избягал от лудницата.

— С тая коса изглеждам още по-зле. Като избягал от ада.

— В ада нямат някакви характерни прически — изкиска се Саймън.

Лежаха на пода в библиотеката между два рафта с книги. Баз — по гръб, Саймън — подпрян на лакът.

— Погледни ме — каза Баз, вдигайки назад дългия си бретон. — Всеки известен вампир има такова чело — с коса, която расте на триъгълник по средата. Толкова съм банален. Изглеждам така, сякаш съм отишъл при бръснаря и съм поискал да ме подстриже като Дракула.

Саймън така прихна, че едва не падна върху Баз, който го избута със свободната си ръка.

— Какво се смееш? Не се шегувам — каза той, мъчейки се да остане сериозен. Още държеше косата си назад. — Погледни, все едно имам стрелка на челото. *За вампира — натам.*

Саймън бутна ръката му настрани и много внимателно го целуна точно там, където започваше косата му.

— Нищо й няма на косата ти — каза той срещу челото му. — На мен много ми харесва.

Маджикат
Из „Само напред, Саймън“
FanFixx.net

март 2012

ГЛАВА 27

Когато завиха по заснежената алея пред дома й, Кат си отдъхна за първи път от два часа.

Ливай се облегна и отпусна глава назад върху седалката. Разкърши ръце, изпука пръсти, изпъна гръб.

— Да ни е за последен път пътуване в такова време — каза.

Кат разкопча колана си, плъзна се към него по двойната седалка и обви ръце около врата му. Той така засия, че й се прииска да бе дръзнала да го прегърне по-рано, а не да чака кога ще се качи адреналинът й, че да събере кураж. Той обгърна с ръце кръста й и тя остана известно време така, заровила лице в якето му.

— Не е добре да ме възнаграждаваш за това, че съм изложил живота ти на опасност — прошепна той в ухото й. — Замисли се какъв прецедент създаваш.

Кат го прегърна още по-силно. Беше страхотен и за нищо на света не искаше да го изгуби. Не че се опасяваше, че ще й избяга точно в този момент.

— И през ум не би ми минало да шофирам в такова време, ако бях сам — каза тихо той. — Но и с теб не трябваше да го правя. Извинявай.

Тя поклати глава.

Улицата беше пуста. Сиво-белият пикап почти се сливаше със снега. След няколко минути Ливай плъзна ръка по гърба й.

— Катрин… — прошепна той. — Много ми харесваш. Наистина.

* * *

Когато слязоха от колата, предното стъкло бе покрито със сняг. Ливай взе багажа й. Кат не се възпротиви. Изглеждаше притеснен за срещата с баща й, а тя се притесняваше какво ще заварят. Звъня му всеки ден след коледната ваканция и се бе прибирала няколко пъти. На

пръв поглед всичко беше наред, но от него всичко можеше да се очаква…

Щом отвори вратата, Кат го видя насреща си. Седеше върху холната маса и дъвчеше края на един маркер. Навсякъде наоколо имаше записки, залепени една върху друга по стените и по завесите.

— Кат! — възкликна той и се усмихна. — Вече си тук! Колко е часът?

Той погледна през прозореца, а после към китката си. Не носеше часовник. Едва тогава забеляза Ливай и се стъписа. Свали очилата от главата си, сложи си ги и се изправи.

— Татко, това е Ливай. Той ме докара. — Това хич не прозвуча добре и Кат опита отново. — Той е, ъъъ… Ливай.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Ейвъри — подаде ръка Ливай и я извади от неудобното положение.

Пак провлачваше думите, може би от притеснение.

— И на мен — отвърна баща й и след кратка пауза добави: — Ливай.

— Много съжалявам, че си позволих да пътувам с Катрин в такова време — извини се Ливай. — Не очаквах, че ще е толкова лошо.

Думите му нямаха никакъв ефект върху лицето на баща й. Той погледна навън и каза:

— Лошо ли е времето? Изобщо не съм обърнал внимание…

Ливай онемя. Не знаеше какво да каже, затова просто се усмихна учтиво.

Баща й я погледна и едва сега се сети, че не я е прегърнал.

— Гладни ли сте? — попита той. — Стана ли време за вечеря? Цял ден се занимавам с проектите на „Франкенбийнс“.

— Спечелихте ли ги като клиент? — попита Кат.

— Още се борим. Все се борим — отвърна той. — Ливай, ще останеш ли за вечеря?

— О, много благодаря, сър, но мисля, че е по-добре да тръгна, докато все още има някаква светлина.

Кат подскочи като ужилена.

— Ти шегуваш ли се?! Няма да пътуваш обратно до Линкълн в тоя ад.

— Няма проблем — каза Ливай. — Четири по четири. Зимни гуми. Мобилен телефон.

— Не! — отсече тя. — В никакъв случай! Извадихме късмет, че въобще се добрахме дотук. Никъде няма да ходиш.

Той прехапа устни и вирна безпомощно вежди.

Баща й мина покрай тях и излезе навън да види какво е времето.

— Господи! — възкликна той от верандата. — Кат е права, Ливай… Извинявай, че непрекъснато повтарям името ти, но така ми е по-лесно да го запомня. Нали нямаш нищо против?

— Не, сър.

Кат го подръпна за ръкава.

— Разбрахме се, нали? Оставаш.

Ливай облиза устни, притеснен. Не беше свикнала да го вижда такъв.

— Да, госпожо — прошепна той.

— Добреее… — каза баща й, влизайки обратно в къщата. — Вечеря…

Все още изглеждаше вглъбен в работите, дето вършеше цял ден.

— Аз ще се погрижа — успокои го Кат. — Ти си работи. Май те прекъснахме.

— Благодаря ти, миличка — усмихна й се той с облекчение. — Просто ми дай още половин час да довърша нещо и ще ви обърна внимание. Ливай, съблечи се — додаде той и седна над записките си.

Кат събу ботушите си и окачи палтото на закачалката.

— Съблечи се — прошепна тя на Ливай и отново го подръпна за ръкава.

Той послушно свали якето си.

— Хайде — кимна му тя и тръгна към кухнята.

Докато минаваха по коридора, Кат надникна в стаята на баща си и в банята. Нямаше писаници с паста за зъби, всичко в къщата изглеждаше в ред.

— Извинявай — каза Ливай, когато влязоха в кухнята.

— Престани — отвърна тя. — Напрягаш ме.

— По-добре да си вървя.

— Ще се притесня още повече, ако тръгнеш в тая буря. Седни, за бога. Всичко е наред.

Той й се усмихна с типичната си лъчезарна усмивка и приседна на един от високите столове край плота.

— Изглеждаш странно насред кухнята ни — каза тя. — Все едно са се слели два различни свята.

Ливай прекара пръсти по косата си да изтръска водата от топящия се сняг.

— На баща ти май не му направи никакво впечатление, че ме водиш у вас.

— Свикнал е да идват момчета у дома.

— Нима? — вдигна вежда Ливай.

— Заради сестра ми… — отвърна Кат, усещайки, че се изчервява.

Тя отвори хладилника. Личеше си, че баба й е идвала. Всички бутилки със засъхнали сосове за какво ли не бяха изчезнали, а на мястото им бяха подредени пластмасови кутии, надписани с маркер. Имаше яйца, прясно и кисело мляко — все в срок на годност. Кат надникна във фризера. Беше пълен с готови замразени ястия, вероятно същите, които бе заварила и миналия път.

— Какво ще кажеш за яйца? — попита тя Ливай.

— Супер — усмихна се той. — Много обичам яйца.

В една от пластмасовите кутии имаше италиански колбас с червени чушки. Кат реши да го позапече в един тиган и да направи яйца на очи. За да си покаже готварските умения. Имаше хляб за тост и масло. Щеше да стане приемлива вечеря.

— Искаш ли да ти помогна? — попита Ливай.

— Не. Ще се оправя — погледна го тя през рамо, а после отново се обърна към печката, за да скрие усмивката си. — Остави ме веднъж да направя и аз нещо за теб.

— Добре, оставям те — отвърна той. — С какво се занимава баща ти?

Кат му разказа. За шибания Кели и за „Гравиоли“, за семейната им екскурзия до Гранд Каньон, която баща им бе прекарал в колата под наем с тефтер и флумастер в ръка.

Баща й беше работил за много клиенти от селскостопанския бранш през годините — все пак бяха в Небраска — и Ливай дори знаеше някои реплики от негови реклами.

Вечеряха на масата в трапезарията и към средата на вечерята Кат усети, че може малко да свали гарда. Ливай се бе поотпуснал и се

държеше мило и учтиво, без да е прекалено дружелюбен, както правеше обикновено, а баща й просто беше щастлив, че тя си е у дома.

Яйцата бяха съвършени.

Единственият неприятен момент бе, когато баща й попита за Рен. Кат сви рамене и смени темата. Той не даде вид да го е забелязал. Беше малко по-напрегнат тази вечер, потропваше по често с пръсти и изглеждаше отнесен, но Кат реши, че просто е вглъбен в работата си. Каза, че тича всяка сутрин, и вероятно наистина го правеше, защото цветът на лицето му беше добър. От време на време погледът му се проясняваше и тогава на Кат й се струваше, че се опитва да прецени Ливай.

След вечеря Ливай настоя да прибере масата и да измие чиниите. Щом отиде в кухнята, баща й се наведе съзаклятнически и попита:

— Това гаджето ти ли е?

Кат го изгледа изпод вежди, но кимна.

— От колко време?

— От около месец — отвърна тя. — Може би повече. Не знам.

— На колко години е?

— На двайсет и една.

— Изглежда по-голям.

— Заради косата е.

Баща й кимна.

— Вижда ми се свестен.

— Много е добър — каза Кат с цялата искреност, на която беше способна, надявайки се да го убеди. — Свястно момче е. Наистина.

— Не знаех, че си се разделила с Ейбъл.

След като приключиха с чиниите — Кат ги подсуши, — двамата с Ливай смятаха да гледат някой филм, но баща й се намръщи, като я видя да мести записките му от дивана.

— Имате ли нещо против да гледате телевизия горе? Утре ще бъда твой цял ден, Кат, обещавам. Просто…

— Няма проблем — отвърна тя. — Само недей да стоиш до среднощ. Моля те.

Той се усмихна, но погледът му вече беше съсредоточен върху тефтера.

Кат погледна Ливай и кимна към стълбите. Докато се качваха, стомахът й се свиваше от притеснение с всяко стъпало. На площадката

на горния етаж Ливай я докосна по ръката и тя побърза да се шмугне в стаята си.

Стаята й се стори съвсем детинска сега, когато се опитваше да я види през неговите очи. Беше голяма, заемаше почти половината етаж, със скосен таван, тъмнорозов мокет и две еднакви легла с кремави балдахини.

Всеки сантиметър от стените и тавана беше покрит с плакати и снимки. Двете със сестра й не бяха свалили почти нищо от детските си години. Просто добавяха нови неща. Така интериорът бе станал доста еклектичен с преобладаваща тема „Саймън Сноу“.

Ливай стоеше на прага и гледаше в захлас, прехапал долната си устна. Кат го побутна да влезе.

— Това е най-сладката стая, която съм виждал — възкликна той и прихна.

— Да бе, да… — въздъхна тя.

— Не, сериозно ти казвам. Всичко това трябва да бъде консервирано, за да може хората от бъдещето да разберат какво е било да си тийнейджърка в двайсет и първи век.

— Уф, стига, моля ти се…

— Не мога просто — продължи да се смее Ливай. — Не издържам…

Той излезе в коридора и след секунда се върна в стаята, избухвайки отново в смях.

— Добре де. Разбрах — каза Кат, отиде до леглото си и седна, облягайки се на тапицираната табла.

Кувертюрата й беше на розови и зелени квадрати. Възглавниците бяха с лика на Саймън Сноу. Над главата й като капан за сънища висеше подвижна играчка с Хелоу Кити и приятелите й.

Ливай дойде до леглото, оглеждайки се като в музей, и седна по средата.

— Изглеждаш толкова ослепително сладка в тоя момент, че сериозно се замислям дали да пробия дупчица в един лист и да те гледам през нея, за да не ми се увреди зрението.

Кат го изгледа изпод вежди. Той качи краката си на леглото и глезените им се преплетоха.

— Не мога да повярвам, че баща ти ме пусна да се кача в стаята ти. Та ние току-що се запознахме. Единственото, което знае за мен, е,

че съм те докарал в снежна буря.

— Той си е такъв — отвърна Кат. — Никога не ни е държал изкъсо.

— Никога ли? Дори като малки?

— Дори и тогава. Винаги ни е имал доверие. При това го видя как е. Мислите му непрекъснато скачат нанякъде.

— Е, като се запознаеш с нашите, не очаквай майка ми да ни остави насаме дори и за миг.

— Рийгън сигурно е била във възторг — пошегува се Кат.

Ливай се ококори.

— Възторгът между майка ми и Рийгън беше взаимен, повярвай ми. По-голямата сестра на Рийгън забременя в последната година на гимназията и майка ми беше напълно убедена, че това е наследствено. Ходеше да се моли в църквата, за да го предотврати. Когато разбра, че сме се разделили, буквално вдигна ръце към небесата.

Кат се усмихна неловко, взе една възглавница и зачопли плата.

— Неприятно ли ти е, когато говоря за Рийгън? — попита той.

— Аз я споменах първа.

— Питам дали ти е неприятно.

— Малко — отвърна Кат. — Разкажи ми за майка си.

— Най-после успях да се усамотя с теб, а си говорим за бившата ми приятелка и за майка ми.

Кат се усмихна във възглавницата.

— Ами… — каза той. — Майка ми е израсла в ранчо. Обича да шие куилтове. Ходи редовно на църква.

— Каква вяра изповядва?

— Баптистка.

— Как й е името?

— Марлис — отвърна той. — А твоята майка как се казва?

— Лора.

— С какво се занимава?

Кат го погледна, изненадана, и сви рамене.

— Беше художничка. Може би още е. Двамата с татко са се срещнали в една рекламна агенция. Току-що са били завършили колеж.

— И? — побутна я той с коляно.

Тя въздъхна.

— Ами тя не е имала никакво намерение нито да се жени, нито да ражда деца. Даже не са ходели сериозно. Тя се е опитвала да си намери работа в Минеаполис или в Чикаго… Обаче се оказала бременна. Явно при нея действително е наследствено, защото в рода й има много такива бременности. И се оженили. — Кат вдигна глава да го погледне. — За неин ужас. Не искала нито едно дете, а взели, че й се паднали две.

— Откъде знаеш всичко това? От баща си ли?

— Не, лично тя ни го разказа. Реши, че трябва да сме наясно коя е всъщност и как се е оказала в такова окаяно положение. Вероятно за да не правим същата грешка.

— И каква точно поука е очаквала да си вземете?

— Не знам — отвърна Кат. — Да стоим настрана от мъжете може би. Или пък просто да ползваме презерватив. Или да стоим настрана от мъже, които не знаят как се ползва презерватив.

— Почвам да ценя молитвите на майка ми.

Кат се засмя.

— Кога ви напусна? — попита Ливай.

Вече знаеше, че майка им ги е напуснала. Кат му каза веднъж, давайки да се разбере, че не желае да влиза в подробности, но сега ситуацията беше друга.

— Когато бяхме на осем — отвърна тя.

— Очаквахте ли го?

— Не, разбира се — каза тя и го погледна. — Едва ли някой очаква подобно нещо, когато е на осем. Децата не допускат, че майка им може да ги изостави, каквато и да е причината. Дори и ако подозират, че не ги обича достатъчно.

— Сигурен съм, че ви е обичала.

— Което не й попречи да си тръгне и повече да не се върне — каза Кат. — Кой нормален човек постъпва така?

— Не знам… Сигурно някой, който се чувства нещастен.

Кат усети, че очите й се пълнят със сълзи, и поклати глава.

— Липсва ли ти? — попита Ливай.

— Не — отвърна тихо тя. — Не ми пука за нея. Липсва ми Рен.

Ливай сви крака, застана на колене и изпълзя нагоре, за да седне до нея. После сложи ръка през рамото й и я притегли към себе си.

— Може ли? — попита.

Тя кимна и се облегна предпазливо върху гърдите му, сякаш не беше сигурна дали ще се побере. Той започна да описва кръгове върху рамото й с палеца си.

— Знаеш ли? — каза той. — Като влязох, първата ми мисъл беше, че Саймън Сноу се е пръснал като бомба тук. Обаче сега, като гледам, по-скоро ми се струва, че някой друг го е изял, бил е на някаква шведска маса, на която са сервирали само Саймън Сноу, наял се е на корем и после се е пръснал тук.

Кат се разсмя.

— На мен пък си ми харесва.

— Не съм казал, че не ми харесва.

* * *

Докато говореха, всичко вървеше съвсем нормално. А Ливай говореше непрекъснато. Разказа й за младежката организация на Националния институт по храните и селското стопанство, в която е членувал.

— Девизът й е „Глава, сърце, ръце, здраве“. Не си ли я чувала? Няма ли клон в Омаха?

— Май не.

— Много жалко. Изпуснала си сума ти състезания по развъждане на зайци.

— Развъждал си зайци?!

— Даже съм печелил награди с тях — отвърна той. — А една година и със свиня.

— Като те слушам, имам чувството, че си израсъл на друга планета.

— Глава, сърце, ръце, здраве… готино е, как мислиш?

— Това със зайците увековечено ли е на снимка?

— Естествено, даже имам снимки със синята наградна лента.

— Този път аз ще трябва да ги гледам през дупчица, че да си опазя зрението.

— Ти шегуваш ли се? Толкова съм сладък на тях, че ще ти трябват специални очила. Ей, сетих се как беше клетвата на организацията: *Заклевам се да мисля трезво с главата си, да бъда*

лоялен със сърцето, да помагам на другите с ръцете си и да пазя здравето си в името на моята организация, моята общност, моята родина и света.

Кат стисна очи.

— Моля ти се, дай очилата, че ослепях.

После Ливай й разказа за участията им в Щатския панаир — още зайци, още свине и яко печене на домашни курабийки в една от годините. Показа й също снимки на четирите си русокоси сестри на телефона.

Кат не можа да запомни имената им. Всичките бяха библейски.

— От Стария завет — уточни Ливай.

Една от сестрите му беше на нейна възраст, а другата още учеше в гимназията.

— Не ти ли се струва извратено?

— Кое?

— Да ходиш с момиче, което е на годините на по-малката ти сестра?

— Щеше да ми се струва извратено, ако ходех с по-малката си сестра.

— Но аз съм още тийнейджърка.

Той сви рамене.

— И какво от това.

Тя го сръчка с лакът.

— Кат, аз съм само две години и половина по-голям от теб.

— Това си е десетилетие, когато си в първи курс — отвърна тя.

Той я изгледа изпод око.

— Баща ми реши, че си на трийсет.

— Глупости! — стъписа се той. — Наистина ли?

Тя се разсмя.

— Бъзикам те.

Ливай забеляза настолната игра с въпроси за Саймън Сноу и настоя да играят. Кат отначало си помисли, че ще го размаже, но той имаше невероятна памет, а и въпросите бяха повече за филмите, отколкото за романите.

— Много жалко, че не питат нещо за хомосексуалния подтекст — подкачи я той, когато напредна с точките. — Искам да ми връчиш синя наградна лента, като те победя.

В полунощ Кат се сети за баща си, който все още работеше долу, и се замисли, че е време да си ляга.

— Уморен ли си? — попита тя Ливай.

— Ще получа ли собствено легло с навес?

— Казва се балдахин и не, няма. Ще получиш собствен диван. Ако кажа на татко, че си уморен, ще успея да го убедя да си легне.

Ливай кимна.

— Трябва ли ти пижама или нещо такова?

— Не, мога да спя и с дрехите. Една нощ е само.

Тя намери една нова четка за зъби, извади чисти чаршафи от скрина и взе една от възглавниците си.

Когато слязоха долу, записките се бяха умножили, но баща й енергично разчисти дивана и целуна Кат по челото. Тя го накара да й обещае, че няма да продължи да работи в стаята си — „Да не се разправяме пред чужди хора“.

После застла дивана, а когато Ливай излезе от банята, му връчи възглавницата. Той я сложи в единия край и й се усмихна.

— Имаш ли нужда от нещо друго? — попита тя.

Ливай поклати глава. Кат понечи да си върви, но той я хвана за ръката. Постояха така за миг, а после тя каза:

— Лека нощ.

— Лека нощ, мила моя.

* * *

Кат се събуди в три през нощта. Мислите й бяха прекалено ясни, сърцето й биеше твърде учестено. Тя слезе на пръсти по стълбите, но знаеше, че те пак ще скърцат.

Отиде в кухнята, увери се, че печката е изключена, провери задната врата, видя, че е заключена. Всичко беше наред…

Стаята на баща й беше полуотворена. Тя застана на прага, докато се убеди, че е заспал, а после мина съвсем, съвсем тихо покрай дивана. Входната врата също беше заключена. Пердетата бяха спуснати. По улицата пред къщата им пълзеше снегорин.

Когато се обърна, Ливай се бе надигнал на лакът и я наблюдаваше.

Беше свалил пуловера и бе останал по бяла тениска. Косата му стърчеше на всички страни. Устните и очите му бяха подпухнали от съня.

Глава, сърце, ръце…

— Случило ли се е нещо? — прошепна той.

Кат поклати глава и изтича нагоре по стълбите.

* * *

Ливай трябваше да тръгне преди закуска. Беше на работа. Джим Флауърс, любимият метеоролог на баща й, каза, че пътните условия са много по-добри, но всички трябва „да я карат по-леко“.

Бащата на Кат каза, че ще я закара обратно до колежа в неделя, но Ливай погледна затрупаната със сняг хонда навън и предложи да дойде да я вземе той.

— Значи… — каза баща й, докато стояха на верандата и гледаха пикапа на Ливай да се отдалечава — това е новото ти гадже.

Кат кимна.

— Още ли напираш да се прибереш у дома? Да се преместиш да учиш в Омаха? Да прекараш целия си живот, грижейки се за психически нестабилния си баща?

Кат мина покрай него и влезе в къщата.

— Закуска?

* * *

Уикендът мина чудесно. Пет хиляди нови думи към *Само напред*. Риба с репички и настъргано зеле от мексиканския ресторант. Само два разговора за Рен. А в неделя следобед Ливай дойде да я вземе, изкачвайки стъпалата към дома й две по две.

ГЛАВА 23

Досад Подмолни подхвърляше малка червена топка в ръката си.

Саймън бе носил топката в продължение на цяла година. Изгуби я, когато дойде в Уотфърд — тук вече не му беше нужна.

— Лъжеш! — каза той. — Ти не си аз. Нямаш нищо общо с мен.

— Аз съм онова, което е останало от теб — отвърна Досад Подмолни.

И Саймън можеше да се закълне, че собственият му глас никога не е бил толкова висок, нито толкова хубав.

2010

ГЛАВА 28

— Господи, Катрин, ако искаш да си починеш от мен, просто ми кажи.

Ливай лежеше на леглото й в общежитието и току-що й беше съобщил, че ще се прибере за няколко дни за рождения ден на сестра си, а тя вместо да каже „ще ми липсваш“ или поне „хубаво да си изкарате“, възкликна „идеално“.

— Не исках да прозвучи така — извини се Кат. — Просто баща ми отива в Тълса този уикенд и няма да има нужда от мен. Ти също, след като се прибираш у дома, така че ще имам цели два дни, за да пиша. Толкова съм изостанала със *Само напред*…

Изостанала и излязла от ритъм.

Ако не работеше върху творбата си поне малко всеки ден, Кат изпускаше нишката, губеше инерция. Започваше да пише дълги диалози, които не водеха доникъде, или пък сцени, в които Баз и Саймън изучаваха взаимно лицата си. (Тези сцени се радваха на невероятен успех сред читателите й, но не допринасяха за развитието на сюжета.)

— Аз пак имам нужда от теб, нищо че заминавам — продължи да се прави на засегнат Ливай.

Последва дълъг диалог, който доникъде не стигаше. Докато говореха, тя през цялото време изучаваше лицето му (което не беше лесна работа, защото то непрекъснато се променяше). Едва се сдържа да не го целуне…

Едва се сдържа да не го целуне и по-късно същия ден, когато той мина през общежитието, за да се сбогува с нея, преди да тръгне. Кат стоеше на тротоара, Ливай се бе надвесил през прозореца на пикапа и бе толкова лесно устните им да се срещнат по средата. Беше и съвсем безопасно. Той се намираше в колата си и всеки момент щеше да напусне града. Нямаше опасност от лавинен ефект. Не можеше да се стигне до една от онези случки, дето от дума на дума и…

Ако Кат го бе целунала — ако му беше дала да разбере, че може той да я целуне, — нямаше все още да я кара на онази единствена

целувка в полузаспало състояние от ноември.

Бяха минали шест часа, откакто Ливай тръгна за Арнолд, а тя вече бе написала две хиляди думи за Саймън. Напредна толкова много през нощта, че си мислеше да посвети следващия ден на разказа, който трябваше да предаде на професор Пайпър. Можеше дори да го завърши. Щеше да е страхотно да каже на Ливай, че е приключила, когато се прибереше в неделя.

Кат се беше облегнала назад на стола и разкършваше ръцете си, когато вратата се отвори с трясък и в стаята връхлетя Рийгън. (Кат дори не трепна. Толкова беше свикнала с нахлуването й.)

— Я виж ти кой е тук — каза Рийгън. — Сам-самичка. Как така не си някъде с гордостта на Арнолд?

— Той се прибра за рождения ден на сестра си.

— Знам — отвърна Рийгън, отвори вратата на дрешника и взе да умува какво да извади отвътре. — Опита се да ме накара да пътувам с него. Това момче има алергия към самотата.

— И мен ме караше да тръгна с него — каза Кат.

— Къде щеше да спиш?

— Не знам. Не го беше измислил съвсем.

— Ха! — възкликна Рийгън, сваляйки вратовръзката от униформата на „Олив Гардън“. — Ето за това вече бих се върнала в Арнолд. Да те видя как се запознаваш с Марлис.

— Толкова ли е страшна наистина?

— Сигурно вече не. Пообработила съм ти я…

Рийгън свали бялата си блуза през главата, без да я разкопчава до долу, и посегна към един черен пуловер. Сутиенът й беше яркочервен.

Ето такива работи се насаждаха в главата на Кат и я спираха да целуне Ливай. Крещящото бельо на бившата му приятелка. Това, че знаеше кой точно го е „пообработил“. Ако не харесваше Рийгън толкова много, сигурно щеше да й е по-лесно…

Съквартирантката й прекоси стаята, дойде до бюрото й, наведе се и навря главата си в лицето й.

— Мирише ли косата ми на чеснови хлебчета?

Кат я помириса предпазливо.

— Не дотам, че да е неприятно.

— Майната му! — изруга Рийгън и се изправи. — Нямам време да я мия.

После застана за един последен поглед пред огледалото на вратата, взе си чантата и каза:

— Тръгвам. Ако вечерта се развие по план, няма да се прибера тази нощ. Не прави нищо, което не бих направила аз.

— До момента не съм — каза сухо Кат.

Рийгън изсумтя и излезе.

Кат продължи да гледа замислено към вратата. *Не ревнувай*. Това правило вече беше въведено. Но към него трябваше да добави още едно, лично за себе си: *Не се сравнявай с Рийгън. Все едно да сравняваш ябълки с… грейпфрути*.

Когато няколко минути по-късно телефонът й иззвъня, и последната капчица нездравословна завист моментално се изпари. Ливай беше обещал да й се обади, преди да си легне. Тя грабна телефона, ухилена до уши, и тъкмо умуваше какво точно да каже, когато видя името на Рен на екрана. Рен?!

Не бяха говорили — дори есемеси не си бяха разменяли — от коледната ваканция. Тоест почти три месеца. Защо ли й звънеше по това време? Може би беше грешка. Може би пак беше набрала другото К.

Кат се взираше в телефона, сякаш очакваше обяснение.

Звъненето спря, но след секунди почна пак.

Отново Рен.

Кат натисна копчето и приближи апарата до ухото си.

— Ало?

— Ало? — Не беше гласът на Рен. — Катрин?

— Да?

— Слава богу! Майка ти се обажда.

Майка ми?!

Кат се отдръпна от телефона.

— Катрин?

— Да — отвърна плахо тя.

— В болницата съм. С Рен.

Майка ми? В болница? С Рен?!

— Какво? Защо? Тя добре ли е?

— Прекалила е с пиенето. Някой… Просто съм в неведение… Някой я е оставил в спешното. Реших, че може би ти знаеш нещо.

— Не — отвърна Кат. — Нищо не знам. Идвам веднага. В коя болница сте?

— В „Сейнт Елизабет“. Обадих се и на баща ти. Каза, че взима първия полет обратно.

— Идвам — повтори Кат.

— Добре — каза Лора, *майка й*. — Чакам те.

Кат кимна, все още държейки телефона настрана от лицето си, и прекъсна разговора.

* * *

Рийгън заряза компанията си и се върна да я закара. Кат бе звъннала първо на Ливай — не защото очакваше да й се притече на помощ, беше на четири часа път оттам, — просто имаше нужда да чуе гласа му, за да си стъпи на краката. Той обаче не вдигна. Написа му лаконичен есемес: *Рен е в болница*, и се обади на баща си. Включи се телефонният секретар.

Рийгън знаеше къде е „Сейнт Елизабет“ и я закара точно пред входа.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита.

— Не — отвърна Кат, надявайки се тя да се усети и все пак да я придружи.

Не стана така. Рийгън просто отпраши и Кат остана пред въртящата се врата сама. За миг се уплаши, че няма да може да мине през нея, но после се съвзе и продължи напред.

Болницата беше почти пуста. На регистратурата нямаше никого. Асансьорите в главното фоайе бяха изключени за през нощта. Кат успя да се добере до спешното отделение, където един санитар й каза, че Рен вече е качена горе, и я упъти по поредния празен коридор. След известно лутане тя най-после стигна до шестия етаж и се огледа наоколо, без да знае кого всъщност търси.

Опита се да си представи Лора, но единственото, което изникваше пред очите й, бе образът от семейните снимки. Дълга, кестенява коса. Големи кафяви очи. Сребърни пръстени. Избелели джинси. Обикновена жълта рокля на сватбата й, под която вече личеше коремчето й.

Тази жена не беше тук.

В чакалнята нямаше никого, с изключение на една блондинка, която седеше в ъгъла и стискаше юмруци в скута си. Тя вдигна глава, когато Кат влезе в помещението.

— Катрин?

Минаха няколко секунди, преди чертите на лицето й да се избистрят в нещо, което да се стори на Кат дори далечно познато. През тези няколко секунди част от нея искаше да се втурне към русокосата непозната, да обвие ръце около ханша й и да зарови лице в корема й, друга част искаше да изкрещи колкото й глас държи, а трета част искаше да подпали света и да го гледа как гори.

Жената стана и тръгна към нея. Кат не помръдна от мястото си.

Лора мина покрай стаята на сестрите и тихо каза нещо на дежурната.

— Вие ли сте сестрата? — попита тя, вдигайки глава от бюрото.

Кат кимна.

— Ще трябва да ни отговорите на някои въпроси.

Кат направи каквото можа. Не знаеше какво е пила Рен. Не знаеше къде е била, нито с кого. Останалите въпроси бяха такива, че й беше неудобно да отговаря пред напълно непознат човек — пред Лора, която стоеше там и я гледаше като през микроскоп. Кат я погледна безпомощно, почти умолително и тя се върна в ъгъла. Редовно ли пиеше Рен? Да. Често ли се напиваше? Да. Беше ли припадала? Да. Ползваше ли наркотици? Не знаеше. Пиеше ли някакви лекарства? Противозачатъчни. Има ли здравна застраховка? Да.

— Мога ли да я видя? — попита Кат.

— Още не — отвърна сестрата.

— Добре ли е?

— Не знам. Не я наблюдавам аз, но лекуващият лекар току-що говори с майка ви.

Кат погледна Лора, майка си, разстроената руса жена с уморени очи и безобразно скъпи джинси, която седеше в ъгъла, и отиде да седне срещу нея, опитвайки се да запази самообладание. Това не беше среща между майка и дъщеря. Не беше нищо. Кат бе тук заради Рен.

— Тя добре ли е?

Лора вдигна глава да я погледне.

— Надявам се. Не се е събудила още. Някой я е оставил пред спешното преди няколко часа. Не е дишала… достатъчно. Не знам. Наистина не знам какво е положението. Дават й течности. Времето ще покаже.

Косата на Лора бе подстригана на къса черта с два по-дълги кичура от двете страни, които висяха като крила под брадичката й. Носеше колосана бяла риза и купища пръстени на ръцете си.

— Защо са се обадили на теб? — попита Кат.

Може би беше грубо да й задава такъв въпрос, но не й пукаше.

— О! — отвърна Лора, бръкна в кремавата си кожена чанта, извади телефона на Рен и й го подаде през пътеката между редовете седалки.

Кат го пое.

— Намерили са номера ми в телефона й — обясни Лора. — Казаха, че винаги се обаждат първо на майката.

На майката, помисли си Кат, а после набра баща си. Отново се включи телефонният секретар. Тя стана и се отдалечи метър-два настрани, за да му остави съобщение на спокойствие. „Татко, Кат е. В болницата съм. Още не съм видяла Рен. Ще ти звънна, когато науча нещо.“

— Говорих с него по-рано — каза Лора. — Той е в Тълса.

— Знам — отвърна Кат, гледайки телефона си. — Защо не ми се обади той?

— Казах му, че аз ще ти звънна. Той трябваше да се свърже с авиокомпанията.

Кат отново седна, но не срещу Лора. Вече нямаше какво да си говори с нея.

— Вие двете… — понечи да каже Лора и спря да се прокашля. Започваше всяко изречение така, сякаш нямаше да й стигне дъхът да го довърши. — Вие двете още си приличате.

Кат вдигна глава да я погледне. Все едно виждаше напълно непознат човек и в същото време човека, който очакваш да дойде да те успокои, ако се събудиш от кошмар.

Когато Ливай я питаше за майка й, тя винаги отговаряше, че не си я спомня. И досега това бе самата истина.

Сега обаче, когато седеше срещу нея, в паметта й сякаш се бе отворила някаква тайна врата и в съзнанието й ясно изникнаха

спомени. Виждаше майка си да седи на масата в трапезарията и да се смее на нещо, което Рен е казала. Рен го повтаря и тя продължава да се смее. Смее се някак на нос. Косата ѝ е тъмна. Хваната е на кок с флумастери вместо с фиби или с шнола. Може всичко да нарисува с тези флумастери. Цвете, морско конче, еднорог. А когато е изнервена, им се кара. Щрака с пръсти, ако вдигат шум, докато говори по телефона. Щрак, щрак, щрак. Свъсени вежди, оголени зъби. „Шшт!“ После крещи на баща им в спалнята. После е заедно с тях в зоологическата градина и тича с Рен след един паун. После е в кухнята и разточва тесто за курабийки с джинджифил. После пак говори по телефона и щрака с пръсти. И пак крещи от спалнята. А накрая стои на верандата пред къщата, затъква косата на Кат зад ушите ѝ отново и отново, гали я по бузата и дава обещания, които няма намерение да изпълни.

— Близначки сме — каза Кат.

Защото не можа да измисли нищо по-тъпо, нищо, което да съответства по тъпота на репликата „още си приличате“, при това казана от майката.

Тя извади телефона си и написа есемес на Ливай.

В болницата съм. Още не съм видяла Рен. Алкохолно отравяне. Майка ми е тук. Ще ти се обадя утре.

А после в друг есемес дописа:

… Добре че те има, че си някъде там и четеш това. Или ще го прочетеш в някакъв момент. Така се чувствам по-добре.

Батерията взе да мига в червено.

Лора също извади телефона си. (Когато беше малка, Кат дори не знаеше името ѝ. Баща им ѝ викаше „скъпа“ — пресилено, напрегнато, но „скъпа“. Тя му казваше просто „Арт“.) И майка ѝ пишеше есемес на някого, вероятно на съпруга си, и по някаква причина това вбеси Кат.

Как можеше да му пише точно сега? Как можеше да парадира с новия си живот в такъв момент?

Кат скръсти ръце и се загледа към стаята на сестрите. Когато усети, че очите й се пълнят със сълзи, си каза, че те са за Рен. Част от тях наистина бяха.

Продължиха да чакат. Дълго, но не заедно.

По едно време Лора стана да отиде до тоалетната. Вървеше като Рен — поклащайки бедра, отмятайки косата от лицето си.

— Искаш ли кафе? — попита тя.

— Не — отвърна Кат.

Докато я нямаше, Кат опита отново да се свърже с баща си. Знаеше, че ако вдигне, ще се разплаче съвсем и сигурно ще му каже „татенце“. Но пак попадна на телефонния секретар.

Лора се върна с бутилка вода и я остави на масичката до нея. Тя не я докосна.

Сестрите не им обръщаха никакво внимание. Майка й взе да прелиства някакво списание. Когато в чакалнята се появи един лекар, и двете станаха.

— Вие ли сте госпожа Ейвъри? — попита той, гледайки Лора.

— Как е тя? — отвърна майка й.

Хитър ход, помисли си Кат.

— Мисля, че ще се оправи — каза лекарят. — Дишането й е нормално. Нивото на кислород в кръвта — също. Даваме й много течности. Преди малко се събуди и разменихме няколко думи. Ще се размине само с уплахата… Понякога е полезно човек да се стресне.

— Мога ли да я видя? — попита Кат.

Лекарят я погледна и в очите му само дето не се изписа „близначки!“.

— Да — отвърна той. — Няма проблем. В момента й взимаме кръв за още едно изследване. Като свършим, ще пратя сестрата да ви повика.

Кат кимна и тръгна обратно към стола си.

— Благодаря ви — каза Лора и се застоя край стаята на сестрите.

След малко се върна до мястото си, взе чантата си, пъхна една използвана носна кърпичка в един от джобовете и нервно започна да глади кожените дръжки.

— Ами… — каза тя. — Аз ще тръгвам.

— Какво?! — възкликна Кат, втрещена.

— Трябва да си вървя — отвърна Лора. — Баща ти скоро ще дойде.

— Как така?

Лора преметна чантата си през рамо.

— Нали чу какво каза лекарят — продължи Кат. — Ще ни пуснат да я видим след малко.

— Ти трябва да отидеш — каза Лора.

— Ти също трябва да дойдеш.

— Наистина ли искаш да дойда?

Тонът й беше рязък и Кат се стъписа.

— Рен би искала.

— Не бъди толкова сигурна — отвърна Лора и притисна носа си между очите. Изглеждаше уморена. — Виж… мястото ми не е тук. Чиста случайност е, че ми се обадиха. Сега ти си тук, баща ти е на път…

— Как може просто да оставиш някого сам в болница?! — възмути се Кат.

Гласът й прозвуча по-гневно, отколкото очакваше.

— Рен не е сама — каза твърдо Лора. — Има теб.

Кат рязко стана от стола си.

Не говоря за Рен, каза си наум.

Лора отново намести дръжките на чантата си.

— Катрин…

— Не може просто така да си тръгнеш…

— Така е редно — отвърна Лора, вече с по-мек тон.

— В коя алтернативна вселена? — повиши глас Кат и усети как гневът й избива като тапа от гърлото й. — Коя майка оставя детето си в болница, без дори да го види? Коя майка си взима чукалата и изчезва? Рен е в безсъзнание и ако си мислиш, че това няма нищо общо с теб, жестоко се лъжеш. Аз съм тук, пред теб, не си ми виждала очите от десет години и решаваш, че сега е моментът да си тръгнеш? Точно сега?

— Не извъртай нещата. Не става дума за мен — процеди през зъби Лора. — Очевидно е, че не ме искаш тук.

— Не, за мен става дума. За мен! — отвърна Кат. — Не ми е работа да те искам или да не те искам. Не съм длъжна да те спечеля.

— Катрин… — каза Лора, стискайки устни и юмруци. — Опитах се да установя контакт с теб. Исках да се сближим. Постарах се.

— Ти си ми майка, за бога! — отсече Кат. — Да се беше старала повече!

— Сега не е нито времето, нито мястото за този разговор — каза Лора тихо, но твърдо. — Ще поговоря с Рен по-късно. И с теб бих искала да поговоря. Искам да си говорим, Катрин… Но в момента нямам работа тук.

Кат поклати глава.

— Друг по-удобен момент няма да ти се удаде — просъска тя. Искаше й се да й каже нещо още по-язвително, но не намираше думи. — Това е единственият шанс, който някога ще получиш.

Лора вирна брадичка и отметна косата си настрани. Разговорът за нея беше приключил.

— Мястото ми не е тук — повтори тя. — Няма да се натрапвам по такъв начин.

После се обърна и си тръгна с високо вдигната глава, поклащайки бедра.

ГЛАВА 24

Трябваше да каже на Мага какво е видял.

Видях Досад Подмолни, сър. Вече знам срещу какво сме изправени — срещу мен.

„Онова, което е останало от теб“, бе казал злодеят.

Какво е останало от мен?, питаше се Саймън. *Призрак? Черна дупка? Ехо? Сърдито момченце със сръчни ръце?*

2010

ГЛАВА 29

Мина още цял час, преди сестрата да дойде да я повика. Кат изпи бутилката с вода. Изтри лицето си с ръкав. Огледа всичко, което имаше да се гледа наоколо, мислейки си колко по-уютна е тази чакалня от фоайето на „Сейнт Ричардс“. Понечи да си поиграе с телефона си, но батерията беше свършила и той бе угаснал.

Когато сестрата дойде, тя стана от мястото си.

— Вие ли сте за Рен Ейвъри?

Кат кимна.

— Вече можете да дойдете да я видите. Искате ли да изчакате майка си?

Кат поклати глава.

* * *

Рен беше сама в стая. Вътре бе тъмно, а очите й бяха затворени. Кат не можеше да разбере дали е будна.

— Трябва ли да внимавам за нещо? — попита тя сестрата.

— Не, оттук нататък й е нужна само почивка.

— Баща ни ще дойде скоро — каза Кат.

— Добре. Ще го упътим до стаята.

Кат бавно и тихо седна на стола до леглото. Рен беше бледа. Имаше тъмно петно, може би синина, на бузата. Косата й бе пораснала от Коледа насам. Спускаше се над очите й и се чупеше около врата й. Кат внимателно я отмести, за да открие лицето й.

— Не спя — прошепна Рен.

— Още ли си замаяна?

— Малко. Върти ми се главата.

Кат я погали по челото, сякаш за да я успокои. Самата тя се почувства по-спокойна.

— Какво стана?

— Не помня.

— Кой те докара в спешното?

Рен сви рамене. Към ръката й беше прикрепена система, а на показалеца й бе залепено нещо. Отблизо миришеше на повръщано. И на себе си — прах за пране „Тайд“ и „Лола“ на Марк Джейкъбс.

— Как се чувстваш?

— Лошо ми е — отвърна тя. — Гади ми се.

— Татко е на път.

Рен простена.

Кат опря ръце на ръба на леглото й и склони глава върху тях.

— Слава богу, че са те докарали — въздъхна тя. — Който и да е бил. Съжалявам…

Че не съм била там, че не искаше да бъда до теб, че дори и да бях, нямаше да съм в състояние да те спра.

Сега, когато седеше до Рен, когато се увери, че тя е добре, Кат изведнъж усети колко е изтощена. Пъхна очилата в джоба на сакото си и отпусна глава. Унасяше се — или може би вече се бе унесла, когато чу хлипане.

Вдигна веднага глава да види какво става. Рен плачеше. Очите й бяха затворени и сълзите й се стичаха към слепоочията и в косата й. Кат просто виждаше струйката.

— Какво има?

Рен поклати глава. Тя избърса очите й с ръка, а после се изтри в ризата си.

— Да повикам ли сестрата?

Рен отново поклати глава и понечи да се обърне.

— Ела, легни — каза тя и й направи място на леглото.

— Сигурна ли си? — попита Кат. — Не искам да се удавиш в собствените си стомашни сокове заради мен.

— То не останаха — прошепна Рен.

Кат събу ботушите си, прескочи металната пречка и легна до нея, промушвайки внимателно ръка под врата й.

— Ела тук — каза тихо.

Рен склони глава на рамото й и се сгуши в нея. Кат вдигна тръбичките около ръката й, за да не се оплетат, и хвана дланта й. Беше лепкава.

Рен още трепереше.

— Спокойно, всичко мина — прошепна й Кат. — Отпусни се.

Опита се да остане будна, докато сестра й заспи, но беше тъмно, чувстваше се изтощена и всичко й беше като в мъгла.

* * *

— О, боже! — чу се гласът на баща им. — О, Рен, миличка.

Кат отвори очи. Баща й се бе надвесил над леглото и ги целуваше и двете по челата. Тя се надигна внимателно.

Очите на Рен бяха гурелясали и подпухнали, но отворени.

Баща им се изправи и сложи длан на челото на Рен.

— Господи боже! — въздъхна той, клатейки глава. — Детенцето ми.

Беше облечен с официален сив панталон. Светлосинята му риза беше извадена отвън. Оранжевата му вратовръзка на бели звездички стърчеше от джоба на сакото.

Сигурно идва направо от среща, помисли си Кат и по навик погледна да види очите му. Бяха уморени, но ясни.

В този момент тя изведнъж се почувства толкова беззащитна, че макар да не бяха тук заради нея, се пресегна през пречката на леглото и го прегърна, притискайки лице към потната му риза, докато не чу ударите на сърцето му. Ръката му топло я обгърна.

— Всичко е наред — каза той дрезгаво. Кат усети дланта на Рен върху своята. — Всичко е наред.

* * *

Не се налагаше Рен да остане в болницата.

— Можеш да спиш и да пиеш течности и у дома — каза лекарят.

В истинския им дом. В Омаха.

— Прибираш се с мен — заяви баща им.

Рен не възрази.

— И аз ще дойда — каза Кат.

Той кимна.

Една сестра дойде да свали системата на Рен и Кат я придружи до тоалетната, потупвайки я по гърба, докато се давеше над

умивалника. После изми лицето й и й помогна да облече дрехите, с които бе дошла — джинси и топ без презрамки.

— Къде е палтото ти? — попита баща й.

Рен сви рамене. Кат свали жилетката си и й я подаде.

— Мирише на пот — каза Рен.

— Ще бъде най-приятно миришещата част от теб — отвърна Кат.

После трябваше да изчакат да оформят документите за изписването. Сестрата я попита дали иска да разговаря със специалист по зависимостите. Рен отказа. Баща й просто свъси вежди.

— Ял ли си нещо? — попита го Кат.

— Ще минем да вземем нещо по път — отвърна той, прозявайки се.

— Аз ще карам — каза тя.

Баща й се бе опитал да хване някой вечерен полет от Тълса, но първият възможен беше едва този следобед, затова бе наел кола — „Кели ми даде кредитната карта на агенцията“ — и бе шофирал седем часа.

Сестрата се върна с документите и каза на Рен, че трябва да напусне болницата в инвалидна количка. Такава била политиката.

Рен се възпротиви, но баща им застана зад количката и каза:

— Какво предпочиташ? Да спориш или да се прибереш у дома?

Когато сестрата ги поведе към чакалнята, Кат усети, че стомахът й се свива, и си даде сметка, че подсъзнателно се надява да види Лора отвън. *Как ли пък не*, помисли си тя.

Вратата се отвори и Рен издаде нещо средно между въздишка и стон. За миг Кат си помисли, че майка им наистина се е върнала. Или може би на Рен пак й се гадеше.

В чакалнята седеше младеж, скрил лице в шепите си. Когато чу гласа на Рен, той вдигна глава и рипна от мястото си. Рен стана от инвалидната количка и се затътри към него. Той я прегърна силно и зарови лицето си в умирисаната й на повръщано коса.

Беше здравенякът от „Мъгси“. Онзи, който раздаваше пестници. Кат отначало не можа да си спомни името му. Хавиер. Хулио…

— Кой е този? — попита баща й.

— Хандро — отвърна тя.

— А, Хандро — каза той, гледайки ги как се прегръщат.

— Да…

Кат искрено се надяваше, че не той е докарал Рен в спешното, за да я зареже после сама. Надяваше се, че няма нищо общо със синината на лицето й.

— Ей — каза някой и Кат отстъпи встрани, давайки си сметка, че стои по средата на коридора.

— Ей — повтори отново онзи.

Кат вдигна глава и погледът й срещна… усмихнатото лице на Ливай.

— Ей! — възкликна тя, искрено изненадана. — Какво правиш тук?

— Получих есемеса ти. Писах ти и аз.

— Нямам батерия.

Кат гледаше сините му очи и облекчената му усмивка и й се искаше да го погълне целия.

Ливай държеше две чаши с кафе, а от джоба на бархетната му риза стърчеше банан.

— Господин Ейвъри? — каза той, подавайки едната чаша. — Това беше за Хандро, но като гледам, ще мине и без него.

Баща й пое чашата.

— Благодаря. Ливай.

— Ливай — повтори името му Кат. Беше на ръба да се разплаче. — Не беше нужно да идваш.

Той сви ръката си в хлабав юмрук и нежно я чукна по брадичката.

— Не говори глупости. Как няма да дойда?

Кат се опита да остане сериозна, но се ухили така широко, че направо й изпукаха ушите.

— Не ме пуснаха горе — каза той. — Нито пък Хандро. Само членове на семейството.

Кат кимна.

— Сестра ти добре ли е?

— Да. Върти й се главата. Повръща. Срам я е, но иначе е добре. Прибираме се в Омаха. И тримата.

— А ти добре ли си?

— Да, да — отвърна тя и стисна ръката му. — Благодаря ти. За всичко.

— Нищо не съм направил. Ти дори не знаеше, че съм тук.

— Сега обаче знам и наистина ти благодаря… Да не би да си изпуснал рождения ден на сестра си?

— Не, той е утре, след църковната служба. Ще дремна час-два и ще поема обратно, освен ако имаш нужда от нещо.

— Не.

— Гладна ли си?

Кат се разсмя.

— Банан ли ще ми предложиш?

— Ще ти предложа половин банан — отвърна Ливай, пусна ръката й и й даде кафето. После извади банана от джоба си и го обели.

Кат хвърли поглед към Рен. Представяше Хандро на баща им. Изглеждаше ужасно, но здравенякът я гледаше така, сякаш беше горска фея. Ливай подаде на Кат половината банан. Тя го взе и се вгледа в очите му.

— Бих ти свалила луната в този момент.

Очите на Ливай блеснаха.

— А ще ми я нарежеш ли на парченца? — вдигна вежда той.

* * *

На път за къщи минаха покрай „Макдоналдс“. Баща й поръча два сандвича с риба и им забрани да му мрънкат на тема „здравословно хранене“.

— Въобще не ми пука дали холестеролът ти ще се качи — намръщи се Рен. — От миризмата ми се повдига.

— Ами да не се беше напивала до жлъчен ступор — отвърна той.

На Кат веднага й стана ясно, че колкото и да казваше, че всичко е наред, баща й не възнамеряваше да се преструва, че нищо не се е случило. Нямаше да остави нещата така.

Тя хвана сандвича си с едната ръка и продължи да стиска волана с другата. Беше единственият шофьор на магистралата, който се движеше в рамките на разрешената скорост.

Когато се прибраха, Рен влезе направо в банята.

Баща им стоеше насред дневната, вглъбен и объркан.

— Иди да се изкъпеш след нея — каза му Кат. — Аз мога и да почакам.

— Трябва да поговорим за случилото се — въздъхна той. — Още тази вечер. Не с теб. С теб няма какво да говорим. Трябва да си поговоря сериозно с Рен. Трябваше да го направя още на Коледа, но тогава не бях много на себе си…

— Съжалявам.

— Вината не е твоя, Кат.

— Отчасти е и моя. Не трябваше да я прикривам.

Той свали очилата и разтри слепоочията си.

— Не че си прикрила кой знае какво. Виждах я какво прави… Но си мислех, знам ли и аз… Мислех, че сама ще си сложи спирачки. Ще се навилнее и ще й мине.

Вратовръзката му беше излязла почти изцяло от джоба му и висеше до кръста му.

— Трябва да поспиш — каза Кат. — Вземи си душ и легни.

Рен излезе от банята, облечена с хавлията на баща им, усмихна им се плахо и се качи горе. Кат потупа баща си по рамото и я последва. Когато се качи горе, Рен стоеше пред скрина си и ровеше нервно в едно от чекмеджетата.

— Нямаме ни една пижама.

— Спокойно де — усмихна й се Кат и отиде да потърси в своя скрин. — Ето — каза тя и й подаде една тениска и чифт шорти, които им бяха останали от екипа по физическо в гимназията.

Рен се облече и се пъхна в леглото. Кат прилегна върху завивката до нея.

— Миришеш на повръщано — каза сестра й.

— Твоето — отвърна тя. — Как се чувстваш?

— Уморена — въздъхна Рен и затвори очи.

Кат леко я чукна по челото.

— Това гаджето ти ли беше?

— Да — прошепна тя. — Алехандро.

— Алехандро! — повтори Кат, наблягайки на х-то и р-то. — От миналия семестър ли ходите?

— Да.

— С него ли беше снощи?

Рен поклати глава. През миглите й взеха да напират сълзи.

— А с кого тогава?

— С Кортни.

— А тая синина откъде е?

— Не помня.

— Но не е от Алехандро, нали?

Рен моментално отвори очи.

— Господи, Кат, естествено, че не! — После пак ги затвори и поклати глава. — Той сигурно ще скъса с мен. Много мрази, когато се напивам. Казва, че е непристойно.

— Тази сутрин не приличаше на човек, който смята да скъса с теб.

Рен пое дълбоко въздух. Гласът й трепереше.

— Не мога да мисля за това в момента.

— Недей — каза Кат. — Заспивай.

Рен заспа. Кат слезе долу. Баща й също вече спеше. Беше пропуснал душа.

Изведнъж тя се почувства необяснимо спокойна. Последното, което Ливай й бе казал, преди да се разделят във фоайето на болницата, беше да си зареди телефона. Кат го включи към контакта и тръгна да пусне пералнята.

— Не можем да бъдем приятели — каза Баз, подавайки топката на Саймън.

— Защо? — попита Саймън и започна да дриблира.

— Защото вече сме врагове.

— Не е задължително да останем вечно врагове. Няма такова правило.

— Има — отвърна Баз. — Аз съм го въвел. *Не се сприятелявай със Сноу. Той вече си има достатъчно приятели*.

Той избута Саймън с рамо и му отне топката.

— Нетърпим си.

— Чудесно. Значи изпълнявам добре ролята си на твой най-голям враг.

— Ти не си най-големият ми враг. Досад Подмолни е.

— Хм — изсумтя Баз и отново му подаде топката. — Ще видим тая работа. Историята още не е приключила.

Маджикат и Ренегат
Из „Баз, харесва ти. Признай си“
FanFixx.net

септември 2008

ГЛАВА 30

— Няма какво да говорим — каза Рен.

— Току-що излезе от болница заради алкохолно отравяне — каза баща й. — Как си представяш, че няма да говорим?

Кат нареди няколко увити във фолио бурито по средата на масата и седна в единия край.

— Какво толкова можем да си кажем? — попита Рен. Все още изглеждаше ужасно. Под очите й имаше тъмни кръгове, кожата й беше жълтеникава като восък. — Ти ще кажеш, че не трябва да пия толкова много, аз ще отговоря, че си прав…

— Не — прекъсна я баща им. — Ще кажа, че изобщо не трябва да пиеш.

— Това не е много реалистично.

Той удари с юмрук по масата и изкрещя:

— Така ли? Нереалистично ли ти се вижда, по дяволите?

Рен подскочи на стола. Отне й няколко секунди да се съвземе. Той никога не крещеше и не ругаеше пред тях.

— Всички пият — каза тя спокойно.

— Сестра ти не пие.

Рен забели очи.

— Извинявай, но нямам намерение да прекарам студентските си години, седейки в стаята си и пишейки за гей магьосници.

— Възразявам — вметна Кат, пресягайки се за едно бурито.

— И с право — каза баща им. — Сестра ти има отличен успех, Рен. И много възпитан приятел. Много добре си прекарва студентските години.

Рен така се обърна, че главата й щеше да се откачи.

— Имаш приятел?!

— Не познаваш Ливай? — Баща им искрено се изненада, а после се натъжи. — Вие двете изобщо говорите ли си?

— Свила си гаджето на съквартирантката си? — ококори се Рен.

— Дълга история — отвърна Кат.

Рен продължи да се пули насреща й.

— Целували ли сте се?

— Рен! — смъмри я баща им. — Опитвам се да водя сериозен разговор.

— Какво искаш да кажа? Да, прекалих този път.

— Ти си извън контрол — каза той.

— Нищо ми няма. Аз съм на осемнайсет.

— Именно. Затова се прибираш вкъщи.

Кат едва не се задави.

— Няма — сопна се Рен.

— Има, има.

— Не можеш да ме накараш насила — каза тя, все едно беше най-много на дванайсет.

— Работата е там, че мога — отвърна той. Тропаше толкова силно с пръсти по масата, че Кат се чудеше как не го боли. — Аз съм ти баща и този път ще стане каквото кажа. Трябваше отдавна да ти дръпна юздите, но по-добре късно, отколкото никога.

— Татко… — прошепна Кат.

— Не! — отсече той, гледайки към Рен. — Няма да допусна това да се повтори. Не желая да ми се обаждат от болници. Отказвам да прекарам всеки уикенд оттук нататък, мислейки къде си, с кого си и дали си достатъчно трезвена, за да разбереш, ако те метнат в някоя канавка.

Кат беше виждала баща си толкова ядосан и преди — беше го чувала да вика, да размахва ръце, да ругае, но никога заради тях. Никога по тях.

— Това беше червена лампа — каза той и размаха пръст пред лицето на Рен. Почти крещеше. — Това ти беше канарчето в мината[1]. А ти се правиш, че не го виждаш. Какъв баща ще съм, ако позволя да се върнеш в този колеж с ясното съзнание, че не си си взела никаква поука?

— Аз съм на осемнайсет! — извика Рен.

Кат изтръпна. Това не беше добър подход.

— Не ми пука! — изрева баща им насреща й. — Пак си моя дъщеря.

— По средата на семестъра сме. Ще си пропилея годината.

— Ако те беше грижа за ученето или за бъдещето ти, нямаше да се наливаш до отравяне с текила.

Тя го погледна изненадана.

— Откъде знаеш, че съм пила текила?

— Господи, Рен — каза той, огорчен. — Миришеше на шейкър за маргарита от сто километра.

— И още миришеш — смотолеви Кат.

Рен опря лакти на масата и зарови лице в дланите си.

— Всички пият — продължи да се инати тя.

Баща й бутна стола си назад.

— След като това е единственото, което можеш да кажеш за свое оправдание, тогава аз ще ти кажа следното: прибираш се вкъщи! — отсече той, стана, отиде в стаята си и затръшна вратата.

Рен се захлупи върху масата. Кат се доближи със стола до нея и попита:

— Искаш ли един аспирин?

Тя не отговори. Остана така известно време, а после попита:

— Ти защо не си ми бясна?

— Защо трябва да съм ти бясна?

— Сърдиш ми се от ноември. Не, даже от юли.

— Е, сега вече не ти се сърдя. Боли ли те главата?

— Как така изведнъж? — озадачи се Рен и я погледна, без да вдига глава от масата.

— Изкара ми акъла снощи — отвърна Кат. — И реших никога повече да не се отчуждавам от теб. Ами ако беше умряла? Без да съм ти казала нито дума цели три месеца?

— Уф, стига глупости. Нямаше опасност да умра.

— Татко е прав. Нищо не си разбрала.

Рен сведе поглед и все да разтрива слепоочията си.

— Няма да спра да пия.

На Кат й се искаше да попита защо, но вместо това каза:

— Тогава просто направи пауза. До края на годината. Колкото да му покажеш, че можеш.

— Не мога да повярвам, че имаш гадже, а аз дори не знам — прошепна Рен.

Раменете й започнаха да се тресат. Пак плачеше. Кат никога не я беше виждала да плаче толкова много.

— Ей… — каза й тя. — Недей така.

— Нямаше да умра — проплака Рен.

— Добре, успокой се.
— Просто… много ми липсваш…
— Още ли ти се мае главата? — попита Кат.
— Не, вече не.
Тя се пресегна и прибра косата зад ухото й.
— И ти ми липсваш. Без пиянските изпълнения. Само ти.
— Държах се ужасно с теб — прошепна Рен в масата.
— И аз не бях по-добра.
— Вярно е, но… Господи, дали някога ще ми простиш?
— Не — отвърна Кат.
Рен я погледна, съкрушена.
— При нас не става дума за прошка — каза Кат. — Ти просто си с мен. В мен. Винаги. Каквото и да става.
Рен вдигна глава и избърса очите си с опакото на ръката.
— Наистина ли?
Кат кимна.
— Наистина.

* * *

Баща им отиде да потича.
Рен изяде едно бурито и се върна в леглото.
Кат най-после седна да прочете всичките есемеси от Ливай.

Тръгвам обратно… до 3 съм при теб.

Катрин… много си ми скъпа. Моментът ми се видя подходящ да ти го кажа. На един час път съм.

В чакалнята, не ме пускат вътре, само близки, и Хандро е тук. Тук съм… ок? Ако имаш нужда от мен.

Обратно в Арнолд. Супервреме. Знаеш ли, че в Арнолд има льосови каньони и пясъчници? Биологичното разнообразие направо ще те шашне, Катрин Ейвъри. Обади ми се, мила моя. Обади се, обади се, обади се.

Кат му се обади. Ливай вечеряше със семейството си.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Да — отвърна тя. — Само малко е напрегнато положението. Баща ми е бесен на Рен, но сякаш не знае как да ни се кара. Рен пък не знае как да признае грешката си. Държи се като пълна лигла.

— Много искам да си поговорим повече — каза Ливай, — но майка ми много мрази да се говори по телефона по време на вечеря. Ще ти се обадя утре от колата, става ли?

— Само ако пътят е прав и равен и няма други коли.

— Ще се върнеш ли утре? — попита той.

— Не знам.

— Липсваш ми.

— Стига глупости — каза тя. — Нали ме видя сутринта.

— Не е заради времето — отвърна Ливай. По гласа му личеше, че се усмихва. — Заради разстоянието е.

Няколко минути по-късно той й прати есемес:

ИДЕЯ… ако ти е скучно и ти липсвам, напиши някоя секси фенска история за нас. Ще ми я прочетеш после. Супер, нали?

Кат се усмихна глуповато на телефона.

Опита се да си представи как би се почувствала, ако трябва да се върне вкъщи сега, да се раздели с Ливай. Не смееше дори да си помисли как ще изкара лятото без него.

Баща им нямаше да направи такова нещо. Да накара Рен да прекъсне следването си. Това би било лудост…

Но той си беше луд. А може би и прав. Рен наистина беше извън контрол. И то по най-опасния възможен начин — мислеше си, че

всичко е наред. Нищо ми няма, благодаря.

От друга страна, идеята да са си всички тук й се нравеше. Рен и баща й на едно място. Щеше да ги наглежда и двамата. Стига да можеше да отдели част от себе си и да я остави тук на стража.

Входната врата се отвори и баща й влезе, задъхан от джогинга. Метна ключовете и телефона си на масата, свали очилата да избърше потта от лицето си и пак ги сложи.

— Оставих буритото ти във фурната — каза Кат.

Той кимна и мина покрай нея към кухнята. Тя го последва.

— Идваш да й адвокатстваш ли? — попита той.

— Не.

— Тя можеше да умре, Кат.

— Знам. И… мисля, че от доста време е така. Просто е имала късмет досега.

— Доколкото ни е известно — каза баща й.

— Просто… да прекъсне следването си?

— Имаш ли по-добра идея?

— Може би ако отиде на психолог или нещо такова? — сви рамене Кат.

Баща й се намръщи, сякаш го беше замерила с нещо мокро.

— Господи, Кат, ти как ще се чувстваш, ако те пратят насила на психолог?

Няма да ми е за първи път, помисли си Кат.

— Кофти…

— Именно.

Той извади буритото от фурната, сложи го в чиния и си сипа чаша мляко. Изглеждаше уморен и напълно безпомощен.

— Обичам те — каза тя.

Той вдигна глава да я погледне. Все още държеше кутията с мляко. Част от напрежението се изпари от челото му.

— И аз те обичам.

— Просто реших, че сега е подходящ момент да ти го кажа — добави Кат.

Баща й кимна, видимо развълнуван.

— Мога ли да ползвам лаптопа ти? — попита тя.

— Естествено. Мисля, че е…

— Знам къде е. Благодаря.

Кат отиде в дневната и взе сребристия лаптоп на баща си. Отдавна му беше хвърлила око, но той все казваше, че не й е нужна пишеща машина за осемстотин долара.

Когато се качи горе, завари Рен да говори по телефона. Плачеше. Като я видя, стана от леглото и се затвори в дрешника. Това не беше странно, като се изключи плачът. Открай време правеха така, когато имаха нужда да останат насаме. Дрешникът им беше огромен.

Кат отвори акаунта си във „ФенФикс“ и взе да преглежда коментарите. Бяха прекалено много, за да отговори на всеки поотделно, затова постна един общ отговор за всички: *Привет, хора, много ви благодаря. Прекалено съм заета да пиша, за да ви пиша!* После отвори файла с най-новата глава, която пишеше…

> Последния път Баз беше отишъл на гроба на майка си и се опитваше да й обясни защо се обръща срещу баща си, защо обръща гръб на рода Пич, за да се бие редом със Саймън.
>
> — Не е само заради него — каза Баз, прекарвайки дългите си пръсти върху името на майка си. — Заради „Уотфърд“ е. Заради Света на Маговете.

След малко Рен излезе от дрешника и се метна на леглото при Кат. Тя се дръпна да й направи място и продължи да пише.

Малко по-късно Рен се пъхна под завивките и заспа.

А още малко по-късно баща й надникна през вратата, махна на Кат и й каза „лека нощ“. Тя кимна.

После написа хиляда думи.

След това още петстотин.

В стаята беше тъмно и Кат не бе разбрала кога Рен се е събудила и от колко време чете през рамото й.

— Мага наистина ли ще предаде Саймън, или само нажежаваш положението? — прошепна Рен, въпреки че никой не спеше.

— Май ще го предаде — каза Кат.

— Ревах три дни на онази глава, в която накара Саймън да изгори яйцата на дракона.

Кат спря да пише.

— Ти си я чела?!

— Естествено, че съм я чела. Поглеждала ли си напоследък колко посещения имаш на страницата си? Направо избиваш рибата. Никой не зарязва *Само напред* точно сега.

— Мислех, че ти си го заразяла — отвърна Кат. — При това отдавна.

— Ами грешиш — каза Рен и се подпря на лакът. — Можеш да го прибавиш към всички останали важни неща, за които грешиш.

— Мисля, че Мага ще убие Баз.

Кат не беше споделила това с никого. Дори и докторантката, която редактираше нещата й, не го знаеше.

Рен така се втрещи, че чак се изправи в леглото.

— Кат — прошепна тя. — Не…

— Алехандро скъса ли с теб?

— Не… просто е притеснен. Кат, не можеш да убиеш Баз.

Кат не знаеше какво да отговори.

Рен взе лаптопа и го сложи в скута си.

— Налагат се спешни мерки — каза тя. — Брой го за животоспасяваща интервенция…

* * *

Когато Кат се събуди на следващата сутрин, неделя, сестра й я нямаше в стаята, а от долния етаж миришеше на кафе. И на храна.

Тя слезе долу и завари баща си да седи на масата и да пише нещо в някаква тетрадка. Остави лаптопа пред него и му се усмихна с благодарност.

— А, чудесно — каза той. — Рен настоя да те изчакаме.

— За какво?

— За да ви съобщя присъдата си. Възнамерявам да постъпя като цар Соломон с вас.

— Кой е цар Соломон?

— Върви да питаш майка си. Тя настояваше, че е по-добре да пораснете без религия.

— Ако питаш нея, е по-добре да пораснем и без майка.

— Нямам какво да кажа, миличка. Уцели право в десетката. Рен? Ела, сестра ти е тук.

Рен влезе в трапезарията с тенджера в едната ръка и дъска в другата.

— Ти спеше, затова направих закуска — каза тя и сложи нещата на масата.

— О, боже! — възкликна баща им. — Това гравиоли ли са?

— Не — отвърна Рен. — Това е съвсем ново ястие. Гравиоли със сирене.

— Седни — каза й той. — Ще си говорим.

Беше облечен с екипа си за тичане. Изглеждаше напрегнат и притеснен.

Рен седна. Раздаваше го ведра, но си личеше, че и тя се притеснява. Кат не можа да не забележи как стиска юмруците си. Прииска й се да се протегне и да разтвори дланта й.

— Добре, слушайте сега — каза баща им, избутвайки гравиолите настрани, за да не са точно между тях на масата. — Условията ми са следните: можеш да се върнеш в колежа. — Рен и Кат си отдъхнаха в един глас. — Но няма да пиеш. Изобщо. Нито умерено, нито с приятеля си, нито на купони. При никакви обстоятелства. Ще ходиш при психолог всяка седмица, започвайки от тази, и ще посещаваш сбирките на „Анонимните алкохолици“.

— Татко! — възмути се Рен. — Не съм алкохоличка.

— Още по-добре. Не е заразно. Ще ходиш на сбирките.

— Аз ще ходя с теб — каза Кат.

— Не съм свършил.

— Какво още ще поискаш? — измрънка Рен. — Кръвни проби?

— Ще се прибираш у дома всеки уикенд.

— Татко!

— Ако предпочиташ, може изцяло да се пренесеш тук. Изборът е твой.

— Аз имам живот — проплака Рен. — В Линкълн.

— Моето момиче, въобще не ми говори за живота си. Ти показа пълно пренебрежение към него.

Ръцете на Рен бяха побелели от стискане в скута й. Кат я подритна под масата. Тя наведе глава и каза:

— Добре. Добре!

— Значи се разбрахме — каза баща им и пое дълбоко въздух. — Ще ви закарам обратно следобед, ако смяташ, че си готова да изпълниш условията.

Той стана и погледна гравиолите.

— Няма да ям това нещо.

Кат дръпна тенджерата към себе си и взе лъжица.

— Аз пък ще ям.

Тя лапна една хапка и тестените късчета моментално се разтвориха в устата й.

— Ммм, колко са меки — каза тя. — Въобще не трябва да ползвам зъбите си.

Рен я погледа известно време, а после грабна и тя лъжицата да опита.

— Имат вкус на обикновени гравиоли… — продължи да коментира Кат. — Само че с повече сирене.

— Три любими храни в едно — додаде Рен.

— Възглавнички с вкус на пица.

— Варени царевични пръчици.

— Това е отвратително — каза Кат. — Не става.

---

[1] Навремето миньорите, работещи във въгледобивни мини, са носели със себе си клетка с канарче, за да се предпазят в случай на изтичане на отровни газове. Заради размерите си и по-бързия си метаболизъм птицата умирала по-рано и това служело като сигнал на миньорите да напуснат мината. — Бел.пр. ↑

— Имам чувството, че ме отбягваш — каза Баз.

— Винаги съм те отбягвал — отвърна Саймън, опитвайки се да мине покрай него.

— Грешиш — възрази Баз и му препречи пътя. — Преди ме отбягваше. Докато реши, че не искаш да сме непрекъснато заедно, че животът е просто низ от празни дни, ако не знаеш, че сърцето ми бие някъде в съвсем близката околност.

— Решил съм подобно нещо?

— Може би решението беше мое. Както и да е. Все тая.

Саймън пое дълбоко въздух. Личеше си, че е притеснен.

— Сноу, да не би да се притесняваш?

— Малко.

— Всемогъщи Алистър, не вярвах, че ще доживея този ден.

Маджикат
Из „Само напред, Саймън“
FanFixx.net

февруари 2011

ГЛАВА 31

Когато пристигнаха пред Шрам Хол, Алехандро ги чакаше на входа. Той подаде официално ръка на Кат вместо поздрав. „Така ги учат в братството“, поясни Рен. Хандро беше член на едно от студентските братства в Източния корпус — Фермата. „Наистина така се казва“, добави тя.

Повечето от момчетата, които членуваха във Фермата, учеха в Селскостопанския факултет и бяха от други щати, не от Небраска. Хандро беше от Скотсблъф, което всъщност си беше в Уайоминг. „Дори не знаех, че живеят мексиканци там, но той твърди, че са голяма общност“, каза Рен.

Самият Хандро почти нищо не каза, освен: „Радвам се най-после да се запознаем, Кат. Рен непрекъснато говори за теб. А когато постваш истории за Саймън Сноу, ми е забранено да си отварям устата, докато ги прочете“. Той изглеждаше като повечето гаджета на Рен — къса коса, остри черти, физика на футболист, — но Кат не помнеше сестра й да е гледала останалите по този начин. Май си беше намерила майстора.

* * *

Беше десет часа вечерта, когато Ливай се прибра от Арнолд.

Кат вече се беше изкъпала и бе облякла пижамата си. Имаше чувството, че уикендът е бил две години, а не два дни.

Той се обади да й каже, че е пристигнал. Сега, когато се намираха в един и същи град, усети липсата му десетократно по-силно. Почувства я в слабините си. Защо хората непрекъснато превъзнасяха сърцето? Почти всичко, свързано с Ливай, се случваше в коремната област на Кат — я в стомаха, я в слабините.

— Мога ли да мина за малко? — попита той. — Колкото да ти кажа „лека нощ“.

— Рийгън е тук — отвърна Кат. — Къпе се в момента. Мисля, че ще си ляга.

— Не можеш ли да слезеш долу?

— Къде ще отидем? — попита Кат.

— Можем да поседим в пикапа…

— Навън е кучи студ.

— Ще пусна парното.

— Парното ти не работи.

Той се поколеба за миг.

— Можем да отидем у нас.

— Съквартирантите ти не са ли си вкъщи? — попита Кат, все едно имаше списък с аргументи и вървеше по него, без самата тя да знае защо.

— И да са, няма значение — не губеше търпение Ливай. — Имам отделна стая. Освен това всички искат да се запознаят с теб.

— Мисля, че се запознах с повечето от тях на онова парти.

Ливай въздъхна шумно.

— Колко основни правила ни въведе Рийгън? — попита той.

— Не знам. Пет или шест.

— Добре. Ето едно, седмо: Повече никакво споменаване на това проклето парти, освен ако е абсолютно неизбежно.

Кат се усмихна.

— С какво ще те тормозя тогава?

— Сигурен съм, че ще измислиш нещо.

— Няма — каза тя. — Ти си толкова разоръжаващо добър с мен.

— Ела у нас, Кат — примоли й се той. — Още е рано и не искам да се разделяме.

— Аз никога не искам да се разделяме, но се справяме някак.

— Чакай, наистина ли?

— Наистина — прошепна тя.

— Ела с мен у нас — каза тихо той.

— В твоя храм на порока?

— Да, всички така наричат стаята ми.

— Нали ме знаеш каква съм — въздъхна Кат. — Просто… у вас. В стаята ти… Ще влезем и ще има само легло и нищо друго. И ще взема да повърна от притеснение.

— И желание… може би?

— Най-вече от притеснение — отвърна тя.

— Защо ти се струва толкова страшно? И в твоята стая има само едно легло.

— Има две легла — отвърна тя. — И две бюра. И постоянната заплаха съквартирантката ми да нахлуе с гръм и трясък.

— Именно затова трябва да отидем у нас. В моята стая няма опасност да нахлуе никой.

— Точно това ме притеснява.

Ливай замълча, явно нещо мислеше.

— Ами ако ти обещая, че няма да те докосна?

— Тогава какъв е стимулът ми да дойда — разсмя се Кат.

— Добре, а ако обещая да не правя нищо, докато не ме докоснеш ти първа?

— Ти шегуваш ли се? Аз съм ненадеждната половина в тази връзка. Знаеш ли как ми шарят ръцете?

— Нямам абсолютно никакви основания да подозирам подобно нещо.

— Защото не знаеш какво става в главата ми.

— Искам да живея в главата ти.

Кат скри лицето си с ръка, все едно можеше да я види. Обикновено не флиртуваха толкова открито. Може би това, че не говореха очи в очи, й помагаше да се отпусне. Може би това, което се случи през уикенда, също оказваше влияние. Какво ли още щеше да стане през този уикенд?

— Кат… — каза съвсем тихо Ливай. — Какво точно чакаме?

— Тоест?

— Да не би да си дала обет за целомъдрие?

Тя се разсмя, но все пак успя да прозвучи засегната.

— Не, разбира се.

— Тогава какво? — Той замълча за миг, сякаш събираше сили да го изрече. — Не ми ли вярваш? Не съм ли спечелил доверието ти?

На Кат й прималя. Гласът й едва се чуваше.

— Господи, Ливай. Как можа да си го помислиш? Естествено, че ти вярвам.

— И дори не говоря за секс — каза той. — Тоест… не само за секс. Можем съвсем да забравим за това, ако ще се почувстваш по-добре.

— Съвсем?

— За неопределен период. Ако знаеш, че не ми е това целта, ако въобще няма изгледи да се случи такова нещо, мислиш ли, че ще можеш да се отпуснеш и просто… да ме оставиш да те докосна?

— Да ме докоснеш как? — попита тя.

— Да взема надуваема кукла и да ти покажа ли?

Кат се разсмя.

— Просто искам да те прегърна — каза той. — Да те подържа в ръцете си. Да си до мен дори без да правим нищо.

Тя пое дълбоко въздух. Чувстваше, че трябва да му отговори, че му дължи поне това.

— Аз също искам да те докосна.

— Така ли?

— Да — отвърна тя.

— Да ме докоснеш как? — попита той.

— Даде ли на оператора номера на кредитната си карта?

Ливай се разсмя.

— Ела с мен у нас, Кат. Липсваш ми. Не искам да се разделяме.

Вратата се отвори и Рийгън влетя в стаята, облечена с тениска и клин. Косата й беше увита с хавлиена кърпа.

— Добре — отвърна Кат. — След колко време ще дойдеш?

— Вече съм долу — каза той.

Личеше, че е ухилен до уши.

* * *

Кат облече кафяв, едро плетен клин и една карирана туника, която бе взела от стаята на Рен. Сложи на ръцете си плетени маншети, които й напомняха за рицарски ръкавици и я караха да се чувства като храбър рицар с розова плетена броня. Покрай закачките на Ливай „пуловерната й мания“, както той я наричаше, се бе обострила съвсем.

— Излизаш ли? — изненада се Рийгън.

— Ливай току-що се прибра.

— Да те чакам ли да се върнеш? — ухили й се многозначително тя.

— Да — отвърна Кат. — Да ме чакаш. Тъкмо ще имаш достатъчно време да си дадеш сметка колко безсрамно престъпваш собствените си правила.

Чувстваше се глупаво, застанала пред асансьора. Наоколо се разхождаха момичета по пижами, а тя тепърва излизаше.

Когато слезе във фоайето, завари Ливай да разговаря с някакво момиче, подпрян на една колона. Щом я видя, той се усмихна широко, отлепи се от колоната и моментално каза „чао“ на момичето.

— Кат! — възкликна той, спусна се към нея и я целуна по главата. — Косата ти е мокра.

— Обикновено така става, като си я мие човек.

Ливай вдигна качулката й. Тя хвана ръката му първа и той я възнагради с още по-широка усмивка.

Когато излязоха от сградата, Кат знаеше в сърцето си, в стомаха и в слабините, че ще прекара нощта при него.

* * *

В първия момент тя си помисли, че в къщата му пак има купон. Свиреше музика и навсякъде беше пълно с хора. Всички обаче се оказаха съквартиранти на Ливай и техните приятелки — в един случай може би приятел.

Ливай тръгна по стаите да я представя. „Това е Катрин“. „Това е приятелката ми, Катрин“. „Хора, Катрин“. Тя се усмихваше мило с ясното съзнание, че няма да запомни имената им.

Когато приключиха с „официалната част“, той я поведе по едно стълбище, което явно не беше строено заедно с къщата — площадките бяха тесни и се намираха на странни места, на различно разстояние една от друга. Докато се качваха, Ливай й обясняваше кое какво е, кой къде живее, къде са баните. Кат преброи три етажа, а продължаваха да вървят нагоре. Когато стълбището стана толкова тясно, че вече не можеха да се изкачват един до друг, той мина напред, за да я води.

Стълбата зави още веднъж и свърши пред една-единствена врата. Ливай спря, обърна се, опря ръце на парапета от двете страни и тържествено обяви:

— Катрин, успях да те доведа в стаята си!

— Наистина е постижение след тоя лабиринт.

Той отвори вратата, хвана я за двете ръце и я въведе вътре. Стаята беше малка, със скосен покрив и две тесни капандури от двете страни.

Нямаше лампа на тавана и Ливай светна един лампион до двойното легло. Наистина беше просто стая с едно легло и… яркосиньо двуместно канапе с лъскава, атлазена тапицерия, което беше поне на петдесет години.

— Намираме се на върха на къщата, нали?

— В помещенията за прислугата — отвърна той. — Никой друг не беше навит да катери тия стъпала всеки ден.

— Как успя да качиш канапето?

— Нави Томи да ми помогне. Излезе ни душата. Акълът ми не го побира как са вкарали матрака през всичките тия завои. Тук е открай време.

Кат пристъпи, притеснена, и дюшемето изскърца под краката й. Леглото на Ливай беше неоправено. Просто беше метнал отгоре поизбеляла кувертюра. Възглавниците бяха нахвърляни навсякъде. Той се наведе да поопъне кувертюрата и вдигна една възглавница от пода.

Стаята бе по-близо до небето, отколкото до останалата част на къщата. Вятърът я брулеше отвсякъде. Кат го чуваше как свисти в рамките на прозорците.

— Сигурно става студено тук през зимата… — каза тя.

— И горещо през лятото — отвърна той. — Жадна ли си? Мога да направя чай. Не се сетих да те попитам, докато бяхме долу.

— Не, нищо не искам.

На мястото, на което бе застанал Ливай, косата му се опираше в тавана.

— Имаш ли нещо против да се преоблека? Помогнах на нашите да напоят конете, преди да тръгна, и съм малко кален.

Кат се опита да се усмихне.

— Не, давай — каза тя.

На една от стените имаше вградени чекмеджета. Ливай коленичи пред едно от тях, а после излезе от стаята почти с поклон — вратата беше поне с пет сантиметра по-ниска от ръста му. Кат се огледа и внимателно седна на канапето. Тапицерията беше хладна. Тя прокара длан по нея — беше релефна, с извивки и цветя.

Стаята изглеждаше по-зле, отколкото бе очаквала.

Тъмна. Отдалечена. Почти в облаците. Като омагьосана. Тест по висша математика би се чувствал съвсем уютно тук.

Тя свали палтото си и го остави на леглото. После измъкна подгизналите си ботуши и сви крака на канапето. Ако се заслушаше, можеше да чуе музиката, която дънеше поне три етажа по-надолу.

Ливай се върна, преди Кат да се подготви за него. (Което просто беше неизбежно.) Изглеждаше освежен. Беше облечен с джинси и бебешкосин пуловер. Цветът много му отиваше. Подчертаваше очите и русата му коса.

Той седна на дивана до нея. Тя не се изненада. В тази стая нямаше място за лично пространство. Взе ръката й от канапето и я сложи между дланите си, а после започна да я гали с върха на пръстите си.

Тя пое дълбоко въздух.

— Как дойде да живееш тук?

— Работих с Томи в „Старбъкс“. Един от съквартирантите му завърши и се изнесе. Тогава живеех с трима непрокопсаници и нямах нищо против да катеря стълбите… Къщата е на бащата на Томи. Купил я като инвестиция. Самият Томи живее тук от втори курс.

— Сега в кой курс е?

— Завършва право.

Кат кимна. Ливай не спираше да гали ръката й и тя имаше чувството, че ще се стече по пода. Изпъна пръсти и пое плахо въздух.

— Приятно ли ти е така? — попита той и я погледна, без да вдига глава.

Тя отново кимна. Ако продължеше да я докосва, нямаше да е в състояние дори да кима с глава. Щеше да се наложи да мига веднъж за „да“, два пъти за „не“.

— Как се развиха нещата пред уикенда? — попита той. — Какво стана?

— Беше голяма лудница — отвърна Кат. — Но се оправихме. Сдобрихме се с Рен. Мисля, че ще си бъдем както преди.

— Наистина ли? — усмихна се той.

— Да.

— Това е страхотно!

Личеше, че наистина се радва за нея.

— Да, страхотно е — отвърна Кат. — Чувствам се…

Ливай се намести и без да иска, допря бедрото си до коляното й. Тя подскочи като опарена.

Той издаде някакъв странен звук, който беше нещо средно между смях и въздишка, и я погледна.

— Наистина ли си толкова притеснена?

— Май да — каза тя. — Извинявай.

— Знаеш ли защо? Какво те притеснява? Бях напълно искрен, като ти казах, че този въпрос не стои на дневен ред. Въобще не е на масата даже.

— Тук няма маса — смотолеви Кат. — Има само легло.

Той допря ръката й до гърдите си.

— От това ли те е страх?

— Не знам от какво ме е страх…

Това беше лъжа. Опашата. Беше я е страх, че ще започне да я докосва и после просто няма да спрат. Страхуваше, че още не е готова за това. Че няма да може да се справи.

— Извинявай — повтори тя.

Ливай сведе поглед към ръцете им. Изглеждаше толкова разочарован и объркан, а на нея й беше толкова гадно да се държи с него по този начин. Нечестно. Резервирано. След всичко, което бе направил за нея.

— Този уикенд… — понечи да каже Кат, но не знаеше как да продължи. Затова коленичи на канапето до него и просто каза: — Благодаря ти.

Ливай се усмихна и вдигна очи към нея — само очите.

— Не мога да ти опиша какво означава това за мен. Това, че дойде в болницата.

Той стисна ръката й. Кат събра сили и продължи.

— Не мога да ти опиша какво означаваш ти за мен, Ливай.

Този път той вдигна глава и застана лице в лице с нея. В очите му се четеше надежда, макар и плаха.

— Ела — каза той и я подръпна за ръката.

— Не съм сигурна, че знам как.

Той стисна зъби.

— Имам идея.

— Не мога да ти чета — подкачи го тя. — Не съм си взела лаптопа.

— А телефон нямаш ли?

Тя го погледна, изненадана.

— Наистина ли искаш да четем истории за Саймън Сноу?

— Да — отвърна той, галейки опакото на ръката й. — Това те кара да се отпуснеш.

— Аз пък си мислех, че ме караш да ти чета, защото ти харесват историите… — подкачи го тя.

— Харесват ми. Но ми харесва и как се успокояваш, когато ми ги четеш. Така и не довършихме онази със заека. Пък и нищо не си ми чела от *Само напред*.

Кат погледна към палтото си. Телефонът беше в джоба.

— Чувствам се така, сякаш съм те измамила — каза тя. — Идеята беше да дойдем тук, за да правим нещо заедно, а не да четем фенска литература.

Ливай прехапа устна и едва се сдържа да не се разсмее.

— Да правим нещо заедно? Така ли му викат вече? Хайде, Кат, искам да видя какво става по-нататък. Тъкмо бяха убили заека и Саймън най-после разбра, че Баз е вампир.

— Сигурен ли си?

Ливай се усмихна — все още крайно предпазлив, и кимна.

Кат се пресегна от канапето и извади телефона си. Нямаше навика да търси собствените си истории в гугъл, но когато написа *Маджикат* и *Петият заек*, веднага попадна на текста.

Докато търсеше мястото, до което бяха стигнали, Ливай нежно сложи ръце на кръста й и я притегли към себе си така, че да се облегне на гърдите му.

— Така добре ли е? — попита.

Тя кимна.

— Това четохме ли го? *Саймън не знаеше какво да каже. Как да реагира на… всичко това.*

— Мисля, че да.

— Стигнахме ли дотам, където заекът се подпали?

— Какво? Не.

— Добре — каза Кат. — Мисля, че разбрах къде сме.

После се облегна на гърдите на Ливай и усети брадичката му в косата си. *Няма проблем*, каза си. *Това вече сме го правили*. Свали очилата си, прокашля се и зачете.

Саймън не знаеше какво да каже. Как да реагира на… всичко това.

Той вдигна меча от земята и го изтри в мантията си.

— Добре ли си?

Баз облиза устни (*Сигурно са му пресъхнали*, помисли си Саймън) и кимна.

— Слава богу — каза той и си даде сметка, че е напълно искрен.

Изведнъж зад гърба на Баз лумна огън и лицето му потъна в сянка.

Той се обърна рязко назад и побърза да се отдалечи от заека. Лапата на животното вече гореше яко и пламъците пълзяха нагоре по гърдите му.

— Пръчицата ми! — възкликна Баз и започна да се оглежда по пода. — Бързо, кажи някакво заклинание против огън, Сноу.

— Н-н-не знам нито едно — заекна Саймън.

Баз грабна вълшебната пръчица от ръката му и сплете окървавените си пръсти в неговите.

— *Във вода се превърни, сам се угаси* — извика той и описа полукръг във въздуха с пръчицата.

Огънят изсъска и угасна. В стаята стана тъмно.

Баз пусна ръката на Саймън и започна да търси вълшебната си пръчица по пода. Саймън пристъпи към обезобразеното тяло на заека.

— И сега какво? — попита той.

Сякаш за да му отговори, заекът започна да трепти, после да избледнява и след секунди изчезна пред очите му, оставяйки само мирис на изгоряло.

И нещо друго…

Баз произведе едно от сините си огнени кълбета и се вгледа в пода.

— А, ето къде е била — каза той и се наведе да вземе вълшебната си пръчица. — Това гнусно чудовище е било легнало върху нея.

— Виж! — възкликна Саймън, сочейки още нещо на земята. — Мисля, че е ключ.

Той коленичи и го взе. Наистина беше ключ — стар, ръждясал ключ със зъбци във формата на заешки зъби.

Баз се приближи да го огледа. От дрехите му капеше кръв. Миризмата беше непоносима.

— Мислиш ли, че целта е била да го намерим? — попита Саймън.

— Ами ключовете определено са по-полезни от гигантски зайци убийци… — отвърна Баз, умислен. — Колко още такива животни трябва да преборишь?

— Пет. Но не мога да го направя сам. Този тук щеше да ме убие, ако…

— Трябва да изчистим тая кочина — каза Баз, гледайки петната по плътния килим.

— Ще се наложи да кажем на Мага, като се върне — възрази Саймън. — Не можем да заличим следите напълно.

Баз мълчеше.

— Хайде — подкани го Саймън. — Дай поне ние да се измием.

Банята на момчетата беше също толкова пуста, колкото и останалата сграда. Двамата влязоха в две кабинки в противоположни краища на помещението…

Кат спря да чете.

— Какво има? — попита Ливай.

— Не мога да чета тия гейски сантименталности на глас. Съквартирантите ти са тук. Впрочем единият от тях гей ли е? Не бих могла да прочета такова нещо в присъствието на хора с обратна сексуална ориентация.

Ливай се разсмя.

— Мика ли бе? Повярвай ми, той няма никакъв проблем с тия работи. Непрекъснато гледа любовни филми за хетеросексуални. Луд е

по *Титаник* например.

— Това е друго.

— Кат, всичко е наред. Никой не може да те чуе… Чакай малко. Наистина ли следва сцена в банята? Ама сцена, сцена?

— Не, разбира се! — възкликна Кат. — Ти добре ли си?

Ливай намести ръцете си около кръста й и зарови лице в косата й.

— Чети ми, мила моя.

Саймън свърши пръв и облече чисти джинси. Когато погледна към кабинката на Баз, от нея още течеше кървава вода.

Вампир… помисли си Саймън, за първи път дръзнал да изрече думата макар и наум.

Вместо да се изпълни с омраза и отвращение, както обикновено се случваше, когато си помислеше за Баз, той с изненада установи, че чувства само облекчение. Баз му помогна да намери заека, би се без страх, благодарение на него бяха живи.

Саймън изпитваше облекчение. И благодарност.

Хвърли мръсните си и обгорени дрехи в коша и се прибра в стаята им. Мина доста време. Когато Баз най-после дойде, изглеждаше по-добре, отколкото когато и да било през последната година. Страните и устните му бяха розови, тъмните кръгове около сивите му очи бяха изчезнали.

— Гладен ли си? — попита Саймън.

Баз прихна.

* * *

Слънцето все още не се бе подало на хоризонта и в кухнята нямаше никого. Саймън намери хляб, сирене и ябълки и ги сложи в една голяма чиния. Стори им се някак странно да седнат да се хранят сами в пустата трапезария,

затова двамата с Баз седнаха на каменния под в кухнята, облягайки се на една стена с шкафове.

— Дай да говорим направо — каза Баз и отхапа една ябълка, опитвайки се да се държи така, сякаш нищо не се е случило. — Ще кажеш ли на Мага за мен?

— Той вече е наясно, че си гадняр — подкачи го Саймън.

— Да — отвърна тихо Баз, — но това е съвсем друго и ти го знаеш. Знаеш какво е длъжен да направи Мага.

Трябваше да го предаде на Върховния съвет на магьосниците.

А това означаваше затвор и вероятно смърт. Саймън от шест години правеше какво ли не, за да изключат Баз от училище, но не искаше да го види набучен на кол.

Обаче… той беше вампир — вампир, по дяволите! Звяр. А отношенията помежду им далеч не бяха приятелски.

— Звяр! — повтори Ливай, вдигна ръка и откопча шнолата на Кат. Косата й се спусна върху раменете и той зарови пръсти в нея. — Още е мокра.

Саймън погледна Баз и отново се опита да го види с други очи, да се ужаси, както подобаваше на ситуацията. Но единственото, което чувстваше, бе умора и недоумение.

— Кога стана това? — попита той.

— Нали ти казах? — отвърна Баз. — Току-що напуснахме местопрестъплението.

— Ухапали са те в детската градина? Като малък? Как така никой не го е забелязал?

— Майка ми беше мъртва. Баща ми дойде да ме вземе и ме отведе обратно в имението. Мисля, че подозираше… Никога не сме говорили за това.

— Не му ли направи впечатление, когато започна да пиеш човешка кръв?

— Не пия човешка кръв! — отсече гневно Баз. — Освен това жаждата не се проявява веднага. Идва по време на пубертета.

— Като акнето?

— Говори за себе си, Сноу.

— При теб кога се прояви?

— Това лято — отвърна Баз и сведе очи.

— И не си…

— Не, разбира се!

— Защо?

Баз се обърна и застана лице в лице с него.

— Ти шегуваш ли се? Майка ми бе убита от вампири. Освен това, ако ме хванат, ще изгубя всичко… вълшебната си пръчица, семейството си, вероятно и живота си. Аз съм магьосник, за бога. Не съм… — Той посочи с ръка гърлото и лицето си — това.

Саймън се замисли дали някога през всичките тези години се бе случвало да седят толкова близо един до друг, да чувстват такава близост помежду си. Рамото на Баз почти се докосваше до неговото, можеше да види всяка извивка, всяка гънка, всяка пора на наистина изключително чистото му лице. Присвиването на устните му, блясъка в сивите му очи.

— Как изобщо си жив? — попита Саймън.

— Справям се. Благодаря.

— Не много добре — отвърна Саймън. — Изглеждаш ужасно.

Баз изсумтя.

— Много ти благодаря, Сноу. Страшно си мил.

— Не говоря за сега — каза Саймън. — Сега изглеждаш страхотно. — Баз вдигна едната си вежда и го погледна. — Напоследък обаче… сякаш чезнеш с всеки изминал ден. Ъъъ… пиеш ли… нещо?

— Правя каквото мога — отвърна Баз и хвърли огризката от ябълката в чинията. — Не ти трябва да знаеш подробности.

— Напротив — възрази Саймън. — Виж, като твой съквартирант имам право да знам, в случай че обикаляш нощем, жаден за кръв.

Ръката на Ливай все още бе в косата й. Той леко я повдигна и докосна устни до шията й, прегръщайки я силно с другата ръка. Кат се съсредоточи върху екрана на телефона. Толкова отдавна беше писала тази история, че дори не помнеше как завършва.

— Никога не бих те ухапал — каза Баз, гледайки го в очите.

— Благодаря — отвърна Саймън. — Радвам се, че все още възнамеряваш да ме убиеш по старомодния начин. Но не можеш да не признаеш поне пред себе си, че не ти е лесно.

— Естествено, че не ми е лесно — отсече Баз и махна с ръка. Саймън вече знаеше наизуст всичките му жестове. — Измъчва ме хилядолетна жажда, а по цял ден съм обкръжен от безполезни чували с кръв.

— И по цяла нощ — прошепна Саймън.

Баз поклати глава и отново извърна поглед.

— Казах ти, че никога не бих те наранил — измънка той.

— Тогава позволи ми да ти помогна.

Саймън мръдна, за да се намести, и раменете им се докоснаха. Дори и през дрехите усещаше, че Баз вече не е студен. Беше топъл. И отново изглеждаше здрав.

— Защо искаш да ми помогнеш? — попита той и се обърна към Саймън. Бяха толкова близо един до друг, че Саймън усещаше дъха му върху брадичката си. — Ще пазиш тайна от любимия си ментор, за да помогнеш на най-големия си враг?

— Ти не си ми враг — каза Саймън. — Ти си просто… много кофти съквартирант.

Ливай се разсмя и Кат го усети върху шията си.

Баз се разсмя и Саймън го почувства върху миглите си.

— Та ти ме ненавиждаш! — възрази Баз. — Мразиш ме от мига, в който се запознахме.

— Да, но не мога да не отчета това, което правиш — каза Саймън. — Пренебрегваш най-силните си пориви, само и само да не навредиш на някого. Това е по-самоотвержено от всичко, което някога си правил.

— Това не са най-силните ми импулси — измънка Баз под нос.

— Не мога да разбера защо в повечето случаи, когато сме заедно, говориш така, все едно приказваш на себе си.

— О, Сноу, ти си забелязал! — възкликна Баз. — Нима?

— Разбира се, че съм забелязал! — отсече Саймън.

Шест години гняв и раздразнение — и дванайсет часа изтощение — изведнъж се събраха между очите му. Той разтърси глава, за да разсее напрежението, и вероятно без да иска, се бе навел напред, защото носът и брадичката му се отъркаха в лицето на Баз.

— Нека ти помогна — каза Саймън.

Баз стоеше напълно неподвижен. Когато най-после кимна, челото му леко се удари в челото на Саймън.

— Всичко забелязвам — каза Саймън, вперил поглед в устните му. Същите устни, през които бе преминала толкова кръв, горчилка и ругатни.

Те бяха невероятно меки сега. И имаха вкус на ябълка.

В този миг Саймън пет пари не даваше, че обръща всичко наопаки.

Кат затвори очи и усети брадичката на Ливай по протежение на врата си.

— Чети, чети — прошепна той.

— Не мога — каза тя. — Няма повече.

— Свърши ли? — изненада се той и я погледна. — И какво става в крайна сметка? Ще се бият ли с останалите зайци? Залюбват ли се? Саймън разделя ли се с Агата?

— От теб зависи. Не пише.

— Как така не пише? Нали ти си го писала?

— Писала съм го преди две години — отвърна Кат. — Представа нямам какво съм имала предвид тогава. Особено с последната сцена. Много е калпава.

— На мен пък много ми хареса. Цялото. „Хилядолетна жажда“…

— Да, това е горе-долу.

— Прочети ми нещо друго — прошепна той и я целуна под ухото.

Кат пое дълбоко въздух.

— Какво?

— Каквото и да е. Някоя друга история, прогнозата за времето… Ти си като тигър, който си пада по Брамс. Докато четеш, мога да те докосвам.

Беше прав. Докато четеше, Кат имаше чувството, че той докосва друг човек. Което беше доста сбъркано, като се замисляше сега…

Кат остави телефона и бавно се обърна към Ливай. Усети как кръстът й се извива в ръцете му. Вдигна поглед до брадичката му и поклати глава.

— Не, не искам да се разсейвам с друго. Искам и аз да те докосвам.

Тя сложи ръце на гърдите му и дъхът му сякаш спря. Очите му се ококориха. Кат се съсредоточи върху пръстите си. Опипваше като слепец мекия плат на ризата му, който се плъзгаше по памука на тениската отдолу. Усещаше тялото му под тях — извивките на мускулите, твърдостта на костите. Сърцето му така биеше в дланта й, че имаше чувството, че ако свие пръсти, ще го хване…

— Прекрасна си — прошепна Ливай.

Тя кимна и разпери пръсти.

— И ти си прекрасен.

— Повтори го — каза той.

Тя се засмя. Трябваше да измислят дума за смях, който свършваше в мига, в който е започнал. Смях, който беше по-скоро

възглас на изненада, отколкото каквото и да било друго. Така се засмя Кат, а после наведе глава и продължи да го гали.

— Прекрасен си, Ливай.

Усещаше ръцете му на кръста си и устните му в косата си.

— Не спирай да го повтаряш — каза той.

Кат се усмихна.

— Прекрасен си — каза нежно тя и допря върха на носа си до брадичката му.

— Ако знаех, че ще се видим тази вечер, щях да се обръсна.

Брадичката му се движеше, докато говореше.

— Харесваш ми така — прошепна тя и отърка лицето си в бузата му. — Прекрасен си.

Той положи длан на тила ѝ и я погледна в очите.

— Кат…

Тя преглътна и допря устни до брадичката му.

— Ливай…

Едва тогава си даде сметка колко близо е до него и се сети какво се бе зарекла да направи. Затвори очи и го целуна под брадичката — там, където кожата му беше мека и нежна като на бебе. Той вдигна глава назад и усещането бе дори по-хубаво, отколкото си беше представяла.

— Прекрасен си — каза тя. — Особено тук.

После плъзна ръце по шията му. Господи, колко беше топъл! Кожата му беше гладка и плътна, по-плътна от нейната. Тя зарови пръсти в косата му и ги събра на тила му.

Ръцете му следваха нейните.

— Кат, ако те целуна сега, ще избягаш ли?

— Не.

— Ще се уплашиш ли?

Тя поклати глава.

Той прехапа устна и се усмихна.

— Прекрасен си — прошепна тя.

Той я притегли към себе си.

Това беше. Целуваше се с Ливай.

И беше толкова по-хубаво, когато бе съвсем будна и устните ѝ не бяха изтръпнали от цяла нощ четене на глас. Тя се отпусна и се отдаде

напълно на усещането. Остави се то да я води и вече знаеше какво да прави.

Когато Баз и Саймън се целуваха, Кат винаги отделяше специално внимание на мига, в който някой от тях разтваряше устни. Но при истинската целувка човек въобще не се замисля над това. Устните му сами се разтварят. Като нейните, когато Ливай се приближи към тях.

И сега бяха разтворени. Неговите също. Отдръпваха се за миг, сякаш щеше да каже нещо, а после пак се впиваха в нейните. Тогава брадичката му се издаваше напред и Кат примираше от удоволствие. Господи, колко й харесваше брадичката му! Искаше да я превземе цялата, да я запази само за себе си.

При следващия път, в който устните му се отлепиха от нейните, Кат се спусна надолу и започна да го целува под брадичката, притискайки лице към шията му.

— Толкова си прекрасен тук.

— А ти си навсякъде прекрасна — каза той и отпусна глава назад. — Дори не можеш да си представиш колко.

— И тук — прошепна тя, плъзгайки се от шията към ухото му.

Ушната му мида беше малка, нежна, почти изцяло прилепена към главата му. На Кат й идеше да я захапе със зъби. Тя леко я гризна долу на мекичкото, а после впи устни в нея. Ливай се изопна.

— Ела тук, ела — прошепна той и понечи да я вдигне от кръста.

Кат седеше плътно до него, но явно искаше да я сложи в скута си.

— Тежка съм — каза тя.

— Още по-добре.

Кат от самото начало знаеше, че ще стане за смях, ако остане с Ливай насаме, и точно натам вървяха нещата. Смучеше ухото му като обезумяла. Искаше да усети с устните си всяка частица от лицето му.

Представяше си го как казва на Рийгън или на някого от осемнайсетте си съквартиранти: *Беше странно. Тя не спря да ближе ухото ми. Май има някакъв фетиш. А какво правеше с брадичката ми, не мога даже да ви опиша*.

Ливай все още я стискаше през кръста, сякаш се готвеше да изпълни троен аксел на състезание по фигурно пързаляне.

— Кат… — каза той и преглътна.

Адамовата му ябълка слезе надолу и тя се опита да я улови с устните си.

— И тук — прошепна тя. Гласът й прозвуча като стон. Чувстваше се като в сън. Той беше прекалено добър, прекалено нежен, всичко беше прекалено. — Толкова си прекрасен тук. Всъщност навсякъде… Цялата ти глава е прекрасна.

Ливай се разсмя и тя се опита да го целуне по всичко, което се движеше от смеха. По гърлото, по устните, по бузите, по ъгълчетата на очите му.

Баз никога не би целувал Саймън толкова хаотично. Саймън никога не би заравял нос в шията му, както правеше тя.

Кат се остави в ръцете на Ливай и той я положи в скута си. Коленете й останаха от двете страни на бедрата му. Той вдигна глава, за да срещне погледа й, а Кат сложи ръце върху слепоочията му.

— Тук, и тук, и тук — повтаряше тя, обсипвайки с целувки челото му чак дотам, откъдето започваше русата му коса. — О, Ливай… направо ме побъркваш тук.

После приглади косата му назад и го целуна по главата, както той я целуваше винаги (единствената близост, която му позволяваше седмици наред).

Косата на Ливай не миришеше на шампоан. Нито на прясно окосена детелина. Миришеше най-вече на кафе и на възглавницата на Кат в седмицата, след като прекараха нощта заедно. Беше изумително мека и фина, особено на върха на високото му чело, откъдето започваше. Нейната коса изобщо не беше такава. Тя го целуна точно там и прошепна:

— Прекрасен си. Толкова си прекрасен, Ливай.

Имаше чувството, че ще се разплаче от вълнение.

И после тя ме целуна по оплешивяващата коса и ревна, представи си го как казва на приятелите си. Във въображението й Ливай беше Дани Зуко от „Брилянтин“, а съквартирантите му — останалите от бандата. *И какво? И какво?*

Лицето му пламтеше в ръцете й.

— Ела тук — каза той, хвана брадичката й с една ръка и впи устни в нейните.

Това беше. Целуваше се с Ливай. И после пак, и пак, и пак.

* * *

— Ръцете ти не шарят… — прошепна той по-късно.

Беше легнал по дължина на канапето, а тя лежеше върху него. От часове беше върху него. Впита в тялото му като вампир. Чувстваше се изтощена, но не можеше да спре да притиска изтръпналите си устни към гърдите му, нищо че беше с риза.

— Устните ти шарят — допълни той.

— Извинявай — каза Кат и прехапа устни.

— Не ставай глупава — каза той и дръпна брадичката й, за да освободи устните й от зъбите. — И никога вече, ама никога не се извинявай.

Той я вдигна по-нагоре, така че лицето й да се изравни с неговото. Очите й блуждаеха, сякаш се чудеше какво по-напред да види.

— Погледни ме — каза той.

Кат съсредоточи погледа си върху сините му очи.

— Прекрасна си… тук… с мен — прошепна той и я стисна по-силно в прегръдките си.

Тя се усмихна и притеснено сведе поглед.

— Катрин… — Очите им пак се срещнаха. — Разбираш, че се влюбвам в теб, нали?

— Знаела си от самото начало?

— Не от самото начало — отвърна Пинелъпи, — но от доста време. Поне от петата ни година тук, когато настояваше през ден да следим Баз из крепостта и ме караше да ходя с теб на всичките му футболни мачове.

— За да се уверя, че не ме лъже къде е — оправда се Саймън по навик.

— Да бе. Знам го оправданието — каза тя. — Питах се кога най-после ще го осъзнаеш и ти и ще го признаеш пред себе си. Признал си го, нали?

Саймън се усмихна и усети, че се изчервява може би за петдесети път тази седмица.

— Да…

Маджикат
Из „Само напред, Саймън“
FanFixx.net

март 2011

ГЛАВА 32

Отношенията й с Рен отново бяха като едно време и Кат се чувстваше така, сякаш някой изведнъж бе преобърнал целия й свят и го бе поставил както трябва. Сякаш бе висяла от пода цяла година, опитвайки се да не се сгромоляса на тавана.

Можеше да се обади на сестра си, когато си поиска. Без да се замисля, без да се притеснява. Виждаха се и на обяд, и на вечеря. Уточняваха ангажиментите си, така че да запълват всяко свободно време една с друга.

— Цялата сияеш — каза Ливай. — Все едно са ти били отнели крак или ръка и сега са ти ги върнали. — Той също грееше, все едно ставаше дума за неговата сестра. — Но напълно те разбирам. Хич не ти беше лесно. Да не говориш с майка си, да не говориш със сестра си. Дори Яков и Исав[1] биха се потресли.

— Все още не разговарям с майка си — каза Кат.

Но пък беше говорила с Рен за нея. При това доста.

Рен изобщо не се изненада, че Лора не е останала в болницата.

— Тя не прави нищо, което би могло да наруши спокойствието й — каза тя. — Не мога да повярвам, че въобще е дошла.

— Сигурно е решила, че умираш.

— Стига с това умиране. Нямаше да умра.

— Как така не прави неща, които могат да нарушат спокойствието й? — възмути се Кат. — Не можеш да бъдеш родител и да искаш все да ти е спокойно.

— Тя не иска да бъде родител — каза Рен. — Настоява да й викам Лора.

Кат реши да започне да я нарича „мама“ в главата си. А после реши въобще нищо да не я нарича…

Рен все още поддържаше контакт с нея (с безименната). Каза, че най-вече си разменят есемеси и са приятели във фейсбук. Това напълно я удовлетворяваше. Беше по-добре от нищо и по-безопасно от всичко.

Кат не беше на това мнение. Съзнанието й просто не работеше така. Сърцето й също. Но нямаше повече да се кара с Рен по този въпрос.

Сега, когато Кат и Рен отново бяха Кат и Рен, Ливай реши, че би било добре да излизат заедно четиримата.

— Знаеш ли, че Хандро също учи в Селскостопанския? — попита той. — Дори сме в една и съща група по някои предмети.

— И какво предлагаш? — попита Кат. — Да почнем да излизаме по двойки, а после да се оженим в един и същи ден с двойна церемония с еднакви рокли и четиримата да запалим едновременно свещта на единението в църквата?

— А, не — отвърна Ливай. — Аз искам моята рокля да е уникална.

Четиримата действително излязоха заедно веднъж или два пъти, но винаги по случайност. Когато Хандро идваше да вземе Рен или пък Ливай идваше да вземе Кат.

— Няма да ти е интересно да прекараш вечерта с мен и с Рен — опита се да му каже веднъж Кат. — Единственото, което правим, е да слушаме рап и да си говорим за Саймън.

Оставаха едва шест седмици до излизането на *Осмият танц* и Рен беше дори по-притеснена от Кат.

— Просто не знам как ще успееш да доведеш всички сюжетни линии докрай — тюхкаше се тя.

— Имам план — успокояваше я Кат.

— Но имаш и лекции. Дай да видя плана ти.

Обикновено висяха пред лаптопа в стаята на Кат. Общежитието й беше по-близо до сградите, в които се провеждаха занимания.

— Не очаквайте да се науча да ви различавам — каза Рийгън, когато това зачести.

— Аз съм с къса коса, тя носи очила. Какво толкова има да се учиш? — озадачи се Рен.

— Не, не, не. Моля те — извърна глава Рийгън. — Не искам да знам. И без това се чувствам като в *Сиянието* тук.

Рен я изгледа и свъси вежди.

— Не мога да разбера кога се шегуваш и кога говориш сериозно.

— Няма значение — намеси се Кат. — Не й обръщай внимание.

Рийгън я погледна като през лупа.

— Ти Зак ли си, или Коуди?

Днес бяха отишли в стаята на Рен, за да може Рийгън малко да си почине от тях. Седяха на леглото на Рен с лаптопа по средата. Кортни също беше там и се готвеше за излизане.

— Не можеш да убиеш Баз — каза Рен, натискайки стрелката надолу, за да прегледа набързо целия план на Кат. Непрекъснато й го повтаряше. Беше непоколебима.

— И през ум не ми е минавало, преди да го убия — отвърна Кат. — Никога. Но ако се замислиш, ще видиш, че това е съвършеното изкупление. Ако той пожертва себе си заради Саймън след всичките тези години на вражда и след тази незабравима една година на любов… всичко, което са преживели заедно, ще стане още по-безценно.

— Ако го убиеш, ще съм първата, която ще иска да ти отмъсти — каза Рен. — И въобще няма да съм единствената на опашката.

— Аз пък съм напълно убедена, че Базил ще умре в последния филм — намеси се Кортни, докато обличаше сакото си. — Саймън просто е длъжен да го убие. Та той е вампир.

— Ще трябва да умре първо в книгата, преди да стигне до филма — каза Кат.

Още не можеше да разбере дали Кортни действително е толкова глупава, или просто не си правеше труда да мисли, преди да говори. Рен погледна към Кат и поклати глава, сякаш искаше да й каже: „Не си губи времето с нея“.

— Не се преработвайте, мацки — помаха Кортни от вратата.

Само Кат й махна в отговор.

Нещо се беше случило между Рен и съквартирантката й. Кат не беше сигурна дали е свързано с инцидента в спешното, но определено имаше нещо. Двете все още се държаха приятелски и обядваха заедно, но Рен се дразнеше дори от най-малкото — че Кортни носи високи токчета с джинси и мисли, че *истукан* е минало причастие на глагола *истукавам*. Кат няколко пъти се опита да разбере какво е станало, но Рен винаги отклоняваше темата.

— Не е права — каза Кат. — Мисля, че Джема Т. Лесли не може да убие Баз.

— Ти също не можеш — отвърна Рен.

— Но това би го превърнало в съвършения романтичен герой. Сети се за Тони в *Уестсайдска история*. Или за Джак в *Титаник*. Дори за Исус.

— Това са пълни глупотевини — възрази Рен.

— Глупотевини?! — засмя се Кат.

Рен я ръгна с лакът.

— Да, именно. Най-възвишеният акт на героизъм не би следвало да е смъртта. Винаги твърдиш, че пишеш историите, които Баз заслужава, за да го спасиш от Джема…

— Просто мисля, че тя не осъзнава възможностите му като литературен герой — каза Кат.

— А ти понеже го осъзнаваш, вземи, та го убий накрая. Не е ли щастливият и безметежен живот най-доброто отмъщение? Пънкарският завършек на *Само напред* би бил Баз и Саймън да заживеят щастливо дълги години.

Кат се разсмя.

— Сериозно ти говоря — продължи Рен. — Двамата преживяха толкова много трудности — не само в твоите истории, но и в романите, и във всичката останала фенска литература, написана за тях… Помисли за читателите си. Помисли колко добре биха се почувствали, ако им дадеш капка надежда.

— Не искам да го направя сладникаво.

— Да живеят щастливо дълги години и дори само да живеят заедно дълги години, не е сладникаво — каза Рен. — Това е най-благородното, най-смелото нещо, към което двама души могат да се стремят.

Кат се вгледа в лицето й. Имаше чувството, че я вижда за първи път. Или пък че вижда отражението й в леко криво огледало.

— Ти да не би да си влюбена?

Рен се изчерви и сведе поглед към лаптопа.

— Не става дума за мен. Говорим за Баз и Саймън.

— Аз пък говоря за теб — настоя Кат. — Влюбена ли си?

Рен сложи компютъра върху коленете си и започна да се връща към началото на файла.

— Да — каза сухо тя. — Какво лошо има в това?

— Не съм казала, че е лошо — ухили се Кат. — Рен е влюбенааа!

— О, я млъквай. Ти да не би да не си.

Кат понечи да възрази.

— Стига, моля ти се — прекъсна я Рен. — Нали те виждам как гледаш Ливай. Как беше онова, което беше писала за Саймън? *Очите му следваха Баз, сякаш беше най-яркият обект в стаята, сякаш всичко около него потъваше в сянка*. Ето така гледаш и ти. Като омагьосана.

— Ами… — Кат действително смяташе, че Ливай е най-яркият обект във всяка стая. Светъл, топъл, уютен… като лагерен огън в човешки вид. — Аз наистина много го харесвам.

— Спа ли с него?

— Не, разбира се.

Кат знаеше какво има предвид Рен и беше убедена, че не иска да чуе как са се сгушили под кувертюрата на баба му и са заспали, долепени един до друг като сгъваеми столове.

— А ти с Хандро?

Рен се разсмя.

— Естествено. И какво… смяташ ли да го направиш?

Кат разтри дясната си китка.

— Мисля, че да — каза тихо тя.

Рен така се въодушеви, че я удари с юмрук по рамото.

— Боже господи! Нали ще ми кажеш, когато го направите?

— Ти как мислиш? — попита Кат и й върна удара. — Не че очаквам да стане сега, веднага, но като съм с него, усещам, че го желая. Той ме кара да си мисля, че… всичко ще бъде наред, че няма да оплескам нещата.

Рен я погледна внимателно.

— Нищо няма да оплескаш.

— Няма и да го уцеля от първи път, дай да не се заблуждаваме. Помниш ли колко време ми отне да се науча да шофирам? А и до ден-днешен не мога да карам кънки назад…

— Само си помисли колко много вълнуващи „първи пъти“ си написала за Баз и Саймън.

— Това е съвсем различно — възрази Кат. — Дори органите им са други.

Рен прихна и просто не можеше да спре. Стискаше лаптопа към гърдите си и се тресеше от смях.

— Значи си по-наясно… с техните органи… отколкото със своите — не спираше да се киска тя. — При това, без да си виждала…

— Опитвам се да пиша около тях — отвърна Кат. Вече и тя се смееше.

— Знам — каза Рен. — И добре се справяш.

Когато спряха да се хилят, Рен я побутна с лакът.

— Всичко ще бъде наред. И без това първите няколко пъти те оценяват само за присъствие.

— Супер. Много ме успокои — изсумтя Кат, а после поклати глава. — Целият този разговор е преждевременен.

Рен се усмихна и я погледна, вече сериозно, сякаш искаше нещо.

— Кат…

— Какво сега?

— Не убивай Баз. Готова съм дори да редактирам текста, ако искаш. Само… не го убивай. Той заслужава хепиенд повече от всеки друг.

---

[1] Става дума за библейски персонажи, близнаците Яков и Исав, синове на Исаак и Ревека. Виж: Битие, гл. 25–33. — Бел.пр. ↑

— Шшт.
— Аз само…
— Тихо.
— Притеснявам се, че…
— Недей.
— Саймън.
— Баз?
— Тук съм.

Маджикат
Из „Само напред, Саймън“
FanFixx.net

септември 2011

ГЛАВА 33

— Започна ли да пишеш? — попита професор Пайпър.

— Да — излъга Кат.

Не можеше да постъпи другояче. Не можеше да каже истината. Професор Пайпър щеше да сложи край на цялото това начинание. И с право. Кат все още не й беше показала никакъв напредък… Защото нямаше напредък.

Просто мислите й бяха заети с твърде много неща. Рен. Ливай. Баз. Саймън. Баща й… Всъщност напоследък не се притесняваше чак толкова за баща си. Това беше много положителен страничен ефект от прибирането на Рен у дома всеки уикенд. Самата тя така се отегчаваше през тези два дни, че на практика предаваше всичко на живо на Кат с непрекъснати есемеси и имейли.

Татко ме кара да гледам документален филм за Луис и Кларк. Направо ме тласка към алкохола.

Рен изобщо не знаеше за историята с курсовата работа по творческо писане.

На Кат й мина през ум да каже на професор Пайпър — отново, че не става за писател, че изпитва панически страх от това да напише нещо свое от нулата. Но когато дойде в кабинета й и видя изпълненото й с надежда и очакване лице… просто не можа да го изрече. Предпочиташе да изтърпи тези мъчителни срещи, вместо да каже истината — че се сеща за разказа само когато влезе в тази стая.

— Това е чудесно — възкликна преподавателката, грейна в усмивка и се пресегна да я потупа по рамото. — Толкова се радвам. Мислех, че ще се наложи да ти изнеса още една реч, пропита с кръв, пот и сълзи, а не бях сигурна, че имам готов текст.

Кат се усмихна. И се почувства отвратително заради начина, по който се държеше с тази мила жена.

— Е, ще ми разкажеш ли как върви? — попита професор Пайпър. — Може ли да прочета това, което си написала досега?

Кат поклати глава, доста по-бързо от нормалното, а после се поокопити и каза:

— Не. Още не. Може би следващия път.

— Добре — отвърна преподавателката някак по-хладно, сякаш нещо подозираше. (Или може би на Кат така й се струваше, защото беше гузна.) — Ще ми кажеш ли поне за какво пишеш?

— Да, разбира се — изтърси Кат. — Пиша за…

В съзнанието й изникна огромно въртящо се колело като онези в телевизионните състезания от рода на *Колелото на късмета*. Където спреше, това щеше да й е темата. По нея щеше да й се наложи да пише.

Професор Пайпър се усмихваше, сякаш знаеше, че я лъже, но искрено се надяваше да извади късмет.

— За майка си — каза най-после Кат и едва преглътна.

— За майка ти, значи.

— Да. Искам да кажа… това е началната ми точка.

Погледът на преподавателката стана почти закачлив.

— Началото на началата.

* * *

— Орлово гнездо — каза Кат.

Ливай седеше на леглото в стаята си, подпрян на таблата, а тя беше в скута му, обгърнала бедрата му с колене. Напоследък прекарваше доста време в скута му. Обичаше да е отгоре, да чувства, че може да се отдръпне, ако иска. (Не че й се приискваше някога.) Също прекарваше доста време, стараейки се да се абстрахира от каквото там друго се случваше в скута му. Това бе абстрактна територия за нея. Неопределена. Некартографирана. В момента, в който си помислеше за нея, ставаше от леглото и сядаше на канапето.

— Какво? — озадачи се той.

— Стаята ти е като орлово гнездо.

— Аха — кимна той и прекара пръсти през косата си.

Кат повтори жеста със своята ръка и се наведе да го целуне по челото. Той й се усмихна, сякаш току-що си беше поръчала лате с мента.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

Ливай кимна и я целуна по носа.

— Естествено — отвърна той и отново се усмихна, но очите му дори не помръднаха.

— Какво има? — притесни се тя и понечи да стане от скута му, но той я задържа.

— Нищо. Нищо съществено. Просто… — каза той и затвори очи, сякаш имаше главоболие. — Върнаха ми един тест днес. Кофти работа. Дори за мен.

— О! Беше ли учил?

— Явно не достатъчно.

Кат не можеше да каже колко сериозно се готви Ливай. Не отваряше учебник, но ходеше навсякъде със слушалки. Когато се качеше в пикапа му, винаги го заварваше да слуша лекция. Но не го беше виждала да учи както преди, когато Рийгън му помагаше. Тогава из цялата стая бяха наредени флашкарти, а той непрекъснато задаваше някакви въпроси.

— Аз съм виновна, нали?

— Не, разбира се — поклати глава Ливай.

— Донякъде е така — каза тя. — Не учиш с Рийгън, не учиш и с никого другиго.

— Катрин, погледни ме. Никога не съм бил по-щастлив през целия си живот.

— Не ми изглеждаш много щастлив.

— Нямах предвид точно в този момент.

Той се усмихна. Усмивката му беше уморена, но искрена. На Кат й се прииска да го целуне по изписаните устни.

— Трябва да учиш — каза тя и го тупна нежно по гърдите.

— Слушам.

— С Рийгън, с всичките онези момичета, които експлоатираш.

— Да бе.

— Можеш да учиш и с мен, ако искаш.

Той се пресегна към опашката й и започна да сваля ластика. Тя отпусна глава назад, за да го улесни.

— Ти си имаш достатъчно за учене. Освен това хиляди фенове на *Саймън Сноу* тръпнат в очакване.

Кат се загледа в пукнатините на тавана, докато той се мъчеше да освободи косата й.

— Ако това е начинът да бъда тук, в орловото гнездо, с теб, вместо ти да си някъде другаде с някоя друга, с удоволствие бих пожертвала част от безценното си време.

Той пусна косата й и тя се разля върху раменете й.

— Не мога да разбера дали обичаш мен, или стаята ми.

— И двете — отвърна Кат, след което осъзна какво всъщност я беше попитал, и се изчерви.

Ливай се усмихна доволно, сякаш се радваше, че номерът му е минал.

— Добре — каза той, играейки си с косата й. — Обещавам да уча повече. — После сви краката си и я притегли напред. — Свали си очилата.

— Защо? Мислех, че ги харесваш.

— Обожавам ги. Особено когато ги сваляш.

— Нямаш ли да учиш тази вечер?

— Не. Току-що прецаках един тест. Нямам какво друго да уча — каза той и я побутна с крака.

Кат го изгледа изпод вежди и свали очилата си. Ливай се ухили до уши.

— Какъв цвят са очите ти?

Тя се опули насреща му.

— Виждал съм ги — каза той. — Но не мога да разбера какъв е цветът им. Какво пише на шофьорската ти книжа?

— Сини.

— Не са сини.

— Сини са. По края.

— И кафяви в средата — добави той. — И сиви по ръба, и тук-там зелени.

Кат сви рамене и се загледа във врата му. Имаше бенка точно под лявото ухо и още една в основата на гърлото. Беше по-светъл сега, отколкото когато го видя за първи път. Тогава приличаше на момченце, което е вилняло цяло лято навън.

— Какво ще правиш през ваканцията? — попита тя.

— Ще работя в ранчото.

— Ще се видим ли?

— Да.

— Кога?

— Ще измислим кога — каза той и я погали.

— Но няма да е така…

Ливай се огледа наоколо и обви длани около лицето й.

— Няма да е така — съгласи се той.

Кат кимна и се наведе да го целуне точно под ухото.

— Сигурен ли си, че нямаш за учене?

— Да не би ти да имаш?

— Не — отвърна тя. — Петък е.

Ливай току-що се бе обръснал и цялото му лице ухаеше на мента. Тя прокара длан по ризата му и палецът й се закачи на едно от копчетата. И тогава Кат реши да го разкопчае.

Ливай пое дълбоко въздух.

Когато тя стигна до третото копче, той се надигна и съблече ризата през главата си. Тениската моментално я последва.

Кат впери поглед в гърдите му, сякаш за първи път виждаше гол до кръста мъж. Сякаш никога през живота си не бе ходила на плаж или на басейн.

— С дрехи изглеждаш по-слаб — каза тя с изненада и прокара пръсти по раменете му.

— Това комплимент ли е? — разсмя се той.

— Просто… не очаквах да си толкова як.

Той понечи да я целуне, но тя се дръпна назад. Не беше готова да откъсне поглед от гърдите му. Ливай не беше мускулест. Не като Хандро. Дори не като Ейбъл. Но беше стегнат и добре сложен. Мускулите ясно се очертаваха по раменете, по ръцете и по гърдите му.

На Кат й се прииска да се върне назад във времето и да пренапише всичко, което някога бе писала за гърдите на Баз или на Саймън. Беше ги описвала плоски, релефни, твърди като камък… Нищо подобно. Гърдите на Ливай бяха като живи — движеха се плавно при всяко вдишване, излъчваха топлина…

— Колко си красив — прошепна тя.

— Ти си красива.

— Не спори. Красив си.

* * *

Идеята й да разкопчае ризата на Ливай се бе оказала толкова блестяща, че Кат сериозно се замисли дали пък да не свали и своята блуза. Ливай мислеше същото. Играеше си с подгъва, пъхаше уж случайно пръстите си под него, докато се целуваха. *Целувам се*. Кат обожаваше този глагол. Използваше го пестеливо в историите си, защото й се струваше много силен, много натоварен с усещания. Като истинска целувка.

Ливай се целуваше с долната си устна и с челюстта. Тя нямаше достатъчно опит, за да разбере дали това е нещо характерно само за него, но имаше чувството, че е. Той отново я целуна. Пръстите му се движеха под подгъва на блузата й. Ако просто вдигнеше ръце сега, той вероятно щеше да се погрижи за останалото. Можеше да разчита за това. Кат вече не помнеше какво точно чака, от какво толкова се бои…

За сватбата ли се пазеше? В момента не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за Ливай… за когото нямаше изгледи да се омъжи в скоро време. Този факт я накара да го пожелае още по-силно. Защото, ако в крайна сметка не се омъжеше за него, нямаше да има цял живот достъп до гърдите му, до устните му и до каквото там се случваше в скута му. Ами ако се окажеха с други хора? Май беше по-добре да се люби с него сега, докато все още можеше.

Страхотен аргумент, няма що, крещеше разумът й. *По какво въобще разбираш дали има изгледи да се омъжиш за някого, или не? И на какво казваш „скоро време“?*

Телефонът й изпиука.

Езикът на Ливай кръжеше в устата й, сякаш се опитваше да обере и последната капчица сладко от дъното.

Телефонът й пак изпиука.

Сигурно не беше нищо важно. Просто Рен се оплакваше от баща им. Или пък баща им се оплакваше от Рен. Ами ако някой от двамата беше на път за болницата?

Кат се отдръпна, спря ръцете му и се опита да дойде на себе си.

— Чакай да видя кой е — каза тя.

Той кимна и пусна подгъва на блузата й. Кат едва се сдържа да не се спусне по краката му като по парапет. (Би било страхотно, но щеше

да се срамува цял живот.) Затова се надигна като замаяна и се пресегна да вземе телефона. Той изпълзя след нея, опитвайки се да прочете есемеса през рамото й.

Беше Рен.

Трябва да дойдеш в Омаха. Хандро е тук. Ще ходим на танци в Гуака Майа. Голям майтап! Ела!

Друг път, написа Кат. *С Ливай съм.*

Тя хвърли телефона на пода и понечи да се върне в скута на Ливай. Той обаче бе свил коленете си и скут просто нямаше. Тя се опита да бутне краката му надолу, но той не й позволи. Седеше и я гледаше вглъбен, сякаш все още се опитваше да разбере какъв цвят са очите й.

— Всичко наред ли е? — попита Кат и коленичи пред него.

— Да. А при теб? — отвърна той и кимна към телефона.

— Напълно.

Ливай кимна.

Кат също кимна.

След което вдигна ръце високо над главата си.

ГЛАВА 18

Агата притеснено мачкаше наметалото си. (Дори и така беше красива. Дори с обляно в сълзи лице изглеждаше прелестно.) Саймън искаше да й каже, че всичко е наред. Искаше му се просто да забрави онова, което бе видял в гората… *Агата, озарена от лунната светлина, държи бледите ръце на Баз в своите*…

— Просто ми кажи — въздъхна той.

Гласът му трепереше.

— Не знам какво да кажа — проплака тя. — От едната страна си ти. Добър, мил. А от другата е той… Толкова различен.

— Той е звяр — процеди през зъби Саймън.

Агата просто кимна.

— Може би.

2010

ГЛАВА 34

Влязоха в асансьор и Кат натисна копчето за деветия етаж.

— Не мога да повярвам, че вече петнайсет минути спорим дали Саймън Сноу трябва да посегне към меча, или към вълшебната си пръчица в някаква си история, която ще я четат само пристрастени фенове в интернет.

Всъщност вътрешно Кат сияеше от щастие. Рен идваше в стаята й и щяха да работят заедно по *Само напред*, докато приключеше смяната на Ливай. Това вече бе станало установена практика, а Кат обичаше рутината. Чувстваше се изпълнена с енергия.

Рен я побутна с лакът.

— Не е „някаква си история“. Важна е.

— Само за мен.

— И за мен. И за всички останали, които я четат. Освен това дори и само ти да беше, пак щеше да е важна. Работиш върху нея почти две години. Това е творбата на живота ти.

— Недей, моля ти се, че ми иде да се гръмна.

— Искам да кажа на живота ти досега. Историята ти е забележителна, просто невероятна. И щеше да е все така изумителна дори и да нямаше хиляди фенове. Хандро не може да повярва колко читатели имаш. Смята, че трябва да намериш начин да спечелиш пари от това… Не му е много ясно как стоят нещата с фенската литература. Пуснахме си да гледаме *Наследникът на Мага* и той заспа.

Кат зяпна от почуда.

— Не си ми казала, че е от непосветените.

— Исках първо да го опознаеш. Ами Ливай?

Вратата на асансьора се отвори и те слязоха на етажа на Кат.

— Страшно си пада — каза тя. — По *Саймън Сноу*, по фенската литература, по всичко. Кара ме да му чета на глас.

— Не се ли шашка от гейския момент?

— Не, изобщо. Защо? Хандро шашка ли се?

— Определено.

— Има проблем с хомосексуалността?

— Не… Не знам. Може би. По-скоро го смущава идеята хетеросексуални момичета да пишат за хомосексуални момчета. Каза, че било девиантно.

Кат прихна.

— Мисли, че аз съм с девиантното поведение?!

— О, я млъквай — разсмя се и Рен и пак я ръгна с лакът.

Кат изведнъж застина. Пред вратата на стаята й стоеше момче. Не това, което би очаквала да види.

— Какво има? — почуди се Рен. — Забрави ли нещо?

— Кат… — каза Ник и пристъпи напред. — Здравей. Теб чакам.

— Здравей, Ник — отвърна Кат. Беше на два метра от стаята си и не искаше да се приближава повече. — Какво правиш тук?

— Исках да говоря с теб.

— Това библиотекарчето ти ли е? — попита Рен и взе да го оглежда, все едно беше снимка във фейсбук, а не човешко същество.

— Не — отвърна Кат, реагирайки по-скоро на притежателното местоимение, отколкото на каквото и да било друго.

Ник хвърли поглед към Рен, но реши да не й обръща внимание.

— Виж, Кат…

— Не можа ли просто да се обадиш по телефона? — попита тя.

— Нямам номера на мобилния ти. Опитах се да се обадя на стационарния в стаята ти — има го в студентския указател. Оставих няколко съобщения на секретаря.

— Имаме телефонен секретар?

Вратата на стаята рязко се отвори и Рийгън надникна в коридора.

— Това твое ли е? — попита тя Кат, кимайки към Ник.

— Не — отвърна Кат.

— И аз така реших. Затова го оставих да чака отвън.

— Права си — каза Рен не особено тихо. — Наистина изглежда като от миналия век…

Рийгън и Рен не знаеха какво се бе случило с Ник, нито как я беше използвал. Знаеха само, че тя не желае повече да разговаря с него и не стъпва в библиотека „Лав“. Беше й неудобно да сподели подробностите с когото и да било.

Сега, когато го виждаше пред себе си, не изпитваше никакво неудобство. Беше бясна. Чувстваше се ограбена. Беше му написала няколко много добри пасажи и вече не можеше да си ги върне. Ако

употребеше някои от десетките забавни реплики, които й бе свил, хората щяха да решат, че ги е откраднала от него. Все едно пък имаше какво да се открадне от Ник — освен може би синия индийски шал, с който непрекъснато ходеше. Той й харесваше. Иначе Ник можеше да си завре отзад тъпия разказ от второ лице, сегашно време, и всичките си кльощави героини с пожълтели от никотин пръсти. (Тия патици сега говореха с находчивите реплики на Кат. Просто да побеснее човек.)

— Виж, просто искам да говоря с теб — каза той. — Няма да ти отнема много време.

— Ами говори тогава — намеси се Рен.

— Да — вметна Рийгън, облягайки се на рамката на вратата. — Говори.

Ник изглеждаше така, сякаш очакваше Кат да му се притече на помощ, но тя не беше в настроение. Мина й през ум да му обърне гръб и да го остави да се оправя с Рийгън и Рен, с които не се излизаше лесно на глава дори когато те харесваха.

— Давай. Слушам — каза Кат.

— Ами… — прокашля се Ник. — Виж, Кат, дойдох да ти кажа, че разказът ми е избран да бъде публикуван в университетския литературен журнал. Това е огромна чест за студент в бакалавърска степен.

— Поздравления — процеди през зъби Кат и се почувства ограбена на нова сметка, този път с въоръжен грабеж.

Ник кимна.

— Да. Ами… професор Пайпър… знаеш, тя е в редакционната колегия… — Той се огледа, пристъпи от крак на крак и въздъхна. — Тя е разбрала, че си ми помагала за разказа, и смята, че ще е уместно да си поделим авторството.

— Чакай малко, тоя разказ как така се оказа негов? — каза Рен, гледайки Кат.

— Уместно ли? — попита Кат.

— Изданието е престижно — продължи Ник. — Ще ни пишат като съавтори. Може дори да сложим имената по азбучен ред. Така твоето ще е първо.

Кат усети нечия ръка на гърба си.

— Ей — каза Ливай и я целуна по главата. — Свърших по-рано. — После се обърна към Ник и му подаде ръка през Кат. — Здрасти. Аз

съм Ливай.

— Ник — отвърна онзи.

Изглеждаше объркан и уплашен като човек, когото са приклещили в ъгъла.

— Ник от библиотеката? — попита Ливай, все така ведро, и сложи длан на рамото на Кат.

— Е, какво ще кажеш? — опита се да довърши започнатото Ник. — Съгласна ли си? Ще кажеш ли на професор Пайпър, че няма проблем?

— Не знам — отвърна Кат. — След всичко, което се случи, мисля, че не мога да се съглася…

Той впери отчаян поглед в нея.

— Трябва да се съгласиш, Кат. Това е невероятна възможност. Знаеш колко много значи за мен.

— Ами възползвай се тогава — каза тихо Кат, опитвайки се да забрави, че всички важни за нея хора стоят там и наблюдават. — Аз нямам претенции. Не е нужно да делиш славата с мен.

Ник също се стараеше да не мисли за публиката.

— Не мога — отвърна той и пристъпи крачка напред. — Професор Пайпър каза, че ще публикува разказа само ако излезе с двете ни имена. Кат, моля те!

В коридора цареше пълна тишина.

Рийгън гледаше Ник така, сякаш всеки момент щеше да го върже на жп релсите в очакване на товарния влак. Рен го гледаше като някоя от наперените му героини — с крайно пренебрежение. Ливай се усмихваше. Той и на онзи пияница в „Мъгси“ се бе усмихвал, преди да накара Хандро да му разбие носа.

Кат отново се опита да забрави присъствието им. Замисли се за разказа на Ник — за техния общ разказ — и за цялото вдъхновение, което бе изляла в него. Сега й се отваряше възможност да получи нещо в замяна. После обаче се сети за вечерите, прекарани в книгохранилището с Ник…

Ливай я стисна за рамото.

— Съжалявам — каза тя. — Не искам да бъда вписана като съавтор. Ти беше прав. Разказът е твой.

— Недей така, Кат — процеди той през зъби. — Не мога да изпусна такава възможност.

— Ще ти се отвори друга. Ти имаш страхотен талант, Ник — каза тя и беше съвсем искрена. — Нямаш нужда от мен.

— Не, моля те. Не мога да я изпусна. Вече загубих асистентското си място заради теб.

Кат отстъпи крачка назад и се опря до Ливай.

Рийгън отвори по-широко вратата и Рен се запъти към стаята, дърпайки Кат след себе си.

— Беше ми приятно — каза Ливай. Само някой, който го познаваше добре, можеше да разбере, че изобщо не му е било приятно.

Ник продължи да стои в коридора, сякаш се надяваше, че Кат може да размисли.

Рийгън затръшна вратата в лицето му.

— Наистина ли ходеше с тоя? — попита тя, преди да се обърне. — Това ли е библиотечният ти приятел?

— Партньор по писане — отвърна Кат и остави раницата си на бюрото.

— Егати мухльото — измънка Рийгън. — Майка ми носи такива шалове.

— Да не би да ти е откраднал разказа? — попита Рен. — Онзи, върху който работехте заедно?

— Не. Не точно — каза Кат и рязко се обърна. — Вижте, няма значение. Да не говорим повече за това. Става ли?

Тя ги погледна и тримата, всеки от които бе готов да застане зад нея, и си даде сметка, че наистина няма значение. Ник, който не беше в състояние да напише собствения си антилюбовен разказ, беше блед спомен от миналото.

Кат извърна глава и се усмихна на Ливай.

— Добре ли си? — попита той и също й се усмихна, защото просто си беше такъв. (Господи, добре че го имаше.)

— Супер съм — отвърна тя.

Рен все още не беше убедена и я гледаше изпитателно. После изведнъж реши нещо и каза:

— Добре, лейтенант Старбъкс, след като вече си тук, дай да видим дали можеш да ме закараш до Фермата и да ни купиш по една мока с бял шоколад по пътя.

— Дай да видим дали можете да тръгнете веднага, защото съм паркирал в платното за пожарната — влезе в тона й Ливай.

Кат пак взе чантата си.

— И искам да ви уведомя и двете — каза той, отваряйки вратата, — наясно съм, че препратката беше към *Бойна звезда „Галактика“*.

— Добре бе — подкачи го Рен. — Всички знаем, че си маниак, ама не си го признаваш.

* * *

Когато пристигнаха пред сградата, в която се помещаваше братството на Хандро, Ливай слезе от пикапа да помогне на Рен. Вече рядко го правеше за Кат. Обикновено тя го изпреварваше и се качваше или слизаше сама. Когато Рен излезе от кабината, Кат с неохота се премести по-далеч от шофьорското място и закопча колана.

Ливай запали двигателя и включи на първа, без да я погледне. Не я беше поглеждал, откакто излязоха от стаята й.

— Добре ли си? — попита тя.

— Да, просто съм гладен. А ти?

Той продължаваше да не я гледа.

— Да не би да се сърдиш заради Ник? — попита тя, давайки си сметка, че й се иска да е така.

— Не — отвърна Ливай. — Трябва ли? Доколкото видях, не искаш дори да говориш с него.

— Не искам — каза Кат.

— Хубаво. Гладна ли си?

— Не. Ревнуваш ли?

— Не — поклати глава той, сякаш разсейваше някаква неприятна мисъл, а после се обърна и й се усмихна. — Искаш ли да ревнувам? Мога да ти направя страхотна сцена, ако си падаш по такива работи.

— Няма нужда — отвърна Кат. — Благодаря ти все пак.

— Слава богу. Прекалено съм гладен, за да се разбеснея. Имаш ли нещо против да спрем някъде да хапнем?

— Не — каза тя. — Мога и да ти сготвя нещо, ако искаш. Яйца?

Ливай засия насреща й.

— О, да! Може ли да гледам?

— Голям си шемет — засмя се Кат.

* * *

Ливай искаше омлет. Извади яйца и сирене от хладилника, а Кат приготви тиган и масло. (Духът на оная блондинка вече почти не витаеше в кухнята му. Беше се изпарил.)

Кат счупи три яйца и тъкмо се канеше да ги разбие, когато Ливай я подръпна по опашката.

— Ей…

— Да?

— Сестра ти защо не ме харесва?

— Стига глупости. Има ли човек, който да не те харесва? — отвърна Кат, разбивайки яйцата с вилица.

— Тогава защо се виждаш с нея само когато ме няма?

Кат се обърна да го погледне. Беше се подпрял на плота при умивалника.

— Я по-добре вземи да настържеш сиренето — каза му тя с усмивка, а когато той продължи да я гледа в очакване на отговор, добави: — Може пък да те искам само за себе си.

— А може би… — въздъхна той, прекарвайки пръсти през косата си — се срамуваш от мен.

Тя сипа яйцата в тигана и взе рендето, за да настърже сиренето.

— И от какво точно ме е срам? От страхотния ти външен вид или от неустоимия ти чар?

— Алехандро е стипендиант на Университетското настоятелство — каза тихо Ливай зад гърба й. — А семейството му притежава половината Санд Хилс.

— Какво? — Кат заряза всичко и се обърна към него. — Ти наистина ли мислиш, че се срамувам от теб?

Ливай леко се усмихна и сви рамене.

— Не съм засегнат, мила моя.

— Не, ти си просто луд. От теб научавам за Хандро и въобще не ми пука какъв е. — Кат сложи ръце на гърдите му и сви юмруци в черния му пуловер. — Господи, Ливай. Погледни се. Ти си… — Нямаше думи да го опише. Беше древна рисунка в пещера, *Червеният балон*[1]. Тя се надигна на пръсти и го притегли към себе си, докато

лицето му се приближи толкова до нейното, че вече не можеше да вижда и двете му очи едновременно. — Ти си вълшебен!

Ливай така се усмихна, че очите му почти се затвориха. Тя го целуна в ъгъла на устните, а той се извърна и улови нейните.

Яйцата взеха да пукат и Кат понечи да се отдръпне от него, но той я прегърна през кръста.

— Защо тогава? — попита. — Не съм ли й симпатичен? Да не би да смята, че не сме един за друг? Повече от очевидно е, че предпочиташ да не съм там, когато се виждаш с нея.

Кат се измъкна от прегръдката му и се върна пред печката, бързайки да настърже сирене върху яйцата.

— Това няма нищо общо с теб.

Ливай се надвеси над плота, така че да вижда лицето й.

— Тоест?

— Просто… Както и да е. Няма да разбереш — каза тя. — Щеше да е различно, ако беше израсъл с нас, ако се бе запознал едновременно и с двете…

— Какво щеше да е различното?

Кат поклати глава и повдигна омлета с дървена шпатула.

— Щях да знам, че си направил информиран избор, когато си избрал мен.

Ливай се наведе над печката, за да улови погледа й.

— Пази се — каза тя. — Ще се изгориш.

Той се отдръпна, но само с няколко сантиметра.

— Естествено, че бих избрал теб.

— Да, но когато ме избра, не познаваше Рен.

— Кат…

Ужасно й се искаше да имаше какво друго да прави с омлета, освен да го наблюдава.

— Знам, че ти харесва на външен вид…

— Понеже знаеш, че ти ми харесваш.

— Каза, че е секси.

— Кога?

— Когато я видя за първи път.

Ливай се озадачи за миг, а после вдигна вежда.

— Нарече я Супермен — каза Кат.

— Катрин! — възкликна той. — Опитвах се да привлека твоето внимание. Опитвах се да ти кажа, че ти си секси, без да го изричам в очите ти.

— Е, не успя.

— Извинявай. Много съжалявам.

Той пак посегна да я прегърне през кръста. Кат не откъсваше поглед от омлета.

— Знам, че ме харесваш — каза тя.

— Знаеш, че те обожавам.

Кат продължи да гледа в тигана.

— Но тя много прилича на мен. Дори най-добрите ни приятели не могат да ни различат понякога. А когато ни различават, то е защото Рен е по-добрата версия. По-общителна е, усмихва се по-често, просто изглежда по-добре.

— Аз не бих могъл да ви сбъркам.

— Дълга коса. Очила.

— Кат… Моля те, погледни ме.

Ливай я дръпна за каишките на джинсите и тя едва успя да обърне омлета, преди да я завърти към себе си.

— За мен сте съвсем различни — каза той.

— Говорим по един и същи начин. Често пъти мислим еднакво. Имаме едни и същи жестове.

— Вярно е — кимна той и хвана брадичката ѝ, за да вдигне лицето ѝ, — но така твоите различия изпъкват дори по-ясно.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами… как да ти обясня? Понякога, когато сестра ти каже нещо, някак си се стряскам, че го казва с твоя глас.

Кат плахо вдигна поглед към очите му. В тях нямаше и следа от усмивка. Беше напълно сериозен.

— Какво например? — попита тя.

— Не мога да се сетя нещо конкретно в момента, но… Виж, тя се усмихва по-често от теб, но е някак по-престорена. По-затворена.

— Аз съм тази, която не излиза от стаята.

— Не ти обяснявам правилно… Харесвам Рен, поне това, което съм видял от нея. Но тя е по-… напориста от теб.

— По-уверена?

— Донякъде. Може би. По-скоро… склонна е да извлича онова, което иска, от всяка ситуация.

— Какво лошо има в това?

— Нищо — отвърна Ливай. — Но не си ти. Ти не преминаваш с гръм и трясък през всичко. Обръщаш внимание на малките неща. Не оставаш безразлична към нищо. Това ми харесва в теб. Предпочитам го.

Кат затвори очи. По лицето й се стекоха сълзи.

— Харесвам очилата ти. Харесвам тениските ти със Саймън Сноу. Харесва ми, че не се усмихваш на всеки, защото когато се усмихнеш на мен… Катрин… — каза той и я целуна по устните. — Погледни ме.

Тя вдигна глава.

— Бих те избрал пред всяка друга.

Кат пое болезнена глътка въздух и сложи длан на лицето му.

— Обичам те, Ливай.

Ливай разцъфна. Грабна я в прегръдките си и започна да я целува. След малко се отдръпна за миг и прошепна:

— Кажи ми го пак.

* * *

Наложи се да му направи нов омлет.

---

[1] Късометражен филм от 1956 г. на френския режисьор Албер Ламорис. В центъра на сюжета е един червен балон, който лети над Париж, предизвиквайки любопитство у възрастните и завист у децата. — Бел.пр. ↑

ДЖЕМА Т. ЛЕСЛИ

САЙМЪН СНОУ И ПЕТТЕ ОСТРИЕТА

ГЛАВА 11

— Знаеш ли кое е най-разочароващото в това да си магьосник?

Пинелъпи поклати глава и завъртя очи — мимики, в които беше станала адски добра с годините.

— Не ставай глупав, Саймън. Нищо разочароващо няма в изкуството на магията.

— Има — възрази той, отчасти за да я подразни. — Все си мисля, че досега би следвало да сме открили начин да летим.

— О, моля ти се — изсумтя Пинелъпи. — Всеки може да лети. Стига да има правилните приятели.

Тя му подаде дясната си ръка, на която носеше вълшебния пръстен, и се усмихна.

— *Лети, лети, нагоре се носи…*

Саймън усети, че краката му се отлепят от каменните стълби, и прихна, когато тялото му бавно се завъртя на кълбо във въздуха. Когато отново застана с главата нагоре, закачливо насочи вълшебната си пръчица към Пинелъпи.

2008

ГЛАВА 35

— Погледни тези сладурчетата — каза Рийгън и си придаде миловидно изражение. — Колко са пораснали.

Бяха в столовата. Кат се обърна към витрините с храна и забеляза две първокурснички, които видимо бяха препили предишната нощ.

— Още помня нощта, в която се прибраха у дома с първите си татуировки на Бамби — продължи Рийгън, все така грижовно.

— И сутринта, в която видяхме, че татуировките са се инфектирали — додаде Кат, отпивайки от доматения си сок.

Ето едно нещо, което определено щеше да й липсва от общежитието. Четири различни вида сок от смесител, включително доматен — къде другаде ще ти предложат доматен сок? Рийгън се отвращаваше, като я гледаше да го пие. „Имам чувството, че пиеш кръв, казваше тя, само че с консистенцията на сос грейви.“

— Чудя са колко познати лица ще видим догодина — каза тя, продължавайки да гледа препилите момичета. — Всяка година идва нова партида, а повечето от тях не се връщат тук за втори тур.

— Следващата година няма да направя грешката да се привържа толкова — каза Кат.

Рийгън изсумтя.

— Трябва да подадем молбите за общежитие още сега, ако искаме да останем в същата стая и догодина.

Кат остави сока.

— Чакай малко. Да не искаш да кажеш, че имаш желание да живееш с мен още една година?

— Естествено! Та теб през повечето време те няма. Най-после се уредих със самостоятелна стая.

Кат се усмихна и отново отпи от доматения сок.

— Ами… ще си помисля. Имаш ли още готини бивши гаджета?

* * *

Рен беше права.

Тормозеше Кат да качва по една глава от *Само напред* всяка божа вечер.

— Иначе никога няма да успееш до излизането на *Осмият танц*.

Щяха да отидат на тържественото представяне на романа в Омаха, който щеше да бъде пуснат по книжарниците в полунощ. Ливай също искаше да дойде.

— Ще се облечем ли като героите? — попита той предишната вечер, докато бяха в стаята му.

— Не сме го правили от прогимназията — отвърна Кат, която седеше на канапето с лаптоп в скута.

Вече можеше да пише в негово присъствие, а тези дни беше толкова съсредоточена върху *Само напред*, че сигурно щеше да пише и в стая, пълна с животни от цирка.

— Жалко — каза той. — Много исках да се маскирам.

— И като какво щеше да се маскираш?

— Като Мага. Или може би като някой от вампирите, граф Видалия например. Или не, като Баз. Ще ти се прииска да ми се нахвърлиш, ако се облека като Баз, нали?

— Мен и сега ми се иска да ти се нахвърля.

— Каза тя от другия край на стаята.

— Извинявай — погледна го жално Кат и разтри очите си. Ливай цяла вечер я подкачаше. Искаше да я разконцентрира, за да прекъсне за деня и да му обърне внимание. — Просто трябва да свърша тази глава, ако искам Рен да я прочете, преди да си легне.

Беше толкова близо до финала, че всяка сцена бе от значение. Ако напишеше нещо глупаво сега, нямаше да има възможност да го поправи или да го замаже по-късно. Вече нямаше място за пълнежи. Всеки ред водеше към развръзката или към финалната сцена за някой от героите. Кат искаше всеки от тях да получи финала, който заслужаваше. Не само Баз и Саймън, не само Агата и Пинелъпи, а и всички останали персонажи — Деклан, нерешителният ловец на вампири, Еб, пастирът на кози, професор Бенедикт, треньорът Мак…

Гледаше да не обръща внимание на посещенията на страницата й — това само я напрягаше още повече, но знаеше, че са достигнали рекордни нива. Бяха десетки хиляди. Получаваше толкова много коментари, че Рен се бе наела да ги администрира от нейно име.

Влизаше в профила ѝ и благодареше на хората или отговаряше на въпросите им, доколкото можеше.

Засега Кат успяваше да се справи и с ученето за колежа, но ѝ костваше огромни усилия. Всяка задача беше като препятствие, което трябваше да прескочи, за да се върне към Саймън и Баз.

Хубавото на цялото това писане бе, че мозъкът ѝ на практика не напускаше Света на Маговете. Когато сядаше да пише, не ѝ се налагаше да навлиза бавно в историята, за да възстанови предишния ритъм. Беше си в нея постоянно. По цял ден. Реалният живот бе нещо, което се случваше в периферното ѝ зрение.

Лаптопът ѝ изведнъж се затвори и тя едва успя да дръпне пръстите си навреме. Дори не беше забелязала кога Ливай бе дошъл до нея на канапето. Той взе компютъра и внимателно го остави на пода.

— Рекламна пауза.

— В книгите няма рекламни паузи.

— Не съм много по книгите — каза той и я притегли към себе си. — Антракт?

Кат с неохота седна в скута му, все още мислейки дали да остави последното нещо, което бе написала, или да го махне.

— И антракт няма.

— Какво има тогава?

— Край.

Ръцете му бяха на ханша ѝ.

— Ще стигнеш и дотам — каза той, заравяйки лице в шията ѝ.

Косата му я погъделичка по брадичката и магията в главата на Кат се разсея. По-скоро се смени с друга.

— Добре, добре — въздъхна тя, целуна го по главата и се плъзна по-близо до гърдите му. — Антракт.

* * *

— Трябва да посветиш отделна глава на Пинелъпи — каза Рен.

Вървяха към общежитието, газейки в разтопен сняг. Рен носеше жълти гумени ботуши и непрекъснато скачаше в локвите, пръскайки всичко наоколо. Краката и глезените на Кат вече бяха подгизнали.

— Къде точно да я вмъкна? — въздъхна тя. Снегът се топеше, но дъхът й все още излизаше бял в студа. — Трябваше да я напиша преди две седмици. Сега ще изглежда изнасилено… Ето затова истинските писатели първо завършват книгата, пък после я показват на когото и да било. Какво ли не бих дала да мога да се върна назад и да пренапиша някои неща.

— Ти си истински писател — каза Рен, джапайки в поредната локва. — Като Дикенс. И той е публикувал на части.

— Ще ги запаля тия ботуши.

— Понеже завиждаш — отвърна Рен и пак мина през локва.

— Въобще не завиждам. Отвратителни са. Сто на сто краката ти се изпотяват в тях.

— Много важно. Никой не знае.

— Аз ще узная, като влезеш в стаята ми и ги събуеш. Отвратителни са.

— Добре че ме подсети — каза Рен. — Отдавна се каня да говоря с теб по този въпрос.

— По кой по-точно?

— За стаята. За стаите въобще. Какво ще кажеш догодина да живеем заедно? Може и в Паунд Хол, ако предпочиташ. Все ми е тая.

Кат спря и се обърна към сестра си, озадачена. Рен направи още няколко крачки, преди да се усети, след което също спря.

— Искаш да бъдем съквартирантки? — попита Кат.

Рен се чувстваше неловко. Личеше си.

— Защо не? — сви рамене тя. — Стига да искаш, естествено. Стига да не ми се сърдиш още за… всичко.

— Не ти се сърдя — отвърна Кат.

В спомените й изникна онзи ден миналото лято, когато Рен й каза, че не иска да живеят заедно. Кат никога не се бе чувствала по-предадена. Почти никога.

— Наистина не ти се сърдя — повтори тя, този път съвсем искрено.

Рен се усмихна и джапна в една локва пред тях.

— Радвам се.

— Но не мога — добави Кат.

Лицето на Рен помръкна.

— Какво искаш да кажеш?

— Вече се разбрах с Рийгън да живеем заедно.

— Но тя не може да те понася.

— Какво? Не е вярно. Защо мислиш така?

— Държи се супергадно.

— Просто си е такава. Всъщност мисля, че съм най-добрата й приятелка.

— О! — посърна Рен.

Приличаше на малко дете. Кат се чудеше какво да каже…

— А моята най-добра приятелка си ти — смотолеви тя. — Нали знаеш? По рождение и до живот.

— Знам… Не, всичко е наред. Трябваше да се сетя, че сигурно ще решите да живеете заедно и следващата година.

Тя отново тръгна и Кат я последва.

— Ами Кортни? Няма ли да остане в същата стая?

— Мести се в сградата на „Делта Гама“.

— Да, забравих, че стана техен член.

— Но не те попитах заради това — каза Рен, сякаш чувстваше, че е важно да го подчертае.

— Трябва да дойдеш в Паунд. Можем да живеем на един етаж. Сериозно ти говоря.

Рен се усмихна и вдигна чело. Вече го беше преглътнала.

— Да — отвърна тя. — Защо не? И без това ми е по-близо до лекциите.

Кат се засили и скочи в следващата голяма локва, опръсквайки Рен чак до бедрата. Рен рипна като попарена и изпищя. Определено си струваше. Пък и краката на Кат вече бяха съвсем мокри.

ДЖЕМА Т. ЛЕСЛИ

САЙМЪН СНОУ И ТРЕТАТА ПОРТА

ГЛАВА 11

— За бога, Саймън, успокой се малко. — Пинелъпи вдигна длан пред гърдите му и се огледа из странно осветения двор. — Няма само един начин да се мине през горяща порта.

2004

ГЛАВА 36

Кат пишеше от четири часа и когато на вратата се почука, имаше чувството, че стои на дъното на езеро и гледа нагоре към слънцето.

Беше Ливай.

— Ей — каза тя, слагайки очилата си. — Защо не звънна отдолу? Щях да сляза.

— Звънях — отвърна той и я целуна по челото.

Тя извади телефона от джоба си. Имаше едно пропуснато обаждане и два есемеса. Звукът беше изключен.

— Извинявай — каза тя, клатейки глава. — Чакай само да си събера нещата.

Ливай се просна на леглото и започна да я наблюдава. Като го видя да седи там, полуизлегнат, подпрян на стената, в съзнанието й се върнаха толкова спомени, толкова много нежност. Тя се метна на леглото и обсипа лицето му с целувки.

Той се усмихна и обви дългата си ръка около кръста й.

— Имаш ли много за писане?

— Да — отвърна тя, отърквайки лице в неговото. — Ще бъде дълга нощ.

— Показала ли си нещо на преподавателката, или още не?

Кат тъкмо се канеше да го ухапе по брадичката, но спря и се дръпна назад.

— Какво искаш да кажеш?

— На части ли й го предаваш, или трябва да го завършиш първо пък тогава?

— Аз… работя по *Само напред*.

— Да, знам — усмихна й се той и я погали по косата. — Просто се питах какво става с разказа ти. Искам да ми го прочетеш, когато си готова.

Кат се извъртя и седна на леглото. Ръцете на Ливай останаха там, където бяха — едната върху главата й, другата на кръста.

— Няма да го направя — каза тя.

— Няма да ми го прочетеш? Защо? Да не би да е прекалено лично или нещо такова?

— Не, просто… няма да го напиша.

Усмивката на Ливай угасна.

— Не трябваше да поемам такъв ангажимент — продължи тя. — Беше грешка.

Ръцете му застинаха.

— Каква грешка? Какво говориш? Не си ли започнала?

Кат се изтегли напред, стана от леглото и отиде да прибере лаптопа.

— Сгреших, когато поех ангажимент пред преподавателката. Не мога да го напиша. Нито имам идея, нито време. Просто много ми се събра. Не съм сигурна дори дали ще успея да довърша *Само напред*.

— Естествено, че ще го довършиш.

Тя го стрелна с поглед.

— Имам само девет дни.

Ливай изглеждаше озадачен. И може би малко засегнат.

— Имаш дванайсет дни до края на семестъра и около четиринайсет, преди да замина за Арнолд, но доколкото мога да преценя, разполагаш с остатъка от живота си, за да довършиш *Само напред*.

Кат се вкамени.

— Ти не разбираш — каза тя. — Изобщо.

— Ами обясни ми тогава.

— *Саймън Сноу и осмият танц* излиза точно след девет дни.

— Е, и?

— Работя върху това от две години.

— Върху *Само напред*.

— Да. И трябва да го довърша, преди да излезе последният роман от поредицата.

— Защо? Да не би Джема Лесли да те е предизвикала на дуел? Състезавате ли се?

Кат нави кабела на лаптопа как да е и го набута в чантата.

— Нищо не разбираш.

Ливай въздъхна шумно и прекара пръсти през косата си.

— Права си. Не разбирам.

Ръцете на Кат трепереха, докато обличаше връхната си дреха — дебела плетена жилетка, подплатена с вълна.

— Не разбирам как можеш да зачеркнеш цял предмет, при това два пъти — каза Ливай, свъсен и ядосан. — Аз се боря със зъби и нокти за всяка оценка. Бих дал всичко, за да повиша успеха си по повечето предмети. А ти просто зарязваш тази курсова работа, защото така ти е кеф, защото имаш някакъв измислен краен срок и не виждаш нищо извън него.

— Не искам да говоря за това — каза тя.

— Ти въобще не искаш да говориш.

— Да, така е. Нямам време в момента да се карам с теб.

Не трябваше да го казва. Ливай я погледна, съкрушен. Кат се опита да измисли нещо друго, но всичко, което й идваше наум, бе също толкова неуместно.

— Може би е по-добре да си остана тук тази вечер.

Погледът му премина през нея, по-студен, отколкото бе предполагала, че може да бъде. Бръчките между свъсените му вежди приличаха на бразди.

— Права си — каза той и се изправи. — Ще се видим след девет дни.

След което излезе от стаята, преди тя да успее да каже каквото и да било.

Кат не искаше да бъдат скарани девет дни. Просто искаше да се измъкне от положението тази вечер. Нямаше време да се чувства виновна заради курсовата работа. Само като си помислеше за тоя тъп разказ, й призляваше.

Тя легна на леглото и се разплака. Възглавницата й не миришеше на Ливай. Не миришеше на нищо.

Как не можеше да разбере?

Когато излезеше последната книга от поредицата за Саймън Сноу, всичко щеше да свърши. Абсолютно всичко. Целият този труд, всичките тези години, в които си бе представяла отново и отново финала на историята, щяха да отидат на вятъра. Джема Т. Лесли щеше да каже последната си тежка дума и толкоз. Всичко, което Кат с толкова усилия бе градила през последните две години, щеше да се превърне в алтернативна вселена. Тя щеше да отпадне от състезанието…

Последното я накара да се засмее горчиво и през сълзи във възглавницата. Като че ли имаше някакво значение дали ще прекоси финалната права преди Джема Т. Лесли. Като че ли Баз и Саймън щяха наистина да заживеят дълго и щастливо само защото тя казва така. *Извинявай, Джема, оценявам какво си направила досега, но мисля, че всички ще се съгласят, че историята не може да свърши така*.

Това не беше състезание. Джема Т. Лесли дори не знаеше за съществуването й. И слава богу. Но въпреки това, когато Кат затвореше очи, единственото, което виждаше, бяха Баз и Саймън. Единственото, което чуваше в мислите си, бяха разговорите им. Те бяха нейни. Открай време. Обичаха се, защото тя вярваше, че се обичат. Имаха нужда от нея, за да подреди нещата както трябва.

Баз и Саймън — в главата й. Ливай — в стомаха, но не и до нея.

След девет дни всичко щеше да свърши. След дванайсет Кат вече нямаше да бъде първокурсничка. А след четиринайсет…

Господи, каква глупачка беше.

Винаги ли щеше да бъде толкова загубена? През целия си жалък живот?

Кат плака, докато вече нямаше смисъл от сълзи. После стана, подпухнала и съсипана, и отиде да си сипе вода. Когато отвори вратата, Ливай седеше в коридора, похлупил лице върху коленете си. Щом чу шума, той вдигна глава и я погледна.

— Голям съм идиот — каза.

Кат се строполи на пода между коленете му и го прегърна.

— Не мога да повярвам, че го казах — продължи той. — Та аз и девет часа не мога да изкарам, без да те видя.

— Не, прав беше — отвърна Кат. — Не съм в ред напоследък. Всичко това е лудост. Поне да беше истинско, а то…

— Нямах това предвид. Как да не е истинско? Съвсем си е истинско и трябва да го довършиш.

— Да — каза тя и го целуна по брадичката. — Но не днес. Ти беше прав. Има време. Ще ме изчакат.

Тя пъхна ръце в джобовете на якето му. Той я хвана за раменете.

— Постъпи, както прецениш — каза. — Само ми позволи да бъда с теб. Поне през следващите две седмици, става ли?

Тя кимна. Четиринайсет дни. С Ливай. И завесата за този сезон щеше да се спусне.

— Може би решението не е да се бием срещу него — каза Саймън.

— Какво?

Баз се бе опрял на едно дърво и се опитваше да нормализира дишането си. Косата му висеше на мръсни кичури върху челото, лицето му бе омазано с кал и кръв. Саймън вероятно изглеждаше още по-зле.

— И през ум да не ти е минало да се откажеш точно сега — каза Баз, сграбчи го за закопчалката на мантията и рязко го дръпна към себе си. — Няма да ти позволя.

— Не се отказвам — отвърна Саймън. — Просто си мисля, че това не е решението. Конфронтацията с теб не даде никакъв резултат.

Баз вирна изящните си вежди.

— И какво предлагаш? Да почнеш да се натискаш с Досад? Това ли е планът ти? Защото той е на единайсет. И изглежда точно като теб. Би било извращение, Сноу. Дори и за теб.

Саймън намери сили да се засмее и сложи ръка на врата на Баз.

— Не знам какво ще направя, но повече няма да се бия, Баз. Ако продължаваме така, няма да остане нищо, за което да има смисъл да се бием.

Маджикат
Из „Само напред, Саймън“
FanFixx.net

април 201

ГЛАВА 37

— Катрин.

— Мммм…

— Кат, събуди се.

— Не.

— Да.

— Защо?

— Трябва да тръгвам за работа. Ако не излезем скоро, ще закъснея.

Кат отвори очи. Ливай вече се бе изкъпал и бе облякъл черните си дрехи за „Старбъкс“. Миришеше на истинска ирландска пролет.

— Може ли да остана?

— Тук ли?

— Да.

— Ще стоиш затворена тук цял ден?

— Обичам да стоя тук. И без това само пиша.

— Щом искаш, няма проблем — ухили се Ливай. — Ще донеса нещо за вечеря… Да напишеш всички възможни думи — добави той и я целуна по челото. — Много поздрави на Саймън и Баз.

Кат мислеше да продължи да спи, но не успя да се унесе. Стана и отиде да си вземе душ (вече миришеше като Ливай). За щастие, не се засече с никого по коридора. Поне един от съквартирантите му си беше вкъщи, защото отнякъде се чуваше музика.

Кат се върна в стаята на Ливай. Предишната нощ бе топла и те бяха заспали на отворени прозорци. Сега обаче времето се бе сменило и в стаята беше студено — особено за човек с мокра коса. Тя грабна лаптопа и се зави презглава под юргана, подпъхвайки го под главата си. Не искаше да затвори прозорците.

Натисна копчето за включване и изчака компютърът да се събуди. После отвори един файл и впери поглед в курсора, който мигаше насреща й. Виждаше отражението си в празния екран. Десет хиляди думи и нито една от тях не беше нужно да е гениална. Само

един-единствен човек щеше да ги прочете. Нямаше значение откъде щеше да започне. Важното бе да свърши. Тя започна да пише…

Седнах на задните стълби.

Не…

Тя седна на стълбите отзад.

Всяка дума беше мъчение. Сякаш ги късаше една по една от стомаха си.

В небето прелетя самолет. Това не беше нормално. Изобщо не беше нормално. Сестра й също го разбра, защото стисна ръката й, сякаш и двете щяха да изчезнат, ако не го направеше.

Не беше кой знае какво, но бе някакво начало. Кат винаги можеше да се върне и да го промени по-късно. Това им е хубавото на думите — колкото повече ги трупаш, толкова по-безболезнено се разделяш с тях. Щеше да се върне и да изтрие това, без да й мигне окото, когато стигнеше до нещо по-добро.

Самолетът се движеше толкова ниско и толкова лениво, че човек оставаше с впечатлението, че не лети, ами просто си търси най-подходящия покрив, на който да се приземи. Двигателите се чуваха по-близо от гласовете, които крещяха в къщата. Сестра й протегна ръка нагоре, сякаш можеше да го улови. Сякаш искаше да се хване за него.

Момичето стисна ръката й, като че се опитваше да я закотви за стълбите.

Ако си тръгнеш, и аз идвам с теб, помисли си.

* * *

Понякога писането е като тичане по надолнище. Пръстите вървят напред по клавиатурата като краката, когато не могат да се борят с гравитацията.

Кат се спускаше все по-надолу и по-надолу, оставяйки след себе си диря от неподредени думи и горчиви усмивки. Понякога брадичката й трепереше. Друг път бършеше сълзите си с ръкав.

Спря да си почине чак когато усети, че умира от глад. Така й се пишкаше, че едва стигна до тоалетната на третия етаж. Намери една вафла в раницата на Ливай, а после отново се пъхна в леглото и продължи да пише, докато не чу стъпките му по стълбите.

Затвори лаптопа, преди вратата да се отвори. Като видя усмихнатото му лице, сърцето й се преобърна в гърдите.

* * *

— Престани да подскачаш — сопна се Рен. — Изглеждаме като пълни кретени.

— Да бе — обади се Рийгън. — От скачането е. Щото иначе си изглеждаме съвсем нормални.

— Пардон — отвърна Ливай и се усмихна, главно на Кат. — Атмосферата ми влияе.

Беше облякъл червената й тениска със *Само напред* върху черна фланелка с дълъг ръкав и по някаква причина изглеждаше смущаващо секси с ликовете на Баз и Саймън на гърдите.

— Споко — каза му тя.

Въодушевлението наоколо влияеше и на нея. Стояха на опашка повече от два часа. В книжарницата свиреше музика от филмите за *Саймън Сноу*. Навсякъде имаше хора. Кат разпозна някои от тях от предишни тържествени представяния посред нощ. Сякаш бяха членове на някакъв клуб, който се събираше веднъж на няколко години.

11:58.

Продавачите започнаха да вадят кашони с книги — специални кашони, тъмносини със златни звезди по тях. Управителката на книжарницата носеше мантия и островърха магьосническа шапка, която нямаше нищо общо с действителността (никой в Уотфърд не носеше островърха шапка). Тя се качи на един стол и чукна един от касовите апарати с вълшебна пръчица, която приличаше на аксесоар, какъвто феята Камбанка би носила. Кат изсумтя.

— Айде по-живо с театъра — каза Рийгън. — Утре съм на изпит.

Ливай отново заподскача.

Управителката повика първия на опашката с огромна тържественост и всички в книжарницата започнаха да ръкопляскат. Опашката тръгна и няколко минути по-късно Кат вече беше на касата. Касиерката й подаде един том, който беше дебел поне седем сантиметра. Обложката беше като от кадифе.

Кат отстъпи от касата и взе да си пробива път през тълпата, стискайки книгата с две ръце. На корицата имаше илюстрация на Саймън, вдигнал високо Меча на Маговете в небе, обсипано със звезди.

— Добре ли си? — попита нечий глас. Може би на Ливай. — Ей, плачеш ли?

Кат прокара пръсти по релефните златни букви на корицата.

После някой се хвърли насреща й и притисна книгата към гърдите й. Не, притисна две книги към гърдите й. Кат вдигна глава, миг преди Рен да се метне на врата й.

— И двете реват — чу се гласът на Рийгън зад гърба им. — Срам ме е дори да гледам.

Кат прегърна сестра си и прошепна:

— Не мога да повярвам, че това е краят.

Рен я стисна силно и поклати глава. Наистина плачеше.

— Не бъди толкова мелодраматична, Кат — засмя се тя през сълзи. — Никога не идва краят… Това е Саймън.

ГЛАВА 27

Саймън пристъпи към Досад Подмолни. Никога не беше заставал толкова близо до него. Топлината и притегателната му сила бяха непоносими. Имаше чувството, че ще изсмуче сърцето от гърдите му, мислите от главата му.

— Създадох те с жаждата си — каза Саймън. — С копнежа си по магиите.

— С уменията си — отвърна онзи.

Саймън сви рамене — херкулесовско усилие при тези обстоятелства. Беше прекарал целия си живот — е, поне последните осем години от него, стараейки се да стане по-силен, по-достоен за онова, което му бе отредено, да се превърне в онзи магьосник, който единствен можеше да победи Досад Подмолни.

И не беше постигнал нищо, освен да разпали още повече гнева на своя противник.

Саймън направи още една последна крачка напред.

— Вече за нищо не жадувам.

2012

ГЛАВА 38

Беше последната й петъчна вечер в Паунд Хол. В стаята й имаше момче.

В леглото й. Заемаше доста повече място, отколкото му се полагаше, и най-невъзмутимо изяждаше фъстъченото й масло.

Той извади лъжицата от устата си и попита:

— Предаде ли го?

— Пъхнах го под вратата й и й го пратих по мейла за всеки случай.

— Ще ми го прочетеш ли?

— Тц!

Кат извади *Осмият танц* от чантата си и метна книгата на леглото.

— Едно по едно — каза тя. — Направи ми място.

Ливай сбърчи нос и се опита да изсмуче остатъците от фъстъчено масло от зъбите си.

— Мръдни де — побутна го Кат.

Той се ухили до уши, намести се на възглавницата и потупа с ръка празното пространство между свитите си крака. Тя седна между коленете му и той я прегърна през кръста, притегляйки я към себе си. Брадичката му се опря в главата й.

— Мажеш ли косата ми с фъстъчено масло?

— Действа превантивно. После, като ти лепна дъвка, няма да се задържи.

Кат отвори книгата и взе да търси мястото, до което бяха стигнали. Романът беше огромен. Четяха го от два дни през почивките между ученето и явяването на изпити, а имаха още четиристотин страници. И един уикенд заедно. Кат щеше да чете, докато остане без дъх.

— Не мога да повярвам, че все още съм в пълно неведение — каза тя.

— Мислех да ти отворя очите по-късно, но ако искаш, може да го направим и сега — подсмихна се Ливай.

— Обядвах с Рен днес и тя няколко пъти едва не се изпусна. Щях да я убия. Не смея да вляза в интернет — всички за това говорят във „ФенФикс“…

— Аз съм си направил значка: *Не ми казвайте какво става със Саймън Сноу*.

— Може би трябва да си го напиша на челото — каза Кат.

— Ако искаш, да ти го напиша аз… докато ти отварям очите…

— Помниш ли докъде бяхме стигнали? Разделителят падна.

— До триста и деветнайсета страница. Досад Подмолни беше насъскал водните вълци срещу възпитаниците на Уотфърд. Кръжаха наоколо, пляскаха яростно с опашки, мокреха всичко живо и оголваха зъби срещу клетите деца. После Пинелъпи Бънс, героинята на нашата история, направи някакво заклинание и заваля сребърен дъжд…

— Мисля, че Баз направи заклинанието.

— Да, но в присъствието на Пинелъпи, което беше решаващо.

— Страница триста и деветнайсета — обяви Кат. — Готов ли си?

Ливай я завъртя към себе си, целуна я по шията няколко пъти, после я хапна по ухото, стисна я между коленете си и каза:

— Напълно готов.

Кат си го представи как затваря очи и започна да чете.

> Сребърните капки отскачаха като живак от кожата на Саймън, но се забиваха като стрели в козината на водния вълк. В жълтите очи на животното се появиха стоманеносиви ивици. Тялото му се отпусна и се строполи на земята.
>
> Саймън си пое дъх и се огледа наоколо. Всички водни вълци бяха мъртви, а Пинелъпи водеше по-малките деца обратно към крепостта, където беше сравнително по-безопасно.
>
> Баз се носеше по ливадата към него и четкаше с ръка черната си мантия от попадналите капки сребро. Дори не си правеше труда да скрие огромните си кучешки зъби. Саймън ги виждаше отдалече.
>
> Той стисна още по-здраво Меча на Маговете и го вдигна високо за предупреждение.

Баз спря пред него и въздъхна.

— Вземи се в ръце, Сноу.

Саймън вдигна меча още по-високо.

— Наистина ли мислиш, че ще се бия с теб? — попита Баз. — Точно сега?

— С какво днешният ден е по-различен от всички останали?

— С това че сме във война. И губим. Ти губиш. И това въобще не е толкова удовлетворяващо, колкото винаги съм смятал, че ще бъде.

Саймън искаше да възрази — да му каже, че не губи, че не може да си позволи да загуби тази битка — но нямаше куража да го изрече. Ужасяваше се при мисълта, че Баз може би е прав.

— Какво искаш? — попита той уморено и свали меча.

— Искам да ти помогна.

Саймън се разсмя и избърса лицето си с ръкав. По кожата му останаха ивици кръв и сребро.

— Нима? Ще прощаваш, но ми е трудно да приема думите ти сериозно, като се има предвид, че през последните осем години основното ти занимание е да се чудиш как да ме убиеш.

— Мислиш ли, че ако не беше така, досега щях да съм те убил? — изгледа го изпод вежди Баз. — Все пак не съм чак толкова некадърен. Целта ми беше да вгорча живота ти… и да свия приятелката ти.

Саймън стисна дръжката на меча. Баз пристъпи крачка напред.

— Сноу, ако изгубиш тази битка, всички отиваме на кино. Може и да искам един свят без теб и без онзи тиранин, баща ти. Но определено не искам свят без магии. Ако Досад Подмолни победи…

Саймън гледаше изпитателно бледото му, мрачно лице и тлеещите му сиви очи. На моменти му се струваше, че познава тези очи по-добре от своите.

Ливай се изкиска.

— Тихо — смъмри го Кат. — Не мога да повярвам, че това се случва…

Моменти, в които можеше да разчете лицето на врага си по-ясно от лицето на когото и да било друг. Дори и на Агата.

— Нека ти помогна — каза Баз.

В гласа му имаше нещо, което Саймън долавяше за първи път. Искреност. Или може би уязвимост.

Взе решението си бързо (както правеше винаги). Кимна и прибра Меча на Маговете в калъфа. После избърса ръката си в джинсите и му я подаде.

Баз го погледна в очите с обичайната си агресивност и той се запита дали помежду им се бе натрупала твърде много враждебност, твърде много злост, че да могат да я разсеят.

Толкова клетви.

Толкова заклинания.

Толкова пъти, в които се бяха били, душили и налагали с юмруци и с вълшебни пръчици…

И тогава Баз пое ръката му.

Двамата магьосници — вече млади мъже — си стиснаха ръцете и помежду им за първи път, макар и само за миг, нямаше нищо друго, освен разбирателство.

— Ами Агата? — попита Саймън, когато мигът отмина и ръкостискането приключи.

Баз се ухили и тръгна по пътеката към крепостта.

— Не се заблуждавай, Сноу. Никога няма да се откажа от Агата.

ЕПИЛОГ

Проблемът, когато играеш на криеница със сестра си, е, че понякога на нея й става досадно и престава да те търси.

И изведнъж се оказваш заложник — под дивана, в дрешника, сврян зад люляка. Не ти се стои там, но и не искаш да излезеш, защото не знаеш дали ти крои капан, или просто е отпрашила нанякъде…

Примерно на долния етаж да гледа телевизия и да изяде сама целия чипс.

И чакаш. Чакаш, докато не забравиш, че чакаш и че има друго, освен неподвижност и тишина. По коляното ти пропълзява мравка, но ти не трепваш. И вече няма значение дали сестра ти ще дойде — достатъчно е самото чакане. (Печелиш, ако не те открият, дори ако никой не те търси.)

Излизаш от скривалището си, когато сам решиш. Усещането е като първа глътка свеж въздух след дълго гмуркане. Под краката ти пукат клони, светът изглежда по-топъл и по-светъл. Втурваш се да го превземеш.

Катрин Ейвъри
лауреат на литературната награда за бакалаври
Из „Напускане“
Университетски литературен журнал есен 2012

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.